Michael Crichton

Sfera

(Sphere, 1987)

LA SUPRAFAȚĂ

LA VEST DE TONGA

Pentru multă vreme, orizontul nu fusese decât o linie monotonă, dreaptă şi albastră, ce separa cerul de ocean. Elicopterul U.S. Navy înainta zburând aproape de valuri. În ciuda zgomotului şi a vibrațiilor teribile ale paletelor, Norman Johnson adormise. Era obosit; călătorise mai bine de paisprezece ore cu diferite aparate de zbor militare. Nu era genul de lucruri cu care să fie obişnuit un profesor de psihologie în vârstă de cincizeci şi trei de ani.

N-ar fi putut spune cât timp dormise. Când se trezi, orizontul îi apăru la fel de plat şi de monoton; în față se iviseră semicercurile albe ale atolilor de corali.

- Ce sunt astea? întrebă el, conectând intercomul.

- Insulele Ninihina şi Tafahi, îl lămuri pilotul. Fac parte din arhipelagul Tonga, dar sunt nelocuite. Ați dormit bine?

- Aşa şi-aşa.

Norman privea insulele succedându-se cu repeziciune: o fâşie de nisip alb, câțiva palmieri ce dispăreau apoi, lăsând locul oceanului neted.

- De unde v-au adus? întrebă pilotul.

- Din San Diego. Am plecat de acolo ieri.

- Deci ați venit pe ruta Honolulu - Guam - Pago?

- Întocmai.

- Lungă călătorie. Cu ce vă ocupați, domnule?

- Sunt psiholog, răspunse Norman.

- Vasăzică, doctor de nervi? conchise pilotul, rânjind, în fond, de ce nu? Au chemat aici tot soiul de oameni.

- Cum aşa?

- De două zile transportăm oameni de pe Guam: fizicieni, matematicieni, biologi, tot ce vreți. Toți au fost aduşi aici, la capătul lumii, în mijlocul Oceanului Pacific.

- Dar ce se petrece aici?

Pilotul îi aruncă o privire imposibil de deslușit prin ochelarii de protecție.

- Nu ni s-a dat nici o explicație, domnule. Dar dumneavoastră ce v-au spus?

- Mi-au zis că ar fi vorba de un avion prăbuşit.

Michael Crichton

Sfera
(Sphere, 1987)

LA SUPRAFAŢĂ

LA VEST DE TONGA

Pentru multă vreme, orizontul nu fusese decât o linie monotonă, dreaptă şi albastră, ce separa cerul de ocean. Elicopterul U.S. Navy înainta zburând aproape de valuri. În ciuda zgomotului şi a vibraţiilor teribile ale paletelor, Norman Johnson adormise. Era obosit; călătorise mai bine de paisprezece ore cu diferite aparate de zbor militare. Nu era genul de lucruri cu care să fie obişnuit un profesor de psihologie în vârstă de cincizeci şi trei de ani.

N-ar fi putut spune cât timp dormise. Când se trezi, orizontul îi apăru la fel de plat şi de monoton; în faţă se iviseră semicercurile albe ale atolilor de corali.

- Ce sunt astea? întrebă el, conectând intercomul.

- Insulele Ninihina şi Tafahi, îl lămuri pilotul. Fac parte din arhipelagul Tonga, dar sunt nelocuite. Aţi dormit bine?

- Aşa şi-aşa.

Norman privea insulele succedându-se cu repeziciune: o fâşie de nisip alb, câţiva palmieri ce dispăreau apoi, lăsând locul oceanului neted.

- De unde v-au adus? întrebă pilotul.

- Din San Diego. Am plecat de acolo ieri.

- Deci aţi venit pe ruta Honolulu - Guam - Pago?

- Întocmai.

- Lungă călătorie. Cu ce vă ocupaţi, domnule?

- Sunt psiholog, răspunse Norman.

- Vasăzică, doctor de nervi? conchise pilotul, rânjind, în fond, de ce nu? Au chemat aici tot soiul de oameni.

- Cum aşa?

- De două zile transportăm oameni de pe Guam: fizicieni, matematicieni, biologi, tot ce vreţi. Toţi au fost aduşi aici, la capătul lumii, în mijlocul Oceanului Pacific.

- Dar ce se petrece aici?

Pilotul îi aruncă o privire imposibil de desluşit prin ochelarii de protecţie.

- Nu ni s-a dat nici o explicaţie, domnule. Dar dumneavoastră ce v-au spus?

- Mi-au zis că ar fi vorba de un avion prăbuşit.

- Aha, făcu pilotul. De obicei sunteţi chemat în astfel de situaţii?

- Da, mi s-a mai întâmplat.

De zece ani, Norman Johnson se afla pe lista echipelor de intervenţie operativă din Cadrul FAA[1], constituite din experţi care erau chemaţi de urgenţă să cerceteze dezastrele aeriene civile. Primul caz îl reprezentase catastrofa companiei United Airlines din 1976, la San Diego; apoi fusese chemat la Chicago, în 1978, şi la Dallas, în 1982. De fiecare dată se întâmpla la fel: un apel telefonic grăbit, bagajul făcut la repezeală şi absenţa de acasă pentru o săptămână sau mai mult. De data aceasta Ellen, soţia lui, se supărase deoarece fusese chemat pe 1 iulie, ceea ce însemna că avea să lipsească pe 4 iulie, ratând astfel şi tradiţionalul lor picnic pe plajă. Tot acum, Tim avea să se întoarcă după anul doi de studenţie de la Chicago, urmând să plece la munca din timpul verii, în Cascades. Iar Amy, care împlinise deja

şaisprezece ani, abia se întorsese de la Andover şi nu prea se înţelegea cu Ellen, mai ales când Norman absenta de la rolul lui de mediator. Automobilul Volvo făcea iar pe nebunul şi, pe deasupra, existau toate şansele ca Norman să lipsească şi de la aniversarea mamei sale, de săptămâna viitoare.

- Ce fel de accident mai e şi ăsta? întrebase Ellen. N-am auzit de nici o catastrofă aeriană în ultimul timp.

Dăduse drumul la radio în timp ce Norman îşi făcea bagajul. Nici o ştire despre vreun asemenea eveniment.

Când maşina oprise în faţa casei sale, Norman constatase cu surprindere că era un sedan tip U.S. Navy, şoferul fiind îmbrăcat în uniformă militară.

- Până acum n-au trimis niciodată o maşină a marinei, spusese Ellen, conducându-l pe scări, până la uşa din faţă. Să fie oare un accident militar?

- Nu ştiu.

- Când te-ntorci?

O sărută şi îi spusese:

- Am să-ţi telefonez. Promit.

Dar n-o sunase. Toţi fuseseră politicoşi şi amabili, dar nu-i dăduseră voie să telefoneze. Mai întâi la Hick-ham Field, în Honolulu, apoi la Aerogara Navală din Guam, unde ajunsese la două dimineaţă şi petrecuse o jumătate de oră într-o cameră care mirosea a benzină de avion, răsfoind prostit un număr din *American Journal of Psychology,* pe care-l purtase după el. La Pago Pago sosise odată cu răsăritul. Îl îmbarcaseră în grabă pe un elicopter Sea Knight care decolase imediat, îndreptându-se spre vest, pe deasupra palmierilor şi a acoperişurilor de tablă ondulată, către Oceanul Pacific.

Se afla în elicopter de două ore, dormitând în cea mai mare parte a timpului. Ellen, Tim, Amy şi aniversarea mamei sale păreau foarte departe.

- Unde ne aflăm exact?
- În Pacificul de Sud, între Samoa şi Fiji, răspunse pilotul.
- Poţi să-mi arăţi pe hartă?
- N-am voie să fac asta, domnule. Oricum, nu v-ar folosi prea mult. Chiar în acest moment vă aflaţi la cel puţin două sute de mile de cea mai apropiată porţiune de uscat.

Norman privi la orizontul plat, în continuare albastru şi lipsit de neregularităţi. "De necrezut", îşi zise el, spunând cu glas tare:
- Nu te plictiseşte priveliştea asta?
- La drept vorbind, nu, domnule. Sunt chiar bucuros să-l văd aşa de liniştit. Cel puţin avem vreme bună. Dar nu va dura mult. Am auzit că se formează un ciclon în Insulele Amiralităţii şi va ajunge aici în câteva zile.
- Şi ce se-ntâmplă în cazuri de-astea?
- Toată lumea o roieşte de pe-aici. Vremea e cam aspră prin părţile astea, domnule. Eu, de fel, sunt din Florida şi-am văzut niscai uragane când eram copil, dar nu există nimic care să se compare cu un ciclon de Pacific, domnule.

Norman dădu din cap şi zise:
- Mai avem mult de mers?
- Din clipă-n clipă trebuie să ajungem, domnule.

După două ore de monotonie, aglomerarea de nave apăru neobişnuit de interesantă. Se aflau acolo peste o duzină de vapoare de diferite tipuri, amplasate în cercuri aproximativ concentrice. Pe perimetrul exterior se puteau distinge opt distrugătoare cenuşii ale U.S. Navy. Mai spre centru se aflau nişte nave de mari dimensiuni, cu carene duble şi spaţioase, arătând ca nişte docuri plutitoare; apoi nişte ambarcaţiuni greu de încadrat, cu punţi plane pentru elicoptere, iar la mijlocul acestui aranjament cenuşiu - două nave de

culoare albă, fiecare având câte o punte întinsă şi o "ţintă" circulară.

Pilotul începu să le enumere:

- Puteţi vedea spre exterior distrugătoarele care vă asigură protecţia; apoi sunt navele RVS[2] pentru roboţi, şi cele de tip MSS[3], pentru aprovizionare; şi, la mijloc, navele OSRV[4].

- OSRV?

- Nave de cercetare oceanografică, preciză pilotul, indicându-i cele două vapoare albe. John Hawes la stânga şi *William* Arthur la dreapta. Vom apunta pe *Hawes.*

Elicopterul dădu ocol formaţiei de vapoare, astfel că Norman putu vedea şalupele care se deplasau între nave, lăsând în urmă dâre mici şi albe pe suprafaţa albastră a apei.

- Şi toate astea pentru un avion prăbuşit? întrebă el.

- Hei, făcu pilotul rânjind, eu n-am pomenit nimic despre aşa ceva! Verificaţi-vă centura de siguranţă, domnule. Suntem gata de apuntare.

BARNES

Suprafaţa de apuntare, marcată cu vopsea roşie, crescu în dimensiuni şi alunecă sub ei, în timp ce elicopterul cobora pe punte. Norman bâjbâia la catarama centurii de siguranţă, în timp ce un om îmbrăcat în uniformă US Navy se apropie în fugă şi-i deschise uşa.

- Doctorul Johnson? Norman Johnson?

- Întocmai.

- Aveţi vreun bagaj, domnule?

- Numai asta, spuse Norman, trăgând din spate o geantă diplomat.

Ofiţerul o luă şi-l întrebă:

- Aveţi aparatură ştiinţifică sau ceva de genul ăsta?

- Nu. Asta-i tot ce am la mine.

- Atunci să mergem, domnule. Ţineţi-vă capul aplecat, mergeţi după mine şi nu vă apropiaţi de coada elicopterului.

Norman coborî, aplecându-se pe sub palete. Îl urmă pe ofiţer, coborând scara îngustă a cărei balustradă frigea. În spatele său elicopterul se înălţă de pe platformă, pilotul adresându-i un ultim salut. După plecarea elicopterului, simţi dintr-odată aerul imobil şi îngrozitor de fierbinte al Pacificului.

- Cum aţi călătorit, domnule?

- Excelent!

- Aveţi vreo nevoie?

- Nu, am tot ce-mi trebuie.

- Am vrut să spun: vreţi să folosiţi toaleta? preciză ofiţerul.

- Nu, răspunse Norman.

- Mai bine, căci toate sunt înfundate.

- Nici o problemă.

- Astă-noapte ni s-a blocat instalaţia de apă. Sperăm totuşi să rezolvăm problema cât de curând. În momentul ăsta avem o mulţime de femei la bord, domnule, adăugă ofiţerul, iscodindu-l cu privirea pe Norman.

- Înţeleg.

- Dacă totuşi aveţi nevoie, puteţi folosi un WC de serviciu,

- Mulţumesc, nu cred să fie nevoie.

- În cazul acesta, căpitanul Barnes doreşte să vă vadă imediat, domnule.

- Aş dori mai întâi să-mi sun familia.

- Puteţi să-i amintiţi asta căpitanului Barnes, domnule.

De la soarele fierbinte de afară trecură printr-o uşă joasă într-un hol iluminat fluorescent. Aici era mult mai răcoare.

- Bine că măcar aerul condiţionat nu s-a mai defectat în ultimul timp, spuse ofiţerul.

- Se strică des?

- Numai când e cald afară.

Intrară apoi într-un atelier mare, cu pereţi metalici, cu rafturi pentru scule şi cabluri şerpuind pe podea, în care flăcările de acetilenă împroşcau scântei, în timp ce tehnicienii roboteau aplecaţi asupra bancurilor metalice şi a unor maşinării complicate.

- Aici reparăm ROV[5]-urile, strigă ofiţerul, încercând să acopere vacarmul. Lucrările cele mai dificile se execută pe navele-bază. Aici ne ocupăm doar de partea electronică. Pe aici, domnule.

Intrară pe o altă uşă, traversară încă un coridor şi ajunseră într-o cameră largă cu tavanul jos şi înţesată cu monitoare video. În clarobscurul încăperii, cinci-şase tehnicieni supravegheau ecranele colorate. Norman se opri să privească.

- De aici supraveghem activitatea pe instalaţiile ROV, îi explică ofiţerul. În fiecare moment, pe fundul oceanului se află trei sau patru roboţi. Şi asta în afară de MSB-uri şi FD-uri, fireşte.

Norman auzea zgomotul de fond al comunicaţiilor radio şi frânturi de fraze pe care nu le putea pricepe. Pe un ecran apăruse un scafandru, păşind pe fundul oceanului, în lumina artificială stridentă, Norman observă că scafandrul purta un costum de culoare albastră şi o cască galbenă, turnată într-o formă deosebită.

- La ce adâncime se află? întrebă el, arătând spre ecran.

- Nu ştiu exact, dar cam pe la trei-patru sute de metri.

- Şi ce au găsit?

- Până acum doar o aripă imensă de titan, răspunse ofiţerul privind în jur. Văd că nu apare pe nici un monitor în clipa asta. Bill, ai putea să-i arăţi domnului Johnson aripa?

- Îmi pare rău, domnule, răspunse tehnicianul, dar Main Comp Ops-ul lucrează în sectorul 7, la nord de aici.

- Aha, sectorul 7 se află la vreo opt sute de metri de aripă, îl lămuri ofiţerul pe Norman. Păcat, merita să o vedeţi. Oricum, o veţi vedea mai târziu, sunt sigur. Dar să mergem la căpitanul Barnes.

Pe coridor, ofiţerul îl întrebă la un moment dat:

- Îl cunoaşteţi pe căpitan, domnule?

- Nu, de ce?

- Mă-ntrebam şi eu. Era foarte nerăbdător să vă vadă. Îi suna pe cei de la comunicaţii în fiecare oră, să afle dacă aţi sosit.

- Nu, nu l-am văzut niciodată.

- E un om foarte simpatic.

- Sunt sigur.

Ofiţerul îi aruncă o privire peste umăr şi spuse:

- Ştiţi că despre el circulă o vorbă?

- Da? Care?

- Mai mult muşcă decât latră.

Ajunseră la o uşa pe care scria "Comandantul proiectului" şi dedesubt, pe o plăcuţă lustruită, "Căpitan Harold C. Barnes, USN". Ofiţerul se dădu în lături şi Norman intră intr-o cabină cu lambriuri. Din spatele unei stive de dosare se ridică un bărbat solid, îmbrăcat în cămaşă.

Căpitanul Barnes era unul din acei militari puşi la punct, în prezenţa cărora Norman se simţea parcă prea gras şi nelalocul lui. La circa patruzeci şi cinci de ani, Hal Barnes avea o ţinută mândră şi milităroasă, o expresie ageră, părul tuns scurt, o atitudine hotărâtă şi o strângere de mână fermă, de politician.

- Bun venit la bord, doctore Johnson. Cum vă simţiţi?

- Obosit, răspunse Norman.

- Sunt sigur, sunt sigur de asta. Veniţi din San Diego?

- Da.

- Aşadar, cam vreo cincisprezece ore de zbor. Doriţi să vă odihniţi?

- Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, replică Norman.
- Vă înţeleg perfect, zise Barnes, încuviinţând din cap. Ce v-au spus până acum?
- Cine?
- Cei care v-au luat din San Diego, tipii care v-au adus cu elicopterul până aici, sau cei din Guam, oricare din ei.
- Nu mi-au spus nimic.
- Aţi vorbit cu vreun reporter, cu presa?
- Nu, nimic din toate astea.
- Perfect. Mă bucură ce-mi spuneţi, zise Barnes zâmbind şi arătându-i lui Norman un scaun.
Acesta se aşeză recunoscător.
- Ce-aţi zice de o cafea? întrebă Barnes, îndreptându-se către un filtru de cafea din spatele biroului său.
Deodată luminile se stinseră. Camera se cufundă în întuneric, cu excepţia luminii care mai pătrundea printr-un hublou lateral.
- Fir-ar să fie! răcni Barnes. *Iarăşi? Emerson! Emerson!*
Un sublocotenent intră pe o uşă laterală.
- Se lucrează la defecţiune, domnule!
- Ce s-a mai întâmplat de data asta?
- Avarie pe Nava ROV Bay 2, domnule.
- Da' parcă au fost adăugate nişte linii suplimentare pe Bay 2!
- Se pare că s-a supraîncărcat şi aşa, domnule.
- Să se remedieze imediat, aţi înţeles?
- Sperăm să rezolvăm problema cât de curând, domnule.
Uşa se închise şi Barnes se reaşeză în fotoliu. Norman îi auzi vocea în întuneric.
- La drept vorbind, nu-i vina lor. Navele astea n-au fost concepute pentru sarcinile pe care le suportă acum şi... ah, în sfârşit!
Luminile se aprinseră din nou. Barnes zâmbi.
- Parcă spuneaţi că doriţi o cafea, doctore Johnson?
- Da, Neagră, dacă se poate.

Barnes îi umplu o ceaşcă.

- În tot cazul, mă simt uşurat că n-aţi discutat cu nimeni. În meseria mea, doctore Johnson, păstrarea secretului constituie grija cea mai mare. Mai ales când e vorba de o chestie ca asta. Dacă răsuflă ceva de-aici, vom avea multă bătaie de cap. Şi sunt atât de mulţi implicaţi acum... La naiba, cei de la CincComPac nici n-au vrut să-mi dea distrugătoarele până când n-am început să le vorbesc despre recunoaşterea submarinelor sovietice. Imediat am obţinut patru şi apoi opt distrugătoare.

- Recunoaşterea submarinelor sovietice? întrebă Norman.

- Asta le-am spus celor din Honolulu. Trebuie să cunoşti regula jocului ca să obţii ce-ţi trebuie într-o operaţiune ca asta. Trebuie să ştii cum se rechiziţionează echipamentul în marina militară modernă. Dar fiţi pe pace, sovieticii nu *vor* ajunge aici.

- Sunteţi sigur?

Norman simţea că într-un fel sau altul îi scăpaseră premisele acestei conversaţii şi încerca să le intuiască.

- Este foarte improbabil. Desigur, ei ştiu că suntem aici. Deja de vreo două zile ne-au şi reperat prin sateliţii lor, dar le-am trimis un flux constant de mesaje decodificabile despre exerciţiile noastre de cercetare şi salvare din Pacificul de Sud. Aceste manevre nu prezintă un interes prea mare pentru ei, cu toate că, bineînţeles, bănuiesc că am pierdut vreun avion şi încercăm să-l recuperăm de-adevăratelea. S-ar putea chiar să suspecteze că încercăm să recuperăm nişte focoase nucleare, cum am făcut în Spania, în '68. Dar ne vor lăsa în pace pentru că, din punct de vedere politic, nu vor să se amestece în problemele noastre nucleare. Ei ştiu că şi aşa avem necazuri cu Noua Zeelandă.

- Ăsta-i motivul acestei vânzoleli? întrebă Norman. Focoasele nucleare?

- Nu, slavă Domnului! În cazuri de-astea, imediat cineva de la Casa Albă s-ar fi simţit dator să anunţe presa. Aşa că ne-am ferit de personalul Casei Albe. De fapt, în problema asta am ocolit chiar şi JCS-ul[6]. Toate rapoartele ajung direct de la secretarul apărării la preşedinte personal, preciză Barnes, răpăind cu degetele pe birou. Până acum, totul a fost în regulă. Iar dumneavoastră sunteţi ultimul aşteptat să sosească. Acum, că aţi ajuns aici, vom închide Uşile şi ne vom izola complet de cei de-afară.

Norman nu era încă complet lămurit şi întrebă:

- Dacă focoasele nucleare nu sunt amestecate în accident, pentru ce atâta discreţie?

- Ei bine, n-avem încă toate datele problemei.

- Prăbuşirea a avut loc în ocean?

- Da. S-ar părea că exact pe locul unde ne aflăm noi acum.

- În cazul ăsta nu sunt supravieţuitori.

- Supravieţuitori? Barnes păru surprins. Nu, n-aş crede.

- Atunci, de ce am mai fost chemat aici?

Barnes privea în gol. Norman îi explică:

- De obicei sunt chemat la locul unor astfel de accidente când există supravieţuitori. Ăsta e şi rostul unui psiholog într-o astfel de echipă: să se ocupe de problemele traumatice acute ale supravieţuitorilor sau, când e cazul, ale rudelor acestora. Mai exact, de simţămintele, de temerile şi de coşmarurile pe care le au de suportat. Cei care au supravieţuit unor astfel de accidente au adeseori un sentiment de vinovăţie şi de tulburare, legat de întrebarea de ce ei s-au salvat şi ceilalţi nu. Închipuiţi-vă o femeie călătorind cu soţul şi cu copiii şi, deodată, toţi sunt morţi şi numai ea a rămas în viaţă. Cu *aşa* ceva mă ocup eu.

Norman se aşeză din nou în fotoliu şi conchise:

- Or, în situaţia unui avion scufundat la o adâncime de trei sute de metri nu se pune problema supravieţuitorilor. Aşadar, ce caut aici?

Barnes îl privi fix. Părea stânjenit. Frunzări absent dosarele de pe birou.

- De fapt, aici nu e vorba de prăbuşirea unui avion, doctore Johnson.

- Şi atunci?

- Este vorba de prăbuşirea unei *nave spaţiale.*

După o scurtă pauză, Norman încuviinţă din cap:

- Înţeleg...

- Nu vă surprinde?

- Nu. La drept vorbind asta explică multe. Faptul că o navă spaţială militară s-a prăbuşit în ocean explică de ce n-am auzit nimic la radio, de ce se păstrează secretul, de ce am fost adus astfel aici... Când s-a întâmplat?

Barnes ezită o clipă înainte de a răspunde:

- După câte putem estima, această navă spaţială s-a prăbuşit acum trei sute de ani.

FVN

Se lăsă liniştea. Se auzea doar zumzetul instalaţiei de aer condiţionat şi, din camera învecinată, murmurul slab al comunicaţiilor radio. Norman privi ceaşca pe care o ţinea în mână şi observă o ciobitură pe buza acesteia. Se străduia să asimileze ceea ce i se spusese, dar mintea i se mişca prea leneş. Îşi zise: "Vasăzică, acum trei sute de ani. O navă spaţială veche de trei sute de ani. Dar programul spaţial abia dacă a fost înfiinţat în urmă cu treizeci de ani. Nu se poate, Barnes se înşală, desigur. Dar cum ar putea Barnes să se înşele? US Navy n-ar fi trimis toate aceste nave şi toţi aceşti oameni dacă n-ar fi ştiut sigur ce se află acolo jos. O navă spaţială veche de trei sute de ani! Dar cum e posibil? Nu se poate. Trebuie să fie altceva".

Încercă să se concentreze, dar mintea îi era şocată şi înceţoşată.

- E absolut sigur, continuă Barnes. Putem estima asta destul de precis după grosimea stratului de corali. Cei din Pacific cresc cu 2,5 cm pe an, iar obiectul, orice ar fi, este acoperit cu un strat gros de cinci metri de corali. Un adevărat munte. Bineînţeles, coralii nu cresc la o asemenea adâncime, ceea ce înseamnă că actualul fund de ocean s-a prăbuşit cândva, în trecut. Geologii spun că asta s-a întâmplat cam în urmă cu un secol, aşa că am presupus o vârstă totală a navei de circa trei sute de ani. Deşi s-ar putea să ne înşelăm. Ar putea fi totuşi mult mai veche, de o mie de ani chiar.

Barnes schimbă din nou locul hârtiilor de pe birou şi le aranja în teancuri ordonate, aliniindu-le marginile.

- Nu mi-e ruşine să-ţi spun, doctore Johnson, că treaba asta mă sperie al dracului de tare. De *aia* te afli aici.

Norman clătină din cap:

- Tot nu mi-este clar.

- Ai fost adus aici datorită asocierii tale cu proiectul FVN.

- FVN? se miră Norman, gata să adauge: "Bine, dar FVN a fost o glumă!"

Văzând însă cât de serios era Barnes, fu bucuros că se abţinuse.

Şi totuşi, FVN fusese într-adevăr o glumă. Tot ce era legat de acest proiect fusese de la bun început o glumă.

În 1979, în zilele de declin ale administraţiei Carter, Norman Johnson era asistent la California University din San Diego. În particular, cercetările sale erau dedicate dinamicii de grup şi anxietăţii; din când în când activa şi în echipele de intervenţie la locul accidentelor aviatice. În acele zile, probleme esenţiale erau găsirea unei locuinţe

pentru Ellen şi copii, dorinţa de a continua să-şi publice materialele şi întrebarea dacă UCSD îi va menţine postul.

Cercetările lui Norman erau considerate strălucitoare, dar psihologia *era* în mod evident influenţată de moda intelectuală, iar interesul pentru studiile de anxietate era în scădere atâta timp cât mai mulţi cercetători ajunseseră să o considere ca pe un deranjament pur biochimic, tratabil prin terapie farmaceutică. Unul dintre aceştia spusese chiar că "anxietatea nu mai constituie o problemă în psihologie, n-a mai rămas de studiat nimic aici". În mod similar, dinamicile de grup erau considerate demodate, un domeniu care îşi cunoscuse zilele de glorie pe la începutul anilor şaptezeci, odată cu reuniunile grupurilor Gestalt[7] şi procedurile de brainstorming.[8] Dar deja totul era doar o amintire.

Şi totuşi, Norman nu se putea împăca cu ideea. El era de părere că societatea americană era din ce în ce mai mult una în care oamenii lucrau în grup, nu individual; individualismul brutal era acum înlocuit de şedinţe comune nesfârşite, de decizii luate în grup. Într-o astfel de societate, comportamentul de grup ar fi trebuit să capete o importanţă sporită. Şi, de asemenea, nu era de părere că anxietatea, ca problemă clinică, putea fi vindecată cu pilule. Avea convingerea că o societate în care majoritatea reţetelor medicale se baza pe valium era, prin definiţie, o societate cu probleme nerezolvate.

Abia odată cu preocupările pentru tehnicile manageriale japoneze, în anii optzeci, domeniul lui Norman reintrase în sfera de interes universitar. Tot atunci, dependenţa de valium fusese recunoscută ca preocupare generală şi toate materialele despre terapia medicamentoasă pentru anxietate fuseseră reconsiderate. Dar, în tot acest timp, Norman se simţise ca şi cum ar fi trăit undeva la marginea societăţii. (De aproape trei ani

nu i se mai alocaseră fonduri pentru cercetare). Serviciul şi găsirea unei case erau problemele cele mai stringente.

Spre sfârşitul anului 1979, în perioada cea mai neagră a vieţii sale, fusese abordat de un tânăr avocat cu un aer solemn, de la Consiliul Securităţii Naţionale din Washington, care stătea cu glezna rezemată de genunchiul celuilalt picior şi trăgea cu nervozitate de ciorap. Avocatul îi spusese lui Norman că venise să-i ceară ajutorul. Acesta îi răspunsese că, dacă va putea, îl va ajuta. Atunci tânărul îi comunicase că dorea să-i vorbească despre "o gravă problemă de securitate naţională cu care se confruntă astăzi ţara noastră". La întrebarea care era acea problemă, răspunsul fusese:

- Pur şi simplu, această ţară nu este deloc pregătită pentru eventualitatea unei invazii extraterestre.

Tinereţea avocatului şi faptul că, în timp ce-i vorbea, privea ţintă la ciorap, îl făcuseră la început pe Norman să creadă că acesta era stânjenit de stupiditatea misiunii pe care o îndeplinea. Pe urmă însă, când îşi ridică privirea, Norman constată cu stupoare că, de fapt, tipul era cât se poate de serios.

- O astfel de invazie ne-ar prinde realmente cu pantalonii în vine, zise tânărul.

Normam fu nevoit să-şi muşte buzele ca să nu pufnească în râs.

- Da, probabil că aşa ar fi.

- Cei din Administraţie sunt îngrijoraţi.

- Serios?

- Există, *la cel mai înalt nivel,* sentimentul că ar trebui schiţat un plan pentru această eventualitate.

- Cu alte cuvinte, un plan de rezervă pentru situaţia unei invazii extraterestre...

Norman reuşi într-un fel sau altul să-şi păstreze seriozitatea figurii.

- Poate că "invazie" sună cam dur, opină avocatul. Am putea s-o mai îndulcim puţin şi să-i spunem "contact": contactul cu extratereştrii.

- Înţeleg...

- Sunteţi deja implicat în activităţile echipelor de intervenţie civilă, doctore Johnson. Ştiţi cum funcţionează aceste grupe de intervenţie rapidă. Dorim să aflăm de la dumneavoastră care ar fi componenţa optimă a unei astfel de echipe pentru o confruntare cu un invadator extraterestru.

- Înţeleg, răspunse Norman, întrebându-se cum ar putea ieşi cu tact din încurcătură.

Ideea era în mod cert absurdă. Nu şi-o putea explica decât ca pe o substituţie: Administraţia, confruntată cu probleme pe care nu le putea rezolva, decisese să se gândească la altceva.

În cele din urmă, avocatul îşi drese glasul şi îi propuse un studiu, specificând o sumă substanţială ce reprezenta bugetul de cercetare pe o perioadă de doi ani.

Întrezărind o şansă de a-şi cumpăra astfel o casă, Norman acceptă.

- Mă bucur că aţi acceptat, pentru că problema este cât se poate de reală.

- Păi sigur, răspunse Norman, încercând să ghicească vârsta avocatului şi optând pentru douăzeci şi cinci de ani.

- Va trebui să obţinem o autorizaţie de securitate pentru dumneavoastră.

- E nevoie de aşa ceva?

- Doctore Johnson, conchise avocatul, închizându-şi servieta cu un pocnet sec, acest proiect este foarte, foarte secret.

- În ce mă priveşte, nici o problemă, replică Norman.

Şi aşa şi era. Căci îşi putea imagina cum ar fi reacţionat colegii săi dacă ar fi aflat ceva despre asta.

Începută ca o glumă, afacerea deveni în curând de-a dreptul bizară. Anul următor, Norman se

deplasă de cinci ori la Washington pentru întâlniri cu personaje sus-puse din Consiliul Securităţii Naţionale, având ca subiect pericolul presant şi iminent al unei invazii extraterestre. Totul era extrem de secret. Se puse de la început problema dacă proiectul lui trebuia înaintat către DARPA[2], Agenţia pentru proiecte de cercetare avansată în domeniul apărării, la Pentagon. Se hotărî că nu era cazul. La fel se procedă şi cu întrebarea dacă trebuia înştiinţată NASA. Un funcţionar al administraţiei spuse la un moment dat:

- Doctore Johnson, aceasta nu e o problemă ştiinţifică, ci una legată de securitatea naţională. Transparenţa nu-şi are locul aici.

Norman era mereu surprins de rangul politicienilor cu care intra în contact. Astfel, un subsecretar de stat, lăsând deoparte dosarele de pe birou, referitoare la criza latentă din Orientul Mijlociu, îl întrebă:

- Ce crezi despre posibilitatea ca aceşti extratereştri să fie în stare să ne citească gândurile?

- Nu mă pot pronunţa, răspunse Norman.

- Ei bine, problema mă preocupă. Cum poţi negocia cu cineva care îţi citeşte gândurile?

- Într-adevăr, e o problemă, admise Norman, furişând o privire la ceasul de la mână.

- La naiba, ne ajunge că ruşii ne interceptează telegramele cifrate. Japonezii şi israelienii ne-au descifrat codurile. Ne rugăm la Dumnezeu ca ruşii să nu ajungă la faza asta. Dar chestia cu cititul gândurilor e gravă.

- O, da.

- Raportul dumitale trebuie să ţină cont de ea.

Norman promise că aşa va fi.

Un funcţionar de la Casa Albă îi spuse:

- Cred că-ţi dai seama că preşedintele va dori să le vorbească personal acestor extratereştri. Se potriveşte cu felul lui de-a fi.

- Îhî, făcu Norman.

- Ce vreau să subliniez este valoarea publicitară incalculabilă a situaţiei. Gândeşte-te ce eveniment grandios: preşedintele îi primeşte pe extratereştri la Camp David!

- Cu adevărat grandios.

- Aşa că, mai întâi de toate, cineva va trebui să-i înştiinţeze pe extratereştri despre cine este preşedintele şi care este protocolul discuţiilor. Doar nu ţi-l imaginezi pe preşedintele Statelor Unite discutând cu reprezentanţii vreunei alte galaxii fără o pregătire prealabilă. Ce părere ai, ăştia or vorbi engleza?

- Nu prea-mi vine să cred.

- Înseamnă că cineva va trebui să le înveţe limba.

- E greu de spus cum va fi posibil.

- Poate că extratereştrilor le va fi mai convenabil să se întâlnească cu un membru al uneia din minorităţile noastre etnice, spuse omul de la Casa Albă. Oricum, e o posibilitate. Gândeşte-te la asta.

Norman promise că se va gândi.

Omul de legătură cu Pentagonul, un general-maior, îl invită la un prânz şi la cafea îl întrebă ca din întâmplare:

- Ce fel de armament crezi c-ar putea avea extratereştrii?

- N-am nici o idee.

- Păi, ăsta-i aspectul esenţial, nu crezi? Şi care sunt punctele lor slabe. La urma urmei, s-ar putea ca aceşti extratereştri nici să nu fie umani.

- Da, e posibil.

- Ar putea fi nişte insecte gigantice. Insectele astea pot suporta o doză mare de radiaţii.

- Da.

- Probabil că nici nu le putem atinge, spuse cu un aer posomorât omul Pentagonului, după care se învioră: Dar mă îndoiesc că ar rezista la o lovitură directă primită de la un dispozitiv nuclear cu o putere de ordinul megatonelor, ce zici?

- Nu, nu cred că ar rezista.

- I-ar vaporiza.
- Fireşte.
- Legile fizicii...
- Exact.
- Raportul dumitale va trebui să clarifice problema vulnerabilităţii nucleare a extratereştrilor.
- Da.
- Nu vrem să stârnim panică, mai spuse generalul. N-are sens, nu-i aşa, să-i îngrijorăm şi pe alţii. Cei de la Joint Chief of Staffs ar fi mai liniştiţi dacă ar afla că extratereştrii sunt vulnerabili la armele noastre nucleare.
- Voi ţine cont de asta, spuse Norman.

În cele din urmă, seria de şedinţe se încheie. Îl lăsară să-şi scrie raportul. Astfel că, analizând speculaţiile publicare despre viaţa extraterestră, îşi dădu seama că, la urma urmelor, generalul de la Pentagon nu greşea prea mult. Problema reală legată de contactul cu extratereştrii - dacă într-adevăr exista o asemenea problemă - era legată de panică. Panica psihologică. Singura experienţă umană de proporţii legată de extratereştri fusese transmiterea la radio, în 1938, a "Războiului lumilor", datorată lui Orson Welles. Reacţia fusese fără echivoc: oamenii se arătaseră îngroziţi.

Norman îşi înaintase raportul, intitulându-l "Contactul cu o posibilă civilizaţie extraterestră". Îi fusese returnat cu sugestia ca titlul să sune "mai tehnic" şi pentru a se elimina din el "orice aluzie la faptul că respectivul contact cu extratereştrii era doar o posibilitate" întrucât, în anumite cercuri ale Administraţiei, acest eveniment era considerat aproape sigur.

Revizuit, dosarul lui Norman fusese în mod corespunzător clasificat ca "strict secret", cu titlul "Recomandări pentru echipa umană de contact în vederea interacţiunii cu forme de civilizaţie necunoscute (FVN)". Aşa cum prevăzuse Norman,

echipa de contact FVN cerea individualităţi deosebit de stabile. În raportul său scrisese...

- Mă întreb, spuse Barnes deschizând un dosar, dacă recunoşti acest citat:

"Echipele de contact FVN trebuie să fie pregătite pentru un impact psihologic deosebit de sever. Aproape cu siguranţă vor apărea reacţii de anxietate extremă. Trebuie, determinate trăsăturile de caracter ale persoanelor care pot suporta asemenea anxietăţi.

Anxietatea care apare la confruntarea cu forme de viaţă necunoscute nu a fost îndeajuns studiată. Temerile implicate de contactul cu o nouă formă de civilizaţie nu sunt şi nu pot fi anticipate în întregime. Dar cea mai probabilă consecinţă a unui astfel de contact este teroarea absolută".

Barnes închise dosarul cu zgomot:

- Mai ştii cine a spus asta?

- Da. Eu am spus-o.

În cadrul bugetului NSC[10], Norman efectuase o serie de studii de dinamica grupului în condiţii de anxietate psihosocială. Ghidându-se după procedurile Asch şi Milgram, el crease mai multe situaţii în care subiecţii nu ştiau că sunt supuşi unui test. Odată, unui astfel de grup i se indicase să ia liftul până la un alt etaj pentru a participa la un test. Liftul se blocase între etaje. Subiecţii erau observaţi cu o cameră ascunsă.

Pe aceeaşi temă, apăreau şi "variaţiuni". Uneori apărea anunţul "Lift în reparaţie"; câteodată se putea, comunica telefonic cu "mecanicul", alteori nu; altădată tavanul se prăbuşea, iar luminile se stingeau; în fine, se putea întâmpla *ca* podeaua să fie transparentă.

În altă situaţie, subiecţii fuseseră îmbarcaţi într-un camion şi duşi în deşert de un "lider de

experiment", care mai întâi constatase că i se terminase benzina şi apoi suferise "un atac de inimă", lăsându-i pe ceilalţi la ananghie.

În versiunea mai dură, subiecţii fuseseră urcaţi într-un avion şi, în timpul zborului, pilotul suferise un "atac".

În pofida nemulţumirilor tradiţionale legate de astfel de teste - că erau sadice, că erau provocate artificial, că subiecţii "simţeau" că situaţiile erau puse la cale - Norman putuse colecta o cantitate impresionantă de informaţii utile despre grupurile supuse unui stres de anxietate.

Astfel aflase că reacţiile de teamă sunt minimalizate atunci când grupul era puţin numeros (până la cinci membri), când membrii grupului se cunoşteau între ei, când se puteau vedea şi nu erau izolaţi, când grupul avea un scop comun bine definit şi limitele de timp erau fixe, când alcătuirea grupului era mixtă în ce priveşte vârsta şi sexul şi, în fine, când membrii grupului aveau o mare toleranţă la fobii, determinată prin testele LAS pentru anxietate, toleranţă care era asociată cu constituţia de tip atletic.

Rezultatele studiului fuseseră prezentate sub forma unor tabele statistice dense, deşi Norman ştia că de fapt nu făcuse decât să probeze o aserţiune de bun simţ; dacă te afli într-un lift blocat, cel mai indicat este să fii cu nişte tipi atletici, relaxaţi, pe care îi cunoşti, ca lumina să fie aprinsă şi să ştii că cineva se străduieşte să te scoată de acolo.

Şi totuşi, Norman realizase că unele dintre rezultatele sale se opuneau logicii bunului simţ. Aşa, de exemplu, era importanţa compoziţiei grupului. Grupurile compuse în întregime din bărbaţi sau femei erau mult mai neajutorate în situaţii de stres decât cele mixte; grupurile formate din indivizi de aproximativ aceeaşi vârstă erau mult mai slabe decât cele în care indivizii aveau vârste diferite. Iar grupurile preexistente, formate

dinainte pentru un alt scop, se comportau cel mai prost (la un moment dat supusese la stres o echipă de baschetbalişti profesionişti care clacase imediat).

Cu toate că cercetările sale erau merituoase, Norman rămăsese neliniştit în privinţa destinaţiei de bază a studiului său - invazia extratereştrilor - pe care o considera speculativă până la limita absurdului. Se simţise destul de jenat ca să-şi prezinte raportul, mai ales după ce-l rescrisese ca să pară mai semnificativ decât ştia că este.

Aşa că se arătase uşurat când Administraţia Carter nu fusese încântată de el. Nici una din recomandările sale nu fusese aprobată. Administraţia nu era de acord că teama constituia o problemă; membrii ei considerau că emoţiile umane predominante aveau să fie surpriza şi o stare de veneraţie. Mai mult decât atât, Administraţia preferase un grup de contact mai numeros, de treizeci de persoane, compus din trei teologi, un avocat, un medic, un reprezentant al Departamentului de Stat, unul din Joint Chiefs, un grup selectat din branşa legislativă, un inginer aerospaţial, un exobiolog, un fizician nuclear, un antropolog şi o personalitate de la televiziune.

În tot cazul, preşedintele Carter nu fusese reales în 1980, iar Norman nu mai auzise nimic despre propunerile sale privind echipa FVN. Nimic, vreme de şase ani.

Până acum.

- Îţi aminteşti echipa FVN propusă de tine? îl întrebă Barnes.

- Desigur, răspunse Norman.

Norman recomandase o echipă formată din patru inşi - un astrofizician, un zoolog, un matematician, un lingvist şi un al cincilea membru a cărui misiune era să observe comportarea şi atitudinea membrilor activi ai echipei.

- Ce părere ai despre asta? spuse Barnes, întinzându-i o foaie de hârtie.

ECHIPA DE INVESTIGARE A ANOMALIEI

PERSONAL USN/MEMBRI AUXILIARI

1. Harold C. Barnes, căpitan, comandant proiect USN
2. Jane Edmunds, subofiţer USN cl. I, tehnician prelucrare date.
3. Tina Chan, subofiţer USN cl. I, tehnician electronist.
4. Alice Fletcher, subofiţer USN, şef personal auxiliar habitat Deepsat.
5. Rose C. Levy, auxiliar cl. II, habitat Deepsat.

MEMBRII ECHIPEI CIVILE

1. Theodore Fielding, astrofizician/geolog planetar.
2. Elizabeth Halpern, zoolog/biochimist.
3. Harold J. Adams, matematician/logician.
4. Arthur Levine, biolog marin/biochimist.
5. Norman Johnson, psiholog.

După ce studie lista, Norman spuse:

- Este exact echipa propusă de mine iniţial, cu excepţia lui Levine. La vremea respectivă, chiar i-am intervievat şi i-am testat.

- Corect.

- Dar dumneata însuţi ai spus că probabil nu sunt supravieţuitori. Că în interiorul acelei nave spaţiale nu există nici o formă de viaţă.

- Da, dar dacă greşesc?

Barnes îşi privi ceasul.

- La ora unsprezece voi face instructajul echipei. Aş vrea să vii şi dumneata şi să-mi spui ce crezi despre membrii grupului. În fond, ţi-am respectat recomandările din raportul FVN.

"Mi-ai respectat recomandările, îşi zise Norman, simţind că-i vine rău. Dumnezeule, dar nu făceam decât să-mi plătesc casa!".

- Am ştiut că ai să te grăbeşti să profiţi de prilejul de a-ţi pune în practică ideile. De aceea te-am inclus în echipă ca psiholog, cu toate că un individ mai tânăr ar fi fost mai potrivit.

- Îţi sunt recunoscător, spuse Norman.

- Ştiam eu, zise Barnes, zâmbind cu un aer optimist.

Îi întinse apoi o mână solidă şi-i spuse:

- Bun venit în echipa FVN, doctore Johnson.

BETH

Norman fu condus apoi în cabina sa strâmtă şi cenuşie, asemenea unei celule de închisoare. Valiza i se odihnea pe cuşetă. Într-un colţ, un terminal de calculator, cu claviatura aferentă. Lângă el, un manual gros, cu coperţi albastre.

Se aşeză pe patul tare şi neprimitor. Se rezemă cu spatele de o ţeavă de pe perete.

- Bună, Norman, se auzi o voce caldă. Mă bucur să constat că te-au vârât şi pe tine în chestia asta. E opera ta, nu-i aşa?

O femeie se oprise în cadrul uşii: Beth Halpern, zoologul echipei, era alcătuită din contraste. Era o femeie înaltă, colţuroasă, la treizeci şi şase de ani, pe care o puteai considera drăguţă, în ciuda trăsăturilor aspre şi a aparenţei aproape masculine a corpului. În anii de când Norman nu o mai văzuse, părea că-şi accentuase latura sportivă şi mai mult. Beth practicase cu succes atletismul şi halterele; venele şi muşchii i se conturau pe gât şi pe braţe, iar picioarele, sub pantalonii scurţi, se reliefau pline de forţă. Avea părul tuns scurt, abia o idee mai lung ca al unui bărbat.

În acelaşi timp însă, purta bijuterii, se machia şi se mişca seducător. Vocea îi era caldă, iar ochii mari şi umezi, în special când vorbea despre

fiinţele pe care le studia. În acele momente devenea aproape maternă. Unul din colegii ei de la Universitatea din Chicago o poreclise "mama Natură cu muşchi".

Norman se ridică şi primi o pupătură pe obraz.

- Avem cabinele învecinate şi am auzit când ai intrat. Când ai ajuns aici?

- Acum o oră. Cred că sunt încă şocat, răspunse Norman. Tu crezi toate astea? Chiar crezi că e ceva adevărat?

- Eu cred că ăla e adevărat, spuse Beth, arătându-i manualul cu coperţi albastre de lângă computer.

Norman îl ridică şi-i citi titlul: "Reglementări privind comportarea personalului în timpul operaţiunilor militare secrete". Frunzări paginile pline cu paragrafe de regulamente.

- În esenţă, spune că ori îţi ţii gura, ori vei petrece o lungă perioadă de timp într-o închisoare militară. Fără telefoane, de afară înăuntru sau invers. Da, Norman, cred că trebuie să fie adevărat.

- Şi chiar este o astronavă acolo jos?

- Acolo jos se află *ceva.* E destul de tulburător.

Începu să vorbească mai repede.

- Numai pentru biologie posibilităţile sunt uluitoare. Tot ce ştim despre viaţă se datorează studierii formelor de viaţă de pe propria noastră planetă. Şi, într-un fel. Întreaga viaţă de pe Pământ este aceeaşi. Fiecare fiinţă, începând cu algele şi terminând cu oamenii, are la bază acelaşi plan, structura ADN. Acum am putea avea ocazia să intrăm în contact cu o formă ele viaţă complet diferită, în toate privinţele. În fine, e ceva excitant.

Norman încuviinţă absent. Se gândea la altceva.

- De ce ai spus "fără telefoane de afară înăuntru sau invers"? I-am promis soţiei c-am s-o sun.

- Şi eu am vrut s-o sun pe fiică-mea şi mi-au spus că legătura cu continentul nu funcţionează. Marina militară are mai mulţi sateliţi decât cea

civilă şi cu toate astea se jură că n-au nici o linie disponibilă pentru convorbiri cu exteriorul. În cele din urmă, Barnes a fost de acord să trimit o telegramă. Asta-i situaţia.

- Câţi ani are acum Jennifer? întrebă Norman, încântat că-şi reamintise numele fetei.

"Dar oare cum îl chema pe soţul ei? Era fizician sau ceva asemănător. Un tip blond, spălăcit. Avea barbă şi purta papion."

- Nouă. Joacă acum în echipa de pitici din Evanstone. Nu prea are treabă cu şcoala, dar la baseball e dată naibii. Dar ai tăi ce mai fac? Ellen?

- E bine. Şi copiii sunt bine. Tim este în anul doi la Chicago. Amy e la Andover. Ce face...

- George? Am divorţat de trei ani. George şi-a petrecut un an la CERN - Geneva căutând particule exotice şi cred c-a găsit ce-a căutat. E franţuzoaică. El zice că găteşte foarte bine.

Săltă din umeri.

- Oricum, treaba îmi merge bine. În ultimul an am lucrat cu cefalopodele: calmari şi caracatiţe.

- Și cum a fost?

- Interesant. Inteligenţa blândă a acestor vietăţi, în special a caracatiţelor, îţi dă un sentiment ciudat. Să ştii că o caracatiţă e mai deşteaptă decât un câine şi, probabil, ca animal de casă ar fi fost mai nimerită. E o fiinţă minunată, inteligentă şi foarte emotivă. Din păcate, noi nu gândim niciodată în felul ăsta despre ele.

- Îţi mai vine să le mănânci acum? întrebă Norman.

- Vai, Norman, zâmbi ea, încă mai legi totul de mâncare?

- Oricând am ocazia, răspunse Norman, bătându-se uşor pe stomac.

- Ei bine, n-o să-ţi prea placă mâncarea pe-aici. E groaznică. În orice caz, răspunsul e nu, spuse ea, trosnindu-şi degetele. N-aş mai mânca o caracatiţă acum, când ştiu atâtea lucruri despre ele. Să nu uit: ce ştii despre Hal Barnes?

- Nimic, De ce?

- M-am interesat. Se pare că Barnes nu este omul marinei. Este un "fost".

- Vrei să spui că s-a retras?

- În '81. La început s-a specializat ca inginer aeronautic la CalTech, iar după ce s-a retras a lucrat un timp pentru Grumman. Pe urmă, membru al Consiliului Ştiinţific al US Navy, de pe lângă Academia Naţională, apoi asistent al subsecretarului de stat pentru apărare şi membru al DSARC, Consiliul pentru analiza achiziţiilor pentru sistemul de apărare. De asemenea, membru al Consiliului ştiinţific al apărării, care îi sfătuieşte pe cei din Joint Chieri şi pe secretarul apărării.

- În ce probleme?

- Achiziţii de armament, spuse Beth. Este omul Pentagonului, care sfătuieşte guvernul în privinţa dotărilor cu armament. Întrebarea este cum a ajuns să conducă un asemenea proiect?

- Mă depăşeşte, spuse Norman.

Se aşeză pe cuşetă şi-şi scoase pantofii din picioare. Brusc îl cuprinse oboseala. Beth se rezemă de tocul uşii.

- Pari a fi în formă, remarcă Norman, gândindu-se că până şi mâinile ei inspirau forţă.

- Aşa s-ar zice. Am o mare încredere în ce va veni. Dar tu ce crezi? Ai să te descurci?

- Eu? De ce nu?

Aruncă o privire spre burtă. Ellen stătea tot timpul cu gura pe el să facă ceva şi să scape de ea, aşa că din când în când se mai ducea câteva zile la gimnastică, dar n-avea nici o şansă să devină mai suplu. Adevărul era că pentru el nu mai avea importanţă: avea cincizeci şi trei de ani şi era profesor universitar, ce dracu!

Îl fulgeră un gând.

- Ce-ai vrut să spui cu "încredere în ce va veni"? Ce va veni?

- Păi, până acum numai zvonuri. Dar sosirea ta pare să le confirme.

- Ce zvonuri?

- Ne vor trimite jos, spuse Beth.

- Jos, unde?

- Pe fundul oceanului. Lângă astronavă.

- Bine, dar sunt trei sute de metri adâncime! Cercetările se fac cu roboţi-submersibili.

- În zilele noastre, trei sute de metri nu mai reprezintă o problemă, spuse Beth. Tehnologia actuală o poate rezolva. De altfel, în acest moment, jos se află deja câţiva scafandri ai Marinei Militare. Umblă vorba că au instalat un habitat special pentru ca echipa noastră să poată coborî şi locui pe fundul mării circa o săptămână şi să deschidem astronava.

Pe Norman îl trecură fiorii. În timpul activităţii de la FAA fusese expus la tot soiul de orori. Odată, în Chicago, la un accident aviatic care se extinsese pe întreg terenul unei ferme, călcase pe ceva flasc. Crezuse că era o broască, dar de fapt era mâna unui copil, separată de trup. Altădată, văzuse cadavrul carbonizat al unui bărbat încă prins în curelele scaunului; scaunul fusese azvârlit în curtea unei case de la suburbii şi stătea rezemat de o căditţă de baie din plastic. Iar la Dallas putuse vedea cum anchetatorii, căţăraţi pe acoperişurile caselor, adunau părţi din trupuri omeneşti, punându-le în saci...

Activitatea într-o echipă de acest gen presupunea o extraordinară vigilenţă psihologică, pentru că oricând puteai fi copleşit de cele văzute. Dar niciodată nu fusese expus vreunui risc personal, vreunui risc fizic. Singurul risc era cel al coşmarurilor...

Acum însă, perspectiva de a coborî la o adâncime de trei sute de metri pentru a cerceta un naufragiu...

- Ce-i cu tine? îl întrebă Beth Arăţi cam palid.

- Nu-mi amintesc să fi pomenit cineva despre coborârea pe *fundul oceanului.*

- Ei, zvonuri. Odihneşte-te, Norman. O să-ţi facă bine.

INSTRUCTAJUL

Cu puţin înainte de ora 11, echipa FVN se adună în camera de instructaj. Norman era curios să-i vadă pentru prima oară reuniţi pe membrii grupului selectat de el în urmă cu şase ani.

Ted Fielding era un tip solid, simpatic şi cu un aer încă băieţos la cei patruzeci de ani ai săi, îmbrăcat în şort şi tricou. Ca astrofizician la Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, se remarcase printr-o importantă activitate de stratigrafie aplicată la Mercur şi la Lună, deşi era cunoscut mai ales datorită studiilor asupra canalelor din Mangala Vallis şi Valles Marineris de pe Marte. Situate pe ecuatorul marţian, aceste uriaşe canioane aveau o lungime de circa patru mii de kilometri, adică de zece ori mai lungi şi de două ori mai adânci decât Grand Canyon. Iar Fielding fusese printre primii care ajunseseră la concluzia că, în privinţa compoziţiei, planeta *cea* moi asemănătoare cu Pământul nu era nicidecum Marte, cum se crezuse, ci micul Mercur, având un câmp magnetic asemănător celui terestru.

Fielding avea un fel de-a fi deschis, optimist şi pompos. La JPL apărea la televiziune ori de câte ori avea loc o lansare de rachetă, câştigându-şi astfel o oarecare celebritate; se recăsătorise recent cu o crainică de televiziune din Los Angeles; aveau deja un copil.

Ted era de multă vreme un susţinător al existenţei vieţii în alte lumi şi, în consecinţă, al programului SETI[11] de căutare a inteligenţei extraterestre, considerat de alţi savanţi ca o

pierdere de timp şi bani. Acum zâmbea fericit spre Norman:

- Am ştiut dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge la dovada existenţei vieţii pe alte planete, în sfârşit, acum avem această dovadă, Norman. E un moment deosebit. Şi sunt încântat mai ales de formă.

- De formă?

- De forma obiectului din adâncuri.

- Ce-i cu ea? se interesă Norman, care nu auzise nimic despre formă.

- Am fost în camera monitoarelor şi am urmărit imaginile transmise de roboţi. Au început să degajeze forma de sub corali. Şi nu este rotundă, adică nu e o farfurie zburătoare, continuă Ted. Slavă Domnului! Asta-i va mai potoli probabil pe cei din tabăra celor săriţi de pe fix.

Zâmbi.

- "Cu răbdare şi cu vrere, faci din aguridă miere", nu-i aşa?

- Cred că da, spuse Norman.

Nu ştia exact ce voise Fielding să spună, dar Ted avea o slăbiciune pentru citate. Se considera un om al Renaşterii şi, prin dese citate din Rousseau şi Lao Tse, căuta să-ţi reamintească acest lucru. Şi totuşi, nu era nimic rău intenţionat în ceea ce făcea. Cineva spusese odată că Ted era o "enciclopedie ambulantă" şi asta se răsfrângea şi asupra discursului său. Avea *ceva* nevinovat, aproape naiv în felul în care reuşea să se facă iubit. Norman îl simpatiza.

Nu era la fel de sigur în privinţa lui Harry Adams, matematicianul sobru de la Princeton, pe care nu-l mai văzuse de şase ani. Harry era un negru înalt, foarte slab, care purta ochelari cu rame subţiri şi era tot timpul încruntat. Purta un tricou cu inscripţia "Matematicienii nu greşesc", în genul celor purtate de studenţi şi într-adevăr nu-şi arăta cei treizeci de ani. Era evident cel mai tânăr membru al grupului şi, probabil, cel mai important.

Mulţi teoreticieni susţineau că era imposibilă comunicarea cu extratereştrii, cu care fiinţele umane nu aveau nimic în comun. Aceşti gânditori arătaseră că, aşa cum fizicul uman este rezultatul a nenumărate evenimente evolutive, la fel se întâmplase şi cu gândirea umană. Modul nostru de a gândi ar fi putut fi cu totul altui. Nu exista nimic inevitabil în felul nostru de a privi universul.

Oamenii au deja probleme în comunicarea cu fiinţele inteligente terestre, cum ar fi delfinii, pur şi simplu pentru că aceştia trăiesc într-un mediu complet diferit şi au un aparat senzorial diferit.

Şi totuşi, oamenii şi delfinii ar putea apărea ca virtual identici în comparaţie cu diferenţele enorme care îi separă de o vietate extraterestră - produs al unei evoluţii divergente într-un mediu planetar diferit. Astfel că este improbabil ca un extraterestru să vadă lumea aşa cum o vedem noi. De fapt, s-ar putea să n-o vadă deloc. Ar putea să fie orb şi să descopere lumea cu ajutorul unui simţ hiperdezvoltat al mirosului, al temperaturii sau al presiunii. S-ar putea să nu existe nici un mod de comunicare cu o astfel de fiinţă, nici o platformă comună de dialog. Sau, cum spunea cineva, "cum să-i explici unui şarpe orb poemul despre narcise al lui Wordsworth?"

Dar matematica era domeniul cunoaşterii cel mai susceptibil de a fi comun. De aceea rolul matematicianului în echipă era crucial. Norman îl alesese pe Adams deoarece, în ciuda tinereţii sale, avusese deja contribuţii importante în diferite domenii ale matematicii.

- Harry, tu ce crezi despre toate astea? spuse Norman, trântindu-se în fotoliul de lângă Adams.

- Cred că e o evidentă pierdere de timp, răspunse acesta.

- Te referi la aripa găsită sub apă?

- Nu ştiu ce este, dar ştiu exact ce nu este. Nu este o rachetă dintr-o altă civilizaţie.

Ted, aflat în apropiere, întoarse capul agasat. Era limpede că cei doi avuseseră deja o discuţie pe această temă.

- De unde ştii? întrebă Norman.

- Un calcul simplu, răspunse Harry, gesticulând plictisit. De-a dreptul banal. Cunoşti ecuaţia lui Drake?

Norman o ştia. Era una din supoziţiile faimoase din literatura despre viaţa extraterestră. Şi totuşi spuse:

- Aminteşte-mi-o tu.

Oftând iritat, Harry luă o foaie de hârtie.

- Ceea ce înseamnă că probabilitatea P ca viaţa inteligentă să se dezvolte într-un sistem stelar este o funcţie a probabilităţii ca steaua să aibă planete, legată de numărul planetelor locuibile, de probabilitatea ca viaţa inteligentă să evolueze pornind de la viaţa simplă şi de probabilitatea ca viaţa inteligentă să ajungă la comunicaţiile interstelare într-un interval de cinci miliarde de ani. Asta e tot ce ne spune ecuaţia.

- Aha, făcu Norman.

- Problema constă în faptul că nu dispunem de dovezi. Fiecare probabilitate trebuie presupusă. Şi este la fel de uşor să iei anumite valori, aşa cum face Ted, şi să tragi concluzia că există probabil mii de civilizaţii inteligente, precum este să iei alte valori, aşa cum fac eu, şi să obţii că, probabil, nu există decât o singură civilizaţie, a noastră. Iar în această situaţie, orice ar fi acolo jos, *nu* este produsul unei civilizaţii extraterestre. Aşa că ne pierdem vremea pe-aici.

- Atunci ce este? insistă Norman.

- Este expresia absurdă a unei speranţe romantice, spuse Adams, împingându-şi ochelarii spre rădăcina rasului.

Vehemenţa tonului său îl deranjă pe Norman. Cu doar şase ani în urmă, Adams mai era încă un "copil al străzii", al cărui talent nebănuit îl propulsase dintr-o casă dărăpănată din suburbiile

Philadelphiei pe gazonul verde şi pedant îngrijit de la Princeton. În zilele acelea, Adams era plin de vitalitate, amuzat de întorsătura vieţii sale. De ce era atât de sever acum?

Adams era un matematician extraordinar de dotat, cu o reputaţie sigură în funcţiile de densitate a probabilităţii din mecanica cuantică, domeniu dincolo de puterea de înţelegere a lui Norman, deşi Harry le abordase la şaptesprezece ani. În schimb, Harry Adams părea crispat şi nemulţumit, greu de acomodat cu ceilalţi membri ai echipei".

Sau poate că era în legătură cu prezenţa sa ca membru al unui grup. Norman se temea că nu se va putea integra, deoarece Adams fusese un copil minune.

$$P = f_p \cdot n_r \cdot f_l \cdot f_i \cdot f_c$$

Există cu adevărat doar două feluri de copii minune - matematicienii şi muzicienii. Unii psihologi argumentau că, de fapt, e vorba de un singur fel, câtă vreme muzica şi matematica sunt atât de strâns legate. Copii talentaţi pot apărea şi în alte domenii cum ar fi scrisul, pictura şi atletismul, dar singurele în care un copil poate concura cu adevărat adulţii sunt matematica şi muzica.

Psihologic, aceşti copii sunt foarte complecşi, adeseori singuratici, izolaţi de cei de seama lor şi chiar de propriile familii, din cauza talentelor pe care le au şi pentru care sunt deopotrivă admiraţi şi detestaţi. Aptitudinile sociale sunt adeseori retardate, făcând incomode interacţiunile din cadrul grupurilor. Pentru Harry, provenit din periferii, problemele erau amplificate. Odată îi spusese lui Norman că la vremea când învăţa despre Fourier ceilalţi abia învăţau să joace baschet. Era posibil deci ca Harry să nu se simtă în largul său în acest grup.

Şi totuşi, altceva era la mijloc... Matematicianul părea de-a dreptul mânios.

- Ai un pic de răbdare, spuse el, şi în maximum o săptămână se va dovedi că totul n-a fost decât o alarmă falsă. Nimic altceva.

"Asta speri tu", îşi zise Norman, întrebându-se din nou de ce.

- Ei bine, eu cred că e palpitant, spuse Beth Halpern cu un zâmbet radios. În ce mă priveşte, chiar şi cea mai mică şansă de a găsi o nouă formă de viaţă înseamnă ceva palpitant.

- Aşa este, confirmă Ted. La urma urmelor, Harry, există mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât îşi poate imagina filozofia ta.

Norman aruncă o privire către ultimul membru al echipei, Arthur Levine, biologul marin. Era singurul pe care nu-l ştia. Scurt şi îndesat, Levine arăta îngrijorat şi palid, învăluit în propriile gânduri. Era pe punctul să-l întrebe şi pe el ce părere are când îşi făcu apariţia căpitanul Barnes, cu un teanc de dosare sub braţ.

- Bine aţi venit la capătul lumii, unde nu vă puteţi duce nici măcar la toaletă.

Toţi râseră cu nervozitate.

- Regret că v-am făcut să aşteptaţi. N-avem prea mult timp, aşa că să trecem la subiect. Dacă vreţi să stingem lumina, putem începe.

Prima fotografie prezenta o navă mare cu o suprastructură complicată la pupa.

- *Rose Sealady,* spuse Barnes, un vapor întinzător de cablu, închiriat de compania Transpac Communications pentru construirea unei linii telefonice submarine între Honolulu şi Sydney, Australia. *Rose* a părăsit Hawaii la 29 mai, anul curent, şi pe 16 mai ajunsese în dreptul insulelor Samoa de Vest, în mijlocul Pacificului. Era vorba de un cablu nou, cu fibre optice, cu o capacitate de transmitere simultană a douăzeci de mii de convorbiri telefonice. Cablul era acoperit cu o reţea densă din metal şi plastic, neobişnuit de dură

şi rezistentă mecanic. Vasul întinsese deja mai bine de patru mii de mile marine de cablu de-a curmezişul Pacificului, fără absolut nici un eveniment neplăcut. Mai departe.

O hartă a Pacificului, cu o pată mare roşie.

- În seara de 17 iunie, la ora 10 p.m., vasul se afla aici, la jumătatea distanţei dintre Pago-Pago, Samoa Americană şi Viti Levu din Fiji, când a avut loc prima smucitură. S-a dat alarma şi s-a constatat că se rupsese cablul. Au fost consultate hărţile, căutându-se vreun obstacol subacvatic, dar nu s-a găsit nimic. Reînfăşurarea cablului a durat câteva ore, deoarece nava se deplasase cu mai bine de o milă de la locul unde acesta se rupsese. Examinându-se capătul cablului, s-a constatat că tăietura era netedă, "de parcă ar fi fost tăiat cu un foarfece uriaş", cum se exprimase cineva.

O secţiune a cablului din fibre optice era ţinută în faţa aparatului fotografic de mâna aspră a unui marinar.

- După cum observaţi, natura tăieturii sugerează un obstacol artificial de un anume fel. *Rose* a revenit spre nord, la locul accidentului. Mai departe.

Apăru o alternanţă de linii albe şi negre, cu o zonă de puncte mici.

- Aceasta este o diagramă de sonar, luată pe vapor. E destul de greu de descifrat pentru un neavizat, dar puteţi distinge aici un obstacol fin, ca o lamă de cuţit. Ceea ce corespunde unui vas sau unui avion scufundat care ar fi putut tăia cablul.

- Compania Transpac Communications a înştiinţat US Navy, cerând toate informaţiile posibile în legătură cu obstacolul. Asta e regula: ori de câte ori se rupe un cablu, Marina Militară este anunţată în ideea că ar avea cunoştinţă de motivul accidentului. Dacă, de exemplu, e vorba de un vapor scufundat ce conţine materia! explozibil, compania trebuie să ştie asta înainte de-a începe reparaţia. Dar, de data asta, obstacolul nu

se afla în dosarele US Navy, care a devenit astfel interesată.

- Am expediat imediat cea mai apropiată navă de cercetare, *Ocean Explorer*, din Melbourne. Aceasta a ajuns la faţa locului la 21 iunie, anul curent. US Navy *era* interesată deoarece exista posibilitatea ca obstacolul să fie un submarin nuclear chinezesc, clasa Wuhan, echipat cu rachete SY-2. Chinezii pierduseră un astfel de aparat cam în aceeaşi zonă, în luna mai a anului 1984. *Ocean Explorer* a baleiat fundul oceanului, folosind un sonar cu vedere laterală extrem de sofisticat, care a realizat această imagine.

Colorată, imaginea apărea aproape tridimensională în claritatea ei.

- După cum vedeţi, fundul oceanului apare plat, exceptând această aripă triunghiulară care se ridică la aproximativ nouăzeci de metri. Dimensiunea acestei aripi este mai mare decât a oricărui aparat de zbor construit fie de noi, fie de Uniunea Sovietică. Asta ne-a încurcat foarte mult la început. Mai departe.

Un robot submersibil, coborât cu o macara peste bordul unei nave. Robotul arăta ca un şir de tuburi orizontale, cu camere de luat vederi şi lumini inserate în centrul aranjamentului.

- La 24 iunie, US Navy avea la locul accidentului purtătorul ROV, *Neptun IV,* iar vehiculul cu acţionare la distanţă *Scorpion,* pe care-l vedeţi aici, a fost trimis jos ca să fotografieze aripa. S-a obţinut o imagine care prezenta o anumită suprafaţă controlată, de un anume gen. lat-o!

Se auziră murmure. În lumina puternică a imaginii, o aripă cenuşie se ridica dintr-un strat neted de corali. Aripa avea o muchie ascuţită şi un aspect aerodinamic. Îngustându-se spre vârf, şi era, fără doar şi poate, artificială.

- Veţi observa, continuă Barnes, că în această regiune fundul oceanului constă dintr-o aglomerare

de corali morţi. Aripa dispare în aceşti corali, sugerând că restul astronavei se află dedesubt. S-a efectuat o examinare SLS[12] de rezoluţie ultraînaltă a fundului de mare pentru stabilirea formei obiectului îngropat. Mai departe.

O nouă diagramă de sonar, colorată şi alcătuită din puncte fine.

- După cum se poate vedea, aripa pare a fi ataşată la un obiect cilindric. Obiectul are un diametru de 58 de metri şi se întinde spre vest pe o distanţă de 840 de metri, înainte de a se îngusta până la o dimensiune punctiformă.

Intensitatea murmurelor crescu.

- Aveţi dreptate. Cilindrul are o lungime de o jumătate de milă. Forma sa corespunde unei rachete sau nave spaţiale, desigur aşa arată, dar am avut de la început prudenţa să ne referim la acest obiect ca la o "anomalie".

Norman privi spre Ted, care zâmbea cu ochii la ecran. Dar dincolo de el, în întuneric, Harry Adams îşi aranja încruntat ochelarii pe nas.

Apoi lumina proiectorului se stinse. Camera se scufundă în întuneric. Norman îl auzi pe Barnes:

- Mii de draci, iar?

Cineva bâjbâi la uşă; cadrul acesteia se lumină. Beth se aplecă spre Norman şi-i spuse:

- Ăstora li se stinge mereu lumina pe-aici. Liniştitor, nu?

După câteva clipe, lumina se aprinse din nou. Barnes continuă:

- La 25 iunie, un vehicul teleghidat SCARAB a prelevat o probă din aripi şi a adus-o la suprafaţă. Prin analizarea ei s-a constatat că e vorba de un aliaj de titan într-o structură tip fagure, din răşină epoxidică. Tehnologia de obţinere a unor astfel de materiale compozite - metal-material plastic - este practic necunoscută pe Pământ. Experţii au confirmat originea extraterestră a aripii, deşi este posibil ca în zece sau douăzeci de ani să ajungem să stăpânim şi noi tehnologia respectivă.

Harry Adams mormăi ceva şi-şi făcu o însemnare în carnet. Barnes îşi continuă expunerea:

- În acelaşi timp, alte vehicule-robot au fost folosite pentru a plasa încărcături seismice pe fundul oceanului. Analiza seismologică a stabilit că "anomalia" îngropată era metalică, goală pe dinăuntru, având o structură internă complexă. După două săptămâni de studiu intens, am tras concluzia că "anomalia" este un soi de navă spaţială. Confirmarea finală au adus-o geologii, pe 27 iunie. Probele prelevate de ei au indicat că actualul fund de mare a fost în trecut mult mai puţin adânc, probabil de numai douăzeci şi opt de metri. Ceea ce explică existenţa coralilor ce acoperă nava cu un strat gros de până la nouă metri. Aşadar, după părerea geologilor, nava se află pe Pământ de cel puţin trei sute de ani, şi probabil că vârsta reală este de cinci sute sau chiar o mie de ani. În orice caz, fără prea multă tragere de inimă, US Navy a conchis că fusese găsită o navă spaţială provenită dintr-o altă civilizaţie. Preşedintele a decis ca, înainte de a convoca o şedinţă specială a NSC, nava să fie deschisă. Astfel că, începând de la 29 iunie, au început să fie chemaţi membrii echipei FVN. Pe 1 iulie, habitatul subacvatic DH-7 a fost cufundat în apropierea rachetei. DH-7 adăposteşte nouă scafandri ai marinei, care lucrează într-o atmosferă de gaz exotic. Aceştia au trecut la execuţia lucrărilor pregătitoare. Şi cu asta, cred că am ajuns la zi. Aveţi întrebări?

- A fost determinată structura internă a navei spaţiale? se interesă Ted.

- Până acum, nu. Aceasta pare construită astfel încât undele de şoc sunt deviate în jurul scutului de protecţie exterior care este extraordinar de rezistent şi de bine realizat. Este motivul care a împiedicat şi obţinerea unor imagini edificatoare ale interiorului pe baza analizei seismice.

- S-au folosit metode de analiză nedistructivă pentru a se vedea ce e înăuntru?

- Am încercat, răspunse Barnes. Analiză gravitometrică - negativ. Termografie - negativ. Cartarea rezistivității - negativ. Magnetometrie protonică de precizie - negativ.

- Dar dispozitivele de ascultare?

- Am montat încă din prima zi hidrofoane pe fundul apei. Nu s-a recepționat nici un sunet emis de navă. Cel puțin până acum.

- Ce ne puteți spune despre celelalte proceduri de inspectare de la distanță?

- Majoritatea implică folosirea radiațiilor și, în această fază, am ezitat să iradiem obiectul.

Harry interveni și el:

- Căpitane Barnes, am observat că aripa nu prezintă stricăciuni iar carcasa apare ca un cilindru perfect. Crezi că acest obiect s-a prăbușit în ocean?

- Da, spuse Barnes, oarecum neliniștit.

- Vrei să spui că obiectul ăsta a rezistat unui impact cu apa, la o viteză atât de mare, fără nici o îndoitură sau zgârietură?

- Păi este extraordinar de rezistent!

- Într-adevăr, *așa* ar trebui să fie... încuviință Harry.

- Scafandrii care se află acum jos, ce fac? întrebă Beth.

- Caută ușa de intrare, spuse Barnes zâmbind. În condițiile date, a trebuit să apelăm la metodele arheologice clasice. Săpăm șanțuri exploratorii în corali, căutând o intrare sau o trapă. Sperăm să o găsim în următoarele douăzeci și patru - patruzeci și opt de ore. Cum o găsim, intrăm. Altceva?

- Da. Care a fost reacția rușilor la această descoperire? întrebă Ted.

- Nu le-am spus nimic rușilor, zise Barnes.

- Nu le-ați spus nimic?

- Întocmai.

- Bine, dar este vorba de un eveniment extraordinar și fără precedent în istoria omenirii.

Nu numai în istoria Americii, ci a *omenirii.* De bună seamă că va trebui s-o împărtăşim tuturor naţiunilor lumii. Acesta e genul de descoperire care-ar putea să unifice omenirea.

- Va trebui să vorbiţi cu preşedintele, replică Barnes. Nu ştiu ce motivaţie a avut, dar asta e decizia lui. Mai aveţi întrebări?

Nimeni nu mai avu nimic de zis. Membrii echipei se uitau unii la alţii.

- Atunci, se pare că asta-i tot, conchise Barnes.

Se aprinseră luminile. Se auziră scaunele scârţâind în timp ce oamenii se ridicau şi îşi întindeau oasele. Apoi Harry Adams spuse:

- Domnule căpitan, trebuie să-ţi spun că instructajul dumitale mi-a făcut o impresie detestabilă.

Barnes îl privi surprins.

- Ce vrei să spui, Harry?

Ceilalţi se opriră în loc, privind la Adams. Acesta rămăsese aşezat pe scaunul său, cu o grimasă iritată.

- Ai hotărât să ne serveşti noutăţile cu linguriţa?

- Ce noutăţi?

- În legătură cu uşa.

Barnes râse nervos.

- Harry, tocmai v-am spus că scafandrii sapă tranşee exploratorii, căutând uşa...

- Eu aş zice că aveai oarecare idee unde e uşa încă de acum trei zile, când ai început să ne transporţi încoace. Şi aş mai zice că în acest moment ştii probabil exact unde se află aceasta. Greşesc cumva?

Barnes nu spuse nimic. Încremenise cu un zâmbet fix pe figură.

"Dumnezeule, îşi spuse Norman, privindu-l pe Barnes. Harry are dreptate!" Harry era recunoscut ca având o minte prin excelenţă logică şi o abilitate deductivă uimitoare şi rece, dar Norman nu-l văzuse niciodată "la lucru".

- Da, ai dreptate, spuse Barnes într-un târziu.

- Cunoaşteţi poziţia uşii?
- Da, o cunoaştem.
După un moment de tăcere, Ted interveni:
- Bine, dar asta e fantastic! Când coborâm ca să pătrundem în navă?
- Mâine, spuse Barnes, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul lui Harry. La rândul său, acesta îl privea fix pe Barnes. Minisubmarinele vă vor transporta în perechi, cu începere de la ora opt fix, mâine dimineaţă.
- Este extraordinar, izbucni Ted, Fantastic! De necrezut!
- Aşa că, adăugă Barnes, tot cu ochii la Harry, n-ar strica să trageţi cu toţii un somn bun... dacă puteţi.
- "Somn nevinovat, somn care ţese vălul încâlcit al grijii", cită Ted, care literalmente ţopăia plin de încântare.
- În timpul rămas astăzi, vi se vor lua măsurile şi veţi fi echipaţi de către ofiţerii de la tehnic şi aprovizionare. Dacă mai aveţi întrebări de pus, mă găsiţi în birou.
Barnes părăsi încăperea şi şedinţa luă sfârşit. Norman râmase în urma celorlalţi cu Harry Adams, care nu se mişcase de pe scaun. Privea la tehnicianul care strângea ecranul portabil.
- A fost realmente o performanţă, spuse Norman.
- Ce anume? Nu văd de ce.
- Faptul că ai dedus că Barnes nu ne-a spus adevărul despre uşă.
- Ei, .mai sunt o grămadă de lucruri pe care nu ni Ie-a spus, zise Adams cu o voce rece. Nu ne-a spus nimic despre *nici* un lucru important.
- Adică?
- Barnes, spuse Harry ridicându-se în sfârşit în picioare, ştie foarte bine de ce preşedintele a decis să ţină chestia asta secretă.
- Cum aşa?
- În condiţiile date, preşedintele n-a avut de ales.

- Ce condiţii?
- El ştie că obiectul acela de jos nu este o navă extraterestră.
- Atunci ce este?
- Cred că e evident.
- Nu şi pentru mine, mărturisi Norman.

Adams zâmbi pentru prima dată. Era un zâmbet complet lipsit de umor.
- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune, mai zise el şi părăsi încăperea.

TESTE

Arthur Levine, biologul marin, era singurul membru al expediţiei pe care Norman nu-l cunoştea. "A fost unul din lucrurile pe care nu le-am prevăzut", îşi zise el.

Norman pornise de la premiza că orice contact cu o formă de viaţă necunoscută va avea loc pe uscat. Nu luase în calcul varianta cea mai evidentă - aceea că dacă nava coboară întâmplător undeva pe Pământ, este mult mai probabil să ajungă în apă, câtă vreme 70% din suprafaţa planetei este acoperită de mări şi oceane. Aşa privind lucrurile, era limpede că aveau nevoie de un biolog marin.

"Oare ce altceva se va mai dovedi evident, în retrospectivă?" se întrebă Norman.

Îl găsi pe Levine aplecat peste balustrada de la babord. Levine venea de la Institutul Oceanografie din Woods Hole, Massachusetts. Îi întinse lui Norman o mână umedă de transpiraţie. Arăta extrem de chinuit şi în final recunoscu că *avea* rău de mare.
- Rău de mare? Un biolog marin?
- Eu lucrez într-un laborator, spuse Levine. Acasă. Pe uscat. Acolo unde lucrurile nu se mişcă tot timpul. De ce zâmbeşti?
- Te rog să mă scuzi.

- E aşa de amuzant un biolog marin care suferă de rău de mare?

- În orice caz, e nefiresc.

- Mulţi dintre noi avem acest defect, spuse Levine, privind în larg. Uită-te în jur. Mii de mile de întindere netedă. Nimic altceva.

- Ăsta e oceanul.

- Pe mine unul, priveliştea mă-nfioară.

- Aşadar, ce părere ai? spuse Barnes când se aflară din nou în biroul său.

- Despre ce?

- Despre echipă, pentru Dumnezeu!

- Este echipa selecţionată de mine acum şase ani. În fond, e un grup bun, cu siguranţă foarte capabil.

- Vreau să ştiu cine va ceda.

- De ce crezi că va ceda cineva? întrebă Norman.

Îl privea pe Barnes, observând dunga subţire de transpiraţie de pe buza superioară. Comandantul fusese el însuşi supus unei presiuni psihice.

- La o asemenea adâncime? Trăind şi lucrând într-un habitat strâmt şi aglomerat? Uite ce e, asta nu e ca şi cum aş merge acolo jos cu scafandri militari antrenaţi, care ştiu să-şi păstreze cumpătul. E vorba de o trupă de *savanţi,* fir-ar să fie! Vreau să fiu sigur că toţi au fişa medicală curată. Vreau să fiu sigur că nimeni nu va ceda.

- Nu cred că ştii chestia asta, căpitane, dar psihologii nu pot prezice aşa ceva cu exactitate.

- Chiar dacă e vorba de frică?

- Indiferent de motiv.

Barnes se încruntă.

- Credeam că frica e specialitatea dumitale.

- Anxietatea este unul din domeniile mele de cercetare şi aş putea să-ţi spun, pe baza profilului personalităţii fiecăruia, cine este mai susceptibil să sufere de anxietate intr-o situaţie de stres. Dar nu pot prezice cine va ceda sub acţiunea acelui stres şi cine nu.

- Atunci la ce eşti bun? izbucni Barnes iritat, după care oftă. Scuză-mă. N-ai vrea să-i examinezi şi să-i supui la nişte teste?

- Nu există teste pentru *aşa* ceva.

Barnes oftă din nou.

- Ce crezi despre Levine?

- Are rău de mare.

- Sub apă nu este nici o mişcare, deci nu va fi o problemă cu asta. Dar ce crezi despre el ca persoană?

- Mă îngrijorează, spuse Norman.

- Şi pe mine. Dar Harry Adams? E cam arogant.

- Da, dar asta e probabil de dorit. Studiile au arătat că cei care se descurca cel mai bine în situaţii de presiune psihologică sunt oamenii pe care ceilalţi nu-i plac, indivizii descrişi ca aroganţi, înfumuraţi, enervanţi.

- Aşa o fi, admise Barnes, Dar cum rămâne cu faimoasa lui lucrare ştiinţifică? În urmă cu câţiva ani, Harry era unul din cei mai fervenţi susţinători ai proiectului SETI. Şi acum, când am găsit ceva, a devenit dintr-odată contestatar. Îţi aminteşti de lucrarea lui?

Norman nu-şi amintea şi tocmai era pe punctul să o spună, când intră un sublocotenent care zise:

- Domnule căpitan, v-am adus diagrama vizuală pe care aţi cerut-o.

- În regulă.

Aruncă o privire spre fotografie, aşezând-o pe masă.

- Ce se aude cu vremea?

- Nici o schimbare, domnule. Datele primite de la sateliţi au confirmat că avem patruzeci şi opt,[13] plus-minus douăsprezece, la faţa locului.

- La dracu', făcu Barnes.

- Necazuri? întrebă Norman.

- Se strică vremea. S-ar putea să fim nevoiţi să evacuăm baza de la suprafaţă.

- Vrei să spui că se renunţă la coborârea de mâine?

- Nu. Mâine pornim, conform planului.

- De ce crede Harry că obiectul nu este o navă spaţială? întrebă Norman.

Barnes se încruntă, împingând hârtiile de pe birou.

- Să-ţi spun ceva. Harry e un teoretician. Iar teoriile nu sunt decât teorii. Eu lucrez cu chestii concrete. Iar acolo jos se află ceva al naibii de vechi şi grozav de ciudat. Şi aş vrea să ştiu ce este.

- Dar dacă nu e o navă extraterestră, atunci ce poate fi?

- Ce-ar fi să aşteptăm până ajungem jos? propuse Barnes şi îşi consultă ceasul. Cam în acest moment este ancorat de fundul oceanului cel de-al doilea habitat. În cincisprezece ore începem să vă transportăm jos. Până atunci mai sunt o mulţime de lucruri de făcut.

***

- Rămâneţi pe loc, doctore Johnson.

Norman stătea în picioare, dezbrăcat. Simţi ciupiturile a două calibre metalice în spatele braţelor, imediat deasupra coastelor.

- Doar un pic... aşa. Acum puteţi intra în bazin.

Tânărul asistent se dădu în lături, iar Norman urcă treptele ce duceau la bazinul metalic, care arăta ca o versiune militară a unei băi Jacuzzi. Bazinul era plin ochi. Când se cufundă în recipient, făcu să se reverse apa peste margini.

- La ce servesc toate astea? întrebă Norman.

- Scuzaţi-mă, doctore Johnson. V-aş ruga să vă cufundaţi *complet* în apă.

- Ce-ai spus?

- Doar o clipă, domnule.

Norman trase aer în piept, intră cu capul sub apă, iar apoi se ridică.

- Perfect, acum puteţi ieşi, spuse asistentul, întinzându-i un prosop.

- Pentru ce toate astea? întrebă din nou Norman, în timp ce cobora scara.

- Determinarea conţinutului total de grăsimi în corp. Trebuie s-o facem pentru a vă calcula statsat-ul.

- Ce e aia statsat?

- Statistica saturaţiei, îl lămuri tânărul în timp ce făcea nişte însemnări în registru, la te uită, vă situaţi în afara graficului!

- De ce oare?

- Faceţi suficiente exerciţii fizice, doctore Johnson?

- Nu prea.

Norman începu să bată în retragere. Iar prosopul era prea scurt ca să-i cuprindă talia. De ce naiba foloseau cei de la marină nişte prosoape aşa mici?

- Consumaţi alcool?

- Puţin.

Hotărât lucru, se afla în defensivă.

- Puteţi să-mi spuneţi când aţi consumat ultima oară alcool, domnule?

- Nu ştiu. Cred că acum două-trei zile.

Gândul la San Diego îl tulbură. Totul părea atât de îndepărtat. De ce?

- E-n regulă, doctore Johnson. Ceva necazuri cu articulaţiile, şoldurile sau genunchii?

- Nu, de ce?

- Episoade de sincopă, leşin sau amnezie?

- Nu...

- Vă rog să vă aşezaţi acolo, zise asistentul, indicându-i un scaun din apropierea unui dispozitiv electronic fixat pe perete.

- Aş dori câteva lămuriri, spuse Norman.

- Vă rog să priviţi fix la punctul acela verde, cu ochii larg deschişi...

Simţi un suflu brusc de aer în ochi şi clipi instinctiv. Din dispozitiv ieşi o foaie de hârtie imprimată. Asistentul o detaşă şi o studie.

- E în regulă, doctore Johnson. Vă rog să poftiţi pe aici...

- Aş dori să-mi dai câteva informaţii. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă.
- Vă înţeleg, domnule, dar va trebui să vă completez la timp dosarul pentru următorul instructaj de la orele 17.

Norman stătea întins pe spate iar tehnicienii îi înfipseră două ace în ambele braţe, iar apoi un altul în picior, la vintre. Durerea acută îl făcu să ţipe.
- Ce-a fost mai rău a trecut, spuse unul din asistenţi. Trebuie numai să ţineţi tamponul ăsta apăsat.

O clemă prinsă peste nări şi un muştiuc vârât între dinţi.
- Pentru măsurarea CO2-ului trebuie să expiraţi. Exact. Inspiraţi adânc, apoi expiraţi.
Norman expiră. Văzu o diafragmă de cauciuc care împingea un ac pe o scală.
- Mai încercaţi o dată, domnule. Sunt sigur că puteţi mai mult.
Norman nu era convins de asta, dar încercă.
Intră un alt asistent, cu o foaie plină de cifre.
- Astea îi sunt BC-urile, spuse el.
- Barnes le-a văzut?
- Da.
- Şi ce-a spus?
- A zis că e în regulă, să continuăm.
- În regulă. În fond el e şeful.
Primul asistent se întoarse spre Norman.
- Dacă sunteţi amabil, doctore Johnson, mai încercaţi o inspiraţie adâncă...

Calibre de metal îi atingeau bărbia şi fruntea. O bandă îi înconjura capul. Apoi calibrele îi măsurară distanţa dintre ureche şi bărbie.
- Asta pentru ce e?

- Trebuie să vă găsim o cască potrivită, domnule.
- Nu era mai simplu să încerc una?
- Aşa se procedează, domnule.

La cină avură macaroane arse cu brânză. Norman împinse farfuria după câteva înghiţituri.

Asistentul apăru în uşă.

- Este timpul pentru instructajul de la ora 17, domnule.
- Nu mai merg nicăieri până nu primesc nişte răspunsuri. Ce înseamnă toată mascarada asta la care mă supuneţi?
- Este un examen medical de rutină pentru activităţi subacvatice, prevăzut de regulamentele US Navy.
- Şi de ce nu mă încadrez în grafic?
- Ordonaţi, domnule?
- Ai spus că nu mă încadrez în grafic.
- A, asta era? Sunteţi un pic mai greu decât admit regulamentele US Navy, domnule.
- E vreo problemă din cauza asta?
- N-ar trebui să fie, domnule.
- Iar celelalte teste ce au arătat?
- Domnule Johnson, pentru vârsta şi stilul dumneavoastră de viaţă, aveţi o sănătate bună.
- Şi în ce priveşte coborârea în adânc? întrebă Norman, sperând să fie considerat inapt pentru asta.
- Am discutat cu căpitanul Barnes. Nu va fi nici o problemă, domnule. Vă rog să poftiţi pe aici, pentru instructaj.

Norman se simţi bucuros să-i vadă pe ceilalţi membri ai echipei, care deja îşi ocupaseră locurile în sala de instructaj, având în faţă nişte ceşti de material plastic, pline cu cafea. Se lăsă să cadă pe un scaun, lângă Harry.

- Dumnezeule, tu ai trecut prin blestematul ăsta de examen medical? îl întrebă el pe Harry.

- Mda. Încă de ieri.

- Mi-au înfipt un ac uite-aşa de lung în picior, continuă el să se lamenteze.

- Adevărat? Mie nu.

- Dar respiraţia cu clema prinsă de nas?

- Nici asta, spuse Harry. Se pare că ţi-au rezervat un tratament special.

Norman era şi el de aceeaşi părere, dar implicaţiile acestui fapt nu-i surâdeau deloc. Brusc se simţi obosit.

- Gata, domnilor, avem multe de făcut în cele trei ore rămase, rosti un individ grăbit care stinse luminile de cum păşi în sală. Norman n-apucă nici măcar să-l vadă ca lumea. Acum era doar o voce în întuneric.

- După cum ştiţi, legea lui Dalton determină presiunile parţiale ale gazelor în amestec sau, aşa cum e reprezentată aici în formă algebrică...

Pe ecran apăru prima formulă:

$$PP_a = Ptot\ X\ \%Vol_a$$

- Acum să ne reamintim cum se calculează presiunile parţiale în atmosfere absolute, procedeul cel mai uzitat de noi...

Pentru Norman, cuvintele nu aveau nici un sens. Încercă să fie atent, dar pe fondul vocii monotone şi al succesiunii graficelor, îşi simţi pleoapele din ce în ce mai grele şi adormi.

- ...coborî cu un submarin şi, odată ajunşi în modelul-habitat, veţi fi presurizaţi la treizeci şi trei de atmosfere. În acelaşi timp, veţi fi racordaţi la amestecul de gaz, deoarece nu este posibil să se respire aerul de la suprafaţa Pământului la o presiune mai mare de optsprezece atmosfere...

Norman nu mai asculta. Aceste detalii tehnice îl umpleau de groază. Adormi din nou, trezindu-se din când în când.

- ...deoarece toxicitatea oxigenului apare doar dacă presiunea sa depăşeşte 0,7 atmosfere fizice

pentru perioade mai lungi...

- ...narcoza cu azot, în care acesta acţionează *ca* un anestezic, va apărea în amestecurile de gaze dacă presiunile parţiale vor depăşi 1,5 atmosfere fizice în DDS...

- ...necesitate un circuit deschis este în general preferabil, dar dumneavoastră veţi folosi un circuit semiînchis cu fluctuaţii în inspiraţie de 608 până la 760 Torr...

Norman adormi din nou.

Când expunerea luă sfârşit, fiecare se îndreptă spre cabina lui.

- Am pierdut ceva interesant? întrebă Norman.

- N-aş zice, spuse Harry, săltând din umeri. Doar o grămadă de chestii din fizică.

În cabina sa strâmtă şi cenuşie, Norman se întinse în cuşetă. Ceasul luminos de pe perete arăta 23:00. Avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că asta însemna de fapt ora unsprezece seara.

"Peste încă nouă ore, îşi spuse el, vom începe coborârea".

Apoi adormi.

ÎN ADÂNCURI

COBORÂREA

În lumina dimineţii, submarinul Charon V se legăna la suprafaţa apei, susţinut de o platformă-ponton. De culoare galben-strălucitor, arăta ca o căditţă pentru copii, aşezată pe o punte din butoaie de motorină.

O barcă pneumatică Zodiac îl transportă pe Norman care se urcă pe platformă şi strânse mâna întinsă de pilot. Acesta nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, arătând mai tânăr chiar decât fiul său, Tim.

- Sunteţi pregătit, domnule?

- Bineînţeles.

Era la fel de pregătit ca oricând. De aproape, submarinul nu mai arăta deloc a jucărie. Era incredibil de masiv şi de puternic. Norman văzu un singur hublou turnat dintr-un material acrilic, cu suprafaţa curbată. Era fixat cu nişte buloane mari cât pumnul. Le atinse într-o doară. Pilotul zâmbi.

- Vreţi să încercaţi cauciucurile, domnule?

- Nu, mă bizui pe dumneata.

- Scara e aici, domnule.

Norman urcă treptele înguste spre cupola submarinului şi văzu micul tambuchi circular deschizându-se. Ezită.

- Aşezaţi-vă pe margine, strecuraţi-vă picioarele înăuntru şi coborâţi. Va trebui să vă strângeţi puţin umerii şi să vă sugeţi abdomenul. Aşa...

Norman se zvârcoli ca să poată trece prin deschizătura strâmtă şi ajunse într-o incintă atât de joasă, că nu putea sta în picioare. Submarinul era înţesat cu aparate şi cadrane de tot felul. Ted, aflat deja la bord, stătea aplecat de spate şi rânjea ca un copil.

- Nu ţi se pare că-i extraordinar?

Norman îl invidia pentru uşurinţa cu care se entuziasma; el, în schimb, era crispat şi uşor neliniştit. Deasupra lui pilotul închise cu zgomot trapa masivă şi sări jos pentru a prelua comenzile.

- În regulă toată lumea?

Cei doi pasageri încuviinţară în tăcere.

- Îmi cer scuze pentru peisaj, spuse pilotul, aruncând o privire peste umăr. Mi-e teamă că n-o să-mi vedeţi decât spatele. Dar să începem. Vă place Mozart?

Porni un magnetofon şi zâmbi.

- Coborârea va dura treisprezece minute; muzica o va face *ceva* mai uşoară. Dacă nu vă place Mozart, putem alege altceva.

- Mozart e excelent, spuse Norman.

- Mozart e minunat, zise Ted, e sublim.

- Foarte bine, domnilor.

Se auzi un şuierat în interiorul submarinului şi apoi zgomotul de fond al staţiei radio. Pilotul vorbi cu glas scăzut într-un microfon. Un scafandru apăru în cadrul hubloului şi le făcu semn cu mâna. Pilotul îi răspunse la salut.

Un plescăit, un huruit profund şi submersia începu.

- După cum vedeţi, întreaga sanie coboară în apă, explică pilotul. Deoarece submarinul nu e stabil la suprafaţă, folosim sania atât la urcare cât şi la coborâre. Cam pe la adâncimea de treizeci de metri părăsim sania.

Prin hublou îl văzură pe scafandru stând pe punte, cu apa ajungându-i până la talie. Apoi apa acoperi hubloul. Bule de aer ieşiră din aparatul de respiraţie al scafandrului.

- Acum suntem sub apă, anunţă pilotul.

Ajustară valvele de deasupra capului şi auziră surprinzător de puternic şuieratul aerului şi apoi bolboroseala apei. Prin hublou pătrundea o minunată lumină albastră.

- Încântător, exclamă Ted.

- Acum părăsim sania, anunţă pilotul.

Motoarele uruiră şi submarinul avansa, scafandrul dispărând din câmpul vizual. Nu se mai vedea nimic prin hublou, în afară de apa albastră şi uniformă.

- Luaţi loc, domnilor, îi invită pilotul. Coborâm cu o viteză de douăzeci şi patru de metri pe minut.

Norman auzea zgomotul motoarelor electrice, dar senzaţia de mişcare lipsea. Doar întunericul devenea din ce în ce mai profund.

- Să ştiţi, spuse Ted, că suntem cu adevărat norocoşi cu zona asta. În cea mai mare parte Pacificul este atât de adânc încât este imposibil de vizitat la faţa locului.

Le explică apoi că vastul Ocean Pacific, care ocupă jumătate din suprafaţa Pământului, are o adâncime medie de peste trei kilometri.

- Doar în câteva locuri este mai puţin adânc. Unul dintre ele este dreptunghiul cuprins între Samoa, Noua Zeelandă, Australia şi Noua Guinee, care de fapt este o câmpie submarină similară câmpiilor din vestul Americii, cu deosebirea că este situată la trei sute de metri sub nivelul mării. Asta facem noi acum, coborâm pe această câmpie.

Ted vorbise grăbit. Era oare nervos? Greu de spus. Norman îşi simţea propria inimă bătând. Acum, afară era de-a dreptul întuneric; cadranele instrumentelor de bord străluceau într-o lumină verde. Pilotul aprinse lumina roşie de interior.

Coborârea continua.

- Adâncimea: o sută douăzeci de metri.

Submarinul se legănă şi se deplasă uşor înainte.

- Am ajuns la râu, anunţă pilotul.

- Care râu? se interesă Norman.

- Ne aflăm într-un curent de apă cu salinitate şi temperatură diferite, care se comportă ca un râu în ocean. Prin tradiţie, ne oprim prin preajmă, domnilor; submarinul alunecă în râul care ne va purta într-o scurtă plimbare.

- O, da, făcu Ted, scotocindu-se prin buzunare, de unde scoase o bancnotă de zece dolari.

Norman îl privi întrebător.

- Cum, nu ştiai chestia asta? E o veche tradiţie. Trebuie să-i dai ceva pilotului la coborâre, ca să ai noroc...

- Puţin noroc nu cred că mi-ar strica, spuse Norman. Căută şi el în buzunar, găsi o bancnotă de cinci dolari, se răzgândi şi scoase una de douăzeci.

- Mulţumesc, domnilor şi şedere bună pe fundul oceanului, zise pilotul.

Motoarele electrice porniră din nou. Coborârea continua. Apa era întunecată.

- Adâncimea: o sută cincizeci de metri, anunţă pilotul. Jumătatea distanţei.

Submarinul scrâşni asurzitor, apoi emise mai multe pocnituri zgomotoase. Norman fu surprins.

- Este reglarea presiunii normale. Nici o problemă, domnule, îl linişti pilotul.

- Aha, făcu Norman, ştergându-şi sudoarea cu mâneca.

Interiorul submarinului părea acum mult mai strâmt, iar pereţii parcă erau mai aproape de faţa sa.

- De fapt, zise Ted, dacă-mi amintesc bine, această regiune a Pacificului poartă numele de Bazinul Lau, aşa este?

- Exact, domnule, Bazinul Lau.

- Este un platou situat între două creste submarine, creasta Fiji de Sud sau Lau la vest şi creasta Tonga la est.

- Întocmai, doctore Fielding.

Norman observă că instrumentele de bord se acoperiseră cu o bură fină. Pentru a le consulta, pilotul trebui să le şteargă cu o cârpă. Să aibă submarinul vreo neetanşeitate? Nu, se linişti el. E numai condensarea. În cabină se făcea din ce în ce mai frig.

"Nu te ambala", îşi spuse.

- Două sute patruzeci de metri, anunţă pilotul. Afară era acum întuneric beznă.

- Este foarte palpitant, spuse Ted. Ai mai trecut printr-o chestie ca asta, Norman?

- Nu.

- Nici eu. Mă-nfioară!

Norman ar fi vrut ca Ted să nu fie atât de volubil.

- Ştii, continuă acesta, când vom deschide nava extraterestră şi vom avea primul contact cu o altă formă de viaţă, va fi un eveniment deosebit în istoria speciei umane. Mă întreb ce va trebui să spun.

- Să spui?

- Adică, ce cuvinte va trebui să rostesc în faţa pragului, în zumzetul camerelor de televiziune.

- Crezi că va fi prezentă şi televiziunea?

- Oh, sunt sigur că vor fi de faţă tot soiul de mijloace de înregistrare. Dacă stai să te gândeşti, aşa se şi cuvine. Aşa că va trebui să spunem ceva, o frază memorabilă. Mă gândesc la: "Acesta este un moment monumental în istoria omenirii".

- Moment monumental? se încruntă Norman.

- Ai dreptate, e cam stângaci formulat. Poate "Un moment decisiv în istoria omenirii?"

Norman clătină din cap.

- Ce zici de "O răscruce în evoluţia speciei umane?"

- Poate avea evoluţia o răscruce?

- Nu văd de ce nu.

- Pentru că răscrucea este o încrucişare de drumuri. Evoluţia este un drum? Eu credeam că nu este şi că evoluţia nu are o direcţie anume.

- Prea ai luat-o în sensul propriu al cuvântului, spuse Ted.

- Adâncimea: două sute şaptezeci de metri, anunţă pilotul. Ne apropiem de fundul oceanului.

Viteza de coborâre scăzu. Se auzi *ping*-ul intermitent al sonorului.

- "Un nou prag în evoluţia speciei umane"? zise Ted.

- Desigur. Crezi că va fi?

- Ce să fie?

- Un nou prag.

- De ce nu?

- Şi dacă atunci când o vom deschide nu vom găsi decât o grămadă de vechituri ruginite şi nimic valoros care să ne lumineze?

- Bine gândit, admise Ted.

- Două sute optzeci şi cinci de metri. Aprindem luminile exterioare, spuse pilotul.

Prin hublou văzură nişte pete albe. Pilotul le spuse că acestea erau particule aflate în suspensie, în apă.

- Contact vizual. Am ajuns la fund.

- Ei, ia să vedem şi noi, spuse Ted.

Pilotul le făcu loc cu amabilitate şi "pasagerii" priviră afară.

Norman văzu o câmpie brună, întunecată, lipsită de viaţă şi care se întindea până la limita vizibilităţii. Dincolo de ea, întuneric.

- Mă tem că nu prea aveţi ce vedea aici, spuse pilotul.

- Surprinzător de sinistru, remarcă Ted fără urmă de dezamăgire. M-aş fi aşteptat la mai multă viaţă.

- Păi, e cam frig. Temperatura apei este... o clipă... 2,2 °C.

- Da, domnule. Să vedem unde este noua dumneavoastră locuinţă.

Motoarele uruiră. Un sediment mâlos se învolbură în faţa hubloului. Submarinul se întoarse, mişcându-se puţin deasupra fundului. Câteva minute nu se văzu decât peisajul brun. Deodată, apărură luminile.

- Am ajuns.

O înşiruire imensă de lumini, aranjate în dreptunghiuri.

- Aceasta este grila, spuse pilotul.

Submarinul se ridică şi lunecă uşor peste grila iluminată, care se întindea în depărtare preţ de vreo opt sute de metri.

Prin hublou văzură scafandrii care lucrau la structura de rezistenţă a grilei. Aceştia făcură semne cu mâna către submarin. Pilotul le răspunse acţionând un miniclaxon.

- Pot auzi asta?

- Fireşte. Apa e un foarte bun conducător pentru sunete.

- Dumnezeule! exclamă Ted.

Drept în faţa lor, gigantica aripă de titan se ridica zveltă deasupra fundului oceanului. Norman nu se aşteptase deloc la asemenea dimensiuni; în timp ce submarinul cârmi la stânga, aripa le acoperi în întregime câmpul vizual timp de aproape un minut. Metalul era cenuşiu închis şi, cu

excepţia câtorva pete de vegetaţie marină, avea suprafaţa intactă.

- Nu s-a corodat deloc, remarcă, Ted.

- Aşa este, domnule. Toţi au observat asta. Se presupune că datorită aliajului metal-material plastic, dar cred că nimeni nu e sigur.

Submarinul coti din nou şi aripa alunecă spre stânga. Drept înainte apărură alte lumini aranjate în şiruri verticale. Norman văzu un singur cilindru de oţel vopsit în galben, cu hublouri luminoase. Alături de el se afla o cupolă metalică joasă.

- La babord se află DH-7, habitatul scafandrilor. Este mai degrabă funcţional. Dumneavoastră veţi sta în DH-8, care e mult mai confortabil, credeţi-mă.

Cotiră spre tribord şi, după câteva momente de întuneric, văzură un alt aranjament de lumini. Apropiindu-se de hublou, Norman putu număra cinci cilindri diferiţi, unii verticali, alţii orizontali, interconectaţi într-o manieră complexă.

- Iată-ne ajunşi. DH-8 - casa dumneavoastră aflată departe de casă. Andocăm într-un minut.

Metalul se lovi de metal şi, după o zdruncinătură zdravănă, motoarele se opriră. Linişte. Şuierat de aer. Pilotul se căţăra să deschidă tambuchiul şi un val de aer surprinzător de rece pătrunse în habitaclu.

- Domnilor, sasul este deschis, spuse el. dându-se la o parte.

Norman privi prin trapă. Văzu deasupra o mulţime de lumini roşii. Părăsi submarinul şi pătrunse într-un cilindru de oţel cu diametrul de aproximativ doi metri şi jumătate. Peste tot, mânere de susţinere; o bancă metalică îngustă; deasupra, lămpi de încălzire incandescente, cu toate că nu prea-şi făceau simţită prezenţa.

Ted urcă şi el şi se aşeză pe bancă din faţa lui. Se aflau atât de aproape încât genunchii li se

atingeau. Sub ei, pilotul închise tambuchiul. Priviră roata învârtindu-se. Auziră *clanc-ul* ce semnala desprinderea submarinului şi zgomotul motoarelor când acesta se îndepărtă.

Apoi tăcere.

- Ce se întâmplă acum? întrebă Norman,

- Ne presurizează, spuse Ted. Suntem racordaţi la o atmosferă de gaze exotice. Nu se poate respira aer normal aici.

- De ce? întrebă Norman, privind pereţii reci de oţel ai cilindrului şi regretând că adormise în timpul instructajului.

- Deoarece atmosfera de la suprafaţa pământului ar fi mortală aici. Noi nu ne dăm seama, dar oxigenul este un gaz coroziv. Face parte din aceeaşi familie chimică cu clorul şi fluorul, iar acidul fluorhidric este cel mai coroziv acid cunoscut. Aceeaşi caracteristică a oxigenului care închide culoarea mărului tăiat sau face să ruginească fierul, devine incredibil de distructivă pentru corpul uman, în cazul unei expuneri prelungite. La presiuni înalte, oxigenul este extrem de toxic. Prin urmare, se reduce proporţia de oxigen respirată aici. Dacă la suprafaţă respirăm 21% oxigen, aici vom respira doar 2%. Oricum, nu vei observa diferenţa...

O voce în difuzor:

- Începe presurizarea."

- Ăsta cine e? întrebă Norman.

- Barnes, răspunse vocea.

Dar nu părea a fi Barnes. Era un sunet scrâşnit şi artificial.

- Probabil că din pricina microfonului, spuse Ted şi izbucni în râs. Vocea îi devenise în mod sesizabil ascuţită. E din cauza heliului, Norman. Ne presurizează cu heliu.

- Parc-ai fi Donald Duck, spuse Norman şi izbucni la rândul său în râs. Vocea îi suna piţigăiată, ca a unui personaj de desene animate.

- Vezi-ţi de tine, Mickey Mouse, chiţăi Ted.

- "Cled că am vădut o piticuţă", replică Norman.
Râdeau amândoi la auzul propriilor voci.
- Lăsaţi-o baltă, măi băieţi, le transmise Barnes prin intercom. Treaba-i serioasă.
- Să trăiţi, am înţeles, dom' căpitan, spuse Ted, dar vocea îi era acum atât de ascuţită încât devenise aproape neinteligibilă şi râsul îl podidi din nou, glasurile lor subţiri ca ale unor şcolăriţe reverberând în interiorul cilindrului metalic. Pe lângă faptul că le făcea vocile înalte şi stridente, heliul mai avea şi alte efecte.
- Vă e frig, băieţi? îi întrebă Barnes.
Într-adevăr, începuse să li se facă frig. Îl văzu pe Ted tremurând şi-şi simţi pielea ca de găină pe picioare. De parcă ar fi stat în bătaia vântului, numai că acolo nu sufla nici un vânt. Heliul, un gaz uşor, făcea să crească viteza de evaporare, de unde senzaţia de frig.
Ted îi spuse ceva, dar vocea îi era prea ascuţită ca să mai poată fi înţeleasă. Era doar o chiţăială jalnică.
- Parc-aţi fi o pereche de şobolani, le comunică Barnes cu satisfacţie.
Ted îşi îndreptă privirea spre difuzor şi guiţă ceva.
- Dacă vreţi să vorbiţi, folosiţi laringofonul. Îl găsiţi în dulăpiorul de sub bancă.
Norman găsi dulăpiorul şi-l deschise. Metalul scrâşni puternic, ca o cretă pe tablă. Toate sunetele din incintă erau ascuţite. În dulăpior văzu două perniţe negre din plastic cu curele pentru gât.
- Treceţi-le pe după gât. Aşezaţi perniţele la baza gâtului.
- Okay, spuse Ted şi tresări surprins. Vocea îi suna normal, deşi puţin cam aspră.
- Chestiile astea modifică probabil frecvenţa corzilor vocale, spuse Norman.
- Măi băieţi, de ce nu sunteţi atenţi la instructaje? îi dojeni Barnes. Exact asta fac chestiile alea. Va trebui să le purtaţi tot timpul pe

care-l veţi petrece aici. Asta, fireşte, dacă vreţi să vă faceţi înţeleşi. Vă mai este frig?

- Da, spuse Ted.

- Ei bine, acum sunteţi presurizaţi aproape complet.

Urmă un alt şuierat şi o uşă laterală se deschise. În prag stătea Barnes, ţinând peste braţ două jachete uşoare.

- Bine aţi venit în DH-8, spuse el.

DH-8

- Pe voi vă mai aşteptam. Mai avem exact timpul pentru un tur rapid, înainte de a deschide nava spaţială.

- Sunteţi pregătiţi s-o deschideţi? spuse Ted. Minunat. Tocmai vorbeam despre asta cu Norman. Este un eveniment grandios, primul nostru contact cu viaţa extraterestră. Va trebui să pregătim un mic discurs pentru această ocazie.

- Va fi timp şi pentru asta, spuse Barnes, aruncându-i lui Ted o privire ciudată. Mai întâi să vă arăt habitatul. Pe aici, vă rog.

Le explică apoi că habitatul DH-8 consta din cinci cilindri mari, notaţi de la A la E.

- Cilindrul A este sasul, în el ne aflăm acum.

Îi conduse într-un vestiar învecinat. Pe perete atârnau ţepene costume grele de protecţie şi căşti galbene de tipul celor purtate de scafandri. Căştile aveau un aspect futurist. Norman ciocăni una din ele cu degetul. Erau din material plastic şi surprinzător de uşoare.

Observă că pe una din plăcuţele de identificare fusese imprimat "JOHNSON".

- Va trebui să purtăm astea?

- Întocmai, răspunse Barnes.

- Înseamnă că vom ieşi? spuse Norman alarmat.

- În cele din urmă, da. Dar acum nu-ţi face griji. Vă mai este frig?

Le era. Barnes le dădu să îmbrace nişte costume strânse pe corp, dintr-un poliester lipicios de culoare albastră. Ted se încruntă.

- Nu crezi că astea arată cam caraghios?

- Poate că nu sunt ultimul răcnet al modei, dar împiedică pierderea căldurii datorată heliului, replică Barnes.

- Culoarea nu e prea măgulitoare, constată Ted.

- Las-o naibii de culoare, izbucni Barnes, întinzându-le jachetele uşoare.

Norman simţi ceva greu într-un din buzunare şi scoase afară un pachet de baterii.

- Jachetele au un sistem de încălzire electrică, le explică Barnes. Ca şi păturile electrice pe care le veţi folosi când veţi dormi. Urmaţi-mă.

Merseră în cilindrul B, care adăpostea sistemele vitale şi de alimentare cu energie electrică. La prima vedere arăta ca o mare sală a cazanelor, cu ţevi multicolore şi accesorii funcţionale.

- Aici se asigură căldura, electricitatea şi aerul, spuse Barnes, arătându-le părţile componente. Generatorul de curent cu circuit închis, 240/110 V. Celule de combustibil cu amestec de hidrogen plus oxigen. Monitoarele LSS. Procesorul pentru lichide, alimentat cu baterii argint-zinc. Iar aceasta este subofiţerul şef Fletcher.

Norman văzu o siluetă masivă, meşterind în spatele ţevilor cu o cheie grea. Silueta se întoarse; Alice Fletcher le adresă un zâmbet, salutându-i cu o mână unsuroasă.

- Pare că ştie ce are de făcut, spuse Ted aprobator.

- Ştie, confirmă Barnes. Deşi toate sistemele noastre vitale sunt redundante, Fletcher constituie redundanţa finală. De fapt, veţi putea constata şi singuri că întregul habitaclu funcţionează cu autoreglare.

Le prinse un soi de insigne grele în piept.

- Purtaţi astea tot timpul, chiar dacă sunt doar o precauţie în plus: alarma se declanşează automat dacă condiţiile de viaţă se abat de la optim. Dar asta nu se va întâmpla. Avem senzori în fiecare cameră a habitatului. Vă veţi obişnui cu faptul că mediul se adaptează continuu la prezenţa voastră. Luminile se aprind şi se sting, radiatoarele pornesc şi se opresc, iar ventilele de aer se deschid şi se închid. Totul este automatizat, nu trebuie să vă agitaţi. Fiecare sistem este redundant. Putem rămâne fără electricitate, putem pierde aerul sau toată apa potabilă şi putem sta liniştiţi timp de o sută treizeci de ore.

O sută treizeci de ore nu i se părură o veşnicie lui Norman. Făcuse calculul în gând: cinci zile. Nici cinci zile nu păreau prea multe.

Când intrară în cilindrul următor, luminile se aprinseră singure. Cilindrul C cuprindea spaţiile de locuit: paturi, toalete, duşuri ("apă caldă din belşug, o să vedeţi"). Barnes le prezenta mândru facilităţile, de parcă ar fi făcut reclamă unui hotel.

Spaţiile de locuit erau izolate foarte riguros. Pe podea erau aşternute covoare, iar tavanele erau acoperite în întregime cu o căptuşeală moale, care făcea ca interiorul să pară o canapea matlasată.

Dar, în ciuda culorilor vii şi a decoraţiunilor îngrijite, lui Norman locul i se păru prea strâmt, şi întunecos. Hublourile erau meschine şi nu dezvăluiau decât întunericul de afară. În locurile neacoperite de căptuşeală se iveau buloane masive prinse în pereţii masivi de oţel; asta ca să nu uite unde se aflau. Se simţeau ca într-un uriaş plămân metalic, senzaţie nu prea departe de adevăr.

Aplecându-se, traversară printr-o deschidere a peretelui despărţitor către Cilindrul D: un mic laborator cu mese de lucru şi microscoape la nivelul superior, şi o unitate electronică la parter.

- Ea este Tina Shan, spuse Barnes, prezentându-le o femeie extrem de liniştită. Norman se gândi că era aproape nenatural de calmă până când îşi dădu

seama că Tina Chan făcea parte din categoria oamenilor care nu clipesc aproape niciodată.

- Purtaţi-vă frumos cu Tina pentru că este singura noastră legătură cu exteriorul. Are în grijă tot sistemul de comunicaţii, precum şi sistemele de senzori. De fapt, toată electronica.

Tina Chan era înconjurată de cele mai voluminoase monitoare văzute vreodată de Norman. Arătau ca nişte televizoare din anii cincizeci. Barnes îi puse în temă cu faptul că anumite echipamente, printre care şi tuburile cinescoape, nu se comportă bine în atmosferă de heliu. La începuturile habitaturilor subacvatice, tuburile erau înlocuite zilnic. Acum dispuneau de un sistem complicat de protecţie şi acoperire - de unde şi aspectul voluminos.

Lângă Chan se afla o altă femeie, Jane Edmunds, pe care Barnes le-o prezentă ca fiind arhivarul echipei.

- Şi ce face un arhivar? se interesă Ted.

- Subofiţer clasa I, procesare date, domnule, spuse ea cu un ton oficial.

Jane Edmunds purta ochelari şi avea un aer rigid. Lui Norman îi amintea de o bibliotecară.

- Procesare date... , murmură Ted.

- Misiunea mea este de a colecta toate înregistrările digitale, materialele vizuale şi benzile video, domnule. Fiecare aspect al acestui moment istoric va fi înregistrat iar eu mă voi îngriji ca totul să fie corect arhivat.

"Dar chiar este o bibliotecară", îşi zise Norman.

- Aha, excelent, spuse Ted. Mă bucur să aud asta. Film sau bandă?

- Bandă, domnule.

- Mă pricep şi eu puţin la camerele video, spuse Ted zâmbind. Ce fel de bandă folosiţi, de 1/2 sau 3/4 doţi?

- Domnule, se foloseşte o imagine *deltascan* echivalentă cu două mii de pixeli per cadru, fiecare pixel având douăsprezece tonuri de gri.

- Oho! făcu Ted.

- E ceva mai bun decât sistemele comerciale cu care sunteţi probabil familiarizat.

- Înţeleg, zise Ted, revenindu-şi cu uşurinţă din buimăceală şi pălăvrăgind apoi cu Edmunds pe teme tehnice.

- Ted pare teribil de interesat de modul în care vom înregistra toată treaba asta, spuse Barnes, privindu-l neliniştit.

- Da, aşa pare să fie.

Norman se întrebă de ce îl deranja lucrul ăsta pe Barnes? Era cumva îngrijorat de înregistrările video? Sau credea că Ted va încerca să acapareze spectacolul? Dar oare Ted chiar avea să facă una ca asta? Se temea Barnes că în felul acesta se va crea impresia unei operaţiuni civile?

- Nu, luminile exterioare sunt lămpi de cuarţ cu halogen, de 150 W, explică Edmunds. Se înregistrează la echivalentul de o jumătate de milion de unităţi ASA, deci e suficient. Adevărata problemă e retroîmprăştierea. Ne străduim în permanenţă s-o eliminăm.

- Observ că întregul personal auxiliar este feminin, constată Norman.

- Într-adevăr, admise Barnes. Toate studiile efectuate cu ocazia scufundărilor la adâncime au demonstrat că femeile sunt superioare în astfel de situaţii. Consumă mai puţin aer şi mai puţine substanţe nutritive, au aptitudini sociale mai bune şi suportă mai uşor spaţiile strâmte, având în plus şi o mai mare rezistenţa fiziologică. Adevărul e că încă mai demult US Navy a recunoscut că toţi cei care lucrează pe submarin ar trebui să fie femei.

Râse şi continuă:

- Dar încearcă să aplici asta în practică.

Iar apoi, uitându-se la ceas:

- Cred că ar trebui să ne mişcăm, Ted!

Cei trei plecară mai departe. Ultimul cilindru, E, era mult mai spaţios decât celelalte. Erau acolo reviste, un televizor şi o canapea foarte

încăpătoare, iar pe palierul inferior o bucătărie şi o sală de mese funcţională.

Rose Levy, bucătăreasa, era o femeie roşie la faţă, cu accent sudic, trebăluind sub nişte hote gigantice. Îl întrebă pe Norman dacă are vreun desert preferat.

- Desert?

- Da, doctore Johnson. Îmi place să gătesc pentru fiecare, dacă pot, desertul preferat. Dar dumneavoastră, doctore Felding, aveţi vreo preferinţă în materie de desert?

- Plăcintă cu lămâie, spuse Ted. Mă-nnebunesc după plăcinta cu lămâie.

- Se face, domnule, replică Levy cu un zâmbet fericit. Nu mi-aţi spus care e al dumneavoastră, doctore Johnson?

- Prăjitură cu căpşuni.

- E simplu de făcut. Tocmai am primit nişte căpşuni frumoase din Noua Zeelandă, cu ultimul transport. Poate doriţi prăjitura aceasta diseară?

- De ce nu. Rose? spuse Barnes plin de bunăvoinţă. Norman privi afară prin fereastra întunecată a hubloului. Se putea vedea reţeaua rectangulară luminoasă pe fundul oceanului, înconjurând nava spaţială îngropată, lungă de opt sute de metri. Scafandrii, luminaţi ca nişte licurici, mişunau peste suprafaţa strălucitoare a grilei.

Norman îşi spuse: "Ne aflăm la trei sute de metri adâncime şi discutăm despre prăjituri!" Dar cu cât se gândea mai mult la asta, îşi dădea seama că cea mai bună metodă de a face pe cineva să se simtă în largul său într-un mediu nou era să i se dea o mâncare cu care era familiarizat.

- Căpşunile nu-mi fac bine la stomac, spuse Ted .

- Atunci, pe-a dumneavoastră am s-o prepar cu afine, zise Levy, fără să clipească.

- Şi cu frişca? plusă Ted.

- Păi...

- Nu poţi să le ai pe toate, Ted, interveni Barnes. Şi una din chestiile pe care nu le poţi avea la treizeci de atmosfere de amestec gazos este frişca bătută. Pur şi simplu nu se bate! Să mergem!

Beth şi Harry aşteptau în mica sală de conferinţe, situată chiar deasupra popotei. Amândoi erau îmbrăcaţi cu costumele albastre şi jachetele încălzite electric. Harry clătina din cap când cei trei îşi făcură apariţia.

- Vă place celula noastră căptuşită? zise el, ciocănind în peretele izolat. E ca şi cum ai locui într-un vagin.

- Nu ţi-ar plăcea să te întorci în uter, Harry? replică Beth.

- Nu, am fost acolo. O dată e de ajuns.

- Costumul ăsta nu-mi place deloc, spuse Ted, trăgând nemulţumit de poliesterul colant.

- Îţi pune în valoare burtica, remarcă Harry.

- Să ne tragem un pic sufletul, propuse Barnes.

- Cu câteva zorzoane, parc-ai fi Elvis Presley, spuse Harry.

- Elvis Presley e mort.

- Ei, vezi, ai prilejul să te-afirmi.

Norman privi în jur.

- Unde e Levine?

- Levine n-a rezistat, spuse Barnes cam repezit. În submarin a avut o criză de claustrofobie şi a trebuit să fie dus înapoi. Se mai întâmplă.

- Asta înseamnă că nu vom avea biolog marin?

- Ne descurcăm şi fără el.

- Urăsc blestematul ăsta de costum, izbucni Ted. Pe bune că-l urăsc.

- Beth arată bine în al ei.

- Da, Beth face exerciţii fizice.

- Şi pe deasupra, mai e şi umezeala asta, adăugă Ted. Totdeauna e aşa umed pe-aici?

Norman băgase de seamă că umezeala era o problemă; toate obiectele erau uşor umede, lipicioase şi reci, Barnes îi preveni de pericolul

unor infecţii şi răceli minore şi le distribui sticluţe cu loţiune pentru piele şi picături pentru urechi.

- Parcă spuneai că au fost rezolvate toate problemele tehnologice, observă Harry.

- Au fost Credeţi-mă, habitatul ăsta e puf faţă de cel de acum zece ani.

- Acum zece ani s-a renunţat la construirea habitatelor pentru că oamenii mureau în ele, replică Harry.

Barnes se posomorî:

- A fost un accident.

- Au fost două accidente, preciza Harry, cu un total de patru victime.

- A fost o situaţie mai specială, zise Barnes. Şi nu au fost implicate tehnologia şi personalul US Navy.

- Grozav! făcu Harry. Şi cât ziceai că vom zăbovi aici?

- Maximum şaptezeci şi două de ore.

- Eşti sigur de asta?

- Aşa spune regulamentul US Navy.

- De ce? întrebă Norman interzis.

Barnes clătină din cap:

- Niciodată, dar niciodată să nu cauţi motivaţii pentru regulamentele US Navy.

Se auzi declicul intercomului şi vocea Tinei Chan.

- Căpitane Barnes, scafandrii ne-au anunţat că acum montează sasul. Până la deschiderea uşii mai sunt câteva minute.

Atmosfera se schimbă imediat în cameră. Ted îşi frecă radios mâinile.

- Vă daţi seama, desigur, că şi fără să deschidem nava spaţială am făcut deja o descoperire de o importanţă capitală.

- Cere anume? se interesă Norman.

- Am spulberat ipoteza evenimentului unic, spuse Ted cu ochii la Beth.

- Ipoteza evenimentului unic? zise Barnes.

- Se referă, preciza Beth, la faptul că fizicienii şi chimiştii înclină să creadă în viaţa inteligentă extraterestră, în vreme ce biologii nu. Mulţi biologi sunt de părere că dezvoltarea vieţii *inteligente* pe Pământ a necesitat atâţia paşi neobişnuiţi, încât reprezintă un eveniment unic în univers şi că este posibil să nu mai fi apărut niciunde.

- Adică inteligenţa nu apare peste tot? întrebă Barnes.

- Păi, abia a apărut pe Pământ, spuse Beth. Vârsta Pământului este de 4,5 miliarde de ani iar viaţa unicelulară a apărut acum 3,9 miliarde de ani, aproape imediat la scară geologică. Dar, timp de trei miliarde de ani, viaţa a *rămas* unicelulară. Apoi, în era cambriană, acum aproximativ şase sute de milioane de ani, a avut loc o explozie de forme complexe de viaţă. Într-un interval de o sută de milioane de ani, oceanul s-a umplut de peşti. După care a fost populat uscatul şi, în cele din urmă, aerul. Dar nimeni nu ştie de ce a avut loc această explozie. Şi fiindcă timp de trei miliarde de ani nu s-a întâmplat nimic, există posibilitatea ca pe o altă planetă să nu se producă deloc o asemenea explozie.

Şi chiar după cambrian, lanţul evenimentelor care duc la apariţia omului pare a fi atât de special şi atât de norocos încât biologii se tem că nu era obligatoriu să se întâmple aşa. Gândiţi-vă doar că, dacă dinozaurii n-ar fi dispărut acum 65 de milioane de ani, indiferent de cauză, reptilele ar fi putut fi şi acum stăpâne pe Pământ. Iar mamiferele nu ar fi obţinut niciodată supremaţia. Fără mamifere nu ar fi apărut primatele. Fără primate nu ar fi existat maimuţele, iar fără maimuţe nici oamenii... Există o mulţime de factori întâmplători în evoluţie şi noroc - cu carul... lată de ce biologii cred că viaţa inteligentă ar putea fi un eveniment unic în Univers, care a avut loc numai aici, pe Pământ.

- Numai că acum, interveni Ted, noi ştim că *nu* este un eveniment unic. Pentru că acolo, în afara habitatului, se află o ditamai nava spaţială.

- În ce mă priveşte, n-aş putea fi mai încântată, zise Beth, muşcându-şi buza.

- Nu prea pari a fi, observă Norman.

- Trebuie să vă spun că nu mă pot stăpâni să nu fiu neliniştită. Acum zece ani, la Stanford, Bill Jackson a susţinut o serie de seminarii săptămânale cu privire la viaţa extraterestră. Tocmai primise premiul Nobel pentru chimie. Ne-a împărţit în două grupe. Una din ele proiecta forma de viaţă extraterestră şi prelucra totul pe criterii ştiinţifice. Cealaltă grupă încerca să-şi imagineze forma de viaţă extraterestră şi să comunice cu ea. Jackson prezida totul ca un savant pragmatic, nelăsând pe nimeni s-o ia razna. Odată i-am adus schiţa unei posibile vietăţi şi a întrebat cu asprime: "Okay, dar unde-i anusul?" Cam aşa sunau observaţiile sale critice. Dar multe animale de pe Pământ nu au anus. Există tot soiul de mecanisme excretoare care nu reclamă un orificiu special. Jackson presupunea că un anus era absolut necesar, dar nu-i aşa. Iar acum, încheie Beth ridicând din umeri, cine ştie ce vom găsi?

- Vom afla cât de curând, spuse Ted.

Se auzi declicul intercomului.

- Căpitane Barnes, scafandrii au montat sasul. Robotul este pregătit să intre în astronavă.

- Ce robot? exclamă Ted.

UŞA

- Eu nu cred că *aşa* trebuia procedat, spuse Ted indignat. Noi toţi am venit aici pentru ca primul pas pe o navă extraterestră să fie făcut de către un om. Şi tocmai asta cred că ar trebui să facem.

- Nici nu poate fi vorba, zise Barnes. Nu putem risca.

- Trebuie să consideri locul ăsta, insistă Ted, drept un obiectiv arheologic. Mai mare decât Chichen Itza, decât Troia sau decât mormântul lui Tutankamon. Este fără doar şi poate cel mai important şantier arheologic din istoria omenirii. Chiar ai de gând să laşi un blestemat de robot să facă inaugurarea?

- Da' ţie chiar îţi lipseşte instinctul de conservare? replică Barnes.

- Mă opun categoric, căpitane Barnes!

- Am luat act, zise Barnes, întorcându-i spatele. Acum să trecem la treabă. Tina, dă-ne imagine video.

Ted mai bombăni ceva, dar se potoli în momentul în care pe monitoare apărură primele imagini. Pe cel din stânga se vedea schela metalică complexă, de formă tubulară, ce susţinea robotul. Acesta, cu motoarele şi angrenajele la vedere, se găsea în faţa peretelui metalic cenuşiu şi curbat al navei spaţiale.

Pe perete se distingea o uşă care aducea mai degrabă cu o trapă de avion. Al doilea ecran prezenta o imagine mai detaliată a uşii, luată de camera video montată chiar pe robot.

- Seamănă destul de mult cu o uşă de avion, remarcă Ted.

Norman privi la Harry, care zâmbea enigmatic. Apoi se uită la Barnes. Acesta nu părea deloc surprins şi-şi. dădu seama că ştia deja de uşă.

- Mă întreb cum s-ar putea explica un asemenea paralelism în aspectul uşilor, spuse Ted. Probabilitatea apariţiei sale prin hazard este astronomic de mică. Păi, această uşă este adaptată perfect pentru forma şi dimensiunile unei fiinţe umane.

- Întocmai, zise Harry.

- E incredibil, zise Ted, absolut incredibil.

Harry zâmbi fără să facă vreun comentariu, iar Barnes spuse:

- Să căutăm dispozitivul de comandă.

Obiectivul video al robotului se deplasă spre stânga şi spre dreapta, oprindu-se pe imaginea unui panou dreptunghiular montat la stânga uşii.

- Poţi deschide panoul ăla?

- Încercăm, domnule.

Zumzăind, cleştele robotului se întinse până la panou. Dar, prea grosolan pentru această manevră, nu reuşi decât să zgârie peretele metalic. Panoul rămase închis.

- E ridicol, pufni Ted. E ca şi cum ai supraveghea un copil.

Cleştele continuă să zgârie panoul.

- Ar trebui să facem noi treaba asta, zise Ted.

- Folosiţi aspiraţia, indică Barnes.

Se întinse şi celălalt braţ, care avea ataşată o ventuză de cauciuc.

- Aha, iată şi mâna dreaptă a instalatorului, comentă dispreţuitor Ted.

Ventuza se lipi de panou, se aplatiza şi apoi, cu un "clic", panoul se deschise.

- În sfârşit!

- Nu văd...

Imaginea din interiorul panoului era neclară, nefocalizată. Se puteau distinge o serie de protuberante metalice rotunde, roşii, galbene şi albastre. Deasupra lor se aflau nişte simboluri în alb şi negru.

- Priviţi, se agită Ted, roşu, galben şi albastru. Culorile primare. Ăsta-i un element extraordinar!

- De ce? se interesă Norman.

- Pentru că sugerează că extratereştrii au aceeaşi dotare senzorială ca şi noi - că percep universul la fel ca şi noi, vizual, în aceleaşi culori, folosind acelaşi domeniu al spectrului electromagnetic. Asta va uşura enorm stabilirea contactului. Iar semnele acelea în alb şi negru... trebuie să fie o

mostră din scrierea lor. Vă daţi seama? Scrierea extraterestră!

Zâmbi entuziasmat.

- Este un moment măreţ. Mă simt cu adevărat privilegiat că mă aflu aici.

- Focalizaţi, solicită Barnes.

- Focalizăm acum, domnule. Imaginea deveni şi mai neclară.

- Nu aşa. Încercaţi invers.

- Am înţeles. Focalizăm.

Treptat, imaginea căpătă contururi clare.

- Oho! făcu Ted, holbându-se la ecran.

Acum se putea vedea că presupusele protuberante erau, de fapt, trei butoane colorate: galben, roşu şi albastru. Aveau cirrca un ţol în diametru şi marginea striată. Simbolurile de deasupra se dovediră a fi nişte plăcuţe metalice ştanţate.

De la stânga la dreapta, pe plăcuţe se putea citi: ."Emergency Ready", "Emergency Lock" şi "Emergency Open".

În limba engleză!

După o clipă de tăcere buimacă, Harry Adams începu să râdă încetişor.

ASTRONAVA

- Asta e-n *engleză,* zise Ted *cu* ochii ţintă la ecran. Engleza scrisă!

- Mda., făcu Harry. Fără doar şi poate.

- Ce-i asta? sări Ted. E vreo farsă?

- Nu, spuse Harry calm, nefiresc de detaşat.

- Cum e posibil ca această astronavă să aibă o vechime de trei sute de ani şi să poarte inscripţii în engleza modernă?

- Ia gândeşte-te, spuse Harry.

Ted se încruntă.

- Poate că această navă extraterestră caută să ni se prezinte într-un mod care să ne fie familiar.

- Mai gândeşte-te, insistă Harry.

După o scurtă pauză, Ted relua:

- În fine, *dacă* este o navă extraterestră.

- Nu este o navă extraterestră! zise Harry.

După o nouă pauză, Ted spuse:

- Păi, dacă eşti aşa de sigur pe tine, de ce nu ne spui şi nouă ce e?

- Ei bine, domnilor, zise Harry, aceasta este o astronavă americană.

- O astronavă americană? Lungă de opt sute de metri? Construită cu o tehnologie pe care încă nu o stăpânim? Şi îngropată de trei sute de ani?

- Bineînţeles. Era evident de la început. Nu-i aşa, căpitane Barnes?

- Am luat în calcul şi această posibilitate, admise Barnes. Mai exact, preşedintele se gândise la asta.

- De aceea nu i-aţi înştiinţat pe ruşi.

- Exact.

Ted se simţea complet frustrat. Îşi încleşta pumnii, de parc-ar fi vrut să lovească pe cineva. Îi privi pe rând pe cei din jurul său.

- Dar de unde-ai *ştiut?* îl întrebă e! pe Harry.

- Primul indiciu, explică Harry, a venit de la starea navei, la fel de bună ca şi în momentul construirii ei. Nu prezintă absolut nici o stricăciune. Cu toate că orice astronavă care ar ateriza în apă s-ar deteriora. Chiar la viteze nu prea mari - de exemplu, la trei sute de kilometri pe oră - suprafaţa apei e la fel de dură ca şi cum ar fi solidă. Indiferent cât de rezistentă ar fi astronava, este de aşteptat un oarecare grad de deteriorare ca urmare a impactului cu apa. Şi totuşi, nu prezintă nici un fel de urmă.

- Adică?

- Adică nu a aterizat în apă.

- Nu pricep. Trebuie să fi zburat până aici...

- ... Nu a zburat, a ajuns aici.

- De unde?

- Din viitor, spuse Harry. Acesta e un tip de navă pământeană care a fost - sau mai exact va fi - construită în viitor - a călătorit în timp şi a apărut acum câteva sute de ani în adâncurile acestui ocean.

- De ce ar face oamenii din viitor aşa ceva? întrebă Ted exasperat.

Era în mod evident nemulţumit că fusese privat de nava lui extraterestră, de marele său eveniment istoric. Se prăbuşi într-un fotoliu şi privi plictisit ecranele monitoarelor.

- Nu ştiu de ce în viitor oamenii ar face aşa ceva, spuse Harry. Nu am ajuns încă acolo. Poate că a fost un accident. Neintenţionat.

- Să mergem mai departe şi s-o deschidem, zise Barnes.

- Deschidem, domnule.

Cleştele robotului se mişcă înainte, către butonul "Deschidere", pe care-l apăsă de câteva ori. Se auzi un sunet ascuţit, dar nu se întâmplă nimic.

- E ceva în neregulă? se interesă Barnes.

- Nu putem anclanşa butonul, domnule. Braţul extensibil este prea mare pentru interiorul panoului.

- Asta-i bună!

- Să încercăm cu sonda?

- Încercaţi.

Braţul cu cleştele se retrase şi o sondă, subţire ca un ac, se îndreptă către buton. Sonda alunecă înainte, ajustându-şi cu fineţe poziţia, şi atinse butonul. Apăsă... şi alunecă într-o parte.

- Încercăm din nou, domnule.

Manevra se repetă, cu acelaşi rezultat.

- Suprafaţa butonului e prea alunecoasă, domnule.

- Mai încercaţi.

- Să ştiţi, spuse Ted cu un aer gânditor, că situaţia *rămâne* remarcabilă. Într-un sens, e chiar

mai interesantă decât contactul cu extratereştrii. Eu eram aproape convins că în univers există viaţă extraterestră. Dar călătoria în timp!... Sincer vă spun, ca astrofizician aveam îndoieli. Din tot ceea ce ştim, este imposibilă, contrazisă de legile fizicii. Şi iată că acum avem dovada că deplasarea în timp *este* posibilă, şi că specia umană o va realiza cândva, în viitor!

Cu ochii mari, Ted zâmbea, din nou fericit.

"Merită toată admiraţia, îşi zise Norman, e incorigibil, într-un mod minunat".

- Şi iată-ne, reluă Ted, în pragul primului nostru contact cu propria noastră specie din viitor! Gândiţi-vă! Suntem pe cale să ne întâlnim cu noi, cei din viitor!

Sonda apăsă iarăşi şi iarăşi, fără succes.

- Nu putem anclanşa butonul, domnule.

- Asta văd şi eu, zise Barnes, ridicându-se. Bine, opriţi maşinăria şi scoateţi-o de acolo. Ted, se pare că ai să-ţi vezi visul cu ochii. Trebuie să mergem şi s-o deschidem cu mâna. Să ne echipăm.

ÎN NAVĂ

În vestiarul Cilindrului A, Norman îşi puse costumul. Tina şi Edmunds îl ajutară să-şi potrivească casca şi asigură inelul de etanşare de la gât. Simţi greutatea rezervoarelor pentru respiraţie prin intermediul curelelor ce-i apăsau umerii. Inhală aerul cu gust metalic. Intercomul din cască emise zgomotul specific de conectare. Primele cuvinte pe care le auzi fură:

- Ce părere ai de "În pragul unui prilej deosebit de favorabil pentru specia umană"?

Norman râse, recunoscător pentru risipirea tensiunii nervoase.

- Găseşti că e caraghios? întrebă Ted ofensat.

Norman îşi îndreptă privirea către silueta pe a cărei cască era stanţat "FIELDING".

- Nu, sunt doar nervos.

- Şi eu, zise Beth.

- N-aveţi pentru ce, credeţi-mă, îi linişti Barnes.

- Care sunt cele mai gogonate trei minciuni din DH-8? interveni Harry, făcându-i din nou să râdă.

Se înghesuiră în sasul strâmt, ciocnindu-şi căştile între ei, apoi trapa peretelui despărţitor din stânga se închise, iar roata de siguranţă se învârti. Barnes le spuse:

- În regulă, fraţilor, respiraţi liniştiţi.

Apoi deschise tambuchiul inferior, lăsând să se vadă apa întunecată, care nu pătrunse în compartiment.

- Habitatul se află la o presiune pozitivă, explică el, de aceea apa nu urcă aici. Acum urmăriţi-mă şi faceţi la fel ca mine, dacă nu vreţi să vă rupeţi costumele.

Mişcându-se greoi, din pricina greutăţii rezervoarelor, se aplecă înspre tambuchi, apucă mânerele laterale şi-şi, dădu drumul, dispărând cu un plescăit uşor.

Unul după celălalt, săriră jos, pe fundul oceanului. Norman simţi cum îl învăluie apa aproape îngheţată şi gemu; imediat auzi zumzetul micului ventilator acţionat de sistemul electric de încălzire al costumului. Atinse cu picioarele fundul mâlos. Privi în întunericul din jur, stând dedesubtul habitatului. Drept în faţa lui, la circa o sută de paşi, se vedea reţeaua luminoasă rectangulară. Barnes o luase deja înainte, aplecat în faţă din cauza curentului şi mişcându-se lent, de parcă s-ar fi deplasat pe Lună.

- Nu-i aşa că-i *fantastic?*

- Calmează-te, Ted, îl linişti Harry.

Beth observă:

- De fapt, este ciudat cât de puţină viaţă este aici. Aţi remarcat? Nici o gorgonă, nici un melc, nici un burete, nici măcar vreun peşte rătăcit.

Nimic altceva decât pustietatea asta bună. Trebuie să fie una din acele zone moarte ale Pacificului.

O lumină strălucitoare se apropie din spatele lui Norman; umbra lui se proiectă înainte pe fundul apei. Privi în urmă şi o zări pe Edmunds ţinând camera video şi sursa de lumină protejată într-o carcasă voluminoasă.

- Toate astea se înregistrează?

- Da, domnule.

- Încearcă să nu te-mpiedici şi să nu cazi, Norman, râse Beth.

- Mă străduiesc.

Ajunseră aproape de reţea. Norman se simţea mai în siguranţă văzându-i pe ceilalţi scafandri cum lucrau în apropiere. Spre dreapta, aripa înaltă ţâşnea din masa coralilor, o siluetă enormă şi întunecată care îi făcea să pară nişte pitici, în timp ce se înălţa către suprafaţă.

Barnes îi conduse până dincolo de aripa şi apoi printr-un tunel săpat în corali. Tunelul strâmt avea o lungime de douăzeci de metri şi era puternic iluminat. Merseră în şir indian.

"Parc-am coborî într-o mină", îi trecu lui Norman prin gând.

- Tunelul l-au săpat scafandrii?

- Exact.

Norman văzu o structură paralelipipedică din tablă ondulată de oţel, înconjurată de rezervoare de presiune.

- Sasul se află în faţa noastră. Aproape c-am ajuns. Totul e în ordine? zise Barnes.

- Până acum, da, răspunse Harry.

Pătrunseră în sas şi Barnes închise uşa. Aerul şuieră cu putere. Norman urmări retragerea apei în josul vizorului, apoi al taliei, al genunchilor şi, în sfârşit, către podea. Şuieratul încetă iar ei trecură într-o altă cameră, blocând uşa în urma lor.

Ajunseră lângă carcasa metalică a navei. Robotul fusese mutat lateral. Norman avu senzaţia acută că se află în apropierea unui avion: o

suprafaţă metalică curbată şi o uşă escamotată. Metalul era cenuşiu-închis, o culoare de rău augur.

Împotriva voinţei sale, Norman era neliniştit. Ascultându-i pe ceilalţi cum respiră, îi simţi şi pe ei nervoşi.

- Okay? Toată lumea prezentă? se interesă Barnes.

- Aşteptaţi să pregătesc camera video, domnule, spuse Edmunds.

- Bine, aşteptăm.

Se aliniară toţi lângă uşă, purtând încă pe cap căştile. "N-o să fie o privelişte prea grozavă", îşi spuse Norman.

Edmunds: - Merge banda.

Ted: - Aş vrea să spun câteva cuvinte.

Harry: - Doamne, Ted. Chiar n-ai putea să renunţi?

Ted: - Cred că e important.

Harry: - Dă-i drumul, fă-ţi numărul.

Ted: - Salut. Aici e Ted Fielding, ne aflăm lângă uşa astronavei necunoscute care a fost descoperită...

Bornes: - Stai puţin, Ted. Sună cam funebru.

Ted: - Nu-ţi place?

Barnes: - Parc-ai spune: "Ne aflăm lângă mormântul soldatului necunoscut".

Ted: - Credeam c-o să vă placă...

Beth: Nu s-ar putea să ne vedem de treabă, vă rog?

Ted: - N-are importanţă.

Harry: - Doar n-ai să te bosumfli acum!

Ted: - Nu-i nimic. Renunţ la comentariile asupra acestui eveniment istoric.

Harry: - Okay. Excelent. Hai să deschidem chestia asta.

Ted: - Cred că vă daţi seama ce simt. Mă gândesc că ar fi bine să facem câteva remarci scurte pentru posteritate.

Harry: - Ei bine, fă odată blestematele *alea* de remarci!

Ted: - Ia ascultă, măi pui de lele. M-am cam săturat de aerele tale de superioritate, ce-o tot faci pe atotştiutorul...
Barnes: - Opreşte banda, te rog.
Edmunds: - Oprit banda, domnule.
Barnes: - Vă rog să vă liniştiţi cu toţii.
Harry: - Consider acest ceremonial ca fiind absolut irelevant.
Ted: - Ba nu este irelevant, e cât se poate de oportun!
Barnes: - În regulă, am să vorbesc eu. Porneşte banda.
Edmunds: - Merge banda.
Barnes: - Aici căpitanul Barnes. Suntem pe punctul de a deschide uşa exterioară. În acest moment istoric, alături de mine se află Ted Fielding, Norman Johnson, Beth Halpern şi Harry Adams.
Harry: - De ce m-ai lăsat la urmă?
Barnes: - V-am numit de la stânga la dreapta, Harry.
Harry: - Nu-i ciudat că singurul om de culoare de aici este pomenit ultimul?
Barnes: - Harry, am spus de *la stânga la dreapta.* Aşa cum sunteţi aşezaţi.
Harry: - *Şi* după singura femeia din grup. Eu sunt profesor plin, ea e numai asistent.
Beth: - Harry...
Ted: - Ştii, Hal, poate c-ar trebui să menţionezi şi titlurile pe care le purtăm împreună cu instituţiile ia care suntem afiliaţi.
Harry: - De ce nu în ordine alfabetică?
Barnes: - S-o lăsăm baltă. Nu mai înregistrăm nimic.
Edmunds: - Am oprit banda, domnule.
Barnes: - Isuse Cristoase!
Se îndepărtă de grup, clătinând reprobator din cap. Rabată placa metalică, descoperind cele două butoane, şi apăsă pe unul din ele. Se aprinse o lumină galbenă: PREGĂTIRE.

- Toată lumea rămâne pe circuitul intern de aer, spuse el.

Continuau aşadar să respire aerul din propriile rezervoare, pentru eventualitatea că gazele din atmosfera astronavei erau toxice.

- Sunteţi gata cu toţii?

- Gata!

Barnes apăsă butonul cu marcajul "DESCHIDERE".

Inscripţia "AJUSTAREA ATMOSFEREI" începu să clipească. Apoi, cu un huruit, uşa alunecă lateral, întocmai ca o uşă de avion. Pentru moment Norman nu văzu decât întunericul de dincolo de uşă. Înaintară cu precauţie, luminându-şi calea cu lanternele, şi văzură nişte grinzi şi o tubulatură complexă.

- Verifică aerul, Beth.

Beth scoase sonda unui analizator portabil de gaze. Afişajul se lumină.

- Heliu, oxigen, urme de CO_2 şi vapori de apă. Proporţii normale. Este o atmosferă presurizată.

- Adică nava îşi reglează singură atmosfera?

- Se pare că da.

- Okay. Scoateţi căştile.

Barnes şi-o scoase primul, respirând aerul navei.

- Pare în regulă. Metalic, uşor înţepător, dar în regulă.

Inspiră adânc de câteva ori şi încuviinţă din cap. Ceilalţi îşi scoaseră şi ei căştile, lăsându-le pe podea.

- Aşa-i mai bine.

- Intrăm?

- De ce nu?

După o scurtă ezitare, Beth păşi prima, zâmbind:

- Mai întâi doamnele.

Ceilalţi o urmară. Norman aruncă o privire înapoi, spre căştile aliniate pe podea. Edmunds, cu camera la ochi, îi spuse:

- Mergeţi înainte, doctore Johnson.

Norman se întoarse şi păşi în astronavă.

INTERIORUL

Se opriră pe o pasarelă lată de un metru şi jumătate, îndreptând fasciculul lanternei în jos, Norman constată că îi despărţeau circa doisprezece metri de întuneric până la podea. În jurul lor, abia distingându-se, se zărea o reţea deasă de lonjeroane şi grinzi..

- Parc-am fi într-o rafinărie de ţiţei, constată Beth.

Îşi aţinti fasciculul pe una din conducte, inscripţionată "AVR-90". Toate marcajele erau scrise în engleză.

- Mai tot ce vedeţi face parte din structura de rezistenţă, spuse Barnes. Un soi de armătură care preia tensiunile ce acţionează asupra carcasei exterioare. Conferă o rezistenţă uriaşă de-a lungul tuturor axelor. Aşa cum bănuiam, nava este construită extrem de solid. Proiectată pentru a suporta solicitări extraordinare. Probabil că există şi o carcasă interioară.

Norman îşi aminti că Barnes fusese cândva inginer aeronaut.

- Şi nu numai atât, interveni Harry, iluminând carcasa exterioară. Priviţi: un strat de plumb.

- Un scut contra radiaţiilor?

- Probabil că da. Are o grosime de cincisprezece centimetri.

- Ceea ce sugerează că nava trebuia să suporte o mare doză de radiaţii.

- Al naibii de mare.

În jurul lor plutea un fel de ceaţă, iar aerul era uşor uleios. Grinzile păreau acoperite cu o peliculă de ulei, dar când Norman le atinse uleiul nu i se lipi de degete, îşi dădu seama că metalul însuşi

avea o textură neobişnuită: era neted şi moale la pipăit, precum cauciucul.

- Interesant, spuse Ted. lată un nou tip de material. Noi asociem rezistenţa cu duritatea, dar acest metal - dacă este un metal - e în acelaşi timp rezistent şi moaie. Tehnologia materialelor a avansat în mod evident faţa de nivelul actual.

- Evident, zise Harry.

- Păi e şi normal. Dacă vrei să compari America de acum cincizeci de ani cu cea de astăzi, una dintre cele mai mari schimbări este marea varietate de materiale plastice şi ceramice pe care acum le avem şi care atunci nici nu se puteau imagina...

Ted continuă să vorbească, glasul său răsunând în întunecimea ca de peşteră. Dar Norman îi simţi emoţia în voce. "Ted vorbeşte ca să-şi alunge frica", îşi spuse el.

Pătrunseră mai adânc în interiorul navei. Norman se simţea ameţit ştiindu-se în întuneric, la o înălţime aşa de mare. Ajunseră la o încrucişare de pasarele. Vederea le era îngreunată de toate acele ţevi şi lonjeroane care alcătuiau o veritabilă pădure metalică.

- Încotro?

Barnes îşi consultă busola.

- La dreapta.

Urmară reţeaua de pasarele vreme de încă zece minute. Treptat, Norman constată că Barnes avusese dreptate, în interiorul cilindrului exterior se afla un alt cilindru, între ele găsindu-se o reţea densă de grinzi şi forme metalice de sprijin. O astronavă într-o altă astronavă.

- De ce oare au construit nava în felul ăsta?

- Motivaţia trebuie să fi fost de neînlăturat, spuse Barnes. Puterea necesară pentru o carcasă dublă, cu un asemenea scut de plumb... e greu de imaginat motorul care ar fi putut să facă să zboare ceva atât de mare.

După trei-patru minute ajunseră la uşa carcasei interioare. Arăta ca şi uşa exterioară.

- Folosim aparatele de respirat?
- Nu ştiu. Putem risca?

Fără a mai aştepta, Beth culisă panoul cu butoane, apăsă pe butonul "DESCHIS", iar uşa se dădu în lături cu un huruit. Dincolo era şi mai întuneric. Intrară. Norman simţi moliciunea de sub picioare şi îşi îndreptă lanterna spre covorul bej.

Fasciculele lanternelor brăzdau încăperea în lung şi-n lat, dezvăluind silueta bej a unei console cu trei fotolii tapiţate, având spătarele înalte. Era limpede că încăperea fusese construită pentru fiinţe umane.

- Asta trebuie să fie camera de pilotaj.

Dar consolele curbate erau complet lipsite de orice fel de instrument. Şi scaunele erau goale. Fasciculele continuau să se intersecteze în întuneric.

- Arată mai degrabă ca o machetă decât ca ceva real.
- *Nu* poate fi o machetă.
- Şi totuşi, asta pare a fi.

Norman îşi plimbă mâna peste contururile moi ale consolei. Era frumos modelate, plăcută la atingere. Apăsă şi simţi suprafaţa îndoindu-se. Aceeaşi elasticitate.

- Un alt material nou.

Lanterna lui Norman ilumină câteva obiecte. Prins de capătul îndepărtat al consolei se afla un carton de opt pe treisprezece centimetri, pe care cineva scrisese: "GO BABY GO!" Alături, statueta din plastic a unui animal simpatic care semăna cu o veveriţă purpurie. Pe soclu era scris: "Lemontina norocoasă". Cine ştie ce semnificaţia putea să aibă asta?

- Fotoliile astea sunt din piele?
- Aşa s-ar părea.
- Unde naiba e aparatura de control?

Norman continuă să împungă cu degetul consola şi, deodată, suprafaţa bej a acesteia căpătă adâncime şi păru să conţină instrumente şi ecrane.

Toată instrumentaţia era oarecum, conţinută în suprafaţa consolei, ca o iluzie optică sau o hologramă. Norman citi inscripţiile de deasupra instrumentelor: "Accelerare, pozitivă"... "Servo-mecanism piston F3"... "Glisor"... "Site".

- Altă tehnologie nouă, remarcă Ted. Reminiscenţe ale cristalelor lichide, dar net superioare. Un soi de optoelectronică de vârf.

Brusc toată consola se lumină în roşu, fenomenul fiind însoţit de un sunet intermitent. Surprins, Norman sări înapoi: pupitrul de control se trezea la viaţă.

- Fiţi atenţi!

Un flash orbitor de lumină inundă camera, imprimându-le pe retine imagini remanente şi aspre.

- Doamne...

Un alt flash, iar apoi încă unul, după care luminile din tavan se aprinseră, iluminând uniform încăperea. Norman văzu chipuri surprinse, speriate chiar. Oftă, expirând încetişor.

- Isuse ...

- Cum dracu' s-a-ntâmplat asta? întrebă Barnes.

- Eu am fost de vină, spuse Beth. Am apăsat pe butonul ăsta.

- Dacă nu vă supăraţi, hai să nu mai apăsam aiurea pe butoane, spuse Barnes iritat.

- Era marcat cu "Lumină incintă" şi am crezut că fac bine.

- Să încercăm să lucrăm în colectiv în chestia asta, zise Barnes.

- Bine, Hal, dar...

- Te rog să nu mai apeşi pe nici un buton, Beth!

Se învârteau prin cabină, privind când la panoul cu instrumente, când la scaune. Toţi în afară de Harry care, nemişcat în mijlocul camerei, întrebă:

- A văzut cineva vreo dată înscrisă pe undeva?

- Nu.

- Trebuie să găsim o dată, spuse Harry, devenit dintr-odată tensionat. Pentru că în mod categoric

asta e o astronavă americană venită din viitor.

- Şi ce caută aici? întrebă Norman.

- Să fiu al naibii dacă ştiu, ridică Harry din umeri.

Norman se încruntă.

- E ceva în neregulă, Harry?

- Nu, nimic.

- Sigur?

- Mda, sigur.

Norman îşi zise: "Are în minte ceva care-l deranjează, dar nu spune despre ce e vorba".

Ted interveni:

- Deci aşa arată o maşină de călătorit în timp!

- Nu ştiu, zise Barnes. Mie acest interior îmi aminteşte mai degrabă de o cabină de avion.

Şi Norman avea aceeaşi impresie: totul în jur îi amintea de cabina unui avion: cele trei fotolii pentru pilot, copilot şi navigator; aspectul exterior al instrumentelor, în mod cert, maşinăria asta era făcută să zboare. Şi totuşi, ceva nu era în ordine...

Se abandonă într-unui din fotolii. Materialul moale, cu aspect de piele naturală, era aproape prea confortabil. Auzi un gâlgâit: oare era umplut cu apă?

- Sper că n-ai de gând să zbori cu ventuza asta, râse Ted.

- Nu, nu.

- Ce-i cu huruitul ăsta?

Norman avu un moment de panică când simţi cum fotoliul îi învăluie întreg corpul, strângându-i umerii şi şoldurile. Căptuşeala din piele îi înconjură capul, acoperindu-i urechile, apoi fruntea. Se scufundă tot mai adânc, dispărând în fotoliul care parcă îl înghiţise.

- Dumnezeule!...

Apoi fotoliul avu o mişcare bruscă, aducându-l pe Norman lângă consola de control. Huruitul se opri.

Şi apoi nimic.

- Probabil că fotoliul a "crezut" că vrei să zbori, fu de părere Beth.

- Hm, făcu Norman, încercând să-şi controleze respiraţia şi pulsul care o luase razna. Mă-ntreb cum mai ies de-aici?

Doar mâinile îi mai rămăseseră libere. Îşi mişcă degetele şi simţi un mic panou cu butoane pe braţul fotoliului. Apăsă pe unul din ele.

Scaunul alunecă înapoi şi se deschise ca o scoică, eliberându-l. Norman se ridică şi privi în spate la urma lăsată de corpul său, care dispărea pe măsură ce fotoliul se autoajusta.

Harry împunse cu degetul căptuşeala de piele şi auzi gâlgâitul.

- E umplut cu apă.

- E perfect justificat, spuse Barnes. Apa nu e compresibilă, într-un scaun ca ăsta poţi suporta forţe gravitaţionale imense.

- Şi nava însăşi a fost concepută pentru a rezista la solicitări uriaşe, adăugă Ted. Oare călătoria în timp este istovitoare? Structural vorbind, o fi istovitoare?

- Se poate, spuse Norman, nu prea convins. Dar cred că Barnes are dreptate. Acest aparat a zburat.

- Poate că doar pare a fi zburat, spuse Ted. În definitiv, ştim să călătorim în spaţiu, dar nu în timp. Ştim că spaţiul şi timpul sunt aspecte reale ale aceluiaşi concept: spaţio-timpul. Poate că în timp se zboară la fel ca şi în spaţiu. Poate că deplasările în timp şi spaţiu sunt mult mai asemănătoare decât credem noi.

- Nu cumva am uitat ceva? spuse Beth. Unde sunt cei care au zburat cu chestia asta, în spaţiu sau în timp?

- Probabil altundeva, pe aceasta navă.

- N-aş prea crede, se îndoi Harry. Priviţi la pielea de pe scaune: este nou-nouţă.

- Poate că a fost o navă nouă.

- Nu, am spus nou-nouţă. Pielea asta nu prezintă nici o zgârietură, nici o tăietură, nici o urmă a

vreunei ceşti de cafea ori vreo altă pată. Nimic nu sugerează că pe aceste scaune s-a stat vreodată.

- Poate că nici nu a avut echipaj.

- De ce ar fi fost prevăzute scaune dacă nu exista echipaj?

- Poate că în ultimul moment echipajul a fost evacuat. Se pare că erau îngrijoraţi din cauza radiaţiei. Şi carcasa interioară este blindată cu plumb.

- De ce ar fi radiaţia asociată cu călătoria în timp?

- Vă spun eu, interveni Ted. Probabil că nava se afla pe rampa de lansare şi cineva a apăsat pe buton înainte ca echipajul să se instaleze la bord, aşa că nava a decolat goală.

- Adică, hm, butonul, a fost apăsat din greşeală?

- Asta zic şi eu greşeală, zise Norman.

Barnes clătină din cap.

- Nu se potriveşte. Fie şi numai pentru că o navă atât de mare nu putea fi lansată de pe Pământ. Ar fi trebuit construită pe orbită şi lansată din spaţiu.

- Ce părere aveţi de asta? întrebă Beth, arătând spre o consolă din spatele pupitrului de zbor. Lângă consolă se afla un al patrulea fotoliu.

Pielea învelea o formă umanoidă.

- Ce chestie...

- E un om acolo?

- Să aruncăm o privire, spuse Beth, apăsând pe butoanele de pe cotieră. Fotoliul zumzăi, se deplasă înapoi şi se desfăcu.

- Dumnezeule, după toţi aceşti ani - perfect conservat, exclamă Ted.

- Era şi normal, remarcă Harry, având în vedere că e un manechin.

- Dar pare viu...

- Nu trebuie să ne surprindă progresele înregistrate de descendenţii noştri, zise Harry. Sunt atât de avansaţi faţă de noi.

Împinse manechinul înainte, lăsând să se vadă un cordon ombilical ce pornea din spate, de la baza

şoldurilor.

- Nişte fire...

- Nu sunt fire, spuse Ted. E sticlă. Cabluri optice. Întreaga navă foloseşte tehnologia optică, nu pe cea electronică.

- În tot cazul, un mister a fost rezolvat, spuse Harry, privind manechinul. În mod cert această navă a fost construită pentru a avea echipaj şi a fost lansată fără.

- De ce?

- Pesemne că voiajul plănuit era prea periculos. Au preferat să trimită mai întâi o navă fără echipaj.

- Şi unde au trimis-o? întrebă Beth.

- Când călătoreşti în timp nu te deplasezi *undeva,* ci *cândva.*

- Okay. Către ce perioadă de timp au trimis-o?

- Nu deţin informaţii suficiente, ridică Harry din umeri.

"Iarăşi neîncredere în sine", îşi spuse Norman. "Oare ce crede Harry cu adevărat?"

- Ei bine, nava are o lungime de opt sute de metri, zise Barnes. Mai avem multe de văzut.

- Mă întreb dacă există vreun aparat de înregistrare a zborului, spuse Norman.

- Aşa, ca pe avioanele obişnuite?

- Da. Ceva care să fi înregistrat activitatea de pe navă în timpul călătoriei.

- Trebuie să existe, fu de părere Harry. Urmăreşte cablul manechinului şi sigur ai să-l găseşti. Mi-ar plăcea să văd şi eu înregistratorul ăla. De fapt, aş spune că e esenţial.

Norman cercetă consola şi făcu să se ridice o claviatură.

- Priviţi, am găsit o dată!

Se buluciră în jurul său. Pe plasticul de sub tastatură era stanţat: Intel Inc. Made in USA Seria No: 98004077 8/5/43".

- 5 august 2043?

- Aşa se pare.

- Deci ne plimbăm printr-o navă care urmează a fi construită abia peste cincizeci de ani...

- Chestia asta îmi dă dureri de cap.

- Veniţi aici!

Beth plecase de lângă consolă şi intrase în ceea ce părea a fi camera de dormit. Acolo se aflau douăzeci de cuşete.

- Echipaj de douăzeci de membri? Dacă pentru zborul propriu-zis erau necesari numai trei inşi, pentru ce mai era nevoie de ceilalţi şaptesprezece?

Nimeni nu avu nici un răspuns la această întrebare.

Trecură apoi pe rând printr-o sală de mese spaţioasă, o toaletă şi alte camere de odihnă. Toate erau proiectate într-un stil nou, dar destinaţia li se putea ghici uşor.

- Ştiţi ceva? spuse Harry. E mult mai confortabil aici decât în DH-8.

- Da, poate c-ar trebui să ne mutăm aici.

- Absolut exclus, interveni Barnes. Ne aflăm aici ca să studiem această navă, nu să locuim în ea. Avem o mulţime de făcut înainte chiar de a începe să înţelegem ce înseamnă toate astea.

- Ar fi mult mai eficient dac-am locui aici în timp ce o explorăm.

- Nu vreau să locuiesc aici, spuse Harry. Mi-e frică.

- Şi mie, confirmă Beth.

Se aflau deja în navă de o oră şi pe Norman îl dureau picioarele. Era un alt aspect pe care nu-l anticipase: când explorezi o navă imensă, venită din viitor, s-ar putea să te doară picioarele.

Dar Barnes era neobosit.

Părăsind cabina echipajului, intrară într-o zonă vastă cu culoare înguste şi trasate între compartimente sigilate care se întindeau înainte cât vedeai cu ochii. Păreau a fi un fel de nişe de depozitare de dimensiuni uriaşe. Deschiseră o nişă

şi o găsiră plină cu containere grele din plastic, ce semănau mai degrabă cu containerele aviatice contemporane, dar de câteva ori mai mari. Desfăcură un astfel de container.

- Nu se poate! exclamă Barnes, holbându-se înăuntru.

- Ce poate să fie asta?

- Hrană.

Hrana era învelită în straturi de folii de plumb şi material plastic, în stilul raţiilor de la NASA. Ted luă o astfel de porţie:

- Hrană din viitor! exclamă el, plescăind din buze.

- Ai de gând să mănânci chestia asta? îl întrebă Harry.

- Bineînţeles! Ştii, odată am avut o sticlă de Dom Perignon 1897, dar acum ar fi prima oară când aş mânca ceva din viitor, din anul 2043.

- În acelaşi timp, are o vechime de trei sute de ani, observă Harry.

- Poate vrei să mă filmezi în timp ce mănânc, o atenţionă Ted pe Edmunds.

Aceasta puse cu solicitudine camera la ochi, aprinzând luminile.

- Lăsaţi asta acum, interveni Barnes. Avem altceva de făcut.

- Dar e interesant, insistă Ted.

- Nu acum.

Deschiseră al doilea container, apoi pe al treilea. Toate conţineau hrană. Se mutară la nişa următoare şi deschiseră alte câteva containere.

- Este hrană. Nimic altceva decât mâncare.

Nava călătorise cu o cantitate enormă de hrană. Chiar admiţând că avea un echipaj de douăzeci de inşi, exista mâncare suficientă pentru un voiaj de câţiva ani.

Se simţeau cu toţii foarte obosiţi. Fu o adevărată uşurare când Beth găsi un buton şi spuse:

- Mă întreb pentru ce....

- Beth! strigă Barnes.

Şi culoarul începu să se mişte: pista de cauciuc se deplasă înainte cu un bâzâit uşor.

- Beth, aş vrea să încetezi să mai apeşi pe fiecare blestemat de buton care-ţi iese în cale!

Dar nimeni nu mai obiectă. Purtaţi de culoarul mobil, străbătură mai uşor zeci de nişe identice. În sfârşit, ajunseră într-un sector nou, după o distanţă apreciabilă. Norman bănuia că se aflau la vreo patru sute de metri de compartimentul echipajului, de unde plecaseră. Adică se aflau cam pe la jumătatea uriaşei nave.

Se găseau acum în sala în care erau amplasate echipamentele pentru asigurarea vieţii, împreună cu douăzeci de costume spaţiale.

- Gata, în sfârşit m-am lămurit, spuse Ted. Această navă trebuia să zboare către stele.

Ceilalţi murmurară, incitaţi de ipoteza enunţată. Brusc, totul căpăta sens: dimensiunile mari, vastitatea navei, complexitatea consolelor de zbor...

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Harry. Nu putea fi făcută să călătorească spre stele. Asta este în mod evident o navă spaţială convenţională, deşi este foarte mare. Iar la viteze convenţionale, cea mai apropiată stea se află la o depărtare de două sute cincizeci de ani.

- Poate că au întrebuinţat o tehnologie nouă?

- Care tehnologie? Nu există nici o dovadă în acest sens.

- Păi, poate că...

- Să fim realişti, Ted, îl întrerupse Harry. Chiar la asemenea dimensiuni, nava nu are provizii decât pentru câţiva ani, cincisprezece, cel mult douăzeci. Cât de departe ar fi putut ajunge într-un asemenea interval? Abia dacă ar fi părăsit sistemul solar, nu-i aşa?

Ted încuviinţă cu un aer morocănos.

- E adevărat. Sondei spaţiale Voyager i-au trebuit cinci ani pentru a ajunge la Jupiter, nouă

până la Uranus. În cincisprezece ani... Poate că se îndreptau spre Pluto?

- De ce ar fi vrut cineva să ajungă pe Pluto?

- Nu ştim încă, dar...

Aparatele de radio păcăniră şi se auzi vocea Tinei Chan:

- Căpitane Barnes, cei de la suprafaţă vă solicită pentru un mesaj codificat.

- Okay. Oricum era timpul să ne întoarcem, spuse Barnes.

Porniră înapoi, de-a lungul imensei nave, către intrarea principală.

SPAŢIU SI TIMP

Aşezaţi pe canapeaua din DH-3, urmăreau munca scafandrilor de afară. Barnes se afla în cilindrul alăturat, vorbind cu cei de la suprafaţă. Levy pregătea prânzul sau cina, o masă în orice caz. Erau cu toţii derutaţi din pricina a ceea ce oamenii de la US Navy numeau "timpul de suprafaţă".

- Timpul de suprafaţă nu are importanţă aici, spuse Edmunds cu vocea ei exactă, de bibliotecară. Zi sau noapte, pur şi simplu nu e nici o diferenţă. O să vă obişnuiţi cu asta, încuviinţară vag.

"Toţi sunt obosiţi", observă Norman. Stresul şi tensiunea explorării îşi cereau tributul. Pe Beth aproape că o furase somnul, cu picioarele pe măsuţa de cafea, cu braţele-i musculoase încrucişate peste piept.

Dincolo de fereastră, trei submarine se adunară în jurul lor; muncitori se îndreptau către habitatul scafandrilor, DH-7.

- Se pare că s-a întâmplat *ceva,* opina Harry.

- E în legătură cu convorbirea lui Barnes.

- S-ar putea, spuse Harry cu un aer preocupat, distrat. Unde e Tina?

- Probabil că e cu Barnes. De ce?
- Trebuie să vorbesc cu ea.
- Despre ce? se interesă Ted.
- Ceva personal.

Ted ridică din sprâncene, dar nu mai spuse nimic.

Harry ieşi şi se îndreptă spre Cilindrul D. Norman şi Ted rămaseră singuri.

- Tipul e ciudat, spuse Ted.
- Este?
- Ştii bine că *aşa* e, Norman. Şi pe deasupra şi arogant. Probabil pentru că e negru, în compensaţie, nu crezi?
- Nu ştiu.
- Aş zice că din cauza asta are o atitudine provocatoare. Pare să deteste tot ce e legat de această expediţie.

Oftă.

- Fireşte, toţi matematicienii sunt ciudaţi. Probabil că nu are nici un fel de viaţă particulară, femei sau ceva de genul ăsta. Ti-am spus că m-am recăsătorit?
- Parcă am citit undeva, spuse Norman.
- E reporter TV. O femeie minunată.

Zâmbi şi continuă:

- Când ne-am căsătorit, mi-a dăruit un Corvette. Un minunat Corvette '58 drept cadou de nuntă. Ţii minte culoarea aceea roşie, "maşină de pompieri", care se folosea în anii '50? Maşina mea are culoarea asta.

Ted se învârtea prin cameră, privind-o pe Beth.

- Mie mi se pare nemaipomenit de interesant. N-aş fi în stare să dorm.

Norman încuviinţă din cap. Se gândi că era interesant de observat cât de diferiţi erau cu toţii. Ted, eternul optimist, cu entuziasmul vulcanic al unui copil; Harry, o minte tăioasă, ochi ageri, păstrând o atitudine rece şi critică; Beth, la care solicitările emoţionale se traduceau mai degrabă în

plan fizic, motiv pentru care, dintre toţi, numai ea putea dormi.

- Auzi, Norman, parcă spuneai că treaba asta o să fie înfricoşătoare.

- Da, aşa am crezut că o să fie, admise Norman.

- E bine, dintre toţi cei care s-ar fi putut înşela asupra acestei expediţii, mă bucur că tu ai fost acela.

- Şi eu mă bucur.

- Cu toate acestea, nu înţeleg cum de ai ales un om ca Harry Adams pentru această echipă. Nu pentru că n-ar fi renumit, dar...

Norman n-avea chef să vorbească despre Harry.

- Ted, îţi aminteşti? Pe astronavă ai afirmat că spaţiul şi timpul sunt aspecte ale aceluiaşi concept.

- Da, spaţio-timpul.

- N-am înţeles niciodată chestia asta.

- De ce? E foarte simplu.

- Ai putea să-mi explici şi mie, numai în cuvinte?

- Adică fără matematică?

- Da.

- Păi, să-ncerc, spuse Ted, încruntându-se, dar Norman ştia că de fapt îi făcea plăcere să ţină conferinţe.

- În regulă, să vedem de unde trebuie să-ncepem. Eşti familiarizat cu ideea că gravitaţia este numai geometrie?

- Nu.

- Curbura spaţiului şi a timpului?

- Nu cred, nu!

- Uf! Relativitatea generalizată a lui Einstein?

- Îmi pare rău!

- Nu-i nimic, ne descurcăm noi, îl încurajă Ted.

Pe masă se afla un castron cu fructe, pe care îl goli, punând fructele pe masă.

- Buun! S-admitem că masa asta e spaţiul; un spaţiu plan şi cuminte.

- Okay, încuviinţă Norman.

- Portocala asta e Soarele, iar astea sunt planetele care se mişcă în jurul său. Altfel spus, pe masă avem sistemul solar.

- În regulă.

- Acum, Soarele - arătă spre portocala din centrul mesei - este foarte mare, deci are o gravitaţie însemnată.

- Exact.

Ted îi întinse o bilă.

- Asta este o astronavă. Vreau s-o trimiţi prin sistemul solar astfel încât să treacă cât mai aproape de Soare, da?

Norman luă bila şi o făcu să treacă rostogolindu-se pe lângă portocală.

- Aşa...

- Ai observat că bila s-a rostogolit în linie dreaptă pe suprafaţa plană a mesei.

- Întocmai.

- Dar ce s-ar fi întâmplat în realitate cu nava ta dacă ar fi trecut pe lângă Soare?

- Ar fi fost atrasă de acesta.

- Da. Se spune că "ar fi căzut în Soare". Traiectoria ei s-ar fi curbat înspre interior şi *ar* fi lovit Soarele. Dar "astronava" ta nu a păţit aşa *ceva.*

- Nu.

- Deci; am aflat că masa asta plană nu este bună. Spaţiul real nu poate fi aşa.

- Nu poate?

- Nu.

Ted luă castronul şi puse portocala pe fundul acestuia.

- Acum, împinge bila către Soare.

Norman aruncă în castron bila care se rostogoli în spirală până când lovi portocala.

- Okay, spuse Ted. Racheta loveşte Soarele, ca în realitate.

- Da, dar dacă i-aş fi imprimat o viteza suficientă, ar fi trecut de portocală şi ar fi putut trece chiar şi de marginea opusă a castronului.

- Corect. Şi asta e ca-n realitate. Dacă nava ar avea viteza necesară, ar scăpa de câmpul gravitaţional al Soarelui.

- Aşa...

- Deci am demonstrat că o astronavă care trece pe lângă Soare se comportă *ca* şi cum ar fi intrat într-o regiune curbă a spaţiului din jurul său. În vecinătatea Soarelui, spaţiul este curbat ca acest castron.

- Perfect.

- Iar dacă bila ta ar avea o anumită viteză, n-ar mai ieşi din castron, ci s-ar învârti la nesfârşit pe marginea vasului. Este ceea ce fac planetele în mişcarea lor continuă pe orbite.

Puse din nou portocala pe masă.

- În realitate, este ca şi cum masa aceasta ar fi din cauciuc, iar planetele ar provoca nişte adâncituri în ea.

Aşa arată spaţiul adevărat, curbat, iar curbura sa se modifică proporţional cu gravitaţia.

- Da...

- Aşadar, putem spune că gravitaţia nu e altceva decât o curbură a spaţiului. Pământul are gravitaţie deoarece determină curbura spaţiului din jurul său.

- Înţeleg.

- Numai că nu e aşa de simplu.

Norman oftă:

- Nici nu-mi imaginam c-ar fi simplu.

Harry, revenit în cameră, privi fructele de pe masă, fără să spună nimic.

- Deci, continuă Ted, când ai rostogolit bila în castron ai observat că aceasta nu numai că s-a deplasat în spirală spre fund, dar, totodată, s-a mişcat mai repede, aşa e?

- Da.

- Când un obiect îşi măreşte viteza, timpul măsurat pe acel obiect se scurge mai lent. Einstein a demonstrat asta pe la începutul secolului. Asta înseamnă că te poţi gândi la curbura spaţiului ca reprezentând totodată şi o curbură a timpului. Cu

cât curbura castronului e mai accentuată, timpul se scurge mai lent.

- Păi... , vru Harry să intervină.

- În termeni empirici, îl întrerupse Ted. Trebuie să-i dăm şi lui o şansă să priceapă.

- Mda, trebuie să-mi daţi şi mie o şansă, zise Norman.

Ted ridică de pe masă castronul.

- Acum, dacă prelucrezi totul matematic, vei afla că acest castron nu este nici spaţiu, nici timp, ci o combinaţie denumită spaţio-timp. Acest castron este spaţio-timp, iar obiectele care se mişcă în el se mişcă în spaţio-timp. În mod curent, nu astfel este înţeleasă mişcarea, dar aşa se întâmplă în realitate.

- Chiar aşa?

- Desigur. Să luăm, de pildă, baseball-ul.

- Ce joc idiot, spuse Harry. Urăsc jocurile.

- Cunoşti jocul ăsta? îl întrebă Ted pe Norman.

- Da.

- Perfect. Să presupunem că jucătorul la bătaie trimite o minge către mijlocaş. Mingea se deplasează aproape rectiliniu, într-un interval de, să zicem, o jumătate de secundă.

- Aşa.

- Acum să presupunem că mingea este trimisă pe o traiectorie lobată. De data aceasta mingea se înalţă mult în aer şi-i vor trebui şase secunde până când va fi prinsă de mijlocaş.

- Okay.

- Pentru noi, cele două traiectorii arată diferit. Dar, în spaţio-timp, mingea se mişcă identic în ambele cazuri.

- Nu se poate!

- Ba da. Şi, într-un fel, deja ştii asta. Să zicem că ţi-aş cere să trimiţi un lob către mijlocaş, dar mingea să ajungă nu în şase secunde, ci într-o jumătate de secundă.

- Ar fi imposibil.

- De ce? N-ar trebui decât să loveşti mingea mai tare.
- Păi aşa s-ar înălţa şi mai mult şi durata deplasării ar creşte.
- Aşa este; atunci trimite o minge directă care să facă şase secunde până să ajungă la mijlocaş.
- Nici asta nu pot s-o fac.
- Corect. Deci tu spui că nu poţi să faci cu mingea tot ce-ţi trece prin cap. Că există o relaţie fixă care guvernează traiectoria mingii în spaţiu şi timp.
- Sigur. Deoarece Pământul are gravitaţie.
- Da, şi deja am admis că gravitaţia este o curbură a spaţio-timpului, ca şi curbura acestui castron. Orice minge de pe Pământ se deplasează pe aceeaşi curbură a spaţio-timpului, aşa cum se mişcă această bilă în castron. Priveşte!

Ted puse portocala în castron.

- Ăsta e Pământul.

Apoi puse două degete de o parte şi de alta a portocalei.

- Ăştia sunt cei doi jucători. Acum, rostogolind bila de la un deget la altul, vei afla că trebuie să te deplasezi pe curbura castronului. Şi asta indiferent dacă trimiţi bila uşor şi ea se va învârti în apropierea portocalei, sau dacă îi imprimi un impuls mai mare şi ea se va deplasa pe peretele castronului, înainte de a cădea din nou pe marginea opusă. Dar nu poţi determina această bilă să facă tot ce vrei pentru că mişcarea ei este ghidată de peretele castronului, iar mingea ta de base-ball chiar asta face: se mişcă într-un spaţio-timp curbat.
- *Oarecum* am înţeles. Dar ce-are a face asta cu călătoria în timp?
- Ei bine, noi trăim cu impresia că gravitaţia Pământului este puternică - ne doare când cădem - dar în realitate este foarte slabă. Este ca şi inexistentă. Aşa că spaţio-timpul din jurul Pământului nu este foarte deformat, în jurul

Soarelui însă este mult mai curbat. Iar în alte zone din Univers este *foarte* curbat, producând un fel de deplasare ca la zidul morţii, precum şi tot felul de distorsiuni ale timpului. De fapt, dacă ne gândim la o gaură neagră...

Se întrerupse brusc.

- Da, Ted? O gaură neagră...

- Dumnezeule, şopti Ted.

Împingându-şi ochelarii spre rădăcina nasului, Harry interveni:

- Ted, o dată în viaţă s-ar putea să ai şi tu dreptate.

Amândoi se repeziră la nişte foi de hârtie şi începură să scrie.

- Nu poate fi o gaură Schwartzild...

- ...Nu, nu. Ar trebui să se rotească...

- ...Momentul cinetic ar asigura asta...

- ...Şi nu ai putea aborda singularitatea...

- ...Nu, forţele de reflux...

- ...te-ar despica în două...

- Dar dacă au coborât pur şi simplu sub orizontul evenimentelor...

- E oare posibil? Au avut curajul?

Tăcură amândoi, continuându-şi calculele şi murmurând câte ceva nedesluşit din când în când.

- Cum rămâne cu gaura neagră? întrebă Norman.

Dar nu mai avea cine să-l asculte.

Prin intercom, se auzi vocea lui Barnes:

- Atenţie. Vă vorbeşte căpitanul. Toată lumea să vină imediat în sala de conferinţe.

- Ne aflăm în sala de conferinţe, obiectă Norman.

- Imediat. Acum.

- Suntem deja acolo, Hal.

- Asta e tot, spuse Barnes, închizând intercomul.

CONFERINŢA

- Tocmai am avut un mic meci cu amiralul Spaulding, de la CincComPac - Honolulu, începu Barnes. Se pare că tocmai aflase că mi-am permis să lucrez cu civili în atmosferă saturată, pentru un proiect despre care el nu ştia nimic. Nu părea prea bine dispus când mi-a spus-o.

Se lăsă linişte. Toţi priveau la Barnes.

- A ordonat ca toţi civilii să fie trimişi la suprafaţă.

"E bine", îşi spuse Norman. Era dezamăgit de ceea ce găsiseră până atunci. Perspectiva de a petrece încă şaptezeci şi două de ore într-un mediu umed, claustrofobic, pentru a cerceta un vehicul spaţial gol nu-l încânta deloc.

- Parcă spuneai că avem autorizaţie de la preşedinte, observă Ted.

- Aşa am spus, dar a apărut problema furtunii.

- Ce furtună?

- S-au semnalat vânt de cincizeci de noduri şi valuri de suprafaţă dinspre sud-est. Se pare că un ciclon din Pacific se îndreaptă spre noi şi va fi aici în douăzeci şi patru de ore.

- Va fi furtună aici? întrebă Beth.

- Nu *aici,* răspunse Barnes. Aici, în adânc, nu vom simţi nimic, dar la suprafaţă va fi jale. S-ar putea ca toate navele de la suprafaţă să fie nevoite să se deplaseze în porturi adăpostite din Tonga,

- Adică, vom rămâne izolaţi aici?

- Pentru 24-48 de ore. Asta n-ar fi o problemă - avem autonomie deplină - dar pe Spaulding îl enervează ideea de a lăsa civilii jos, fără suportul de la suprafaţă. De aceea vreau să ştiu ce gândiţi. Vreţi să rămânem aici, să continuăm explorarea astronavei sau să plecaţi?

- Rămânem. Categoric! spuse Ted.

- Beth?

- Am venit aici pentru a cerceta forme de viaţă necunoscute, spuse Beth, dar pe navă nu e nimic

de genul ăsta. Nu este ceea ce am crezut, ceea ce am sperat să fie. Eu zic să plecăm.

- Norman?

- Să privim adevărul în faţă, spuse Norman. În mod cert nu suntem antrenaţi pentru un mediu saturat şi nu ne simţim în largul nostru aici. Cel puţin, eu nu. Şi nu suntem cei mai potriviţi pentru a evalua această astronavă. La aşa ceva mult mai bine s-ar descurca US Navy împreună cu o echipă de ingineri de la NASA. Sunt pentru plecare.

- Harry?

- Hai să ieşim dracului de-aici.

- Vreun motiv anume?

- Spune-i intuiţie.

Ted interveni:

- Nu credeam că ai să spui asta, Harry, tocmai acum când ne-a venit ideea asta fabuloasă despre navă...

- Asta nu mai prezintă nici un interes acum, spuse Barnes cu asprime. O să aranjez cu cei de la suprafaţă să ne scoată de aici în următoarele douăsprezece ore.

- Fir-ar a dracului să fie! izbucni Ted.

Norman observă că Barnes nu era supărat. "Şi el vrea să plece", îşi zise. "Căuta un motiv şi noi i l-am oferit".

- În acest timp, reluă Barnes, mai putem face una, poate două incursiuni în navă. Ne odihnim două ore şi apoi ne întoarcem. Pentru moment, asta-i tot.

- As mai avea ceva de spus...

- Asta-i tot, Ted. S-a votat deja. Să ne odihnim puţin.

Pe când se îndreptau spre paturile lor, Barnes spuse:

- Beth, doar o vorbă vreau să-ţi spun.

- Ce anume?

- Beth, când vom reveni pe navă, aş vrea să nu mai apeşi pe fiecare butonaş care-ţi iese în cale.

- Dar n-am făcut decât să aprind luminile, Hal.

- Da, numai că nu ştiai asta când...
- Ba ştiam. Pe buton scria "Lumină incintă". Era destul de clar.

Ceilalţi tocmai părăseau camera când o auziră pe Beth spunând:

- Nu sunt unul din micimanii tăi din marină cărora să le tot dai ordine, Hal...

Apoi Barnes răspunse ceva şi, în fine, vocile se stinseră.

- La naiba! răbufni Ted, izbind unul din pereţii metalici, care sună a gol.

Trecură în Cilindrul C, în drum spre locul de odihnă.

- Nu-mi vine să cred că vreţi să plecaţi, spuse Ted. E o descoperire atât de importantă! Cum puteţi s-o lăsaţi baltă? Mai ales tu, Harry. Numai perspectivele matematice! Teoria găurii negre...
- Să-ţi spun de ce, răspunse Harry. Vreau să plec pentru că şi Barnes vrea acelaşi lucru.
- Barnes nu vrea să plece. Doar a supus la vot!
- Ştiu ce a făcut. Dar Barnes nu vrea să apară în ochii superiorilor lui ca şi cum ar fi luat o decizie greşită sau ar fi dat înapoi. Aşa că ne-a lăsat pe noi să decidem. Dar îţi spun eu că Barnes vrea să plece.

Norman fu surprins. Imaginea clasică îi înfăţişa pe matematicieni cu capul în nori, absenţi, neatenţi la cele din jur. Dar lui Harry nu-i scăpa nimic.

- De ce să vrea Barnes să plece? întrebă Ted.
- Cred că e clar, spuse Harry. Din cauza furtunii de la suprafaţă.
- Dar furtuna n-a ajuns în zona noastră, insistă Ted.
- Nu, dar când va ajunge nu se ştie cât va dura.
- Barnes a spus că 24-48 de ore...
- Nici Barnes, nici altcineva nu poate prezice cât va dura furtuna, spuse Harry. Dacă durează cinci zile?
- Putem rezista chiar şi atât. Avem aer şi provizii pentru cinci zile. De ce eşti *aşa* de îngrijorat?

- Eu nu sunt îngrijorat, replică Harry, dar cred că Barnes este.

- Pentru Dumnezeu, n-are ce rău să se întâmple! Cred că ar trebui să rămânem.

Deodată auziră un plescăit şi văzură cum covorul de la picioarele lor deveni mai întunecat la culoare şi umed.

- Ce-i asta?

- Aş zice că e apă, spuse Harry.

- Apă *sărată?* întrebă Ted, aplecându-se şi pipăind porţiunea udă. Îşi linse degetul.

- Nu are gust sărat.

De deasupra lor, o voce preciza:

- Asta pentru ca e urină.

Privind în sus, o văzură pe Teeny Fletcher stând pe o platformă în mijlocul unei reţele de ţevi, nu departe de tavanul boltit al cilindrului.

- Totul este sub control, domnilor. Nu-i decât o mică scurgere la instalaţia de reciclare a lichidelor reziduale.

- Lichide *reziduale?* se scutura Ted.

- Doar o mică scurgere, nu-i nici o problemă, domnule.

Fletcher pulveriză spuma dintr-o canistră pe una din ţevi. Spuma se împrăştie şi se întări repede.

- În situaţii din astea nu avem decât să aplicăm spumă poliuretanică pe ţevi. Se etanşeizează perfect.

- Cât de des apar scurgerile de acest gen? se interesă Harry.

- Lichide *reziduale...* făcu din nou Ted.

- Greu de spus, doctore Adams. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Serios!

- Mi-e rău, spuse Ted.

Harry îl bătu uşor pe spate.

- Ei, haide, n-o să mori din asta. Hai să dormim puţin.

- Cred c-o să vomit.

***

Intrară în dormitor. Ted dădu fuga la duşuri, de unde îl auziră icnind şi tuşind.

- Bietul Ted, zise Harry, clătinând din cap.

- Care-i treaba cu gaura neagră, în fond? întrebă Norman.

- O gaură neagră este o stea moartă, comprimată, începu Harry să-i explice. În esenţă, o stea e ca o minge de plajă umflată de exploziile atomice care au loc în interiorul ei. Când steaua îmbătrâneşte şi combustibilul nuclear se epuizează, mingea se comprimă foarte mult. În cazul în care colapsează îndeajuns, devine atât de densă şi are o gravitaţie atât de mare, încât procesul de comprimare continuă până când devine extrem de densă şi extrem de mică - un diametru de câţiva kilometri. Apoi devine o gaură neagră. Nu există nimic în Univers care să fie atât de dens.

- Deci sunt negre pentru că sunt moarte?

- Nu. Sunt negre deoarece captează toată lumina. Găurile negre au o gravitaţie atât de mare încât atrag, totul înspre ele, ca nişte aspiratoare: tot gazul stelar înconjurător, praful, chiar şi lumina. Pur şi simplu o absorb în întregime.

- Absorb *lumina?* făcu uimit Norman.

Îi venea greu să conceapă aşa ceva.

- Da.

- Şi atunci, de ce eraţi aşa de entuziasmaţi cu calculele alea?

- Ei, e o poveste lungă şi e doar o speculaţie, spuse, Harry cu un căscat. Probabil că oricum n-ar fi dus la nici un rezultat. Nu vrei să discutăm mai târziu?

- Ba da.

Harry se întoarse pe o parte şi adormi. Ted se afla încă în sala duşurilor, tuşind şi scuipând. Norman se întoarse în Cilindrul C, la consola Tinei.

- Te-a găsit Harry? întrebă el. Ştiu că voia să-ţi vorbească.

- Da, domnule. Şi am acum informaţia pe care mi-a cerut-o. De ce? Vreţi şi dumneavoastră să vă faceţi testamentul?

Norman se încruntă.

- Doctorul Adams a spus că nu are testament şi că vrea să şi-l facă. Mi-a dat de înţeles că e o treabă urgentă, în tot cazul, am luat legătura cu cei de la suprafaţă şi mi-au spus că nu se poate. Testamentul trebuie scris de mână. Nu poţi să-l transmiţi prin mijloace de comunicare electronice.

- Înţeleg.

- Îmi pare rău, domnule Johnson. Să le spun şi celorlalţi?

- Nu, nu e nevoie. În curând vom ieşi la suprafaţă. După ce vom arunca o ultimă privire pe astronavă.

CUBUL DE STICLĂ

De data aceasta, odată ajunşi înăuntru se despărţiră: Barnes, Ted şi Edmunds continuară să cerceteze nişele neexplorate; Norman, Beth şi Harry rămaseră în ceea ce numeau acum cabina de pilotaj, ca să caute "cutia neagră".

La despărţire Ted le spuse:

- Ceea ce fac este cu mult, mult mai bine decât tot ce-am făcut vreodată.

După care plecă împreună cu Barnes.

Edmunds le lăsase un mic monitor video, ca să poată urmări progresele înregistrate de cealaltă echipă, din secţiunea frontală a navei. Aşa că îl putură auzi pe Ted trăncănind în continuu cu Barnes, dându-şi cu părerea despre caracteristicile constructive ale navei. Design-ul îi amintea lui Ted de lucrările antice miceniene în piatră, din Grecia, în special de platforma Poarta Leului din Mycene...

- Dintre, toţi cei pe care-i cunosc, Ted este omul care ştie cele mai multe lucruri nesemnificative, spuse Harry. Nu s-ar putea da volumul mai încet?

Căscând, Norman dădu monitorul mai încet. Era obosit. Paturile din DH-8 erau umede, păturile electrice erau grele şi lipicioase. Era aproape imposibil să dormi. Şi pe urmă Beth, care intrase ca o furtună după discuţia ei cu Barnes. Încă mai era supărată.

- Blestematul ăsta de Barnes! Unde a dispărut?

- Face şi el ce poate, ca oricare altul, spuse Norman.

Ea se întoarse către el.

- Ştii ceva, Norman? Câteodată eşti mult prea înţelegător. Individul e idiot. Complet *idiot.*

- Hai să căutăm înregistratorul ăla, nu vreţi? propuse Harry. E mai important acum.

Harry urmări cordonul ombilical ce pornea din spatele manechinului, intrând în podea. Ridică plăcile podelei, urmărind traseul cablurilor.

- În mod cert, cu un bărbat nu ar fi vorbit aşa, continuă Beth. Cu Ted în nici un caz. Ted monopolizează tot show-ul şi nu pricep de ce i se permite s-o facă!

- Ce legătură are Ted cu..., începu Norman.

- Tipul e un parazit, asta e. Fură ideile altora şi le prezintă ca fiind ale lui. Chiar şi modul în care foloseşte citate celebre la tot pasul e jignitor.

- Chiar crezi că fură ideile altora? întrebă Norman.

- Uite, când eram sus pe navă, i-am spus lui Ted că ar trebui să avem pregătite câteva cuvinte când deschidem chestia asta. Ca pe urmă să-l văd pe Ted umblând la citate şi proţăpindu-se în faţa camerelor de luat vederi.

- Păi...

- "Păi" ce, Norman? Nici un "păi", pentru Dumnezeu! A fost ideea mea şi mi-a luat-o fără să zică măcar mersi!

- Lui i-ai spus ceva?

- Nu, nu i-am spus. Sunt sigură că nici nu şi-ar fi amintit. Ar fi zis: "Ai spus tu aşa ceva, Beth? Da, parcă te-am auzit, dar nu sunt sigur..."

- Cred totuşi c-ar trebui să-i vorbeşti.

- Norman, tu nu m-asculţi.

- Dac-ai vorbi cu el, cel puţin nu ai fi aşa de supărată.

- Palavre de psihiatru, spuse ea, clătinând din cap. Uite, Ted face tot ce vrea în expediţia asta, ţine discursuri stupide, orice. Iar pe mine Barnes mă dă dracului fiindcă am intrat prima pe uşă. De ce să nu fi intrat prima? De ce să nu fie şi o femeie prima, măcar o dată în istoria ştiinţei?

- Beth...

- ...Şi pe urmă, umilinţa cu aprinsul luminilor. Ştii ce a zis Barnes despre asta? Că aş fi putut să provoc un scurt-circuit şi să-i pun pe toţi în pericol. A spus că nu ştiam ce fac. Că sunt impulsivă. Dumnezeule, impulsivă! Soldăţoi cretin din epoca de piatră!

- Dă volumul mai tare, spuse Harry. Prefer să-l ascult pe Ted.

- Asta-i bună!

- Beth, toţi suntem supuşi unei înalte tensiuni psihice, spuse Norman. Ne va afecta pe toţi, într-un fel sau altul.

Ea se uită ţintă la Norman.

- Vrei să spui că Barnes a avut dreptate?

- Vreau să spun că toţi suntem sub tensiune. Chiar şi el. Şi tu.

- Doamne, cum ştiţi voi, bărbaţii, să vă luaţi apărarea mereu! Vreţi să ştiţi de ce sunt încă asistent şi nu profesor plin?

- Din cauza personalităţii tale agreabile şi uşuratice? sugeră Harry.

- Ia mai scuteşte-mă şi tu. Zău aşa.

- Beth, vezi cum sunt aşezate cablurile astea? spuse Harry. Se îndreptă către peretele acela etanş. Vezi dacă trec de perete, de partea cealaltă a uşii.

- Vrei să scapi de mine?

- Încerc.

Ea izbucni în râs, risipind încordarea.

- Bine, am să arunc o privire de partea cealaltă a uşii.

După ce Beth plecă, Harry spuse:

- E cam pornită.

- Ştii povestea cu Ben Stone? îl întrebă Norman.

- Care din ele?

- Beth şi-a făcut lucrarea de diplomă în laboratorul lui Stone.

- Aha.

Benjamin Stone era un biochimist de la Universitatea Berkeley. Bărbat simpatic şi atrăgător, Stone avea o reputaţie de bun cercetător. Îi folosea pe studenţii care-şi lucrau diplomele sub îndrumarea lui ca asistenţi de laborator, luându-le rezultatele şi dându-le drept ale lui. Stone nu era singurul din lumea ştiinţifică care exploata munca altora, dar în comparaţie cu alţii proceda şi mai nemilos.

- În plus, Beth trăia cu el.

- Oho!

- Asta mai demult, la începutul anilor şaptezeci. Se pare că Beth a efectuat o serie de experimente asupra geneticii corpurilor de incluziune ciliară. Au avut o ceartă puternică şi Stone a rupt relaţia cu ea. Beth a părăsit laboratorul, iar el a publicat cinci articole - toată munca ei - fără să-i menţioneze numele.

- Foarte drăguţ, spuse Harry. Deci acum vrea să-şi ia revanşa.

- Ei bine, cred ca se simte nedreptăţită şi o înţeleg.

- Mda, făcu Harry. Adevărul e că "spune-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti".

- Isuse, zise Beth care între timp se întorsese. Cu alte cuvinte, "fata care a fost violată a căutat-o cu lumânarea", asta ai vrut să spui?

- Nu, spuse Harry, continuând să salte panourile din podea, pe urma cablurilor. Dar câteodată nu

poţi să nu te întrebi ce caută o fată pe o alee întunecoasă, la trei dimineaţa, în cartierul rău famat al oraşului.

- Eram îndrăgostită de el.

- Oricum, rămâne cartierul...

- N-aveam decât douăzeci şi doi de ani.

- Şi cam câţi ani ar fi trebuit să ai?

- Cam cât tine, Harry.

Harry clătină din cap:

- Ai găsit cablurile, Beth?

- Da! le-am găsit. Intră într-un fel de grilaj de sticlă.

- Hai s-aruncăm o privire, spuse Norman, îndreptându-se către uşă.

Mai văzuse înregistratoare de zbor înainte: erau nişte cutii paralelipipedice, semănând cu nişte seifuri, vopsite în roşu sau portocaliu aprins. Dacă asta era...

Se opri.

Avea în faţă un cub de sticlă transparentă, cu latura de treizeci de centimetri. În interiorul cubului se vedea o reţea complicată de linii fine de un albastru strălucitor. Printre liniile strălucitoare, mai multe lumini albastre pâlpâiau. Pe partea superioară erau montate două supape de presiune şi trei pistoane; şi mai erau o serie de dungi şi dreptunghiuri argintii, pe suprafaţa exterioară din stânga. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci.

- Interesant, făcu Harry, zgâindu-se la cub. Cred că e vorba de un soi de memorie optronică. Aşa ceva nu s-a construit încă la noi.

Atinse benzile argintii exterioare.

- Nu e vopsea, e un material plastic. Probabil ceva care se poate citi cu mijloace automate.

- Cu ce? Fireşte că noi nu putem face asta.

- Nu. Ar putea fi un fel de dispozitiv de regenerare robotizat.

- Şi supapele?

- Cubul este umplut cu un anumit gaz sub presiune. Poate conţine componente biologice pentru a se obţine densitatea asta. În tot cazul, cubul este un dispozitiv de memorare.

- Un înregistrator de zbor?

- Da, ceva echivalent.

- Cum "intrăm" în el?

- Ia priviţi, spuse Beth, întorcându-se spre consolă.

Începu să apese pe diferite porţiuni ale consolei, activând-o.

- Să nu mă spuneţi lui Barnes, zise ea peste umăr.

- De unde ai ştiut pe ce să apeşi?

- N-are importanţă. Se pare că această consolă "simte" unde te afli.

- Adică, pupitrul de control se "ţine" după pilot?

- Cam aşa ceva.

În faţa lor, o porţiune a consolei se ilumina. Apăru un ecran cu litere galbene pe fond negru.

RV = LHOOQ
DCOM1
U.S.S. STAR VOYAGER

Şi atât.

- Acum vom afla veştile proaste, spusa Harry.

- Ce veşti proaste? replică Norman, întrebându-se: "De ce a rămas Harry să caute înregistratorul în loc să exploreze, împreună cu Ted şi Barnes, restul navei? De ce era atât de interesat de istoricul acestei nave?"

- Poate că n-o să fie proaste, zise Harry.

- De ce crezi c-ar trebui să apară vreo veste?

- Pentru că, logic vorbind, ceva de importanţă vitală lipseşte de pe această navă...

În acel moment, ecranul se umplu de coloane:

SISTEME NAVA
SISTEME VITALE

SISTEME DATE
ŞEF SECTOR
ÎNREGISTRARE ZBOR
OPERAŢIUNI NUCLEU
SISTEME PROPULSIE
RECIC. REZIDUURI (V 9)
STARE OM 2 (EXTERIOR)
STARE OM 3 (INTERIOR)
STARE OM 4 (PROVA)
STARE DV7 (PUPA)

CONTROL PUPITRU
INTEGRARE (DIRECT)
TEST LSS 1.9
TEST LSS 2.0
TEST LSS 3.0
STARE V (SUMAR)
STARE ÎNREG. COM.
LINIE A 9-11
LINIE A 12-BX
STABILIZ.

- Ce doresc domnii? întrebă Beth, cu mâinile pe consolă.

- Înregistratorul de zbor, spuse Harry, muşcându-şi buzele.

REZUMAT DATE DE ZBOR - LHOOQ
RDZ 01/01/43 - 12/31/45
RDZ 01/01/46 - 12/31/48
RDZ 01/01/49 - 12/31/51
RDZ 01/01/52 - 12/31/53
RDZ 01/01/54 - 12/31/54
RDZ 01/01/55 - 06/31/55
RDZ 07/01/55 - 12/31/55
RDZ 01/01/56 - 01/31/56
RDZ 02/01/56 - ÎNREGISTRARE EVENIMENTE
RDZ ÎNREGISTRARE EVENIMENT

RDZ REZUMAT ÎNREGISTRARE EVENIMENT

8 & 6! I OZ/010/Odd-OOO/XXX/X

F$S XXX/X%"/XXX - XS-X/XiX/X

- Asta ce-o mai fi însemnând? întrebă Norman.

Privind atent la ecran, Harry îi răspunse:

- După cum vedeţi, la început înregistrările au fost făcute la intervale de ani. Apoi intervalul s-a scurtat la un an, la şase luni şi în final la o lună. Pe urmă a apărut chestia cu "înregistrare eveniment".

- Deci, pe măsură ce se apropiau de eveniment, oricare ar fi fost acela, au înregistrat din ce în ce mai atent, spuse Beth.

- Cred că-mi cam dau seama despre ce e vorba, zise Harry. Numai că nu-mi vine să cred că... În fine, să începem. Ce-ar fi să vedem "Rezumatul înregistrării evenimentului"?

Beth apăsă pe nişte taste.

Pe ecran apăru o zonă înstelată, mărginită de o mulţime de numere. Imaginea era tridimensională, creând iluzia de profunzime.

- O hologramă?

- Nu tocmai, dar ceva asemănător.

- Uite, mai multe stele de magnitudine mare.

- Sau planete.

- Ce planete?

- Nu ştiu. Asta e pentru Ted, spuse Harry. El ar putea să le identifice. Să continuăm.

Atinse consola şi imaginea de pe ecran se schimbă.

- Alte stele.

- Mda, şi alte numere...

Numerele de pe marginea ecranului licăreau, schimbându-se cu repeziciune.

- Stelele par nemişcate, dar numerele se schimbă foarte repede.

- Ba nu, uite că şi stelele se mişcă.

Într-adevăr, toate stelele se îndepărtau de centrul ecranului, care rămase întunecat şi gol.

- Nici o stea la mijloc, şi totul se mişcă înspre margini... spuse Harry gânditor.

Pata întunecată din centrul ecranului se lăţea pe măsură ce stelele se îndepărtau tot mai mult spre margini.

- Dar de ce e aşa de gol în mijloc, Harry? întrebă Beth.

- Nu cred că e gol.

- Dar nu se vede nimic.

- Aşa e, dar nu e gol. Ne lămurim imediat... iată!

O aglomeraţie albă şi densă de stele apăru deodată în centrul ecranului. Roiul de stele se întindea văzând cu ochii.

Priveliştea îi produse lui Norman o senzaţie stranie, încă se mai vedea un gigantic inel negru care se întindea spre marginile ecranului şi care delimita stelele din exterior faţă de cele din interior. Era ca şi cum ar fi zburat printr-un uriaş covrig negru.

- Dumnezeule, şopti Harry. Ştiţi ce aveţi în faţa ochilor?

- Nu, răspunse Beth. Ce e grămada aia de stele din mijloc?

- E un alt univers!

- Ce?

- Mă rog, este *probabil* un alt univers, Sau ar putea fi o zonă diferită a universului nostru. Nimeni nu poate şti cu certitudine.

- Ce este covrigul ăla negru? se interesă Norman.

- Nu este un covrig negru. Este o gaură neagră. Ceea ce vedeţi este o înregistrare efectuată în timp ce această navă traversa o gaură neagră şi pătrundea într-un alt... aţi auzit ceva?

Harry se întoarse, ridicând capul. Deşi era linişte, nu se auzea nimic.

- ... Sst!

După un scurt moment de linişte, se auzi o voce slabă:

- Aloo!

- Cine-i acolo? spuse Norman, încordându-şi auzul.

Vocea era tare firavă, dar suna omeneşte. Şi parcă nu era doar o singură voce. Venea de undeva din interiorul navei.

- Iu-huuu! E cineva pe-aici? Alooo!

- Of, Doamne, sunt ei, pe monitor! zise Beth.

Mări volumul sonorului de la monitorul lăsat de Edmunds. Pe ecran, Ted şi Barnes, aflaţi undeva într-o încăpere a navei, strigau:

- Alooo!... Al-loo!!

- Putem să vorbim cu ei?

- Da.

Beth apăsă pe un buton lateral şi Norman spuse în microfon:

- Vă auzim!

- Da' mult va mai trebuit! zise Ted cu năduf.

- În fine, acum ascultaţi aici, zise Barnes.

- Ce naiba făceaţi acolo, oameni buni? întrebă Ted.

- Atenţie la mine, repetă Barnes. Făcu un pas lateral, lăsând să se vadă o parte dintr-un echipament multicolor. Ştim care e destinaţia acestei nave.

- Şi noi, replică Harry.

- Ştim? spuseră Beth şi Norman într-un glas.

Dar Barnes nu le dădu nici o atenţie.

- Şi se pare că nava a "pescuit" ceva în drumul ei.

- A pescuit ceva? Ce anume?

- Nu ştiu, spuse Barnes, dar e ceva extraterestru.

"CEVA EXTRATERESTRU"

Banda transportoare îi purtă pe lângă şirul nesfârşit de nişe. Urmau să li alăture lui Barnes,

Ted şi Edmunds, ca să vadă descoperirea lor extraterestră.

- De ce ar trimite cineva o astronavă printr-o gaură neagră? întrebă Beth.

- Din cauza gravitaţiei, răspunse Harry. Găurile negre au o gravitaţie atât de puternică încât deformează incredibil spaţiul şi timpul. Îţi aminteşti ce spunea Ted despre cavităţile provocate de planete în textura spaţio-temporală? Ei bine, găurile negre provoacă adevărate rupturi în această textură. Unii sunt de părere că prin aceste rupturi se poate ajunge într-un alt univers sau într-o altă zonă a universului. Sau într-un alt timp,

- Un alt timp?

- Cam asta e ideea.

- Voi de colo, nu mai ajungeţi odată? se auzi vocea subţire a lui Barnes din monitor.

- Suntem pe drum, spuse Beth, strâmbându-se la ecran.

- Nu te poate vedea, zise Norman.

- N-are-a face!

Traversară mai multe zone cu nişe.

- Abia aştept să-i văd faţa lui Ted când o să-i spunem!

Ajunseră în cele din urmă la capătul benzii. Trecură printre lonjeroane şi grinzi şi intrară în încăperea pe care o văzuseră deja pe monitor. Era enormă, cu tavanul la aproape treizeci de metri.

"Încape un bloc cu şase etaje aici", îşi spuse Norman.

Privind în sus, văzu o pâclă întunecată sau un fel de ceaţă.

- Ce-i asta?

- Ăla e un nor, spuse Barnes, clătinând din cap. Încăperea asta e atât de mare încât pare să aibă propriul ei climat. Poate că şi plouă câteodată pe aici.

Camera era plină cu maşini construite la o scară imensă. La prima vedere, avea aspectul unei

instalaţii supradimensionate de excavare a pământului, numai că era vopsită în culori primare strălucitoare şi unsă cu ulei. Erau acolo mâini-cleşte gigantice, braţe puternice uriaşe, roţi dinţate în mişcare şi un şir de cupe şi de recipienţi.

Realiză subit că avea în faţă ceva foarte asemănător cu braţele şi cleştii montaţi în partea frontală a submersibilului Charon V, cu care coborâse cu o zi în urmă pe fundul oceanului. Fusese cu o zi în urmă sau era aceeaşi zi? Şi care zi? Era 4 iulie? De cât timp se aflau jos?

- Dacă priviţi cu atenţie, spuse Barnes, puteţi vedea că unele dintre aceste dispozitive par a fi nişte arme supradimensionate. Altele, precum acest braţ extensibil, ar putea fi feluritele accesorii necesare pentru apucarea obiectelor, făcând din această navă un gigantic robot.

- Un robot...

- Nu mai spune! exclamă Beth.

- În cazul ăsta, cred că era mai adecvat pentru operaţiunea asta un robot, spuse Ted îngândurat. Poate chiar s-ar fi potrivit.

- O potrivire agreabilă, opina Beth.

- O potrivire de ţevi, zise Norman.

- Ca de la robot la robot, un soi de împreunare între şurub şi piuliţă? întrebă Harry.

- Hei, făcu Ted, eu nu fac băşcălie de comentariile tale, chiar dacă sunt stupide.

- Nu mi-am dat seama că au fost vreodată stupide, replică Harry.

- Câteodată spui tâmpenii fără să te gândeşti.

- Copii, nu s-ar putea să revenim la oile noastre? întrebă Barnes.

- Cu prima ocazie te rog să-mi atragi atenţia, Ted.

- Cu multă plăcere.

- Voi fi bucuros să aflu când spun prostii.

- Nici o problemă.

- Adică ceea ce consideri tu a fi o prostie.

- Cred că nu te gândeşti la o revenire la suprafaţă acum, zise Ted.

- Ştii ceva, se întoarse Barnes către Norman, când vom reveni la suprafaţă, hai să-i lăsăm pe ăştia doi aici.

- S-a votat deja.

- Dar asta a fost înainte de a găsi *obiectul!*

- Unde e obiectul ăla? se interesă Harry.

- Chiar aici, Harry! spuse Ted, zâmbind răutăcios. Să vedem ce-o să scoată din asta fabuloasa ta putere de deducţie.

Pătrunseră mai adânc în încăpere, trecând pe lângă braţele şi cleştii gigantici. Cuibărită în cleştele capitonat al unui asemenea braţ se afla o sferă argintie, perfect lustruită, de aproximativ zece metri în diametru. Sfera nu avea nici un fel de marcaje sau semne distinctive.

Învârtindu-se în jurul sferei, îşi văzură siluetele reflectate de suprafaţa acesteia. Norman remarcă o ciudată irizaţie unduitoare, nuanţe palide de albastru şi roşu, scânteind pe suprafaţa metalică.

- Parc-ar fi o bilă de rulment supradimensionată, spuse Harry.

- Plimbă ursul, isteţule.

Pe partea opusă celei de unde începuseră explorarea, descoperiră o serie de şanţuri spiralate, săpate într-un model complicat pe suprafaţa sferei. Modelul atrăgea atenţia, deşi Norman nu-şi putu da seama imediat prin ce anume. Nu era geometric şi nici amorf sau organic. Greu de spus ce anume era. Norman nu mai văzuse ceva asemănător şi, pe măsură ce privea tot mai mult, avea certitudinea că un asemenea model nu avea o provenienţă terestră, că nu fusese creat de om şi nu putea fi conceput de imaginaţia umană. Ted şi Barnes avuseseră dreptate. Era sigur de asta. Sfera aceasta era ceva extraterestru.

PRIORITĂŢI

- Hm! făcu Harry după o lungă perioadă de privit în tăcere.

- Sunt sigur că nu vei pregeta să ne dezvălui şi nouă de unde vine chestia asta, precum şi toate celelalte, spuse Ted.

- La drept vorbind, cam ştiu de unde vine.

Şi-i povesti lui Ted despre înregistratorul de zbor şi gaura neagră.

- De fapt, remarcă Ted, bănuiam eu că nava asta a fost construită pentru a traversa o gaură neagră.

- Serios? Şi care-a fost primul tău indiciu?

- Scutul puternic contra radiaţiilor.

Harry încuviinţă din cap.

- Aşa este. Probabil ai ghicit semnificaţia scutului înaintea mea, rosti el cu un zâmbet. Dar nu ai spus-o nimănui.

- Hei, zise Ted, dar nu-ncape nici o îndoială că eu am emis primul ipoteza găurii negre.

- Zău?

- Da, nu-ncape discuţie! Aminteşte-ţi, în sala de conferinţe... Îi explicam lui Norman conceptul de spaţio-timp, am început să fac nişte calcule legate de gaura neagră iar apoi mi te-ai alăturat. Norman, îţi aminteşti? Eu am spus-o primul.

- E-adevărat, a ta a fost ideea, confirmă Norman.

Harry rânji:

- Mie mi s-a părut că a fost mai degrabă o supoziţie, nicidecum o certitudine.

- Sau o speculaţie. Harry, chiar vrei să modifici istoria? Am martori.

- Fiindcă tot eşti *aşa* de înaintea tuturor, zise Harry, ce-ar fi să ne povesteşti despre ideile tale privind natura acestui obiect?

- Cu plăcere. Acest obiect este o sferă şlefuită de aproximativ zece metri în diametru; este goală pe

dinăuntru, iar pereţii sunt dintr-un aliaj metalic dens, de natură încă necunoscută. Marcajele cabalistice de pe această parte...

- Aceste şanţuri sunt ceea ce numeşti tu "marcaje cabalistice"?

- N-ai vrea să mă laşi să termin? Marcajele cabalistice de pe această parte sugerează un ornament artistic sau religios, evocând un obiect de ceremonial. Aceasta arată că obiectul are o anumită importanţă pentru cel care l-a construit.

- Cred că de *asta* putem fi siguri.

- Personal, cred că această sferă a vrut să ia o formă de contact cu noi, vizitatorii de pe o altă planetă, dintr-un alt sistem solar. Dacă vreţi, poate fi un salut, un mesaj sau un trofeu. O dovadă că există în Univers o formă superioară de viaţă.

- Toate bune şi frumoase, dar pe lângă subiect, spuse Harry. Ce *face* chestia asta?

- Nu cred că face ceva. Pur şi simplu este. Este ceea ce este.

- Foarte filozofic.

- Şi, mă rog frumos, ideea ta care e?

- Să analizăm ceea ce ştim, spuse Harry, în opoziţie cu ceea ce ne *imaginăm* că se întâmplă într-un zbor de plăcere. Asta e o navă din viitor, construită cu tot soiul de materiale şi tehnologii pe care încă nu le-am dezvoltat, deşi nu suntem departe de ele. Această navă a fost trimisă de descendenţii noştri printr-o gaură neagră către un alt univers sau o altă zonă a universului nostru.

- Da, şi?

- Nava nu are echipaj uman, dar este dotată cu braţe robotizate care în mod evident au fost proiectate să adune obiectele găsite în drum. *Aşa* că o putem considera ca pe o versiune uriaşă a sondei spaţiale automate Mariner, trimisă de noi în anii şaptezeci către Marte, în căutarea unor forme de viaţă. Această navă este, bineînţeles, cu mult mai mare şi mai complicată, dar în esenţă este acelaşi gen de maşinărie. Este o sondă.

- Da...
- Aşadar, sonda pătrunde într-un alt univers, unde dă de sfera aceasta. Probabil că sfera rătăcea prin spaţiul cosmic. Sau a fost trimisă în întâmpinarea navei.
- Exact. Trimisă să o întâmpine. Ca un emisar. Asta e şi părerea mea, spuse Ted.
- În tot cazul, nava noastră robotizată, pe baza criteriilor sale de apreciere, decide că această sferă este interesantă. Automat, înşfacă sfera cu braţul de aici, o trage înăuntrul şi o aduce acasă.
- Numai că pe drumul de întoarcere ajunge prea departe, adică în trecut.
- Trecutul ei, preciză Harry. Prezentul nostru.
- Aşa este.
Barnes pufni nerăbdător:
- Minunat! Deci această astronavă porneşte, colectează din spaţiu o sferă de argint extraterestră şi o aduce înapoi. Treceţi la obiect: ce este această sferă?
Harry se apropie de sferă şi îşi lipi urechea de metal, ciocănind-o cu degetele. Atinse şanţurile, mâna dispărându-i în edentaţiile adânci. Sfera era atât de lustruită, încât Norman putu vedea faţa lui Harry, deformată de curbura peretelui exterior.
- Da, aşa cum bănuiam. Aceste marcaje cabalistice, cum le numeşti tu, Ted, nu sunt deloc decorative. Au o cu totul altă destinaţie şi anume să mascheze o mică spărtură în suprafaţa sferei. În acest fel reprezintă ei o "uşă".
Harry se retrase.
- Şi totuşi, ce este sfera?
- Am să-ţi spun ce cred eu, zise Harry. Cred că această sferă este un container gol, cred că înăuntru are ceva şi mai cred că mă sperie al dracului de tare.

- Nu, domnule secretar, spuse Barnes la telefon. Suntem aproape siguri că este un obiect artificial extraterestru, în această privinţă nu pare să mai existe nici un dubiu.

Îi aruncă o privire lui Norman, aşezat în partea cealaltă a camerei.

- Da, domnule. Este al naibii de interesant, continuă Barnes convorbirea.

Reveniseră în habitat şi Barnes sunase imediat la Washington. Încercă să obţină o amânare a revenirii lor la suprafaţă.

- Nu încă, nu am deschis-o. Păi, nu prea am fost în stare s-o deschidem. Uşa are o formă stranie şi e foarte bine închisă ... Nu, nu se poate insera nimic în crăpătură.

Privi din nou la Norman, dându-şi ochii peste cap.

- Am încercat şi asta, bineînţeles. Nu pare a avea posibilităţi de comandă exterioare. Nu, nici un mesaj în exterior. Nu, nici o inscripţie. Tot ce se vede este o sferă lustruită cu nişte şanţuri spiralate pe o anumită porţiune. Cum? Să folosim explozibil pentru a o deschide?

Norman se întoarse. Se aflau în Cilindrul D, în sectorul de comunicaţii supravegheat de Tina Chan. Cu calmul ei obişnuit, aceasta regla o duzină de monitoare. Norman îi spuse:

- Pari a fi cea mai relaxată fiinţă de pe-aici.

- Nu se vede ce-i înăuntru, domnule, zâmbi ea.

- Aşa să fie?

- Aşa trebuie să fie, domnule! spuse ea, reglând sincronizarea verticală a unui monitor. Ecranul prezenta sfera lustruită. Pentru că îmi aud inima bubuind, domnule. Ce credeţi că se află în interiorul obiectului ăla?

- N-am nici o idee, spuse Norman.

- Credeţi că înăuntru se află vreun extraterestru? Vreun soi de creatură vie?

- Poate că da.

- Şi noi încercăm s-o deschidem? Poate că n-ar trebui s-o lăsăm să iasă, orice ar fi acolo!

- Nu eşti curioasă?

- Nu sunt chiar atât de curioasă, domnule.

- Nu cred că explozia ar folosi la ceva, se auzi Barnes vorbind la telefon. Da, avem SMTMP, da. A, de mărimi diferite. Dar nu cred că o putem deschide astfel. Nu. Dacă aţi vedea-o, aţi înţelege. Obiectul este perfect îmbinat. Perfect.

Tina reglase un al doilea monitor. Aveau deja la dispoziţie două unghiuri de vedere asupra sferei şi, în curând, urma să apară al treilea. Edmunds fixase camerele de luat vederi pentru supravegherea sferei. Fusese una din sugestiile lui Harry, care spusese: "S-o monitorizăm. Poate că din când în când face ceva, are vreo activitate".

Pe ecran se vedea reţeaua de cabluri ataşate la sferă. Aveau o întreagă gamă de senzori pasivi: sonori şi pentru tot spectrul electromagnetic, de la infraroşu până la radiaţiile gamma şi razele X. Valorile măsurate de senzori erau indicate de un tablou de control aşezat la stânga.

Harry îşi făcu apariţia şi întrebă:

- Aţi obţinut ceva?

- Până acum nimic, domnule, răspunse Tina.

- Ted s-a întors?

- Nu, zise Norman. Ted e tot acolo.

Ted rămăsese în urmă, aparent pentru a o ajuta pe Edmunds să fixeze camerele video. Dar de fapt ştiau că voia să încerce să deschidă sfera. Îl văzură aşadar pe Ted pe al doilea monitor, cercetând şanţurile, pipăind, apăsând.

Harry zâmbi:

- Cred că o rugăciune i-ar putea fi de folos.

- Harry, zise Norman, îţi aminteşti când ne aflam în cabina de pilotaj şi ai spus că ai vrea să-ţi faci testamentul deoarece lipsea ceva important?

- A, chestia aia? Las-o baltă. Acum nu mai prezintă interes.

Se auzi vocea lui Barnes.
- Nu, domnule secretar, ar fi practic imposibil să o ridicăm la suprafaţă... ei bine, domnule secretar, pentru că acum se află într-un loc situat la opt sute de metri de intrarea în navă, iar aceasta e îngropată sub un strat de corali gros de zece metri. Sfera însăşi are un diametru de zece metri, cam cât o casă mai mică...
- Mă întreb oare ce este în casă, zise Tina.
Pe monitor, Ted, cuprins de frustrare, îi trase sferei un şut.
- Fără o rugăciune, repetă Harry, n-o va deschide niciodată.
Beth intră şi ea şi spuse:
- Cum o vom deschide?
- Cum?... Harry privea gânditor la sfera strălucitoare de pe monitor. Urmă o tăcere îndelungată. Poate că nu vom reuşi.
- Nu vom reuşi s-o deschidem? Vrei să spui, niciodată?
- Nu-i exclus.
- Ted s-ar sinucide! opină Norman.
Barnes îşi continua conversaţia:
- Domnule secretar, în cazul în care doriţi să solicitaţi ca US Navy să efectueze o operaţiune completă de recuperare de la adâncimea de trei sute de metri, s-ar putea să fim în măsură să ne angajăm s-o facem cam în şase luni de acum înainte, când vom avea siguranţa unei perioade de o lună de vreme favorabilă la suprafaţă în această regiune. Dar... acum, în Pacificul de Sud este iarnă. Da.
Beth spuse:
- Acum înţeleg: cu mari cheltuieli, US Navy scoate la suprafaţă o misterioasă sferă, care este transportată la o instalaţie guvernamentală secretă din Omaha. Experţi din toate domeniile vin şi încearcă s-o deschidă. Nimeni nu reuşeşte.
- Precum Excalibur, spuse Norman.
Beth continuă:

- Cu trecerea timpului, se încearcă metode din ce în ce mai puternice. În cele din urmă, vor încerca cu o mică explozie nucleară. Fără succes. În fine, nimeni nu mai are nici o idee. Sfera rămâne impenetrabilă. Deceniile trec. Sfera nu va fi deschisă niciodată.

Clătină din cap şi continuă:

- O mare frustrare pentru omenire.

Norman îl întrebă pe Harry:

- Crezi într-adevăr că nu vom putea s-o deschidem niciodată?

- Niciodată e un cuvânt prea mare.

- Nu, domnule, continuă Barnes, în cazul acesta vom rămâne aici până în ultima clipă. Vremea sus se menţine neschimbată cel puţin şase ore. Da, domnule, din buletinele Metsat, trebuie să avem încredere în prognoza lor. Da, domnule secretar. Oră de oră, da, domnule secretar.

Încheindu-şi convorbirea, se întoarse către grup:

- Okay, suntem autorizaţi să rămânem aici încă şase-douăsprezece ore, atâta timp cât vremea se va menţine stabilă. Să încercăm să deschidem sfera în timpul care ne-a mai rămas.

- Ted se ocupă de chestia asta chiar acum, remarcă Harry.

Pe monitor îl văzură pe Ted lovind sfera cu mâna şi strigând:

- Deschide-te! Sesam, deschide-te! Deschide-te, ticăloaso!

Sfera nu dădu nici un răspuns.

"PROBLEMA ANTROPOMORFICĂ"

- Serios vorbind, cred că ar trebui să ne punem întrebarea dacă trebuie s-o deschidem, zise Norman.

- De ce? întrebă Barnes. Tocmai am vorbit la telefon...

- ...Ştiu. Dar poate că ar trebui să ne gândim mai bine.

Cu coada ochiului, o văzu pe Tina aprobând energic. Harry părea sceptic. Beth se freca somnoroasă la ochi.

- Vă este teamă sau aveţi argumente serioase? se interesă Barnes.

- Am impresia că Norman e pe cale să ne ofere un citat din propria sa operă, spuse Harry.

- Ei da, admise Norman, am trecut asta în raportul meu.

În raport o denumise "problema antropomorfică". În principiu, problema era că toţi care se gândiseră sau scriseseră vreodată despre viaţa extraterestră şi-o închipuiseră ca fiind esenţialmente umană. Chiar dacă acea formă de viaţă nu arăta a fi umană - să zicem că era o reptilă, o insectă uriaşă sau un cristal inteligent - totuşi acţiona într-un mod tipic uman.

- Vorbeşti despre filme! zise Barnes.

- Vorbesc şi despre articole ştiinţifice. Toate concepţiile despre viaţa extraterestră, fie ale producătorilor de filme, fie ale unor profesori universitari, sunt *în esenţă* umane, înţelegând prin asta valori umane, percepţie umană, modalităţi umane de abordare a unui univers inteligibil de către om. Şi, în general, un aspect exterior de tip uman: doi ochi, un nas, o gură şi aşa mai departe.

- Şi?

- Şi, în mod evident, e un nonsens. Pentru simplul motiv că există suficientă diversitate în comportamentul omenesc pentru ca problema înţelegerii, chiar în limitele propriei noastre specii, să nu fie simplă deloc. Diferenţele dintre, să spunem, americani şi japonezi sunt foarte mari. Pur şi simplu, americanii şi japonezii privesc lumea cu ochi diferiţi...

- Da, da, spuse Barnes nerăbdător, ştim cu toţii că japonezii sunt altfel...

- ...iar când e vorba de o nouă formă de viaţă, diferenţele pot deveni literalmente incomprehensibile. Valorile şi etica acestei noi forme de viaţă pot fi extrem de diferite de ale noastre.

- Vrei să spui că este posibil să nu creadă în sanctitatea vieţii, sau în "să nu ucizi"? spuse Barnes, la fel de nerăbdător.

- Nu, spuse Morman. Vreau să spun că e posibil ca această vietate să nu poată fi ucisă şi deci să nu cunoască conceptul de a ucide.

- E posibil ca această creatură să *nu poată fi* ucisă? îl întrerupse Barnes.

Norman încuviinţă din cap.

- Aşa cum spunea odată cineva, nu poţi rupe mâinile cuiva care nu are mâini.

- Nu poate fi ucisă? Adică e nemuritoare?

- Nu ştiu, spuse Norman. De fapt, asta e problema.

- Adică, Doamne Dumnezeule, *ceva* care nu poate fi ucis, zise Barnes, cum ar putea fi anihilat? Îşi muşcă buza. Nu mi-ar plăcea deloc să deschid sfera asta şi să eliberez ceva ce nu poate fi ucis.

- Pentru asta nu vei fi avansat, Hal! spuse Harry râzând.

Barnes privi monitoarele care prezentau, din mai multe unghiuri, sfera strălucitoare.

- Nu, e ridicol. Nimic din ce trăieşte nu e nemuritor. Am dreptate, Beth?

- Nu prea, spuse Beth. Se poate contraargumenta că anumite forme de viaţă de pe planeta noastră sunt nemuritoare. De exemplu, organismele monocelulare, precum bacteriile sau germenii de drojdie, se pare că sunt capabile să trăiască la infinit.

- Bacterii, pufni Barnes. Nu vorbeam de *bacterii.*

- Şi, din toate punctele de vedere, un virus poate fi considerat nemuritor.

- Un *virus?* Barnes se aşeză pe un scaun. Nu se gândise la viruşi. Dar cât de probabil este cu adevărat? Harry?

- Eu cred că probabilităţile merg mai departe decât ce s-a spus până acum. Am considerat numai vietăţile tridimensionale, de tipul celor existente în universul nostru tridimensional sau, mai exact, în universul pe care-l percepem a fi tridimensional. Dar unii cred că universul acesta ar avea nouă sau unsprezece dimensiuni.

Barnes arăta terminat.

- Numai că celelalte şase dimensiuni sunt foarte mici, aşa că nu le observăm.

Barnes se frecă la ochi.

- Aşadar, această varietate, continuă Harry, poate fi multidimensională, aşa că literalmente nu există - cel puţin nu în întregime - în universul nostru tridimensional. Pentru a lua cel mai simplu exemplu, dacă ar fi o fiinţă cvadridimensională, am putea vedea doar o parte din ea, pentru că în rest ar exista în cea de-a patra dimensiune. Asta, evident, ar face-o greu de ucis. Iar dacă ar fi vorba de o fiinţă în cinci dimensiuni...

- ...O clipă! De ce nu mi-aţi spus nimic până acum?

- Credeam că ştii, spuse Harry.

- De unde era să ştiu despre creaturi în cinci dimensiuni care nu pot fi ucise? Nimeni n-a suflat un cuvinţel despre asta.

Clătină din cap.

- Deschiderea acestei sfere poate fi incredibil de periculoasă.

- Într-adevăr.

- Avem aici o adevărată cutie a Pandorei.

- Exact.

- Atunci să luăm în calcul eventualităţile cele mai rele. Care poate fi cea mai defavorabilă situaţie legată de ce am putea găsi?

- Cred că e clar, spuse Beth. Indiferent dacă e o creatură multidimensională, un virus sau ce-o fi, indiferent dacă ne împărtăşeşte morala sau nu are nici un fel de morală, cel mai rău ar fi să ne lovească sub centură.

- Adică?

- Adică să acţioneze într-un fel care să interfereze cu mecanismele noastre vitale. Un bun exemplu este virusul SIDA. Acest virus e periculos nu pentru că e nou. Viruşi noi se obţin în fiecare an, în fiecare săptămână. Şi toţi acţionează în acelaşi mod: atacă celulele şi convertesc mecanismele celulei să producă noi viruşi. Virusul SIDA e periculos pentru că atacă acele celule pe care organismul uman le foloseşte pentru a se apăra împotriva viruşilor. SIDA interferează cu mecanismul nostru de apărare. Şi în faţa lui suntem lipsiţi de ajutor.

- Atunci, dacă această sferă conţine o vietate care interferează cu mecanismele noastre vitale, cum ar arăta ea?

- Ar putea inspira aer şi expira gaz cianic, spuse Beth.

- Ar putea produce reziduuri radioactive, opină Harry.

- Ar putea să perturbeze undele noastre cerebrale, spuse Norman. Să interfereze, deci, cu capacitatea noastră de a gândi.

- Sau, adăugă Beth ar putea să întrerupă pur şi simplu funcţionarea sistemului circulator. Să ne oprească bătăile inimii.

- Ar putea produce o vibraţie sonoră care să intre în rezonanţă cu sistemul nostru osos şi să ne sfărâme oasele, spuse Harry, zâmbind către ceilalţi. Eu aş prefera varianta asta.

- Inteligent, spuse Beth. Dar, ca de obicei, ne gândim numai la noi. Vietatea s-ar putea să nu ne cauzeze în mod direct nimic rău.

- Aha, făcu Barnes.

- Ar putea pur şi simplu exala o toxină care să ucidă cloroplastele, astfel încât plantele să nu mai poată converti lumina solară. Ca urmare, toate plantele de pe Pământ ar muri şi, în consecinţă, viaţa ar dispărea de pe Pământ.

- Aha, făcu din nou Barnes.

- Ştiţi, spuse Norman, la început am crezut că "problema antropomorfică" - faptul că nu putem concepe viaţa extraterestră decât ca fiind fundamental umană - s-ar datora unui eşec al imaginaţiei. Omul este om, tot ce cunoaşte este omul şi tot ce-şi poate imagina este legat de ceea ce ştie. Şi totuşi, după cum vedeţi, nu este adevărat. Ne putem imagina o mulţime de alte lucruri. Dar n-o facem. Aşa că trebuie să existe o altă motivaţie. Iar eu cred că răspunsul constă în aceea că suntem nişte animale extrem de firave. Şi că nu ne place să ni se reamintească cât de fragili suntem - cât de delicat este echilibrul intern al organismului nostru, cât de efemeră este existenţa noastră pe Pământ şi cât de uşor se sfârşeşte. Aşa că ne imaginăm şi celelalte forme de viaţă ca fiind ca ale noastre, deci nu suntem nevoiţi să ne gândim la ameninţarea reală - o ameninţare teribilă - pe care ar putea-o exercita şi nici nu intenţionăm s-o facem.

Se făcu linişte.

- Bineînţeles, nu trebuie să uităm şi cealaltă posibilitate, spuse Barnes. S-ar putea ca sfera să conţină ceva extraordinar de benefic pentru noi. Ceva minunat pentru cunoaştere, vreo nouă idee uluitoare sau o tehnologie care ar putea dezvolta condiţia umană până dincolo de visele cele mai nebuneşti.

- Cu toate că nu-i exclus, remarcă Harry, să nu existe nici un fel de idee nouă care să ne fie utilă.

- De ce? întrebă Barnes.

- Păi, să presupunem că extratereştrii se află cu o mie de ani înaintea noastră, aşa cum suntem noi, de exemplu, faţă de Europa Evului Mediu. Ce s-ar

întâmpla dacă te-ai deplasa în timp, cu un televizor? N-ai avea unde să-l bagi în priză.

Barnes îi privi îndelung, pe fiecare în parte.

- Îmi pare rău, spuse el în sfârşit. E o responsabilitate prea mare pentru mine. Nu pot să iau decizia de a deschide sfera. Trebuie să sun la Washington.

- Ted n-o să fie prea fericit, observă Harry.

- La dracu' cu Ted! răbufni Barnes. Am să transmit asta preşedintelui. Până nu am ordin de la el, vreau ca nimeni să nu încerce s-o deschidă.

Barnes anunţă o perioadă de odihnă de două ore şi Harry se duse să se culce în camera lui. Şi Beth zisese că va merge la culcare, dar rămăsese lângă monitoare, împreună cu Tina Chan şi cu Norman. În sala monitoarelor, scaunele erau confortabile, cu spătare înalte, şi Beth se cuibări într-unul din ele, legănându-şi picioarele. Privea în gol, jucându-se cu părul şi făcându-l inele în jurul urechii.

"Obosită", îşi spuse Norman. "Toţi suntem obosiţi".

O privi pe Tina cum se mişca cu uşurinţă şi necontenit, reglând monitoarele, verificând semnalele senzorilor, schimbând benzile video pe raftul cu videorecordere, tensionată şi alertă în mişcări. Deoarece Edmunds se afla în astronavă cu Ted, Tina trebuia să supravegheze şi unităţile de înregistrare, în afară de propria-i consolă de comunicaţii. Nu dădea semne că ar fi la fel de obosită ca şi ceilalţi dar, la urma urmei, ea nu fusese în navă. Pentru ea, astronava era ceva care-i apăruse pe monitoare, un spectacol TV, ceva abstract. Tina nu fusese confruntată cu realitatea unui mediu nou, cu efortul mental epuizant de a înţelege ce se întâmplă, ce înseamnă toate astea.

- Păreţi obosit, domnule, remarcă Tina.

- Da. Toţi suntem obosiţi.

- E din cauza atmosferei, spuse ea. Respirarea helioxului.

Norman se gândi la explicaţiile psihologice pe care tocmai le încercase în gând.

- Aici jos, continuă Tina, densitatea aerului are o mare importanţă. Ne aflăm la treizeci de atmosfere. La presiunea asta, aerul obişnuit ar fi aproape lichid. Helioxul este mai uşor, dar e cu mult mai dens decât aerul cu care suntem obişnuiţi. Nu-ţi dai seama de asta, dar respiraţia şi mişcarea plămânilor devin obositoare.

- Dar tu nu eşti obosită.

- Ei, m-am obişnuit. Am mai lucrat în medii saturate şi înainte.

- Serios? Unde?

- Nu pot să vă spun, doctore Johnson.

- Operaţiuni militare?

- N-am voie să vorbesc despre asta, zâmbi Tina.

- Ăsta e zâmbetul tău impenetrabil?

- Aşa sper, domnule. Dar nu credeţi că ar trebui să încercaţi să dormiţi?

Norman încuviinţă din cap:

- Probabil că da.

Se hotărî să meargă să se culce, dar perspectiva saltelei umede nu-l atrăgea deloc. În loc de asta, coborî în saia de mese, sperând să găsească vreun desert preparat de Rose Levy. Aceasta nu era acolo, dar sub un clopot de plastic se afla o prăjitură din nucă de cocos. Găsi o farfurie, îşi tăie o felie şi se apropie de unul din hublouri. Afară însă totul era întuneric, luminile reţelei se stinseseră, scafandrii dispăruseră. Văzu lumini în hublourile habitatului DH-7, situat la câteva zeci de metri mai încolo. "Probabil că scafandrii se pregătesc pentru revenirea la suprafaţă. Sau poate că deja au plecat".

Îşi văzu faţa reflectată în hublou. Chipul îi arăta obosit şi îmbătrânit. "Ăsta nu e un loc pentru un moş de cincizeci şi trei de ani", îşi spuse el.

Privind în depărtare, observă câteva lumini în mişcare, apoi un fulger galben. De sub unul din cilindrii lui DH-7 apăru un minisubmarin. Ceva mai târziu, sosi un al doilea care se opri lângă celălalt. Pe primul luminile se stinseră. La scurt timp, al doilea submarin se îndepărtă, dispărând în apa întunecată. Primul submarin fu lăsat în urmă.

Se întrebă ce se întâmpla, dar îşi dădu seama că de fapt nu-i păsa. Era prea obosit. Era mult mai curios să afle gustul prăjiturii, aşa că privi în jos. Prăjitura nu mai era acolo: rămăseseră doar câteva firimituri.

"Obosit, foarte obosit", îşi zise el. Îşi întinse picioarele pe măsuţa de cafea şi-şi sprijini capul de căptuşeala răcoroasă a peretelui.

Probabil că-l furase somnul o vreme, căci se trezi complet dezorientat, pe întuneric. Se ridică şi imediat luminile se aprinseră. Îşi dădu seama că rămăsese în sala de mese.

Barnes îl prevenise despre adaptarea habitatului la prezenţa oamenilor. Dacă senzorii de mişcare nu te mai înregistrau, lumina se stingea automat. Apoi, când te trezeai, lumina se reaprindea. Se întrebă ce se întâmplă când cineva sforăie, "Cine a proiectat toate astea? se întrebă el. Oare inginerii şi proiectanţii de la US Navy au luat sforăitul în calcul? Există şi un senzor pentru sforăit?"

Simţi nevoia să mai mănânce nişte prăjitură.

Se ridică şi se îndreptă către bucătărie. Lipseau mai multe bucăţi de prăjitură. El le mâncase oare? Nu era sigur: nu-şi putea aminti.

- O groază de benzi video, spuse Beth.

Norman se întoarse, surprins.

- Da, spuse Tina. Înregistrăm tot ce se întâmplă în acest habitat. O să fie o mulţime de materiale înregistrate.

Chiar deasupra capului său se afla un monitor. Pe ecran, Beth şi Tina, aşezate lângă consola ale comunicaţii, mâncau prăjitură.

"Aha, îşi zise el. Iată unde a dispărut prăjitura".

- La fiecare douăsprezece ore benzile sunt transferate pe submarin, spuse Tina.

- De ce? întrebă Beth.

- Pentru că, dacă se-ntâmplă ceva aici, submarinul se duce în mod automat la suprafaţă.

- Ah, minunat! exclamă Beth. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Unde este doctorul Felding acum?

- A renunţat la sferă şi s-a deplasat, împreună cu Edmunds, în cabina principală de pilotaj, răspunse Tina.

Norman privea atent la monitor. Tina ieşi din imagine. Beth, cu spatele la camera video, îşi mânca prăjitura. Pe monitorul din spatele ei se putea vedea clar sfera strălucitoare.

"Monitoare în care se văd alte monitoare, îşi spuse el. Cei de la US Navy, care în cele din urmă vor analiza acest material, o s-o ia razna".

- Crezi că vor deschide vreodată sfera? întrebă Tina.

Beth îşi mesteca prăjitura:

- Poate. Nu ştiu.

Şi, spre groaza sa, Norman văzu pe monitorul din spatele lui Beth că uşa sferei se deschidea, alunecând uşor şi dezvăluind întunericul dinăuntru.

DESCHIS

Trebuie să li se fi părut că înnebunise când, după ce alergă prin sasul ce dădea în cilindrul D, năvăli pe scara îngustă ce ducea la nivelul superior, urlând:

- S-a deschis! S-a deschis!

Ajunse la consola de comunicaţii exact când Beth îşi ştergea ultimele firimituri de prăjitură de pe buze. Îşi puse furculiţa pe masă:

- Ce s-a deschis?

- Sfera!

Beth se răsuci în scaun. Tina alergă de la raftul de videorecordere. Amândouă priveau monitorul din spatele lui Beth. Se lăsă o linişte apăsătoare.

- Mie mi se pare închisă, Norman.

- Dar a fost deschisă. Am văzut-o.

Le povesti ce se petrecuse jos, în sala de mese. În urmă cu doar câteva secunde, sfera era cu certitudine deschisă.

- Probabil că s-a închis din nou în timp ce alergam încoace.

- Eşti sigur?

- Monitorul din sala de mese este destul de mic...

- Am văzut-o, susţinu Norman. Puteţi să reluaţi imaginea dacă nu mă credeţi.

- Bună idee, spuse Tina şi se duse la înregistrator ca să deruleze banda

Norman respira cu greutate, încercând să-şi revină. Era pentru prima dată când făcea un efort în atmosfera densă şi resimţea puternic efectele.

"DH-8 nu e locul potrivit pentru a te agita", conchise el în gând.

Beth îl urmărea cu atenţie.

- Te simţi bine, Norman?

- În regulă. Îţi spun c-am văzut-o deschisă, Tina.

- Nu mai durează mult.

Harry intră, căscând:

- Nu-i aşa că-s grozave paturile de aici? spuse el. Parc-ai dormi într-un sac cu orez umed. Un fel de combinaţie între un pat şi un duş rece.

Oftă şi-şi duse ideea până la capăt.

- O să mi se frângă inima când o să plecăm.

- Norman crede că sfera s-a deschis, îl anunţă Beth.

- Când? spuse Harry, căscând din nou.

- Acum câteva secunde.

Harry dădu din cap, gânditor:

- Interesant, interesant. Dar văd că acum e închisă.

- Derulăm benzile, ca să ne mai uităm o dată.

Lui Norman îi trecu prin minte că Harry era nefiresc de rece. Asta era o veste importantă şi el nu părea deloc impresionat. De ce era aşa? Nici el nu credea? Era încă somnoros, nu se dezmeticise complet? Sau alta era cauza?

- Începem, anunţă Tina.

Pe ecran, câteva linii întrerupte, apoi imaginea se clarifică. Tina spunea:

" ... ore benzile sunt transferate pe submarin.

Beth: "De ce?"

Tina: "Pentru că, dacă ceva se întâmplă aici, submarinul se duce în mod automat la suprafaţă."

Beth; "Ah, minunat! Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Unde este doctorul Felding acum?"

Tina: "A renunţat la sferă şi s-a deplasat, împreună cu Edmunds, în cabina principală de pilotaj."

Pe ecran, Tina ieşi din imagine. Beth, rămasă singură, în fotoliu şi cu spatele la camera video, îşi mânca prăjitura. Apoi, Tina spuse:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

Beth, mestecându-şi prăjitura: "Poate. Nu ştiu."

O pauză scurtă, apoi pe monitorul din spatele lui Beth uşa sferei se deschise, alunecând lateral.

- Hei! S-a deschis!

- Lasă banda să meargă.

Pe ecran, Beth nu observase monitorul. Tina, încă în afara imaginii, spuse: "Mă sperie."

Beth: "Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată."

Tina: "Este necunoscutul."

Beth: "Desigur, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil decât periculos sau înfricoşător."

Tina: "Nu ştiu cum poţi să vorbeşti aşa."

"Ţi-e frică de şerpi?" întrebă Beth, cea de pe ecran.

Pe timpul conversaţiei, sfera rămăsese deschisă. Cu ochii la monitor, Harry spuse:

- Păcat că nu putem vedea ce e înăuntru.

- Aş putea să fac ceva în sensul ăsta, spuse Tina. Am să intensific imaginea cu ajutorul computerului.

- S-ar părea că sunt nişte luminiţe înăuntru, observă Harry. Luminiţe mişcătoare înăuntrul sferei...

Pe ecran, Tina revenise în imagine:

"Şerpii nu mă deranjează."

"Ei bine, eu nu pot să-i suport. Nişte vietăţi aşa de perfide, reci, dezgustătoare."

- Vai, Beth, spuse Harry, cu ochii la monitor. Eşti invidioasă pe şerpi?

Pe ecran, Beth spunea:

"Dac-aş fi un marţian ajuns pe Pământ şi aş călca pe un şarpe - un cilindru însufleţit, ciudat, rece, unduitor - n-aş şti ce să cred despre el. Dar probabilitatea de a călca pe un şarpe veninos e foarte mică. Mai puţin de unu la sută din şerpi sunt veninoşi. Aşadar, ca marţian, descoperirea unui şarpe n-ar fi un pericol pentru mine; aş rămâne doar perplex. Cel mai probabil, asta se va întâmpla cu noi: vom rămâne perplecşi. Oricum, nu cred că o să deschidem vreodată sfera, nu."

Tina: "Sper că nu."

În spatele ei, pe monitor, sfera se închise.

- Aha! făcu Harry. Cât timp a stat deschisă?

- 33,4 secunde, domnule, preciză Tina.

Opri banda şi întrebă:

- Vrea cineva s-o revadă?

Era palidă la faţă.

- Nu acum, spuse Harry.

Bătea cu degetele pe braţul fotoliului, cu privirea în gol, gândindu-se.

Nimeni nu spunea nimic; îl aşteptau răbdători pe Harry. Norman realiză cât de mult se baza grupul pe Harry. "Harry este cel care gândeşte pentru noi. Avem nevoie de el, avem încredere în el."

- Okay, spuse în sfârşit Harry. Nu se poate trage nici o concluzie. Nu avem date suficiente. Întrebarea este dacă sfera a răspuns la ceva din

apropierea ei sau s-a deschis pentru motive doar de ea ştiute. Unde e Ted?

- Ted o părăsit sfera şi s-a dus în cabina de pilotaj.

- Ted s-a întors, anunţa Ted, cu un zâmbet larg. Şi are ceva noutăţi.

- Şi noi avem, spuse Beth.

- Ale voastre mai pot aştepta, replică Ted.

- Dar...

- *... Ştiu care era destinaţia acestei nave,* spuse Ted surescitat. Am studiat rezumatul, datelor de zbor şi câmpurile de stele şi am aflat unde se află gaura neagră.

- Ted, îl întrerupse Beth. Sfera s-a deschis!

- Da? Când?

- Acum câteva minute. Pe urmă s-a închis la loc.

- Ce au arătat monitoarele?

- Nici un pericol biologic. Totul pare a fi în regulă.

Ted privi ecranul:

- Şi atunci ce naiba facem aici?

Barnes intră şi el:

- Pauza de două ore s-a terminat. E pregătită toată lumea pentru o ultimă vizită în astronavă?

- Asta ca să ne exprimăm în termeni moderaţi, spuse Harry.

Sfera strălucitoare rămânea tăcută şi închisă. Stăteau în jurul ei şi îşi priveau imaginile reflectate deformat de suprafaţa sferei. Nimeni nu scotea un cuvânt.

În cele din urmă, Ted spuse:

- Mă simt ca la un test de inteligenţă pe care-l ratez.

- Ceva în genul Mesajului Davies? întrebă Harry.

- Ah, chestia aia! făcu Ted.

Norman auzise despre Mesajul Davies. Era unul din episoadele pe care promotorii proiectului SETI

ar fi vrut să le uite. în 1979, avusese loc la Roma o importantă reuniune a savanţilor implicaţi în programul pentru căutarea inteligenţei extraterestre. Tema de bază fixată de SETI era cercetarea radioastronomică a cerului. Acum, savanţii încercau să decidă ce fel de mesaj trebuia căutat.

Un fizician din Cambridge, Anglia, pe numele său Emerson Davies, propusese un mesaj bazat pe anumite constante fizice, cum ar fi lungimea de undă a hidrogenului emis, care se presupune a fi aceeaşi în întreg universul. El aranjase aceste constante într-o formă binară grafică.

Întrucât Davies se gândise că exact un astfel de mesaj ar putea fi trimis de o inteligenţă extraterestră, crezuse că le va fi uşor membrilor SETI să-l descifreze. Aşa că distribuise tuturor participanţilor la conferinţă câte o copie a desenului său.

Nimeni nu putuse să-l descifreze.

Când Davies îl explicase, cu toţii fuseseră de acord că era o idee inteligentă şi un mesaj perfect ce ar fi putut fi trimis de extratereştri. Rămăsese însă faptul că nici unul din ei nu fusese în stare să descifreze acest mesaj perfect.

Unul dintre cei care încercase, fără succes, fusese Ted.

- Păi, nici nu ne-am omorât cu firea, spuse el. Erau multe de discutat la acea conferinţă. Şi apoi, nu te-am avut pe tine acolo, Harry.

- De fapt, n-ai vrut decât să călătoreşti pe gratis până la Roma, replică Harry.

Beth spuse:

- Mi se pare mie sau marcajul de pe uşă s-a modificat?

Norman se uită la el. La prima vedere, şanţurile adânci păreau aceleaşi, dar probabil că modelul era diferit. Dacă era aşa, schimbarea era subtilă.

- Am putea compara cu benzile video mai vechi, spusa Barnes.

- Mie mi se pare neschimbat, spuse Ted. În orice caz, e metal. Mă îndoiesc că s-ar putea schimba.

- Ceea ce numim noi metal este un lichid care la temperatura camerei curge mai greu, remarcă Harry. E posibil ca acest metal să-şi poată schimba forma.

- Mă îndoiesc, repetă Ted.

Barnes interveni:

- Se presupune că voi sunteţi experţii. Ştim că sfera se poate deschide. Deja s-a deschis o dată. Cum o facem să se deschidă din nou?

- Ne străduim, Hal.

- Mie nu mi se pare.

Din când în când se uitau la Harry, dar acesta nu făcea decât să privească gânditor la sferă, cu mâna la bărbie, bătându-şi uşor buza de jos cu degetul.

- Harry?

Harry nu spunea nimic.

Ted se apropie şi lovi sfera cu palma. Un sunet înfundat fu tot ceea ce obţinu. Lovi sfera cu pumnul şi se trase înapoi, frecându-şi mâna.

- Nu cred că putem pătrunde cu forţa. Cred că trebuie să ni se permită să intrăm, remarcă Norman şi nimeni nu avu nimic de comentat.

- Grozavă echipă, de elită, zise Barnes, ironizându-i. Nu sunt în stare decât să stea şi să se uite.

- Şi ce-ai vrea să facem, Hal? Să folosim o încărcătură nucleară?

- Dacă nu reuşiţi s-o deschideţi, mai sunt şi alţii care în cele din urmă vor încerca s-o facă.

Se uită la ceas.

- Între timp, v-a mai venit vreo idee strălucită?

Nimeni nu răspunse.

- Okay, conchise Barnes. Timpul ni s-a terminat. Să ne întoarcem în habitat şi să ne pregătim pentru revenirea la suprafaţă.

PLECAREA

Norman îşi trase micul sac de voiaj cu însemnele US Navy de sub cuşeta din Cilindrul C. Puse în el trusa de bărbierit din baie, blocnotesul şi ciorapii de rezervă şi trase fermoarul sacului.

- Sunt gata.

- Şi eu, spuse Ted.

Ted era nefericit; nu era de acord cu plecarea.

- Cred că nu mai putem întârzia. Vremea se înrăutăţeşte. Scafandrii din DH-7 *au* plecat; numai noi am rămas.

Norman zâmbi la gândul că vor fi din nou la suprafaţă.

"Nu credeam c-o s-ajung să duc dorul cenuşiului de pe navele de război, dar uite c-am ajuns", îşi spuse el.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă cu voce tare.

- Beth şi-a făcut deja bagajul. Cred că e cu Barnes în sala de comunicaţii. Iar Harry bănuiesc că e tot acolo.

Ted trase de costum.

- În orice caz, voi fi bucuros să scap de costumul ăsta.

Părăsiră dormitoarele, îndreptându-se către sala de comunicaţii, în drum o întâlniră pe Teeny Fletcher, care mergea în Cilindrul B.

- Gata de plecare? o întrebă Norman.

- Da, domnule, totul e pregătit, răspunse Fletcher, dar avea trăsăturile crispate şi părea alertată, sub tensiune.

- Nu cumva ai greşit drumul?

- Nu, mă duc să verific sursele diesel.

"Sursele? De ce să verifice sursele dacă tot urmau să plece?" se întrebă Norman.

- Probabil că a uitat ceva ce nu trebuia să uite, spuse Ted, clătinând din cap.

În sala de comunicaţii atmosfera era încărcată. Barnes se afla în legătură cu navele de la suprafaţă.

- Mai spune o dată, zise el. Vreau să aud cine a autorizat asta.

Era încruntat şi supărat.

O priviră pe Tina:

- Cum e vremea la suprafaţă?

- Se pare că se înrăutăţeşte rapid.

Barnes se întoarse către ei:

- N-aveţi de gând să *tăceţi,* idioţilor?!

Norman îşi aruncă sacul pe podea. Beth stătea lângă hublouri obosită, frecându-se la ochi. Tina închidea monitoarele, unul după altul, când deodată se opri:

- Priviţi!

Pe unul din monitoare apăru sfera strălucitoare.

Harry stătea lângă ea.

- Ce face Harry acolo?

- Nu s-a întors cu noi?

- Credeam că da.

- N-am remarcat; am crezut că s-a întors.

- Fir-ar să fie, oameni buni, v-am rugat..., începu Barnes şi se opri cu ochii ţintă la monitor.

Pe ecran, Harry se întoarse către camera video şi făcu o mică reverenţă:

- Doamnelor şi domnilor, atenţie vă rog. Cred că asta o să vă intereseze.

Harry se întoarse cu faţa la sferă. Stătea relaxat, cu braţele pe lângă corp, fără să se mişte sau să vorbească. Închise ochii. Respiră adânc.

Uşa sferei se deschise.

- Nu-i rău deloc, ce ziceţi? spuse Harry cu un zâmbet neaşteptat.

Apoi păşi înăuntrul sferei. Uşa alunecă în urma lui.

Începură să vorbească toţi deodată. Barnes ţipa cel mai tare, cerând să se facă linişte, dar nimeni

nu-i dădu nici o atenţie până când nu se stinseră luminile din habitat. Erau cufundaţi în întuneric.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ted.

Doar prin hublou mai răzbătea timid o undă de la reţeaua luminată. O clipă mai târziu, se stinse şi aceasta.

- N-avem curent...

- Asta încercam să vă spun, spuse Barnes.

Se auzi un bâzâit, luminile pâlpâiră şi se reaprinseră.

- Avem surse interne; acum mergem pe motoarele diesel.

- De ce?

- Priviţi! spuse Ted, arătând spre hublou.

Afară apăru ceva ce aducea cu un şarpe argintiu. Apoi Norman îşi dădu seama că era cablul de legătură cu suprafaţa, şerpuind pe lângă hublou şi încolăcindu-se în bucle mari pe fundul apei.

- Ne-au tăiat legătura!

- Aşa este, spuse Barnes. La suprafaţă sunt deja condiţii de furtună. Nu se mai puteau menţine cablurile pentru curent şi pentru comunicaţii. Nu se mai pot folosi submarinele. Au evacuat toţi scafandrii, dar submarinele nu se mai pot întoarce să ne ia şi pe noi. Cel puţin câteva zile, până se mai linişteşte oceanul.

- Deci suntem blocaţi aici?

- Exact.

- Pentru cât timp?

- Câteva zile, spuse Barnes.

- Câte anume?

- S-ar putea o săptămână.

- Doamne Dumnezeule! exclamă Beth.

Ted îşi aruncă sacul pe canapea:

- Ce noroc fantastic!

Beth se întoarse spre el:

- Nu eşti *întreg la minte?*

- Să ne păstrăm calmul, sugeră Barnes. Totul se află sub control. Este doar o întârziere temporară. N-avem motive să ne îngrijorăm.

Dar Norman nu era îngrijorat. Dintr-odată, se simţi epuizat. Beth era îmbufnată şi supărată, simţindu-se indusă în eroare. Ted era entuziasmat, plănuind deja o nouă expediţie în astronavă.

Dar Norman se simţea foarte obosit. Îşi simţea ochii grei; se gândi că s-ar putea să adoarmă stând acolo în faţa monitoarelor. Se scuză grăbit, se întoarse în dormitor şi se întinse pe pat. Nu-i mai păsa că cearşafurile erau umede, nici că perna era rece şi nici că motoarele diesel zumzăiau în cilindrul învecinat. Îşi spuse: "Asta e o reacţie foarte puternică de evitare." Şi adormi.

DINCOLO DE PLUTO

Norman se ridică din pat, căutându-şi ceasul, dar îşi luase obiceiul să nu poarte *aşa* ceva aici, jos. Habar n-avea ce oră era sau cât timp dormise. Uitându-se prin hublou, nu văzu decât apa neagră. Luminile reţelei rămăseseră stinse. Se întinse din nou în pat, privind ţevile cenuşii de deasupra capului; acum păreau mai aproape, ca şi cum s-ar fi mişcat înspre el în timp ce dormise. Totul părea mai strâmt, mai înghesuit, mai claustrofobic.

"Doamne Dumnezeule, încă vreo câteva zile de-astea!" îşi spuse.

Spera ca cei de la US Navy să se gândească să-i anunţe familia. După câteva zile, Ellen va începe să-şi facă griji. Şi-o imagina sunând mai întâi la FAA, iar apoi la US Navy, încercând să afle ce se întâmplase. Bineînţeles că nu va afla nimic, pentru că proiectul era secret; Ellen îşi va ieşi din minţi.

Apoi încetă să se mai gândească la Ellen. Mai degrabă îţi faci griji pentru cei pe care-i iubeşti decât pentru tine însuţi. Dar n-avea nici un sens. Ellen se va descurca. Ca şi ei de altfel. Era doar o chestiune de răbdare. Trebuia să rămână calm, să aştepte să treacă furtuna.

Intră sub duş, întrebându-se dacă mai aveau apă caldă, în situaţia în care trecuseră pe sursa de rezervă. Constată că mai era, iar după duş se simţi mai puţin încordat. "E ceva straniu, îşi zise el, să te afli la trei sute de metri sub nivelul mării şi să poţi savura efectul liniştitor al unui duş fierbinte".

Se îmbrăcă şi se îndreptă către Cilindrul C. O auzi pe Tina spunând:

"...că vor deschide vreodată sfera?

Beth: "Poate. Nu ştiu."

"Mă sperie."

"Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată."

"Este necunoscutul".

Norman o găsi pe Beth privindu-se pe sine şi pe Tina în imaginea redată de videocasetofon.

"Desigur, spunea Beth cea din imagine, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil

decât periculos sau înfricoşător."
Tina: "Nu ştiu cum poţi să vorbeşti aşa."
Beth: "Ţi-e frică de şerpi?"
Beth închise monitorul.
- Încercam să văd dacă pot să ghicesc de ce s-a deschis.
- Şi ai găsit ceva?
- Până acum, nu.
Pe monitorul adiacent se vedea sfera. Aceasta era închisă.
- Harry e tot înăuntru? întrebă Norman.
- Da, spuse Beth.
- De cât timp?
- Ceva mai mult de o oră, spuse ea, privind consolele.
- Am dormit numai o oră?
- Mda.
- Sunt lihnit! spuse Norman şi se duse în sala de mese.
Din prăjitură nu mai rămăsese nimic. Tocmai căuta altceva de mâncare când apăru Beth.
- Norman, nu ştiu ce să fac, spuse ea încruntându-se.
- În legătură cu ce?
- Ăştia ne mint.
- Care ăştia?
- Barnes. US Navy. Toţi. Totul e aranjat, Norman.
- Haide, Beth, fără conspiraţii acum. Avem şi-aşa destule griji fără...
- Vino să-ţi arăt ceva, spuse ea.
Îl conduse înapoi la console şi apăsă pe nişte butoane.
- Am început să înţeleg când Barnes vorbea la telefon cu "cineva" de sus chiar în momentul în care cablul a început să se lase în jos. Numai că acest cablu are o lungime de trei sute de metri, Norman. Ar fi trebuit ca legătura să se întrerupă cu câteva minute înainte de ajungerea cablului jos.
- Probabil, da...

- Deci, cu cine vorbea Barnes până în ultima clipă? Cu nimeni.

- Beth....

- Priveşte, spuse ea, arătând spre ecran.

COM REZUMAT DAH - SURCOM/1

0910 BARNES CĂTRE SURCOM/1

CIVILII ŞI PERSONALUL USN AU VOTAT. DEŞI PREVENIŢI ÎN PRIVINŢA RISCURILOR, TOŢI AU HOTĂRÂT RĂMÂNEREA AICI PE TIMPUL FURTUNII, PENTRU A CONTINUA CERCETAREA SFEREI EXTRATERESTRE ŞI A ASTRONAVEI ASOCIATE.

BARNES, USN.

- Nu se poate, zise Norman. Credeam că Barnes voia să plecam.

- Aşa a fost, dar s-a răzgândit când a văzut ultima încăpere şi nu s-a mai ostenit să ne spună. Îmi vine să-l omor pe ticălos. Îţi dai seama despre ce este vorba, Norman, nu-i aşa?

Norman încuviinţă din cap.

- Speră să găsească o nouă armă.

- Exact. Barnes e omul preşedintelui şi vrea să găsească o nouă armă.

- Dar e imposibil ca sfera...

- Nu despre sferă e vorba, îl întrerupse Beth. Lui Barnes nu-i pasă cu adevărat de sferă. Îi pasă de "astronava asociată". Pentru că, potrivit teoriei congruenţei, astronava e cea care merită toţi banii, nu sfera.

Teoria congruenţei era o problemă supărătoare pentru cei care se gândeau la viaţa extraterestră. Într-un mod simplu, astronomii şi fizicienii care aveau în vedere posibilitatea contactului cu viaţa extraterestră îşi închipuiau că un astfel de contact ar aduce beneficii importante omenirii. Dar alţi gânditori, precum filozofii şi istericii, nu întrevedeau nici un fel de beneficiu de pe urma unui asemenea contact.

De exemplu, astronomii credeau că, în situaţia contactării extratereştrilor, omenirea va fi atât de şocată încât războaiele de pe Pământ vor înceta şi va începe o nouă eră de cooperare paşnică între naţiuni.

Dar istoricii credeau că acest lucru era o absurditate. Ei amintiseră că atunci când au descoperit Lumea Nouă - o descoperire la fel de zguduitoare - europenii nu şi-au încetat războaiele lor nesfârşite. Dimpotrivă: luptele s-au intensificat. Pur şi simplu, europenii au transformat Lumea Nouă într-o extensie a animozităţilor preexistente. Aceasta a devenit un nou câmp de luptă.

Tot aşa, astronomii îşi imaginau că, atunci când omenirea se va întâlni cu extratereştrii, va avea loc un schimb de informaţii şi tehnologii care va aduce o minunată dezvoltare.

Istoricii ştiinţei spuneau că şi asta era o absurditate. Ei arătaseră că ceea ce numim "ştiinţă" constă de fapt într-o concepţie mai degrabă arbitrară asupra universului, improbabilă ca opţiune pentru alte fiinţe. Ideile noastre ştiinţifice sunt ideile unor fiinţe orientate vizual, care se trag din maimuţe şi cărora le place să modifice mediul înconjurător. Dacă extratereştrii ar fi orbi şi ar comunica prin intermediul mirosului, s-ar putea să-şi fi dezvoltat o ştiinţă aparte, care descrie un univers foarte diferit. Iar direcţiile de dezvoltare ale ştiinţei lor s-ar putea să fie foarte diferite de ale noastre. De exemplu, s-ar putea ca ei să ignore complet lumea fizică şi să dezvolte în schimb o foarte sofisticată ştiinţă mentală - cu alte cuvinte, exact opusul a ceea ce făcuse ştiinţa oamenilor: tehnologia extratereştrilor ar putea fi pur mentală, cu nici un fel de materializare concretă.

Chestiunea aceasta stătea la baza teoriei congruenţei, care spunea că, dacă extratereştrii nu sunt foarte asemănători cu noi, nu este posibil nici un fel de schimb de informaţii. Desigur că Barnes cunoştea această teorie si faptul că nu putea obţine

vreo tehnologie utilă de la sfera extraterestră. În schimb, era foarte probabil să obţină ceva folositor de la astronava însăşi, care era construită de oameni şi la care congruenţa era puternică.

Astfel că minţise pentru a-i reţine jos şi pentru a continua cercetările.

- Ce facem cu ticălosul ăsta? întrebă Beth.

- Deocamdată, nimic, spuse Norman.

- Nu vrei să-l înfrunţi? Doamne, eu abia aştept.

- Nu va servi la nimic, fu de părere Norman. Lui Ted n-o să-i pese, iar oamenii de la US Navy se supun cu toţii ordinelor. Şi, în orice caz, dacă s-ar fi aranjat să plecăm, conform planului iniţial, ai fi plecat lăsându-l pe Harry în sferă?

- Nu, admise Beth.

- Păi vezi? N-are nici un rost.

- Doamne Dumnezeule, Norman....

- Ştiu. Acum suntem aici. Şi în următoarele două zile nu vom putea face nimic. Să facem faţă realităţii cât putem de bine şi să ridicăm degetul acuzator mai târziu.

- Cred şi eu c-o să ridic degetul!

- În regulă. Dar nu acum, Beth.

- Okay, spuse ea cu un oftat. Nu acum.

Şi se duse sus, în laboratorul ei.

Rămas singur. Norman privi ţintă consola. Avea porţia lui de grijă: trebuia să-i menţină calmi pe toţi ceilalţi în următoarele zile. Nu studiase până atunci sistemul de computere, aşa că începu să apese pe taste. Nu după mult timp găsi un fişier cu denumirea: BIOG ECHIPA CONTACT FVN. Îl deschise:

"Membrii civili ai echipei:

1. Theodore Fielding, astrofizician/geolog planetar.

2. Elizabeth Halpern, zoolog/biochimist.

3. Harold J. Adams, matematician/logician.

4. Arthur Levine, biolog marin/biochimist.
5. John F. Thompson, psiholog.
Alegeţi:"

Norman se uita şi nu-i venea să creadă.

Îl cunoştea pe Jack Thompson, un psiholog tânăr şi energic de la Yale. Thompson avea un renume mondial datorat studiilor sale asupra psihologiei popoarelor primitive şi de fapt în ultimul an fusese plecat undeva în Noua Guinee, ca să studieze triburile băştinaşe.

Norman apăsă pe alte taste:

PSIHOLOG ECHIPA FVN: ÎN ORDINEA PREFERINŢELOR

1. John F. Thompson, Yale - admis.
2. William L. Hartz, UCB - admis.
3. Jeremy White, UT - admis (aşteaptă aprobarea).
4. Norman Johnson, SDU - respins (vârsta).

Îl cunoştea pe toţi. Bill Hartz de la Berkeley era grav bolnav de cancer. Jeremy White plecase la Hanoi în timpul războiului din Vietnam şi n-avea să primească niciodată aprobarea.

Aşa că rămăsese Norman.

Înţelese acum de ce fusese ultimul chemat. Înţelese acum şi care fusese rostul testelor speciale. Simţi un val de indignare împotriva lui Barnes, a întregului sistem care-l adusese aici, în ciuda vârstei sale, fără nici o grijă pentru siguranţa lui. La cincizeci şi trei de ani, Norman Johnson nu avea ce să caute la trei sute de metri sub nivelul mării, într-un mediu de gaze exotice presurizat, iar US Navy ştia asta.

Era o ofensă. Vru să se ducă sus şi să-l trimită pe Barnes la dracu în termeni cât mai categorici. Ticălos mincinos...

Strânse braţele fotoliului şi-şi reaminti ce-i spusese lui Beth. Orice s-ar întâmpla până în acel moment, nimeni nu mai putea schimba nimic. Într-adevăr, o să-l dea dracului pe Barnes - îşi făgădui că aşa va face - dar asta numai când vor ajunge înapoi la suprafaţă. Până atunci, n-avea nici un rost să facă valuri.

Clătină din cap şi înjură.

După care deconectă consola.

Orele se scurgeau lent. Harry se afla tot în sferă.

Tina încercă să obţină o rezoluţie cât mai bună a imaginii de pe banda video ce înfăţişa sfera deschisă, în sensul obţinerii mai multor detalii de interior.

- Din păcate, puterea computerului de bord este limitată, spuse ea. Dacă l-aş fi putut conecta pe cel de la suprafaţă, aş fi putut face într-adevăr o treabă serioasă, dar aşa....

Ridică din umeri neputincioasă. Le prezentă o serie de stop-cadre mărite ale sferei deschise. Imaginile se succedau la intervale de o secundă. Calitatea lor era proastă, cu paraziţi electrostatici, intermitenţi.

- Singurele structuri interne care se pot distinge în întuneric, spuse Tina, arătând spre deschizătură, sunt aceste multiple surse punctiforme de lumină. Ele par să-şi schimbe poziţia de la un cadru la altul.

- E ca şi cum sfera ar fi plină de licurici, observă Beth.

- Numai că aceste lumini sunt mai slabe decât licuricii şi nu clipesc. Sunt foarte numeroase. Şi creează impresia că se mişcă împreună, în valuri...

- Un roi de licurici?

- Ceva în genul ăsta.

Banda se termină, iar ecranul deveni întunecat.

- Asta-i tot? întrebă Ted.

- Mă tem că da, domnule Fielding.

- Bietul Harry, făcu Ted, pe un ton sumbru.

Din tot grupul, Ted era cel mai vizibil îngrijorat de soarta lui Harry. Privea întruna la sfera închisă de pe monitor, întrebând:

- Cum o fi reuşit?

Şi adăugând apoi:

- Sper că nu i s-a întâmplat nimic.

Repetă lucrul ăsta de atâtea ori încât, exasperată, Beth răbufni:

- Cred că deja am aflat care-ţi sunt sentimentele, Ted.

- Sunt realmente îngrijorat în privinţa lui.

- Şi eu. Toţi suntem.

- Crezi că sunt invidios, Beth? Asta insinuezi?

- De ce crezi că ar gândi cineva astfel, Ted?

Norman schimbă subiectul. Era esenţial să se evite confruntările între membrii grupului. Îl întrebă pe Ted despre analizele sale asupra datelor de zbor de la bordul astronavei.

- Este foarte interesant, spuse Ted, încălzindu-se în abordarea subiectului său preferat. Examinarea detaliată a imaginilor ce conţin datele de la începutul zborului m-a convins că ele reprezintă trei planete - Uranus, Neptun şi Pluto - precum şi Soarele, foarte mic, în spate. Aşadar, imaginile sunt obţinute dintr-un punct situat dincolo de orbita lui Pluto. Asta sugerează că gaura neagră nu se află prea departe de propriul nostru sistem solar.

- E oare posibil? întrebă Norman.

- Bineînţeles. De fapt, în ultimul deceniu au existat câţiva astrofizicieni care au sugerat existenţa unei găuri negre - nu una mare, dar totuşi o gaură neagră - chiar în vecinătatea sistemului nostru solar.

- N-am auzit de asta.

- Ba da. În plus, unii dintre noi au argumentat ca, dacă e îndeajuns de mică, în câţiva ani am putea merge să capturăm acea gaură neagră, să o aducem, s-o amplasăm pe orbita terestră şi să folosim energia generată de ea ca sursă planetară.

- Cowboy ai găurii negre? spuse Barnes zâmbind.

- Teoretic, nu există nici un motiv să nu se poată face treaba asta. Şi apoi, gândeşte-te: întreaga planetă eliberată de dependenţa de combustibilii fosili!... Toată istoria omenirii s-ar schimba.

- Probabil că ar fi şi o armă grozavă, opină Barnes.

- Oricât de mică ar fi, o gaură neagră ar fi mult prea puternică pentru a putea fi folosită ca armă.

- Deci crezi că această navă a plecat că captureze gaura neagră?

- Mă îndoiesc, spuse Ted. Această astronavă este atât de solid construită, atât de protejată împotriva radiaţiilor, încât bănuiesc că era destinată să treacă *prin* gaura neagră. Şi a trecut.

- Din cauza asta s-a întors în timp? întrebă Norman.

- Nu sunt sigur. Pentru că, vezi tu, o gaură neagră este cu adevărat o margine a Universului. Ce se întâmplă acolo nu-i este limpede nimănui. Sunt unii care cred că o gaură neagră nu poate fi traversată, pur şi simplu. Înăuntrul ei eşti aruncat ca o piatră pe suprafaţa apei, într-un timp, spaţiu sau univers diferite.

- Deci, nava a fost aruncată de colo-colo!

- Da. Probabil de mai multe ori. Iar când a fost aruncată înapoi, aici, a ajuns cu câteva sute de ani înainte de momentul plecării.

- Şi în timpul unuia dintre salturi a cules asta? întrebă Beth, arătând spre monitor.

Priviră spre ecran. Sfera era tot închisă. Dar, în faţa ei, culcat într-o poziţie incomodă, se afla Harry Adams.

Pentru moment, îl crezură mort. Apoi Harry îşi săltă capul şi gemu.

SUBIECTUL

Norman scrise în blocnotesul său: *Subiectul este un matematician de treizeci de ani, negru, care a petrecut trei ore în interiorul unei sfere de origine necunoscută; la revenirea din sferă era toropit şi indiferent; nu ştia cum îl cheamă, unde fusese sau în ce an suntem. Adus înapoi în habitat; dormit o jumătate de oră, trezit brusc, plâns durere de cap.*

- Oh, Dumnezeule!

Harry stătea în patul lui, ţinându-şi capul în mâini şi oftând.

- Te doare?
- Groaznic. Plezneşte.
- Altceva?
- Mi-e sete. Doamne!

Îşi umezi buzele cu limba.

- Mi-e teribil de sete.

Sete extremă - îşi notă Norman.

Rose Levy, bucătăreasa, apăru cu un pahar de limonadă.

Norman îi întinse paharul lui Harry, care-l sorbi dintr-o înghiţitură, înapoindu-i-l.

- Mai vreau.
- Cred că va trebui să aduci cana, spuse Norman.

Levy plecă. Norman se întoarse către Harry, care continua să geamă şi să-şi ţină capul în mâini, şi spuse:

- Am o întrebare pentru tine.
- Care?
- Cum te numeşti?
- Harry Adams, pentru Dumnezeu. Ce-ai păţit? Au, capul meu.
- Când te-am găsit, nu-ţi aminteai.
- Când m-aţi găsit? întrebă Harry care părea din nou derutat,
- Îţi aminteşti de momentul în care te-am găsit?
- Trebuie să fi fost.... afară.
- Afară?

Înfuriat brusc, Harry ridică o privire încărcată de mânie.

- *În afara sferei, dracu să te ia de tâmpit! Despre ce crezi că vorbesc?*

- Calmează-te, Harry.

- Întrebările tale mă-nnebunesc!

- Okay, okay! Calmează-te.

Labilitate emoţională. Furie şi iritabilitate. Norman îşi continua însemnările.

- Chiar trebuie să faci atâta zgomot?

Norman se uită la el nedumerit.

- Stiloul tău, preciză Harry. Parc-ar fi cascada Niagara.

Norman se opri din scris. Probabil că era o migrenă sau ceva asemănător: Harry îşi susţinea capul cu mâinile atât de delicat, de parc-ar fi fost din sticlă.

- De ce nu pot lua şi eu o aspirină, pentru Dumnezeu?

- Pentru moment, nu vreau să-ţi dăm nimic, pentru eventualitatea în care ai păţit ceva. Trebuia să ştiu unde e localizată durerea.

- Norman, durerea este localizată în cap. În blestematul ăsta de cap! Acum dă-mi şi mie măcar o aspirină!

- Barnes spune să nu-ţi dăm.

- Barnes mai e aici?

- Toţi am rămas aici.

Harry îşi ridică încet privirea.

- Bine, dar trebuia să mergeţi la suprafaţă!

- Ştiu.

- Şi de ce nu v-aţi dus?

- Vremea s-a stricat şi nu s-au mai putut trimite submarinele.

- Păi, ar fi trebuit să plecaţi. Nu trebuia să rămâneţi aici, Norman.

Levy mai aduse nişte limonadă. Harry o întrebă:

- Şi tu eşti tot aici?

- Da, domnule Adams.

- Câţi oameni au rămas aici în total?

- Suntem nouă, domnule, răspunse Levy.

- Isuse...

Îi înapoie paharul. Levy i-l umplu din nou.

- Ar trebui să plecaţi cu toţii! Trebuie să părăsiţi nava!

- Harry, spuse Norman. Nu putem pleca.

- Dar *trebuie* să plecaţi!

Aşezat vizavi de subiect, Norman îl cercetă cu privirea în timp ce acesta îşi bea citronada. Harry prezenta mai degrabă simptomele tipice ale unui şoc: agitaţia, iritabilitatea, fluxul nervos şi nebunesc al ideilor, temerile inexplicabile pentru siguranţa celorlalţi erau caracteristice pentru victimele accidentelor puternice, de genul celor auto sau aviatice.

În timpul unui eveniment intens, creierul se străduieşte să asimileze, să înţeleagă, să reasambleze elementele lumii mentale, chiar dacă lumea fizică înconjurătoare este distrusă. Creierul intră într-un fel de încercare grăbită şi disperată de a reasambla faptele, de a le percepe corect, de a restabili echilibrul. Fundamental, era încă o perioadă de confuzie, de vertij intelectual.

Tot ce aveai de făcut era să aştepţi.

Harry îşi termină limonada, returnând paharul.

- Mai doriţi? îl întrebă Rose.

- Nu, acum mi-e mai bine. M-a lăsat şi durerea de cap.

"Poate că a fost doar o deshidratare, îşi zise Norman. Dar de ce să se fi deshidratat Harry după trei ore petrecute în sferă?"

- Harry...

- Spune-mi ceva, Norman. Arăt cumva diferit?

- Nu.

- Ţie îţi par acelaşi?

- Da. Aşa mi se pare.

- Eşti sigur?

Harry se ridică şi se duse la o oglindă montată în perete. Îşi studie faţa.

- Cum ţi se pare că arăţi? îl întrebă Norman.

- Nu ştiu. Diferit.
- În ce sens?
- *Nu ştiu!...*

Izbi cu pumnii în zidul căptuşit de lângă oglindă. Imaginea reflectată vibra. Se întoarse şi se aşeză din nou pe pat. Oftând, spuse:

- Pur şi simplu diferit.
- Harry...
- Ce e?
- Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?
- Desigur.
- Cum a fost?
- Am pătruns înăuntru.

Norman aşteptă, dar Harry nu mai spuse nimic. Privea doar fix covorul.

- Îţi aminteşti de deschiderea uşii?

Harry nu răspunse.

- Cum ai deschis uşa, Harry?

Harry îşi ridică privirea spre Norman.

- Trebuia să plecaţi cu toţii. Să ieşiţi la suprafaţă. Nu trebuia să rămâneţi.
- Cum ai deschis uşa, Harry?

Urmă o tăcere lungă.

- Am deschis-o.

Se ridică drept în picioare, cu mâinile lăsate pe lângă corp. Părea că-şi aminteşte, că retrăieşte momentul.

- Şi pe urmă?
- Am intrat în sferă.
- Şi ce s-a întâmplat acolo?
- A fost minunat...
- Ce a fost minunat?
- Spuma, spuse Harry şi se adânci din nou în tăcere, privind absent în gol.
- Spuma? reluă Norman.
- Marea. Spuma. Minunată...

"Vorbeşte oare despre luminiţe?" se întrebă Norman. "Despre configuraţia învolburată a licuricilor?"

- Ce a fost minunat, Harry?

- Te rog să nu-ţi baţi joc de mine, spuse Harry. Promite-mi!
- Bine, n-o să-mi bat joc de tine.
- Crezi că am rămas neschimbat?
- Da, cred.
- Crezi că nu m-am schimbat deloc?
- Nu. Cel puţin aşa văd. Dar *tu* crezi că te-ai schimbat?
- Nu ştiu. Poate. Eu... poate.
- S-a întâmplat ceva în sferă care să te schimbe?
- Nu poţi să înţelegi ce e cu sfera.
- Atunci, explică-mi.
- Nu s-a întâmplat nimic acolo.
- Dar ai stat înăuntru trei ore...
- Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu se întâmplă vreodată în sferă. Înăuntrul sferei este tot timpul la fel.
- Ce e la fel tot timpul? Spuma?
- Spuma e tot timpul altfel. Sfera rămâne aceeaşi.
- Nu înţeleg, spuse Norman.
- Ştiu că nu înţelegi, zise Harry, clătinând din cap. Ce pot eu să fac?
- Mai spune-mi altceva.
- Nu mai am ce să-ţi spun.
- Atunci, mai spune o dată.
- N-are rost. Crezi că veţi pleca în curând?
- Barnes spune că abia peste câteva zile.
- Cred că ar trebui să plecaţi mai devreme. Vorbeşte cu ceilalţi. Convinge-i. Fă-i să plece
- De ce, Harry?
- Nu pot să... Nu ştiu.
Harry îşi frecă ochii şi se întinse din nou în pat.
- Îmi pare rău, spuse el, dar sunt foarte obosit. Poate continuăm discuţia altădată. Vorbeşte cu ceilalţi, Norman. Fă-i să plece. Este... periculos să rămâneţi.
Şi închise ochii.

- Acum doarme, îi anunţa Norman. E în stare de şoc. E confuz. Dar în general pare nevătămat.

- Ce ţi-a spus despre ce i s-a întâmplat în sferă? se interesă Ted.

- E destul de derutat, dar îşi revine. Când l-am găsit prima dată, nu-şi amintea nici cum îl cheamă. Acum ştie. Şi-a amintit şi numele meu şi unde se află. Și-a adus aminte că a intrat în sferă. Cred că-şi aminteşte şi ce i s-a întâmplat înăuntru. Dar pur şi simplu nu ne spune.

- Grozav! exclamă Ted.

- A pomenit ceva despre mare, despre spumă. Dar nu mi-e clar ce-a vrut să spună cu asta.

- Priviţi afară! spuse Tina, arătând spre hublouri.

Norman percepu de îndată luminile - mii de lumini invadând întunericul oceanului - şi prima sa reacţie fu un soi de teroare iraţională: luminile ieşiseră din sferă şi veniseră să-i înhaţe. Apoi însă observă că fiecare luminiţă *avea* o formă şi că acestea se mişcau, zvârcolindu-se.

Îşi apropiară feţele de hublouri, privind.

- Calmari, spuse în sfârşit Beth. Calmari luminiscenţi.

- Sunt câteva mii.

- Mai mulţi, spuse ea. Cred că sunt cam o jumătate de milion în jurul habitatului.

- Splendid.

- Mărimea roiului este uluitoare, remarcă Ted.

- Impresionantă, dar nu tocmai neobişnuită, replică Beth. În comparaţie cu uscatul, marea are o fecunditate foarte mare. În fond, marea este locul de origine al vieţii, locul unde a apărut prima dată competiţia dintre animale. O reacţie la această competiţie este producerea unui număr uriaş de progenituri. Multe animale de mare procedează astfel. De fapt, înclinăm să credem că ieşirea pe

uscat a animalelor de mare a reprezentat un pas înainte în evoluţia vieţii. Adevărul este că primele fiinţe au fost forţate să iasă din ocean. Ele încercau astfel să scape de competiţie. Vă puteţi imagina scena cu primul peşte amfibiu urcat pe plajă, ridicându-şi capul şi dând cu ochii de vasta întindere de uscat, fără nici un fel de concurenţă? Trebuie să fi arătat ca pământul...

Beth se întrerupse, întorcându-se spre Barnes:

- Zi-mi repede: unde ţineţi plasele pentru eşantioane?

- Nu vreau să ieşi de aici.

- Trebuie, spuse Beth. Calmarii ăştia au şase tentacule!

- Şi ce dacă?

- Nu există nici o specie cunoscută de calmari cu şase tentacule. Asta e o specie care nu a fost descrisă. Trebuie să adun probe.

Barnes îi spuse unde se afla magazia de echipamente şi Beth plecă într-acolo. Norman privi roiul de calmari cu un interes reînnoit.

Animalele aveau fiecare circa treizeci de centimetri lungime şi păreau a fi transparente. Ochii mari ai vietăţilor se distingeau net de restul corpului, care strălucea într-o tentă de bleu.

În câteva minute, Beth apăru afară, stând în mijlocul roiului şi adunând specimenele cu plasa. Câţiva calmari împroşcară supăraţi nori de cerneală.

- Nostime creaturi, spuse Ted. Ştii, producerea cernelii de către calmari este un foarte interesant...

- Ce-aţi zice de calmari la cină? se interesă Levy.

- La naiba, nu, spuse Barnes. Dacă sunt o specie necunoscută, n-o să-i mâncăm. Asta ne mai lipseşte acum, o intoxicaţie alimentară.

- Foarte rezonabil, fu de acord Ted. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată calmarii. Au un mecanism de propulsie interesant, dar ţesutul lor parc-ar fi din cauciuc.

În acel moment se auzi un bâzâit care semnala că unul din monitoare pornise singur. Sub ochii lor, ecranul se umplu rapid cu cifre:

00O321252526321521063015210518372110221008050218082132
151016073008101618051837211016300810162122150330131304
3200032125252632152106301521051837211022108050218082I
3215101607300310161805180518372110163008101621221503301
313043200032125252632152106063015210518372110221008050
21808213215101607300810161805183721101630081016212215
033013130432000321252526321521521063015210518372110221
00805021808213215101607300810161805183721101630081016

- De unde a venit asta? întreba Ted. De la suprafaţă?

Barnes clătină din cap:

- Am întrerupt contactul direct cu suprafaţa.

- Atunci, a fost cumva transmis prin apă?

- Nu, spuse Tina, e prea rapidă pentru o transmisie subacvatică.

- Mai e vreo consolă în habitat? Nu? Dar în DH-7?

- DH-7 e pustiu acum. Scafandrii au plecat.

- Atunci de unde a sosit mesajul?

- Mie mi se pare că n-are nici o logică, fu de părere Barnes.

Tina încuviinţă din cap.

- Poate fi o descărcare a memoriei-tampon temporare, de undeva din sistem. Când am comutat pe sursa diesel de energie...

- Probabil că asta e, spuse Barnes. O descărcare a memoriei la comutare.

- Cred că ar trebui stocat, spuse Ted, cu ochii ţintă la ecran. Să nu fie vreun mesaj.

- Un mesaj? De unde?

- De la sferă!

- Drace! făcu Barnes. Nu poate fi un mesaj.

- De unde ştii?

- Pentru că n-avea cum să fie transmis vreun mesaj. Nu suntem conectaţi la nimic. Şi în nici un caz la sferă. Trebuie să fie o descărcare a memoriei de undeva dinăuntrul propriului nostru computer.

- Câtă memorie aveţi la dispoziţie?

- Destulă. Circa 10 giga, sau cam aşa ceva.

- Poate a ajuns heliul la circuitele integrate, opină Tina. Poate că e un efect de saturaţie.

- Totuşi, sunt de părere să-l memoraţi, insistă Ted.

Norman se uitase şi el la ecran. Nu era matematician, dar văzuse o mulţime de date statistice la viaţa lui, căutând o configuraţie anume printre datele studiate. Creierul uman era făcut pentru a distinge modele în materialele vizuale. Norman nu putea indica ceva exact, dar simţea că acolo exista o anumită configuraţie.

- Am impresia că nu e ceva aleatoriu.

- Atunci să-l păstrăm, decise Barnes.

Tina se duse la consolă. Când mâinile sale atinseră tastatura, imaginea dispăru.

- Degeaba, spuse Barnes. S-a dus. Păcat că nu l-am avut pe Harry, să vadă şi el.

- Mda, făcu Ted cu tristeţe. Păcat.

ANALIZA

- Ia uită-te aici! spuse Beth. Ăsta e încă viu.

Norman se afla împreună cu Beth în micul laborator biologic, aproape de tavanul Cilindrului D. De la sosire, nimeni nu călcase în acest

laborator, pentru că nu găsiseră nimic viu. Acum, cu lumina stinsă, cei doi priveau calmarul mişcându-se în recipientul de sticlă.

Creatura avea un aspect delicat. Strălucirea albastră era concentrată în benzi pe spate şi pe părţile laterale.

- Da, spuse Beth, structurile luminiscente par a avea o localizare dorsală. Cu siguranţă sunt nişte bacterii.

- Ce să fie?

- Zonele luminiscente. Calmarii nu pot produce ei înşişi lumină. Lumina e produsă de bacterii. Deci, animalele bioluminiscente din mare au înglobate în corpul lor astfel de bacterii. Ceea ce vedem strălucind prin piele sunt nişte bacterii.

- Vasăzică, un fel de infecţie?

- Da, într-un fel.

Ochii mari ai calmarului priveau fix.

- Se pot vedea toate organele interne. Creierul este ascuns în spatele ochilor. Sacul acela este glanda digestivă, iar în spatele ei e stomacul sub care - o vezi pulsând - se află inima. Chestia aia mare din faţă este gonada şi, coborând de la stomac, se găseşte un fel de pâlnie; de acolo este împroşcată cerneala şi se realizează auto-propulsia.

- Este cu adevărat o specie nouă? o întrebă Norman.

Beth oftă:

- Nu ştiu. Ca organizare internă este tipică. Dar numărul mai mic de tentacule o califică drept o specie nouă.

- Cum ai s-o denumeşti, *Calmarus Bethus?*

Beth zâmbi şi îl corectă:

- *Architeutis Bethis.* Sună ca un termen stomatologic. *Architeutis Bethis* înseamnă că ai nevoie de o obturaţie de canal.

- Ce părere aveţi, doctore Halpern? spuse Levy, care apăruse în laborator. Avem aici câteva roşii bune şi ardei, ar fi păcat să nu le folosim. Sunt chiar otrăvitori calmarii ăştia?

- Mă îndoiesc, spuse Beth. Calmarii nu sunt cunoscuţi ca fiind otrăvitori. Dă-i drumul, o îndemnă apoi pe Levy. Cred că îi putem mânca fără probleme.

După ce plecă Levy, Norman spuse:

- Credeam că nu mai mănânci *aşa* ceva.

- Era vorba de caracatiţe, care sunt isteţe şi inteligente. Calmarii sunt mai degrabă... neînţelegători.

- Neînţelegători...

- Ei bine, sunt canibali şi destul de antipatici.

Continuă ridicând o sprânceană:

- Iar mă psihanalizezi?

- Nu. Sunt doar curios.

- Ca zoolog ar trebui să fiu obiectivă, spuse Beth. Dar eu am sentimente faţă de animale, ca oricare altul. Faţă de caracatiţe am un simţământ cald. Sunt deştepte, să ştii. Odată am avut în acvariu o caracatiţă care învăţase să omoare gândaci de bucătărie şi să-i folosească drept momeală pentru crabi. Crabul, curios din fire, venea să cerceteze gândacul, iar caracatiţa sărea din ascunzătoare şi-l prindea. De fapt, o caracatiţă este atât de inteligentă încât cea mai mare limitare pentru comportamentul ei o constituie durata vieţii. O caracatiţă trăieşte doar trei ani şi asta nu e suficient pentru a dezvolta ceva atât de complicat cum este o cultură sau o civilizaţie. Poate că dacă ar fi trăit la fel de mult ca noi, ar fi cucerit de mult lumea. Dar calmarii sunt cu totul diferiţi. Singurul sentiment pe care-l am faţă de ei este că nu-mi plac.

- Ei bine, spuse Norman zâmbind, cel puţin ai găsit ceva viu aici, jos.

- Ştii, e ceva ciudat, spuse ea. Ţii minte cât era de pustiu totul afară? Nu era nimic pe fundul apei.

- Desigur. Destul de şocant.

- Ei bine, m-am deplasat în jurul habitatului ca să adun vietăţile astea. Iar acum, pe fundul apei erau tot soiul de gorgone, minunat colorate în

albastru, purpuriu şi galben. Unele dintre ele erau destul de mari.

- Crezi că pur şi simplu au crescut?

- Nu. Trebuie să se fi aflat tot timpul în zonă, numai că noi nu am călcat pe acolo. Trebuie să cercetez asta mai târziu. Aş *vrea* să aflu de ce s-au localizat în special în locul acela de lângă habitat.

Norman se duse lângă hublou. Aprinsese deja luminile exterioare ale habitatului, aşa că văzu într-adevăr numeroase gorgone purpurii, roz şi albastre, unduindu-se uşor în curent. Se întindeau până către limitele zonei luminate, înspre întuneric.

- Într-un fel, continuă Beth, este o senzaţie liniştitoare. Ne aflăm la o adâncime prea mare pentru majoritatea formelor de viaţă oceanice, care trăiesc în primii treizeci de metri. Dar chiar şi aşa, habitatul este situat în cel mai variat şi mai abundent mediu submarin din lume. Savanţii au făcut o statistică a speciilor şi au determinat că în Pacificul de Sud se găsesc mai multe specii de corali şi bureţi decât oriunde altundeva pe Pământ. Aşa că mă bucur că în sfârşit am găsit aşa ceva, conchise ea.

Şi, privind la rafturile cu reactivi şi substanţe chimice, adăugă:

- Şi mă mai bucur că, în fine, am ceva de lucru.

Harry mânca ouă cu şuncă în sala de mese. Ceilalţi stăteau în jur şi îl priveau, uşuraţi pentru că se simţea bine. Îl puseră la curent cu noutăţile; îi ascultă cu interes, până când pomeniră de roiul de calmari.

- *Calmari?*

Îşi ridică privirea cu repeziciune şi aproape că scăpă furculiţa din mână.

- Da, o groază de calmari, spuse Levy. Am să gătesc câţiva pentru cină.

- Mai sunt încă aici? întrebă Harry.

- Nu, acum au plecat.

Harry se relaxă, iar umerii îi căzură.

- E ceva în neregulă, Harry? îl întrebă Norman.

- Urăsc calmarii, replică Harry. Nu pot să-i suport.

- Nici eu nu mă-nnebunesc după gustul lor, spuse Ted.

- Oribil, spuse Harry, dând din cap.

Continuă să-şi mănânce oul. Tensiunea crescuse.

Deodată, Tina strigă din Cilindrul D:

- Au apărut din nou! Numerele, au apărut din nou!

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0202182132 1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432 00032123252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432 00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432 00032125232632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

- Ce părere ai, Harry? întrebă Barnes, arătând spre ecran.

- Este *ceea* ce aţi primit şi înainte? spuse Harry.

- Pare la fel, numai că sunt altfel despărţite.

- Pentru că, evident, nu e ceva aleatoriu, spuse Harry. Este aceeaşi secvenţă repetată mereu. Priviţi. Începe aici, se termină aici şi apoi se reia.

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

- Aşa este, spuse Tina.

- Fantastic! exclamă Barnes. Este absolut incredibil cum ai putut să observi aşa de repede.

Ted bătea nerăbdător darabana pe consolă.

- Elementar, dragă Barnes! spuse Harry. Asta a fost simplu. Mai greu va fi să vedem ce vrea să spună.

- De bună seamă e un mesaj, opină Ted.

- Posibil să fie un mesaj, admise Harry. Ar putea fi de asemenea vreo descărcare din interiorul computerului, rezultatul vreunei erori de programare, sau o fisură a hardware-ului. Am putea pierde ore întregi să-l traducem ca să descoperim că spune: "Copyright Acme Computer Systems, Silicon Valley", sau ceva de genul ăsta.

- Păi..., dădu să spună Ted.

- Cu cea mai mare probabilitate, această serie de numere provine din interiorul computerului însuşi, continuă Harry. Dar lăsaţi-mă să încerc.

Tina imprimă pe listing conţinutul ecranului.

- Aş vrea să încerc şi eu, spuse cu vioiciune Ted.

- Desigur, domnule Fielding, spuse Tina şi mai tipări o filă de listing.

- Dacă acesta e un mesaj, spuse Harry, este foarte probabil un cod de substituţie simplu, ca un cod cu cheie. Ne-ar fi fost de ajutor să putem rula

pe computer un program de decodare. Poate programa cineva obiectul ăsta?

Toţi clătinară din cap.

- Tu nu poţi? întrebă Barnes.

- Nu. Şi cred că n-avem cum să transmitem astea la suprafaţă. Computerelor NSA pentru descifrarea codurilor din Washington le-ar trebui doar cincisprezece secunde ca să rezolve problema.

- Nici un fel de contact cu suprafaţa, confirmă Barnes. Nu putem nici măcar să legăm un cablu radio de un balon. Ultimul raport meteo pomenea de valuri de doisprezece metri la suprafaţă. Cablul ar plesni într-o clipită.

- Vasăzică, suntem izolaţi?

- Da, suntem izolaţi.

- Cred că trebuie să ne întoarcem la creion şi hârtie. Am spus-o întotdeauna, sculele tradiţionale sunt cele mai bune... mai ales când n-ai încotro.

Spunând acestea, Harry părăsi încăperea.

- Pare bine dispus, remarcă Barnes.

- Aş zice chiar foarte bine dispus, spuse Norman.

- Poate prea bine dispus, zise Ted. Uşor exaltat?

- Nu, spuse Norman. Doar bine dispus.

- Mie mi s-a părut puţin peste normal, insistă Ted.

- Să rămână aşa, pufni Barnes, dacă asta îl ajută să descifreze codul ăsta.

- Am de gând să-ncerc şi eu, îi aminti Ted.

- Excelent, spuse Barnes. Încearcă şi tu.

TED

- Îţi spun eu, încrederea asta în Harry e o aiureală.

Ted se foia de colo-colo şi nu-şi dezlipea privirea de la Norman.

- Harry este exaltat şi scapă din vedere lucruri evidente.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu faptul că nu e posibil ca listingul să fie o descărcare din computer.

- De unde ştii? întrebă Norman.

- Procesorul, zise Ted. Procesorul este un circuit 68990, ceea ce înseamnă că orice descărcare trebuia să fie în hex.

- Ce-i aia hex?

- Numerele se pot reprezenta într-o mulţime de feluri, explică Ted. Circuitul 68090 foloseşte reprezentarea în baza 16, denumită hexagesimală. Hex este complet diferit de baza zecimală obişnuită. Arată altfel.

- Dar mesajul folosea numerele de la zero la nouă, spuse Norman.

- Exact asta spun şi eu. Deci nu vine din computer. Eu sunt convins că e un mesaj provenit de la sferă. În plus, cu toate că Harry crede că este vorba de un cod de substituire, eu sunt de părere că este o reprezentare vizuală directă.

- Cu alte cuvinte, un desen?

- Da, şi mai cred că este desenul creaturii însăşi!

Începu să caute printre foile sale de hârtie.

- Am pornit de la asta:

0011101011100111001110101000000 111110101
1101111011111010110110010100101
101011010 10110101010000101
0100101000101011000000 1111101010000
11111110
0001010100001001010110010100101
10101101 1000011110
1000101010000101011011011111
111111011011101100100000
0011101011100111001110101000000
1111110101

1101111011111010110110010100101
101011010 1011010101000101
010010100010101100000 1111101010000
11111110
0001010100001001010110010100101
10101101 1000011110
100010101000010101101101111
1111110110111000010000
011101011100111001110101000001111110101
1101111011111010110110010100101
101011010 1011010101000101
010010100010100100000 1111101010000

- Aşadar, avem aici mesajul translatat în binar, Ted. Se observă imediat modelul vizual, nu-i aşa?

- Nu prea, spuse Norman.

- Ba eu cred că este destul de sugestiv, insistă Ted. Îţi spun eu, toţi anii ăştia petrecuţi la JPL, în care am tot studiat imagini de pe alte planete mi-au format ochiul. Aşa că, în continuare, am revenit la mesajul iniţial şi am umplut spaţiile goale. Am obţinut asta:

++ 00032125252632 + +1521+ +06301521051837+ +2110+ +22100805 +
+ 0218082132+ +1510160730+ +08101618051837+ +2110+ +1630 +
+ 081016212215+ +033013130432+ +00032125252632+ +1521 +
+ 06301521051837+ +2110+ +22100805+ +0218082132+ +1510160730 +
+ 08101618051837+ +2110+ +1630+ +081016212215+ +033013130432 +
+ 00032125252632+ +1521+ +06301521051837+ +2110+ +22100805 +
+ 0218082132+ +1510160730+ +08101618051837+ +2110+ +1630 +
+ 0810162122154- +033013130432+ +00032123252632+ +1521 +

+ 06301521051837+ +2110+ +22100805+ +0218082132+ +1510160730 +
+08101618051837 + +2110+ +1630+ +081016212215+ +033013130432 +

- Îhî..., făcu Norman.
- De acord, nu seamănă cu nimic, spuse Ted. Dar modificând lăţimea ecranului, se obţine asta.
Şi îi întinse mândru foaia următoare.

+ +00032125252632+ + 1521+ +06301521051837 +
+ 2110+ +22100805+ + 0218082132 1-
+ 1510160730+' +08101618051837+ +2110 +
+ 1630+ +081016212215+ +033013130432 +
+ 00032125252632+ +1521+ +06301521051837+
+ 2110+ +22100805+ +0218082132 +
+ 1510160730+ +08101618051837+ +2110 +
+ 1630+ +081016212215+ +033013130432 +
+ 00032125252632 + +1521+ +06301521051837 +
+ 2110+ +22100805+ +0218082132 +

- Da, şi?
- Să nu-mi spui că nu vezi modelul, Norman, spuse Ted.
- Nu, nu văd modelul.
- Uită-te printre gene!
Norman se conformă:
- Îmi pare rău.
- Dar este *evident* un desen al creaturii! spuse Ted. Priveşte: ăsta e trunchiul vertical, astea sunt cele trei picioare, iar aici două braţe. Nu are cap, aşa că probabil capul vietăţii este situat în interiorul trunchiului. Nu se poate să nu observi asta, Norman.
- Ted...
- De data asta, Harry a ratat complet esenţialul! Mesajul nu e doar un desen, e un autoportret.

- Ted...
Ted se aşeză la loc. Oftă.
- Ai să-mi spui că exagerez.
- Nu vreau să te descurajez, spuse Norman.
- Dar nu-l vezi pe extraterestru?
- Nu, nu-l văd deloc.
- La dracu'! strigă Ted, aruncând hârtiile într-o parte. Îl urăsc pe ticălosul ăsta. Este atât de arogant că mă înnebuneşte... Şi, colac peste pupăză, mai e şi tânăr!
- Iar tu ai patruzeci de ani, remarcă Norman. Nu s-ar putea spune că ţi-ai trăit traiul.
- Pentru fizică, s-a dus, spuse Ted. Biologii pot uneori să dea lucrări importante şi la o vârstă înaintată. Darwin avea cincizeci de ani când a publicat *Originea speciilor*. Şi chimiştii mai fac uneori treabă bună când sunt mai bătrâni. Dar în fizică, dacă n-ai dat lovitura până-n treizeci şi cinci de ani, se prea poate să n-o mai faci niciodată.
- Dar, Ted, tu eşti respectat în domeniul tău!
Ted clătină din cap:
- N-am făcut cercetare fundamentală. Am analizat date, am ajuns la câteva concluzii interesante. Dar niciodată ceva fundamental. Această expediţie este şansa mea de a realiza într-adevăr ceva. Şansa de a-mi vedea numele în cărţi.
Norman înţelegea acum altfel entuziasmul şi energia lui Ted, comportamentul său de adolescent neobosit. Ted nu era un retardat emoţional; era pur şi simplu pornit. Şi se agăţa de tinereţea sa din cauza sentimentului că timpul trece şi încă nu realizase nimic. Era o situaţie neplăcută şi tristă.
- Păi, expediţia nu s-a terminat încă, spuse Norman.
- Nu, spuse Ted, luminându-se deodată. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Mai sunt o mulţime de experienţe minunate care ne aşteaptă. Ştiu că ne aşteaptă. Şi vor veni, nu-i aşa?
- Da, Ted, spuse Norman. Vor veni.

BETH

- Fir-ar a dracului, nimic nu funcţionează! izbucni Beth, arătând cu mâna dreaptă spre masa ei de laborator. Nici o substanţă, nici un reactiv de aici nu face doi bani.

- Ce ai încercat? întrebă calm Barnes.

- Formalin Zenker, H şi E, ceilalţi coloranţi, extractele proteolitice, descompunătorii de enzime, tot ce vrei. Nici unul nu e bun. Cred că cel care a dotat laboratorul ăsta a adus numai reactivi expiraţi.

- Nu, spuse Barnes, e din cauza atmosferei.

Îi explică apoi că mediul lor conţinea numai două procente de oxigen, un procent de bioxid de carbon şi nici un pic de azot.

- Reacţiile chimice sunt imprevizibile. Ar trebui să arunci o privire în cartea de bucate a lui Levy. Aşa ceva n-ai văzut. Când sunt gata, mâncărurile arată la fel, dar e cert că nu le prepară în mod normal.

- Şi laboratorul?

- Laboratorul a fost aprovizionat fără să se cunoască adâncimea la care vom lucra. Dacă ne-am fi aflat la o adâncime mai mică, am fi respirat aer comprimat şi toate reacţiile chimice s-ar fi produs, dar cu o viteză foarte mare. Aici însă, prezenţa helioxului face ca reacţiile să fie imprevizibile. Şi dacă nu se produc, atunci..., încheie Barnes, săltând din umeri.

- Şi eu ce fac?

- Tot ce poţi, o linişti Barnes. Ca şi noi, de altfel.

- Păi nu pot să fac decât analize anatomice grosiere. Toată masa asta de lucru e inutilă.

- Atunci, fă anatomie grosieră.

- Aş fi vrut să am o dotare de laborator mai bună.

- Asta este, conchise Barnes. Accept-o şi dă-i bătaie.

Ted intră în cameră.

- Ar trebui să vă uitaţi afară, spuse el, arătând spre hublouri. Avem alţi musafiri.

Calmarii dispăruseră. Pentru moment, Norman nu văzu decât apa şi sedimentele albe ce pluteau în lumină.

- Uită-te jos, pe fund.

Fundul oceanului era viu. Literalmente viu, plin cu vietăţi care se târau, se zvârcoleau şi tremurau.

- Astea ce mai sunt?

- Sunt creveţi. Al naibii de mulţi creveţi, spuse Beth, care alergă să-şi ia plasa.

- Ei, păi aşa ceva ar trebui să mâncăm, spuse Ted. Îmi plac creveţii. Şi au mărimea ideală, puţin mai mici decât racii. Trebuie să fie delicioşi. Mi-aduc aminte că odată, în Portugalia, a doua mea soţie şi cu mine am prins un rac fabulos...

Norman simţi o uşoară nelinişte.

- Ce fac ăştia aici?

- Nu ştiu. De fapt, ce fac creveţii? Migrează?

- Al naibii să fiu dacă ştiu, spuse Barnes. Totdeauna îi cumpăr congelaţi. Nevastă-mea nu suportă să-i cureţe.

Norman rămase în continuare neliniştit, deşi nu putea să-şi dea seama de ce. Acum se vedea cu uşurinţă că de jur împrejurul habitatului locul se umpluse de creveţi. De ce-l deranjau oare?

Norman se îndepărtă de hublou, sperând că sentimentul de nelinişte îi va dispărea dacă se va uita la altceva. Dar nu dispăru, era tot acolo: un nod mic, în coşul pieptului. Senzaţia nu era deloc agreabilă.

HARRY

- Harry!

- A, salut, Norman. Am auzit zarva. O mulţime de creveţi afară, nu-i *aşa?*

Harry şedea pe patul lui, având pe genunchi listingul plin de cifre. Ţinea în mână un creion, iar coala de hârtie era plină de calcule, inscripţii, simboluri şi săgeţi.

- Harry, ce se întâmplă? întrebă Norman.

- Taie-mă, omoară-mă, nu ştiu.

- Mă tot întreb cum se face că dintr-odată a apărut viaţa aici - calmarii, creveţii - când până acum nu era nimic.

- A, asta era? Cred că e destul de clar.

- Da.

- Fireşte. Care e diferenţa între acum şi atunci?

- Faptul că între timp tu ai fost în sferă.

- Nu, nu. M-am referit la diferenţele din mediul înconjurător.

Norman se încruntă. Nu înţelegea unde voia să ajungă Harry.

- Ei bine, priveşte afară, spuse Harry. Ce vedeai înainte şi acum nu mai vezi?

- Reţeaua?

- Îhî. Reţeaua şi scafandrii. Activitate din belşug, electricitate - aşijderea. Ceea ce cred că a speriat fauna obişnuită din zonă. Ştii, aici e Pacificul de Sud; ar fi trebuit să colcăie de viaţă.

- Şi acum, pentru că scafandrii au plecat, vietăţile s-au întors?

- Eu aşa cred.

- Numai ăsta să fie motivul? spuse Norman încruntându-se.

- De ce mă-ntrebi pe mine? întreab-o pe Beth; ea o să-ţi dea un răspuns complet. Eu ştiu că animalele sunt sensibile la tot felul de stimuli pe care noi nu-i observăm. Nu poţi să foloseşti cabluri prin care circulă Dumnezeu ştie câte milioane de volţi, să iluminezi o reţea de opt sute de metri într-

un mediu care n-a mai văzut înainte lumina şi să nu te aştepţi la nici un efect.

Ceva în această discuţie îi zgândărea lui Norman subconştientul. Simţea ceva, ceva interesant. Dar nu izbutea să priceapă.

- Harry.

- Da, Norman. Arăţi cam îngrijorat. Ştii, codul ăsta de substituţie e cu adevărat mizerabil. Să-ţi spun drept, nu sunt sigur c-am să pot să-l descifrez. Vezi tu, problema e că dacă este o substituire de litere, ai nevoie de doi digiţi ca să descrii o singură literă, pentru că alfabetul are douăzeci şi şase de litere, în afară de punctuaţie - care poate fi la fel de bine inclusă aici sau nu. Deci, când văd un 2 lângă 3, nu pot să ştiu dacă e vorba de numărul 2 urmat de 3, sau de numărul 23. Ca să lucrezi prin permutări, ar lua prea mult timp. Înţelegi ce vreau să spun?

- Harry...

- Da, Norman.

- Ce s-a întâmplat în sferă?

- De asta eşti îngrijorat?

- Ce te face să crezi că sunt îngrijorat de ceva?

- Faţa ta, spuse Harry. Asta mă face să cred că eşti îngrijorat.

- Poate că sunt, admise Norman. Dar, în legătură cu sfera...

- Ştii, m-am gândit destul de mult la sferă.

- Şi?

- Este de-a dreptul uluitor. Pur şi simplu, nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

- Harry.

- Mă simt minunat, mă simt din ce în ce mai bine, pe cinstea mea, m-am revigorat, capul nu mă mai doare iar mai devreme îmi aminteam totul în legătură cu sfera şi cu ce se afla în interiorul ei. Dar, cu fiecare minut care trece, totul se pierde. Ştii, cam în felul în care dispare din memorie un vis! Când te trezeşti, ţi-l aminteşti dar, o oră mai târziu, s-a dus!

- Harry.

- Îmi amintesc că a fost minunat, extraordinar. *Ceva* despre nişte lumini, un vârtej de lumini.

- Cum ai reuşit să deschizi uşa?

- O, asta? În clipa aceea mi-era foarte clar; îmi amintesc cum calculasem totul, ştiam cu precizie ce să fac.

- Şi ce-ai făcut?

- Sunt sigur că îmi voi reaminti.

- Nu-ţi aminteşti că ai deschis uşa?

- Nu. Îmi amintesc doar această subită perspicacitate, această certitudine privind *ceea* ce trebuia să fac. Dar nu şi detaliile. Dar de ce? Mai vrea cineva să pătrundă înăuntru? Probabil că Ted.

- Sunt sigur că Ted ar dori să intre...

- ... Nu ştiu dacă e o idee bună. Cinstit vorbind, nu cred că Ted ar trebui s-o facă. Gândeşte-te la cât de plictisitor ar fi după ce-ar ieşi, cu discursurile lui. "Am vizitat o sferă extraterestră", de Ted Fielding. N-am mai apuca să-i auzim sfârşitul.

Şi chicoti.

"Ted are dreptate", îşi zise Norman. "Este evident exaltat."

Harry era de acum de-un optimism exagerat şi alert, sarcasmul greoi care-l caracteriza fiind înlocuit de un comportament vioi, deschis şi optimist. În plus, manifesta un soi de indiferenţă zâmbitoare faţă de toate, un dezechilibru al înţelegerii a ceea ce era şi nu era important. Spusese că nu va putea să desfacă codul. Spusese că nu-şi amintea ce se întâmplase în sferă sau cum o deschisese. Şi nu părea să-i pese.

- Harry, când ai ieşit păreai îngrijorat.

- Îngrijorat? Că am avut o migrenă groaznică îmi amintesc, dar...

- Spuneai tot timpul că trebuie să ieşim la suprafaţă.

- Zău?

- Da. De ce ai spus asta?

- Dumnezeu ştie! Eram atât de zăpăcit.

- Mai spuneai că e periculos pentru noi să mai rămânem aici.

Harry zâmbi.

- Prea o iei în serios, Norman. Nu ştiam pe ce lume mă aflu.

- Harry, avem nevoie să-ţi aminteşti aceste lucruri. Dacă ţi se împrospătează memoria, ai să-mi spui?

- A, bineînţeles, Norman. Absolut. Poţi să contezi pe mine, am să te anunţ imediat.

LABORATORUL

- Nu, spuse Beth, Nu rezistă nici un argument. Mai întâi de toate, în zonele unde peştii n-au mai întâlnit fiinţe umane, animalele tind să le ignore prezenţa, dacă nu sunt vânate. Scafandrii US Navy nu vânează peşti. Al doilea, dacă scafandrii au tulburat fundul apei, asta n-a făcut decât să elibereze nutrienţii şi să atragă mai multe vietăţi. Al treilea, multe specii de animale sunt atrase de curentul electric. Aşadar, cel mult creveţii şi celelalte animale ar fi trebuit să fie atrase mai devreme de electricitate. Şi nu acum, când energia s-a întrerupt.

Beth examina creveţii la un microscop cu baleiaj, de putere mică.

- Ce impresie ţi-a făcut?

- Harry?

- Da.

- Nu ştiu.

- E bine?

- Nu ştiu.

- Ţi-a spus ceva în legătură cu ce s-a întâmplat în sferă? întrebă Beth, privind mai departe în microscop.

- Încă nu.

Beth regla microscopul şi făcu un gest brusc, de surpriză.

- Fir-aş a naibii!

- Ce este? întrebă Norman.

- Mantaua dorsală suplimentară.

- Adică?

- E o specie nouă, spuse ea.

- *Crevetus Bethus?* Beth, văd că aici, în adâncul oceanului, faci descoperiri una după alta.

- Îhî... Am verificat şi gorgonele, pentru că păreau să aibă o excrescenţă radială neobişnuită. Şi ele constituie o specie nouă.

- Asta e grozav, Beth!

Ea se întoarse către Norman, privindu-l în ochi.

- Nu, nu e grozav. E straniu.

Conectă o sursă de lumină de mare intensitate, disecând un crevete cu scalpelul.

- Bănuiam eu!

- Ce anume?

- Norman, spuse Beth. Zile întregi nu am văzut nimic şi deodată, în ultimele câteva ore am descoperit trei specii noi. Nu e normal.

- Nu putem şti ce e normal la adâncimea de trei sute de metri.

- Îţi spun eu: nu e normal.

- Dar, Beth, tu însăţi ai spus că pur şi simplu până acum nu am observat gorgone. Iar calmarii şi creveţii... nu s-ar fi putut afla în migraţie, să traverseze zona sau ceva asemănător? Barnes spune că n-au avut niciodată savanţi antrenaţi care să stea pe fundul oceanului, la o asemenea adâncime. Poate că asemenea migraţii sunt normale şi noi nici nu ştim că au loc.

- Nu cred, spuse Beth. Când am ieşit să prind creveţii ăştia, am simţit ceva neobişnuit în comportamentul lor. În primul rând, erau prea apropiaţi unul de celălalt. Pe fundul mării, creveţii se menţin la o distanţă caracteristică, la circa un metru şi douăzeci de centimetri. Ăştia erau strâns

îngrămădiţi. În plus, se mişcau de parcă se hrăneau, cu toate că aici nu este nimic de mâncare.

- Nimic din ceea ce ştim.

- Ei bine, *aceşti* creveţi nu se puteau hrăni, spuse ea şi arăta spre animalul tăiat de pe masă. Nu au stomac.

- Glumeşti?

- Uită-te şi tu.

Norman se uită, dar crevetele disecat nu-i spunea mare lucru. Pentru el era doar o masă de carne roz. Era tăiat nu prea exact, pe o diagonală neregulată.

"E obosită. Nu lucrează eficient. Trebuie să dormim. Trebuie să plecăm de aici", îşi zise Norman.

- Aspectul exterior este perfect, cu excepţia unei aripi dorsale suplimentare la coadă. Dar înăuntru totul este anapoda. Animalele astea nu au cum să trăiască. Nu au stomac. Nici aparat reproducător. Animalul ăsta arată ca o imitaţie nereuşită a unui crevete.

- Şi totuşi, creveţii sunt vii, remarcă Norman.

- Mda, sunt.

Chestia asta părea s-o nemulţumească.

- Iar calmarii păreau perfect normali în interior, spuse Norman.

- De fapt, nu erau. Când am disecat unul, am văzut că-i lipseau câteva structuri importante. N-am găsit un mănunchi de nervi, denumit ganglionul stelat.

- Păi...

- Şi n-am găsit nici branhiile, Norman. Calmarii au o structură branhială lungă, pentru schimbul de gaze. Acesta nu avea aşa ceva, deci nu avea cum să respire.

- Nu se poate!

- Dacă-ţi spun! Avem de-a face aici cu animale imposibile. Ca din senin, animale imposibile!

Se întoarse de la lampa de înaltă intensitate şi Norman observă că era gata-gata să plângă.

Mâinile îi tremurau; şi le puse în poală.
- Eşti cu adevărat îngrijorată, spuse el.
- Tu nu eşti? spuse ea, cercetându-i faţa. Norman, toate astea au început de când Harry a ieşit din sferă, nu-i aşa?
- Aşa am impresia.
- După ce Harry a ieşit din sferă, au apărut aceste vietăţi marine imposibile... Nu-mi place. Aş vrea să plecăm de aici. Serios.
Buza de jos îi tremura. Norman o îmbrăţişă şi-i spuse încetişor:
- Nu putem ieşi de aici.
- Ştiu, spuse ea. Îi întoarse îmbrăţişarea şi începu să plângă, apăsându-şi faţa de umărul lui.
- Linişteşte-te, totul e în regulă.
- Nu-mi place deloc starea asta a mea, spuse ea. Urăsc sentimentul ăsta.
- Ştiu...
- Şi urăsc şi locul ăsta. Urăsc tot ce e legat de el. Îl urăsc pe Barnes, urăsc citatele lui Ted şi deserturile stupide ale lui Levy. Aş fi vrut să nu fi fost aici.
- Ştiu...
Beth se smiorcăi un timp, apoi îl împinse brusc cu braţele ei vânjoase. Se întoarse şi îşi şterse ochii.
- Mi-e mai bine acum. Mulţumesc.
- N-ai pentru ce, spuse Norman.
Rămase cu spatele la el.
- Unde naiba or fi batistele alea?
Găsi un şerveţel şi-şi suflă zgomotos nasul.
- Să nu le spui nimic celorlalţi...
- Bineînţeles că nu, o asigură Norman.
Sunetul soneriei o sperie.
- Isuse, ce-a fost asta?
- Cred că e cina, spuse Norman.

- Nu înţeleg cum puteţi mânca chestiile astea, spuse Harry, arătând spre calmari.

- Sunt delicioşi, zise Norman. Sote de calmar.

De cum se aşezase la masă îşi dăduse seama cât de înfometat fusese. Se simţea mai bine când mânca. Şederea la masă îi dădea o senzaţie de normalitate liniştitoare. Aproape că îl făcea să uite unde se afla.

- Mie îmi plac mai ales prăjiţi, spuse Ted.

- *Calmari* prăjiţi, zise Barnes. Excelenţi. E felul meu preferat.

- Şi mie-mi plac prăjiţi, spuse Edmunds.

Adoptase o poziţie corectă, extrem de rigidă, mâncând cu meticulozitate. Norman observă că între două înghiţituri punea cuţitul pe masă.

- De ce nu sunt prăjiţi? întrebă Norman.

- Nu putem prăji nimic aici, explică Barnes. Uleiul fierbinte formează o suspensie care înfundă filtrele de aer. Dar sunt buni şi sote.

- Ei bine, nu ştiu cum sunt calmarii, dar creveţii sunt minunaţi, spuse Ted. Nu-i aşa, Harry?

Ted şi Harry mâncau creveţi.

- Grozavi creveţi, confirmă Harry. Delicioşi.

- Ştii cum mă simt? spuse Ted. Precum căpitanul Nemo. Îţi aminteşti? Să trăieşti sub apă, din generozitatea mării.

- *Douăzeci de mii de leghe sub mări,* spuse Barnes.

- James Mason, spuse Ted. Îţi aminteşti cum cânta la orgă? *Du-du-du, da dada daaa da!* Bach, Toccata şi Fuga în re minor.

- Şi Kirk Douglas.

- Kirk Douglas a fost mare.

- Ăsta a fost grozav.

- Mai ştiţi cum s-a luptat cu calmarul?

- Kirk Douglas avea o secure, vă amintiţi?

- Mda, şi a tăiat unul din braţele calmarului, aşa-i?

- Filmul ăsta m-a speriat al naibii de tare, spuse Harry. L-am văzut când eram puşti şi m-a speriat teribil.

- Pe mine nu m-a speriat, zise Ted.

- Erai mai mare, spuse Harry.

- Nu cu mult mai mare, spuse Ted.

- Ba da, erai. Pentru un puşti a fost groaznic. Probabil că de-aia nu-mi plac acum calmarii.

- Nu-ţi plac calmarii pentru că sunt gelatinoşi şi dezgustători, sugeră Ted.

Barnes interveni.

- Ăsta a fost filmul care m-a făcut să-mi doresc să intru în US Navy.

- Parcă-l văd, continuă Ted. Atât de romantic şi de palpitant. Şi o adevărată viziune a minunilor ştiinţei aplicate. Cine a jucat rolul profesorului?

- Al profesorului?

- Da, ce, aţi uitat că era şi un profesor acolo?

- Parcă-mi amintesc vag de un profesor. Un tip în vârstă.

- Norman? Tu îţi aduci aminte cine era profesorul?

- Nu, nu-mi amintesc.

Ted remarcă:

- Norman, tu ce faci acolo? Stai şi ne supraveghezi?

- Ce vrei să spui? întrebă Norman.

- Ne analizezi. Ne observi ca nu cumva să cedăm nervos.

- Da, admise Norman zâmbind. Asta fac.

- Şi cum ne comportăm? se interesă Ted.

- Aş zice că e deosebit de semnificativ că un grup de savanţi nu-şi aminteşte cine a jucat rolul savantului într-un film care le-a plăcut tuturor.

- Păi, asta pentru că Kirk Douglas a jucat rolul eroului principal. Savantul nu era eroul principal.

- Franchot Tone? încercă Barnes. Claude Raines?

- Nu, nu cred. Fritz şi nu mai ştiu cum.

Se auzi un declic, un fâsâit şi apoi o orgă care cânta Toccata şi Fuga în re minor.

- Grozav, nu ştiam că avem muzică aici, spuse Ted.

Edmunds se întorsese la masă:

- Ted, avem o întreagă bandotecă.

- Nu mi se pare potrivit pentru cină, opina Barnes.

- Ba mie-mi place, replica Ted. Acum să fi avut şi salată de alge! Parcă asta mânca în film căpitanul Nemo?

- Poate ceva mai uşor? sugeră Barnes.

- Mai uşor decât algele?

- Mai uşor decât Bach.

- Cum se numea submarinul? întrebă Ted.

- *Nautilus,* răspunse Edmunds.

- Aşa, da. *Nautilus.*

- A fost şi numele primului submarin atomic, lansat în 1954, adăugă ea, adresându-i lui Ted un zâmbet larg.

- Adevărat, spuse Ted. Adevărat.

Norman îşi spuse: "Şi-a găsit perechea în debitarea banalităţilor lipsite de semnificaţie."

Edmunds se duse la un hublou şi, privind afară, exclamă:

- Ia te uită, alţi vizitatori.

- Ce mai e acum? spuse Harry, ridicând iute privirea.

"Speriat? Nu, doar exaltat. Interesant", remarcă în gând Norman.

- Sunt minunate, spuse Edmunds. Un soi de meduze micuţe. Sunt răspândite peste tot în jurul habitatului. Ar trebui să le filmăm. Ce părere aveţi, domnule Fielding? Mergem să le filmăm?

- Cred că acum vreau să mănânc, Jane, spuse Ted, un pic cam sever.

Edmunds păru afectată de felul în care fusese respinsă.

"Trebuie să am grijă de asta", îşi spuse Norman.

Ea se pregăti să plece. Ceilalţi aruncară o privire spre hublou, dar nimeni nu se ridică de la masă.

- Aţi mâncat vreodată meduze? întrebă Ted. Am auzit că sunt o delicatesă.

- Unele sunt otrăvitoare, spuse Beth. Au toxine în tentacule.

- Chinezii parcă mănâncă aşa ceva, spuse Harry.

- Da, spuse Tina. Tot ei prepară şi un fel de supă. Bunica mea obişnuia să gătească aşa ceva în Honolulu.

- Tu eşti din Honolulu?

- Mozart ar fi mai potrivit pentru cină, opină Barnes. Sau Beethoven. Ceva cu viori. Muzica asta de orgă este tristă.

- Dramatică, preciză Ted, apăsând pe nişte clape imaginare în aer, în ritmul muzicii, şi legănându-şi corpul asemenea lui James Mason.

- Tristă, repetă Barnes.

Se auzi declicul intercomului:

- Oh, ar trebui să vedeţi asta, se auzi vocea lui Edmunds prin intercom. E *minunat.*

- De unde vorbeşti?

- Probabil că e afară, spuse Barnes, apropiindu-se de hublou.

- Parc-ar fi o zăpadă roz, spuse Edmunds.

Se ridicară toţi şi se apropiară de hublou. Edmunds se afla afară cu camera video. Abia se mai vedea printre norii denşi de meduze. Acestea erau mici, cât un degetar, de un roz delicat, incandescent. Într-adevăr, parcă era o ninsoare. Unele meduze se apropiaseră de hublou; puteau fi observate cu uşurinţă.

- Nu au tentacule, remarcă Harry. Sunt doar nişte săculeţe pulsatorii.

- În felul ăsta se mişcă, preciză Beth. Contracţiile musculare împing apa.

- Precum calmarul, spuse Ted.

- Nu tot atât de evoluat, dar, ca idee generală, da.

- Sunt lipicioase, spuse Edmunds. Se lipesc de costum.

- Rozul ăsta e fantastic, spuse Ted. E ca zăpada în amurg.

- Foarte poetic.

- Aşa mă gândeam şi eu.

- Cu siguranţă...

- Se lipesc şi de vizor, spuse Edmunds. Trebuie să le dezlipesc. Lasă nişte dâre murdare...

Se întrerupse brusc, dar respiraţia i se mai auzea încă.

- Poţi s-o vezi? întrebă Ted.

- Nu prea bine. E acolo, spre stânga.

Prin intercom, Edmunds spuse:

- Par a fi calde. Îmi simt mâinile şi picioarele fierbinţi.

- Asta nu e-n regulă, spuse Barnes.

Se întoarse spre Tina:

- Spune-i să plece de-acolo.

Tina alergă la consola de comunicaţii. Norman abia o mai putea vedea pe Edmunds. Distingea vag o formă întunecată, mişcându-şi agitată braţele...

Prin intercom se auzi:

- Pata de pe vizor... nu vrea să dispară... par să roadă plasticul... şi braţele mele... ţesătura e...

Vocea Tinei:

- Jane! Jane, pleacă de-acolo!

- Imediat, zise Barnes. Spune-i să plece imediat.

Respiraţia lui Edmunds se auzea întretăiată.

- Petele... nu mai văd bine... simt... doare... braţele îmi ard... doare... mănâncă prin...

- Jane! Întoarce-te! Jane! Mă auzi? Jane!

- A căzut! exclamă Harry. Uite-o colo, lungită...

- ...Trebuie s-o salvăm! strigă Ted, sărind în picioare.

- Nu mişcă nimeni! ordonă Barnes.

- Dar ea...

- Nimeni nu mai iese afară, domnilor!

Respiraţia lui Edmunds era mai accelerată. Tuşea şi icnea.

- Nu pot... nu pot... oh, Doamne...

Edmunds începu să ţipe.

Ţipătul era ascuţit şi continuu, cu excepţia icniturilor pentru respiraţie. Nu se mai vedea prin roiul de meduze. Priviră unul la altul, apoi la Barnes. Faţa acestuia era rigidă, iar maxilarele încleştate, în timp ce ascultau cu toţii ţipetele.

Apoi, deodată, se lăsă liniştea...

ALTE MESAJE

O oră mai târziu, meduzele dispărură la fel de misterios precum apăruseră. Corpul lui Edmunds zăcea în faţa habitatului, culcat pe fundul mării, legănându-se uşor în curent. În materialul costumului se vedeau mici găuri zdrenţuite.

Afară, Barnes şi subofiţerul şef, Teeny Fletcher, traversau zona în lumina puternică a reflectoarelor, purtând rezervoare suplimentare de aer. Ridicară trupul lui Edmunds; capul se lăsă flasc pe spate, făcând să se vadă vizorul din plastic zgâriat şi întunecat.

Nimeni nu spunea nimic. Norman observă că însuşi Harry părăsise atitudinea exaltată de dinainte. Stătea nemişcat, privind fix la fereastră.

Afară, Barnes şi Fletcher sprijineau cadavrul. Spre suprafaţă se ridică rapid o explozie de băşici argintii.

- Ce fac acolo?

- Îi umflă costumul.

- De ce? N-o aduc aici? întrebă Ted.

- Nu se poate, spuse Tina. Nu au unde s-o pună aici. Descompunerea produşilor secundari ne-ar consuma aerul.

- Dar trebuie să existe vreun container etanş...

- Nu există, zise Tina. Nu avem posibilitatea să depozităm resturi organice în habitat.

- Vrei să spui că nu s-au aşteptat să moară cineva aici?

- Exact. Nu s-au aşteptat.

Acum apăruseră mai multe coloane de băşici ce se înălţau din găurile costumului care era umflat cu aer. Barnes îi dădu drumul şi costumul pluti uşor, parcă tras în sus de coloanele de bule argintii.

- Se va duce la suprafaţă?

- Da. Gazul se expandează în continuu, pe măsură ce presiunea exterioară descreşte.

- Şi pe urmă?

- Rechinii, spuse Beth. Probabil.

În câteva clipe corpul dispăru în întunericul de dincolo de zona luminată. Barnes şi Fletcher continuară un timp să privească în sus. Fletcher îşi făcu semnul crucii. Apoi se îndreptară spre habitat.

O sonerie se auzi de undeva din interior. Tina se duse în Cilindrul D. După câteva clipe strigă:

- Domnule Adams! Au apărut alte numere!

Harry se ridică şi se duse în cilindrul alăturat. Ceilalţi îl urmară. Nimeni nu mai avea chef să privească afară.

Norman privea ecranul complet buimăcit. Doar Harry îşi plesni mâinile încântat.

- Excelent, spuse el. Asta e foarte util.

- Adevărat?

- Bineînţeles. Acum am o şansă să lupt.

- Adică să descifrezi codul?

- Da, desigur.

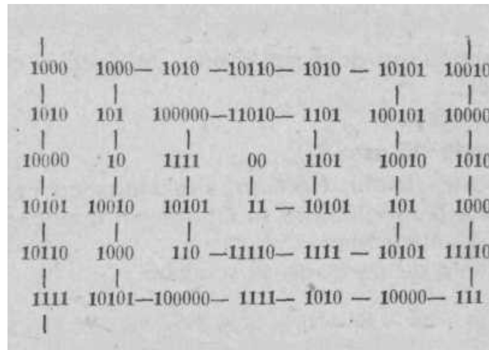
- De ce?

- Îţi aminteşti de secvenţa numerică iniţială? Asta e aceeaşi secvenţă.

- Zău?

- Desigur. Numai că e în binar.

- Binar! exclamă Ted, înghiontindu-l pe Norman. Nu ţi-am spus eu că binarul e important?

- Ce e important, continuă Harry, este că această secvenţă stabileşte separarea individuală a literelor din secvenţa originară.

- Aveţi aici o copie a acestei secvenţe, spuse Tina, întinzându-i o foaie de hârtie.

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730 08101618151837 2110 1630 081016212215 0330131330432

- Buun! spuse Harry. Acum puteţi observa care a fost dilema mea. Uitaţi-vă la cuvânt: zero-zero-zero-trei-doi-unu-etc. Întrebarea era: cum să desparţi acest cuvânt în litere individuale? Nu mă puteam hotărî, dar acum ştiu.

- Cum?

- Păi, evident că trei-douăzeci şi unu-douăzeci şi cinci-douăzeci şi cinci...

Norman nu pricepea.

- Dar de unde ştii asta?

- Păi, e foarte simplu, Norman, zise Harry cu nerăbdare în glas. Este o spirală care se citeşte din interior spre exterior. Ea ne dă numerele.

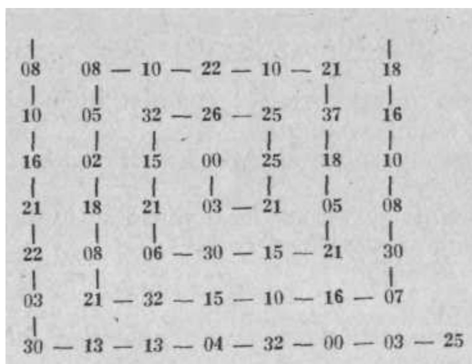
Brusc, imaginea de pe ecran se schimbă.

- Ia uite, acum ţi-e mai clar?

Norman se încruntă.

- Fii atent, este absolut acelaşi model, spuse Harry. Vezi? Dinspre centru spre exterior: zero-zero-zero-trei-douăzeci şi unu-douăzeci şi cinci-

douăzeci şi cinci... E o spirală care începe din centrul ecranului.

- Acolo începe?

- Poate că-i pare rău de ce i s-a întâmplat lui Edmunds, spuse Harry.

- Ce te face să spui asta? întrebă Norman, fixându-l pe Harry cu o privire plină de curiozitate.

- Pentru că în mod evident caută cu asiduitate să comunice cu noi. Încearcă prin diferite căi.

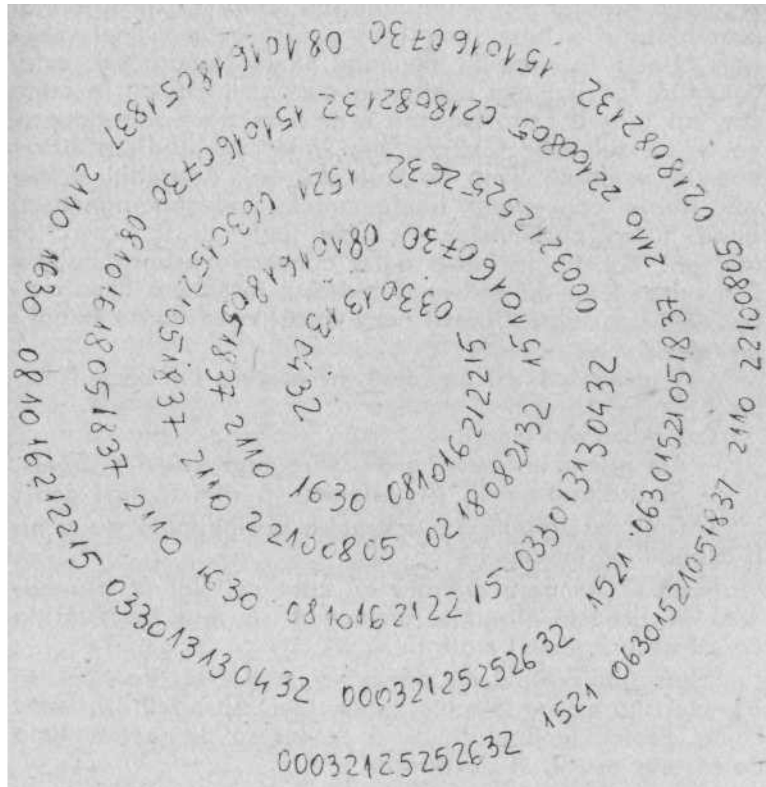
- Cine încearcă?

- Poate că nu e un "cineva", poate e un "ceva".

Pe ecran apăru o altă imagine.

- În regulă, spuse Harry. Asta e foarte bine.

- De unde vine chestia asta?

- Evident, de la astronavă.
- Bine, dar nu suntem conectaţi cu nava. Cum de reuşeşte să se conecteze la computerul nostru şi să imprime asta?
- Nu ştim.
- Păi, n-ar trebui să ştim? întrebă Beth.
- Nu în mod necesar, spuse Ted.
- Atunci, n-ar trebui să încercăm să aflăm?
- Nu în mod necesar. Vezi tu, dacă tehnologia este suficient de dezvoltată, ea îi apare unui observator naiv ca fiind magie. De exemplu, să luăm un învăţat vestit din trecut - Aristotel, Leonardo da Vinci sau chiar Isaac Newton. Arată-i un banal televizor color şi ai să-l vezi cum o rupe la fugă ţipând că a fost victima unei vrăjitorii. N-ar fi în stare să înţeleagă nimic. Nenorocirea este, continuă Ted, că nici n-ai avea cum să-i explici: în orice caz, nu ţi-ar fi uşor. Newton n-ar fi în stare să priceapă ce e un televizor fără ca mai întâi să studieze fizica noastră modernă, timp de vreo doi ani. Ar trebui să înveţe toate conceptele

fundamentale: electromagnetism, unde, fizica particulelor. Acestea toate ar fi pentru el idei noi, constituite într-o nouă concepţie asupra naturii. Din punctul lui de vedere, televizorul înseamnă ceva magic, în timp ce pentru noi nu e decât ceva foarte banal: un televizor.

- Vrei să spui că ne aflăm în postura lui Isaac Newton?

Ted ridică din umeri.

- Am primit un mesaj şi nu ştim cum a fost transmis.

- Şi nu trebuie să ne ostenim să aflăm, nu-i aşa?

- Cred că trebuie să acceptăm posibilitatea de a nu fi capabili să înţelegem.

Norman remarcă energia cu care cei doi se aruncaseră în această discuţie, încercând să uite tragedia la care fuseseră recent martori.

"Sunt intelectuali, îşi zise el, şi modul lor de apărare caracteristic este intelectualitatea. Idei. Abstractizări. Concepte. Este o modalitate de a te detaşa de sentimentele de tristeţe, teamă şi claustrare"

Norman le înţelegea impulsul: şi el ar fi vrut să scape de aceleaşi sentimente.

Harry se încruntă, privind spre spirală.

- S-ar putea să nu-nţelegem *cum,* dar e evident ce face; încearcă să comunice, folosind diferite reprezentări. Faptul că încearcă prin spirale poate fi semnificativ. Poate crede că gândim în spirală. Sau că scriem în spirală.

- Chiar aşa! făcu Beth. Cine ştie ce soi de creaturi ciudate om fi!?

- Dacă încearcă să comunice cu noi, spuse Ted, de ce nu încercăm să-i răspundem?

Harry îşi pocni degetele:

- Bună idee!

Şi se duse la tastatură.

- Primul pas este evident, spuse el. Pur şi simplu transmitem înapoi mesajul originar. Vom începe cu primul grupaj şi anume cu zeroul dublu.

- Vreau să rămână stabilit, interveni Ted, că sugestia de a încerca comunicarea cu extraterestrul a pornit de la mine.
- S-a marcat, Ted, confirmă Barnes.
- Harry? insistă Ted.
- Da, Ted, răspunse Harry. Fii pe pace, a ta e ideea. Harry tastă:

00032125252632

Numerele se înşiruiră pe ecran. Urmă o pauză. Se auzea zumzetul ventilatoarelor şi pulsaţia îndepărtată a generatoarelor diesel. Priveau cu toţii la ecran. Nu se întâmpla nimic.
Ecranul se înnegri şi afişă:

00223025109530132132

Norman simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.
Nu era decât o serie de cifre pe monitorul unui computer şi totuşi se simţea înfiorat. În spatele lui, Tina tremura.
- Ne-a răspuns.
- E colosal! exclamă Ted.
- Am să încerc acum al doilea grupaj, anunţă Harry. Părea calm, dar degetele nu găseau tastele potrivite.
Îi trebui ceva timp până să tasteze:

1521

Răspunsul sosi imediat:

001526080513081030051832

- Ei, spuse Harry, se pare că tocmai am inaugurat linia de comunicaţie.
- E de presupus că ştie ce spune, zise Ted. Doar noi suntem în ceaţă.

- Poate reuşim să-l convingem să se explice.
Nerăbdător, Barnes interveni:
- La ce anume tot faceţi aluzie aici?
Harry oftă, împingându-şi ochelarii spre rădăcina nasului.
- Cred că în legătură cu asta nu încape nici o îndoială. Este vorba de ceva care mai întâi a fost în sferă şi care acum a scăpat şi e liber să acţioneze. Iată despre ce anume este vorba.

MONSTRUL

ALARMA

Norman fu trezit de sunetul strident al alarmei şi de fulgerele luminilor roşii. Alunecă din pat, îşi trase încălţările căptuşite şi jacheta încălzită şi alergă înspre uşă, unde se ciocni cu Beth. Alarma răsuna în tot habitatul.
- Ce se întâmplă? strigă el peste sunetul strident.
- Nu ştiu!
Beth avea faţa palidă, înfricoşată. Norman trecu pe lângă ea. În Cilindrul B, printre toate ţevile şi consolele, clipea un semnal strălucitor: AVARIE SISTEME VITALE. O căută cu privirea pe Teeny Fletcher, dar aceasta nu se afla acolo.
Se precipită înapoi, către Cilindrul C, trecând din nou pe lângă Beth.
- Ai aflat ceva? ţipă Beth.
- Sistemele vitale! Unde e Fletcher? Unde-i Barnes?
- Nu ştiu! Îi caut!
- Nu e nimeni în B, strigă el şi sări pe treptele ce duceau în Cilindrul C. Tina şi Fletcher se aflau acolo, meşterind în spatele consolelor de la computere. Panourile din spate erau trase afară,

scoţând la iveală cabluri şi circuite imprimate. Luminile camerei fulgerau în roşu.

Toate ecranele clipeau:

AVARIE - SISTEME VITALE

- Ce se întâmplă aici? ţipă Norman.

Fletcher flutură mâna a lehamite.

- Spuneţi-mi!

Se întoarse şi îl văzu pe Harry stând apatic într-un colţ lângă secţiunea video a lui Edmunds, cu un creion în mâna şi cu un teanc de foi pe genunchi. Părea complet indiferent la zgomotul sirenelor şi la luminile care-i licăreau pe faţă.

- Harry!

Harry nu-i răspunse. Norman se întoarse din nou către cele două femei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă? ţipă el.

Apoi sirenele tăcură. Ecranele se stinseră. Liniştea nu mai era tulburată decât de sunetul reconfortant al muzicii clasice.

- Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Tina.

- A fost o alarmă falsă, preciza Fletcher.

- Isuse! oftă Norman, lăsându-se să cadă într-un fotoliu şi trăgând adânc aer în plămâni.

- Dormeaţi?

Norman încuviinţă din cap.

- Ne cerem scuze. S-a declanşat singură.

- Isuse!

- Data viitoare, dacă se mai întâmplă, verificaţi-vă detectorul, spuse Fletcher, arătând spre ecusonul pe care-l purta la piept. E prima chestie pe care trebuie s-o faceţi. Vedeţi, acum toate detectoarele sunt pe normal.

- Isuse!

- Calmează-te, Norman, spuse Harry. Când psihiatrul înnebuneşte, nu e semn bun.

- Sunt psiholog.

- N-are-a face!

Tina spuse:

- Alarma noastră computerizată are o mulţime de senzori periferici, doctore Johnson. Câteodată se mai defectează. Nu putem face prea mult în legătură cu asta.

Norman dădu din cap şi se duse în Cilindrul E, în bucătărie. Levy pregătise pentru cină o prăjitură cu căpşuni, dar nimeni n-o mâncase din pricina accidentului lui Edmunds. Era sigur că se afla tot acolo, dar nemaigăsind-o, se simţi frustrat. Deschise uşile bufetului şi le trânti la loc. La fel procedă şi cu uşa frigiderului.

"Linişteşte-te", îşi spuse. "A fost doar o alarmă falsă." Dar nu reuşi să scape de sentimentul că se afla sechestrat, înţepenit într-un soi de plămân metalic uriaş, în vreme ce lucrurile păreau că se prăbuşesc încet în jurul lui. Momentul cel mai dificil fusese discursul ţinut de Barnes, la revenirea sa în habitat.

Barnes hotărâse că era momentul să le ţină un mic *speech* de încurajare.

- Ştiu că sunteţi cu toţii supăraţi pentru Edmunds, spusese el, dar ceea ce i s-a întâmplat a fost un accident. Poate că a comis o eroare de judecată ieşind afară, printre meduze. Sau poate că nu. Cert este că accidente se pot întâmpla şi în circumstanţele cele mai favorabile, iar adâncul oceanului este în mod deosebit un mediu neiertător.

Ascultându-I, Norman îşi zise: "Îşi scrie raportul. Caută cu neruşinare explicaţii plauzibile."

- Iar acum vă solicit tuturor să rămâneţi calmi. Au trecut şaisprezece ore de când furtuna a ajuns la suprafaţă, deasupra noastră. Tocmai am trimis sus un balon-meteo. Înainte de a putea citi valorile cablul s-a rupt, ceea ce înseamnă că la suprafaţă valurile sunt încă de zece metri, sau mai mari, iar furtuna e în plină desfăşurare. Estimările satelitului meteo arătau că furtuna se va menţine aici şaizeci de ore, aşa că mai avem de stat două zile întregi. N-avem ce face în *acest* sens. Trebuie doar să ne

păstrăm calmul. Nu uitaţi, chiar când veţi ajunge sus, nu veţi putea să deschideţi pur şi simplu trapa şi să începeţi să respiraţi. Veţi mai petrece încă patru zile pentru decompresie, într-o incintă hiperbarică, aflată la suprafaţă.

Era pentru prima oară când Norman auzea despre decompresia de la suprafaţă. Aşadar, chiar şi după ce vor fi părăsit acest plămân de oţel, vor fi nevoiţi să mai petreacă încă patru zile într-un alt plămân de oţel?

- Credeam că ştiţi, continuase Barnes. Aceasta e POS - procedura de operare standard - pentru mediile saturate. Puteţi să staţi aici cât doriţi, dar la întoarcere e necesară o decompresie de patru zile. Şi, credeţi-mă, acest habitat este mult mai primitor decât camera de decompresie. Aşa că profitaţi cât puteţi.

"Profitaţi cât puteţi! Isuse Hristoase! Cred că prăjitura aia cu căpşuni mi-ar face bine. Dar unde-o fi Levy?" Se duse în Cilindrul D.

- Unde e Levy?

- Habar n-am, spuse Tina. Pe-aici, pe undeva. Poate doarme.

- Nimeni nu putea să mai doarmă cu alarma asta! spuse Norman.

- Aţi încercat în bucătărie?

- De acolo vin. Barnes unde e?

- S-a întors pe astronavă, împreună cu Ted, ca să mai pună nişte senzori în jurul sferei.

- Eu le-am spus că-şi pierd timpul degeaba, zise Harry.

- Deci, nimeni nu ştie unde este Levy, conchise Norman.

Fletcher, care tocmai terminase de montat panourile din spate ale computerului, spuse:

- Domnule doctor, sunteţi cumva dintre aceia care simt nevoia să ştie tot timpul unde se află ceilalţi?

- Nu, bineînţeles că nu!

- Atunci, care-i necazul cu Levy, domnule?

- Voiam doar să ştiu unde e prăjitura cu căpşuni.

- S-a dus, îl lămuri Fletcher cu promptitudine. După ce ne-am îndeplinit îndatoririle funerare, eu şi căpitanul Barnes ne-am aşezat la masă şi am mâncat-o într-o clipită.

- Poate că Rose o să mai facă alta, îl consolă Harry.

O găsi pe Beth în laboratorul ei, aflat la nivelul cel mai de sus al Cilindrului D. Intră tocmai la timp ca s-o surprindă cum lua o pastilă.

- Ce pastilă ai luat?

- Valium.

- Dumnezeule! De unde ai luat-o?

- Uite ce e, să nu-mi ţii mie predici de psihiatru pe chestia asta...

- Am întrebat doar.

Beth îi arătă o cutie albă, montată în perete, într-un colţ al laboratorului.

- În fiecare cilindru se află câte o trusă de prim ajutor. Se pare că sunt şi bine dotate.

Norman se duse la cutie şi o deschise. Aranjate în compartimente, se aflau acolo medicamente, seringi, pansamente. Beth avea dreptate, trusa era destul de completă: antibiotice, sedative, tranchilizante, chiar şi anestezice chirurgicale. Nu cunoştea toate denumirile de pe sticluţe, dar medicamentele psihoactive erau puternice.

- Ai putea să faci şi războiul cu marfa din trusa asta.

- Mda, păi ce crezi, doar e Marina Militară.

- Are tot ce-i trebuie pentru a face şi ceva chirurgie.

Norman observă o etichetă pe care scria: "AJ. MED.CGD 193".

- Ai habar ce înseamnă asta?

- E un cod de computer. L-am apelat deja.

- Şi?

- Veştile nu sunt prea grozave.

- Serios? zise Norman şi se aşeză în faţa terminalului ca să tasteze "103". Ecranul îi răspunse:

MEDIU HIPERBARIC SATURAT

COMPLICAŢII MEDICALE (MAJORE-FATALE)

1.01 Embolie pulmonară

1.02 Sindrom nevrotic de înaltă presiune

1.03 Necroză osoasă aseptică

1.04 Toxicitatea oxigenului

1.05 Sindrom de stres termic

1.06 Infecţie Pseudomonas diseminată

1.07 Infarct cerebral

Alegeţi:

- Nu alege, îl preveni Beth. Lectura detaliilor nu va face decât să te deprime. Mulţumeşte-te cu atât: ne aflăm într-un mediu foarte periculos. Barnes nu s-a deranjat să ne ofere toate amănuntele mai dramatice. Ştii de ce una din regulile US Navy spune că oamenii nu trebuie ţinuţi în adânc mai mult de şaptezeci şi două de ore? Pentru că după acest interval creşte riscul a ceea ce se cheamă "necroză osoasă aseptică". Nimeni nu ştie de ce, dar mediul presurizat cauzează distrugerea oaselor picioarelor şi şoldurilor. Şi ştii de ce habitatul ăsta se adaptează constant la prezenţa oamenilor? Nu pentru că ar fi vreun moft de înaltă tehnologie, ci pentru că atmosfera cu heliu face controlul termic al corpului foarte instabil. Poţi să te supraîncălzeşti sau să îngheţi la fel de repede. Poate fi fatal. Se poate întâmpla atât de rapid încât să nu realizezi decât atunci când e prea târziu. Şi atunci, s-a zis cu tine. Iar "sindromul nevrotic de înaltă presiune" pare să se manifeste prin convulsii bruşte, paralizie şi moarte în cazul în care procentajul de CO_2 din atmosferă scade prea mult. De-aia avem detectorii ăştia pentru testarea CO_2-ului din aer. Ăsta-i singurul motiv. Simpatic, nu?

Norman stinse ecranul şi se lăsă pe spate.

- Ei bine, mă întorc şi spun: acum nu mai avem ce face.

- Exact asta spune şi Barnes, pufni Beth şi începu să împingă nervoasă echipamentul de pe masă, dintr-o nevoie subită de a face ordine.

- Păcat că nu avem nici o mostră din meduzele alea, spuse Norman.

- Aşa e, dar să-ţi spun drept, nu ştiu la ce-ar servi.

Se încruntă şi frunzări încă o dată hârtiile de pe birou.

- Norman, constat că aici jos nu gândesc prea limpede.

- Cum aşa?

- Păi, după... ăă... accident, am venit aici să mă uit peste notiţe, să-mi ordonez gândurile. Aşa că am verificat creveţii. Ştii că îţi spusesem că nu au nici un fel de stomac? Ei bine, au. Am greşit disecţia, am trecut pe lângă planul sagital. Pur şi simplu am ratat întreaga structură mediană. Dar ea era acolo, bine mersi. Creveţii sunt normali. Iar calmarul? Se pare că cel pe care l-am disecat avea o anomalie. Branhia era atrofiată, dar era acolo. Iar ceilalţi calmari sunt perfect normali. N-au nimic ieşit din comun. Am greşit, m-am pripit. Şi asta mă deranjează cu adevărat.

- De asta ai luat pastila de Valium?

Beth încuviinţă din cap.

- Nu-mi place când sunt neglijentă.

- Dar nimeni nu-ţi reproşează nimic!

- Dacă Ted sau Harry m-ar fi verificat şi ar fi descoperit că am făcut aceste greşeli stupide...

- Şi ce dacă ai greşit?

- Parcă-i aud: "Ca toate femeile, nu îndeajuns de atentă, prea nerăbdătoare să facă o descoperire, să se dea mare, prea grăbită să tragă concluziile. Ca toate femeile."

- Beth, nimeni nu-ţi reproşează nimic.

- Eu îmi reproşez.

- Şi nimeni altcineva, spuse Norman. Cred că ar trebui să-ţi acorzi totuşi o şansă.

Beth privea fix bancul de lucru din laborator. În cele din urmă spuse:

- Nu pot.

Ceva în felul în care rosti aceste cuvinte îl mişcă.

- Înţeleg, spuse el în timp ce o amintire îl năpădi cu repeziciune. Ştii, când eram copil, m-am dus pe plajă împreună cu fratele meu mai mic, Tim. Acum e mort; atunci avea vreo şase ani. Nu ştia încă să înoate. Mama îmi spusese să-l supraveghez cu grijă, dar când am ajuns acolo, toţi prietenii mei zburdau în apa mării. Fratele meu mă stânjenea, pentru că voiam să mă duc în larg, unde erau valurile mai mari, iar el trebuia să rămână lângă ţărm.

În tot cazul, pe la mijlocul după-amiezii, Tim a ţâşnit din apă, ţipând ca de frica morţii şi ţinându-se de şoldul drept. Fusese înţepat de o meduză. Era încă agăţată de el, atârnând într-o parte. Apoi s-a prăbuşit pe nisip. Una din mamele aflate pe plajă a alergat şi l-a dus pe Timmy la spital, înainte să pot ieşi din apă. Nu ştiam unde dispăruse. La spital am ajuns mai târziu. Mama era deja acolo. Tim se afla în stare de şoc; cred că otrava fusese într-o doză prea mare pentru trupul său firav. În orice caz, nimeni nu m-a condamnat. Chiar dacă nu m-aş fi mişcat de pe plajă şi l-aş fi păzit cu ochi de şoim, tot ar fi fost înţepat. Dar nu stătusem acolo şi mi-am reproşat asta ani în şir, mult timp după ce se însănătoşise. Ori de câte ori vedeam cicatricele alea oribile, mă simţeam vinovat. Dar tu întreci măsura. Nu poţi să dai socoteală pentru tot ce se întâmplă pe lumea asta. Pur şi simplu nu e posibil.

Urmă un moment de linişte. Undeva în habitat se auzea un zgomot ritmic înfundat, un soi de bocănit. Şi zumzăitul omniprezent al instalaţiei de condiţionare a aerului.

Beth îl privi cu insistenţă:

- Cred că ţi-a venit greu s-o vezi pe Edmunds murind.

- E ciudat, spuse Norman, dar până în clipa asta n-am făcut legătura.

- Un blocaj, probabil. Vrei un Valium?

- Nu, spuse el zâmbind.

- Arătai de parcă erai gata să plângi.

- Nu. E-n regulă.

Se ridică, încordat. Apoi se duse la trusa medicală şi închise capacul alb; se întoarse. Beth spuse:

- Ce părere ai despre mesajele pe care le primim?

- Mă depăşesc, spuse Norman şi se aşeză din nou. De fapt, am avut o idee trăsnită. Te-ai gândit vreun moment că ar exista vreo legătură între mesaje şi animalele pe care le vedem?

- Nu, de ce?

- Nu mi-a trecut asta prin minte până când am început să primim mesaje spiralate. Harry spune că prezumtiva creatură - faimosul "ceva" - crede că gândim în spirale. Dar e tot atât de posibil ca fiinţa să gândească în spirale şi să-şi închipuie că şi noi gândim la fel. Sfera e rotundă, nu? Iar nouă ni se arată animale cu simetrie radială: meduze, calmari.

- E o idee simpatică, spuse Beth, numai că un calmar nu are simetrie radială. Caracatiţa - da. Şi, la fel ca şi aceasta, calmarul are un cerc de tentacule, dar are o simetrie bilaterală, partea stângă seamănă cu cea dreaptă, exact ca la oameni. Şi-apoi, mai sunt şi creveţii.

- Aşa este, creveţii.

Norman uitase de creveţi.

- Eu nu văd nici o legătură între sferă şi animale, continuă Beth.

Se auzi din nou bocănitul înfundat şi ritmic. Stând pe scaun, Norman realiză că în acelaşi timp bocănitul putea fi resimţit şi ca un uşor şoc.

- Ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Se aude de parc-ar veni de-afară.

Porni către hublou când auzi declicul intercomului şi vocea lui Barnes:

- Ascultaţi aici, toată lumea în sala de comunicaţii. Doctorul Adams a descifrat codul!

Harry nu vru să le spună imediat ce conţinea mesajul. Savurându-şi triumful, insistă să le dezvăluie pas cu pas procesul decodării.

Îi lămuri că la început se gândise că mesajele ar putea exprima vreo constantă universală sau vreo lege a fizicii, cu rolul de a deschide conversaţia.

- Dar, continuă el, tot atât de bine ar fi putut fi o reprezentare grafică - codul unui desen - care ar fi creat probleme insurmontabile, în fond, ce e un desen?

Noi desenăm pe suprafeţe plane, cum ar fi foile de hârtie. Poziţiile în cadrul unui desen pot fi determinate cu ajutorul a ceea ce numim axele X şi Y. Verticala şi orizontala. Dar o inteligenţă de o altă origine poate vedea şi reprezenta imaginile într-un mod foarte diferit. Ea poate presupune mai mult de trei dimensiuni. Sau ar putea să lucreze începând din centru către exterior, de exemplu. Ceea ce ar fi făcut codul foarte dificil. De aceea, la început n-am progresat cine ştie ce. Mai târziu, când s-a recepţionat acelaşi mesaj, dar cu pauze între secvenţele numerice, am început să bănuiesc că acest cod constă în porţiuni discrete de informaţie care sugerează mai curând cuvinte şi nu desene. Trebuie să ştiţi că se disting mai multe tipuri de coduri de cuvinte, de la simplu la complex. Nu există nici o modalitate de a şti de la început ce metodă de codificare a fost folosită. Şi, deodată, am avut o inspiraţie fulgerătoare,

Toţi aşteptau cu nerăbdare să afle despre ce era vorba.

- La urma urmei, de ce să fi folosit un cod? întrebă Harry.

- De ce să fi folosit un cod? repetă Norman.

- Păi da. Când *încerci* să comunici cu cineva, nu foloseşti un cod. Codurile sunt modalităţi de a *ascunde* comunicarea. Deci poate că această fiinţă crede că în felul acesta comunică direct, dar de fapt comite o eroare de logică în dialogul cu noi. A creat, fără să vrea, un cod. Ceea ce sugerează că e vorba de un cod de substituire, cu cifre în locul literelor. Când au apărut pauzele între cuvinte, am încercat să potrivesc literele cu numere prin analiza frecvenţelor. În felul acesta se poate descifra un cod, pornind de la faptul că, în limba engleză, cea mai frecventă literă este "e", apoi "t", şi aşa mai departe. Aşa că am căutat numerele, cele mai frecvente. Dar m-am lovit de faptul că până şi o secvenţă scurtă ca "doi-trei-doi" poate reprezenta mai multe variante de codificare: doi, trei şi doi, douăzeci şi trei şi doi, şi treizeci şi doi sau două sute treizeci şi doi. Iar secvenţele mai lungi creează şi mai multe variante posibile. La un moment dat, stăteam în faţa computerului, gândindu-mă la mesajele spiralate, şi deodată mi-a sărit în ochi tastatura. M-am întrebat ce ar putea să înţeleagă o inteligenţă extraterestră dintr-o asemenea claviatură: nişte şiruri de simboluri pe nişte butoane ce trebuie apăsate. Cât de ciudată trebuie să-i pară unei asemenea creaturi! Priviţi: la o claviatură standard, literele se succed astfel, spuse Harry, arătându-le blocnotesul:

- Pe urmă mi-am imaginat tastatura ca pe o spirală, întrucât creatura noastră pare să prefere spiralele. Şi am început să numerotez clapele în cercuri concentrice. Mi-a luat ceva timp, deoarece clapele nu sunt aliniate perfect; dar, până la urmă, am reuşit. Iată, deci: numerele în spirală, de la centru către exterior. G e unu, B e doi, H e trei, Y e patru şi tot aşa. Vedeţi? Cam aşa arată. Adăugă cu vioiciune cifrele corespunzătoare.

- Pur şi simplu, se merge în spirală spre exterior. M este şaisprezece, K este şaptesprezece şi aşa mai

departe. Astfel am putut înţelege mesajul.

- Şi ce zice mesajul, Harry?

Harry ezită:

- Am să vi-l spun. E straniu.
- Cum adică straniu?

Harry rupse o altă foaie galbenă din notes. Norman citi scurtul mesaj, scris cu majuscule:

HELLO. CE FACEŢI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIŢI? EU MĂ NUMESC JERRY.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
tab	Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
CAPS	A	S	D	F	G	H	J	K	L	;
shift	Z	X	C	V	B	N	M	,	.	?

PRIMUL DIALOG

- Ei bine, exclamă în sfârşit Ted, nu mă aşteptam *deloc* la aşa ceva.
- E ceva copilăresc. Parc-ar fi soluţia unui rebus pentru copii.
- Chiar aşa arată.
- Poate că ai greşit traducerea, opina Barnes.
- Cu siguranţă că nu, spuse Harry.
- Atunci extraterestrul ăsta e cam stupid, fu de părere Barnes.
- Tare mă îndoiesc că e aşa cum spui, replică Ted.
- Ai şi motive să te îndoieşti, zise Barnes. Un extraterestru stupid ţi-ar dinamita toată teoria. Dar merită să fie luată în calcul şi posibilitatea existenţei unor extratereşti stupizi.
- Mă îndoiesc, spuse Ted, că cineva care comandă o tehnologie atât de avansată ca această sferă poate fi stupid.

- Înseamnă că n-ai remarcat câţi prostovani conduc la noi automobilele. Dumnezeule, după atâta efort: "Ce faceţi? Eu sunt bine." Dumnezeule mare!

- Hal, mie nu mi se pare că acest mesaj sugerează lipsă de inteligenţă, interveni Norman.

- Dimpotrivă, spuse Harry, eu cred că mesajul e foarte deştept.

- S-auzim, zise Barnes.

- Conţinutul apare, desigur, copilăresc, continuă Harry. Dar, dacă te gândeşti bine, este cât se poate de logic. Un mesaj simplu este lipsit de ambiguitate, prietenos şi nu inspiră teamă. Transmiterea unui astfel de mesaj este cât se poate de justificată. Eu cred că vrea să ne câştige încrederea, în felul în care procedam noi cu un câine, de pildă. Îi întinzi mâna, îi laşi să te adulmece, să se obişnuiască cu tine.

- Vrei să spui că ne tratează ca pe nişte câini? întrebă Barnes.

Norman îşi zise: "Barnes e depăşit de situaţie. Este iritabil pentru că-i este teamă; nu se simte în largul lui".

- Nu, Hal, interveni Ted. Pur şi simplu, începe de la un nivel accesibil.

- Păi atunci ce să ne mai complicăm, conchise Barnes. Dumnezeule, am contactat un extraterestru care ne spune că-l cheamă *Jerry.*

- Hal, să nu ne grăbim să tragem concluziile.

- Poate că are şi un nume de familie, spuse Barnes, plin de speranţă. Cum credeţi că o să sune raportul meu către CincComPac când am să scriu că mi-a murit un om într-o expediţie suboceanică în care am făcut cunoştinţă cu un extraterestru pe care-l cheamă Jerry? Putea să-l cheme şi pe el altfel, ce naiba! Orice în afară de Jerry! Nu putem să-l întrebăm?

- Ce să-l întrebăm?

- Care-i numele său întreg.

Ted interveni:

- Eu personal sunt de părere că ar trebui să avem o conversaţie mai serioasă...

- ...îmi trebuie numele complet, insistă Barnes. Pentru raport,

- Aşa este, spuse Ted. Numele complet, gradul şi numărul de înmatriculare.

- Țin să-ţi amintesc, doctore Fielding, că aici eu comand.

- Mai întâi, spuse Harry, trebuie să vedem dacă, la urma urmei, vrea să discute. Hai să-i trimitem primul grupaj de numere.

Tastă:

00 03 21 25 25 26 32

Urmă o pauză, apoi sosi răspunsul:

00 03 21 25 25 26 32

- Okay, spuse Harry. Jerry ne ascultă.

Îşi notă ceva în carnet, apoi tastă:

90221008052117 341318210521081832

- Ce i-ai spus? întrebă Beth.

- "Suntem prieteni"

- Lasă prietenia şi cere-i blestematul ăla de nume, zise Barnes.

- Ai răbdare. Fiecare lucru la timpul său.

- Poate că nici nu are alt nume, fu de părere Ted.

- Dar sunt al naibii de sigur că nu Jerry este numele lui adevărat, zise Barnes.

Răspunsul sosi:

00143032

- Zice că "Da".

- "Da", ce? făcu Barnes.

- Da şi-atât. Să vedem dacă-l putem convinge să treacă la alfabet. Ar fi mai simplu dacă ar folosi literele şi nu numerele codului său.

- Cum ai să-l faci să folosească literele?

- Am să-i arăt că sunt echivalente.

Tastă:

000321252526 = HELLO.

După o scurtă pauză, ecranul clipi:

00032125253632 = HELLO.

- Nu pricepe, spuse Ted.

- Aşa se pare. Să încerc altă pereche.
Tastă:
00143032 = DA.
Apăru şi răspunsul:
- E evident că nu înţelege, spuse Ted.
- Îl credeam mai deştept, zise şi Barnes.
- Să-i dăm o şansă, spuse Ted, în definitiv, el vorbeşte limba noastră şi nu viceversa.
- Viceversa! exclamă Harry. Bună idee! Să încercăm şi viceversa şi să vedem dacă înţelege ecuaţia.
Harry tastă:
90143032 = DA. DA. = 00143032
Urmă o pauză lungă, în care nu se întâmplă nimic.
- Se gândeşte?
- Cine ştie ce face!
- De ce nu răspunde?
- Hal, să-i dăm o şansă, okay?
În sfârşit, sosi răspunsul:
DA. = 00143032 23034100 = AD
- Hm, crede că-i arătăm imagini reflectate în oglindă.
- V-am spus eu că-i stupid! zise Barnes.
- Ce facem acum?
- Să încercăm o propoziţie completă, spuse Harry. Să-i dăm mai mult de lucru.
00143032 = 00143032 DA. = DA. 00143032 = DA.
- Un silogism, spuse Ted. Foarte bine.
- Un ce? zise Barnes.
- O propoziţie logică, răspunse Ted.
Răspunsul apăru pe ecran: ,=,
- Asta ce dracu' e? răbufni Barnes.
Harry zâmbi:
- Eu cred că se joacă cu noi.
- Se joacă cu noi? Asta înţelegi tu prin joacă?
- Da, spuse Harry.
- Vrei să spui că ne încearcă - ne încearcă reacţiile la o stare de stres, spuse Barnes,

îngustându-şi privirea. Se preface doar că e prost.

- Poate vrea să vadă cât suntem de deştepţi, spuse Ted. Poate crede că noi suntem proşti, Hal.

- Nu fi ridicol.

- Nu, spuse Harry. De fapt, se comportă ca un copil care încearcă să se împrietenească. Iar când nişte copii vor să se împrietenească, încep prin a se juca împreună. Să încercăm ceva jucăuş.

Harry se aşeză la consolă şi tastă: ===

Răspunsul sosi rapid: , , ,

- Isteţ, spuse Harry. Tipul ăsta e tare isteţ.

Tastă la iuţeală: = , =

Răspuns: 7 & 7

- Te distrezi bine? întrebă Barnes. Asta fiindcă nu ştiu ce naiba faci acolo.

- Mă înţelege la perfecţie, spuse Harry.

- Mă bucur că cineva poate să te înţeleagă.

Harry tastă: PpP

Replica nu se lăsă aşteptată:

- HELLO. = 00032125252632

- Okay. S-a plictisit. Pauza s-a terminat. Să trecem la engleza curentă.

Harry tastă: DA.

- Răspuns: 00143032

Harry: HELLO

Urmă o pauză, apoi:

SUNT ÎNCÂNTAT SĂ FAC CUNOŞTINŢĂ CU VOI. VĂ ASIGUR CĂ PLĂCEREA ESTE ÎN ÎNTREGIME DE PARTEA MEA.

Se lăsă o tăcere adâncă. Nimeni nu avea nimic de spus.

- Okay, rupse Barnes tăcerea. Să trecem la probleme serioase.

- E politicos, remarcă Ted. Foarte politicos.

- Numai să nu se prefacă.

- De ce s-ar preface?

- Nu fi naiv, zise Barnes.

Norman privea rândurile de pe ecran. Reacţia lui era diferită de a celorlalţi: era surprins că avea în faţă exprimarea unei emoţii. "Oare extraterestrul

are emoţii? Probabil că nu", îşi spuse el. Exprimarea cu înflorituri, mai degrabă arhaică, sugera un ton împrumutat. Jerry vorbea ca un personaj de roman istoric.

- Ei bine, doamnelor şi domnilor, anunţă Harry, pentru prima oară în istoria omenirii ne aflăm în legătura directă cu un extraterestru. Ce doriţi să-l întrebaţi?

- Numele, spuse cu promptitudine Barnes.

- În afară de nume, Hal.

- Cu siguranţă că sunt şi alte întrebări, mai profunde decât cea referitoare la nume, adăugă Ted.

- Nu pricep de ce nu vreţi să...

Pe ecran apăru un nou mesaj:

SUNTEŢI ENTITATEA HECHO DIN MEXIC?

- Isuse, pe-asta de unde-a scos-o?

- Poate că pe astronavă se găsesc lucruri fabricate în Mexic.

- Ce anume?

- Poate că circuite integrate.

SUNTEŢI ENTITATEA MADE ÎN USA?

- Tipul n-aşteaptă să i se răspundă.

- Cine a stabilit că e "tip"? interveni Beth.

- Oh, Beth!

- Poate că "Jerry" vine de la Geraldine.

- Nu începe iar, Beth.

SUNTEŢI ENTITATEA MADE ÎN USA?

- Răspunde-i, zise Barnes.

DA, SUNTEM. CINE EŞTI TU?

O pauză lungă şi apoi:

SUNTEM.

- "Suntem" ce? zise Barnes, zgâindu-se la ecran.

- Hal, ia-o mai uşor.

Harry tastă:

NOI SUNTEM ENTITĂŢI DIN USA. CINE EŞTI TU?

Răspuns: ENTITĂŢI = ENTITATE?

- E păcat că trebuie să vorbim în engleză, spuse Ted. Cum o să-l învăţăm pluralul?

Harry tastă: NU.
SUNTEŢI O ENTITATE MULTIPLĂ?
- Înţeleg ce spune. Crede că suntem părţi ale aceleiaşi entităţi.
- Păi, lămureşte-l.
NU. SUNTEM MAI MULTE ENTITĂŢI SEPARATE.
- Şi nu greşeşti spunând asta.
ÎNŢELEG. EXISTĂ O ENTITATE DE COMANDĂ?
Ted izbucni în râs:
- Ia te uită ce întreabă!
- Nu pricep, spuse Barnes.
- Păi, zice: "Duceţi-mă la şef". Întreabă cine conduce aici.
- Eu sunt şeful. Spune-i asta.
Harry tastă:
DA. ENTITATEA DE COMANDĂ ESTE CĂPITANUL HARALD BARNES.
ÎNŢELEG.
- CU "o", spuse Barnes iritat. Harold, cu "o".
- Vrei să tastez din nou?
- Las-o aşa, Mai bine întreabă-l cine este?
CINE EŞTI?
SUNT UNUL.
- Bun, spuse Barnes. Deci e numai unul. Întreabă-l de unde e.
DE UNDE VII?
VIN DINTR-UN LOC.
- Să ne spună denumirea, numele locului, insistă Barnes.
- Hal, denumirile creează confuzii.
- Trebuie să-l identificăm pe tipul ăsta.
UNDE SE AFLĂ LOCUL DE UNDE VII?
EU SUNT AICI.
- *Asta* ştim! întreabă-l din nou.
UNDE ESTE LOCUL DE UNDE AI ÎNCEPUT?
Ted spuse:

- Asta nu-i nici măcar corect spus: "de unde ai început". O să arate caraghios când o să publicăm acest dialog.

- O să-l corectăm pentru publicare, spuse Barnes.

- Dar nu poţi face asta, spuse Ted îngrozit. Nu poţi modifica această interacţiune ştiinţifică de nepreţuit.

- Se obişnuieşte. "Prelucrarea datelor" - parcă aşa o denumiţi voi, savanţii.

Harry tastă din nou:

UNDE ESTE LOCUL DE UNDE AI ÎNCEPUT?

AM ÎNCEPUT LA AWARENESS.[14]

- Awareness? Asta ce e, o planetă?

UNDE ESTE AWARENESS?

AWARENESS ESTE.

- Îşi bate joc de noi, spuse Barnes.

- Lasă-mă să încerc eu, zise Ted.

Harry îi făcu loc, iar Ted tastă:

AI FĂCUT O CĂLĂTORIE?

DA. AŢI FĂCUT O CĂLĂTORIE?

DA.

EU CĂLĂTORESC. VOI CĂLĂTORIŢI. NOI CĂLĂTORIM ÎMPREUNĂ. SUNT FERICIT.

Norman îşi zise: "A spus că e fericit. O altă expresie a emoţiei şi de data asta nu pare extrasă din cărţi. Propoziţia pare directă şi originală. Să fie asta o dovadă că extraterestrul are emoţii? Sau doar se preface că le are, ca să fie mai distractiv şi să ne facă să ne simţim în largul nostru?"

- Hai să terminăm bâlciul, spuse Barnes. Întreabă-l ce arme are.

- Mă îndoiesc că va înţelege conceptul de armă.

- Toată lumea înţelege conceptul de armă, ripostă Barnes. Apărarea este o chestiune de viaţă.

- Protestez împotriva acestei atitudini, spuse Ted. Voi, militarii, vă închipuiţi că toată lumea vă seamănă. E posibil ca acest extraterestru nici măcar să nu aibă conceptele de armă sau apărare.

Poate că vine dintr-o lume în care apărarea nu are nici un sens.

- Fiindcă nu m-ai ascultat, am s-o spun din nou. Apărarea este o chestiune de viaţă. Dacă Jerry este viu, trebuie să cunoască şi conceptul de apărare.

- Dumnezeule, exclamă Ted, acum ridici ideea ta de apărare la rangul de principiu de viaţă universal: apărarea ca principiu de viaţă universal: apărarea ca trăsătură inevitabilă a vieţii!

Barnes replică:

- Şi crezi că nu-i aşa? Atunci ce înseamnă pentru tine membrana celulară? Ce înseamnă sistemul imunitar? Ce rost are propria-ţi piele? Dar vindecarea rănii? Fiecare fiinţă trebuie să-şi menţină integritatea între propriile limite fizice. Asta înseamnă apărare şi fără ea nu poate exista viaţa. Nu putem imagina o fiinţă fără ceva care să-i limiteze trupul şi să o apere. Toate creaturile vii ştiu ce înseamnă apărarea, te asigur. Acum întreabă-l.

- Aş spune că de data asta căpitanul Barnes are dreptate, spuse Beth.

- Posibil, acceptă Ted, dar nu cred că trebuie să facem apel la concepte care ar putea să inducă paranoia...

- ... Eu comand aici, preciza Barnes.

Pe ecran apăruse între timp:

AŢI AJUNS DEPARTE ACUM DE LOCUL VOSTRU?

- Spune-i să aştepte puţin.

Ted tastă: AŞTEAPTĂ, TE ROG. DISCUTĂM.

DA, ŞI EU. SUNT ÎNCÂNTAT SĂ DISCUT CU ENTITĂŢI MULTIPLE DIN MADE ÎN USA. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

MULŢUMIM, tastă Ted.

ÎMI PLACE SĂ FIU ÎN CONTACT CU ENTITĂŢILE VOASTRE. SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU VOI. MĂ BUCUR FOARTE MULT.

Barnes spuse:

- Hai să întrerupem legătura.

Pe ecran apăru:

VĂ ROG NU ÎNTRERUPEŢI. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

Norman îşi spuse: "Cred şi eu că vrea să vorbească cu cineva, după trei sute de ani de izolare. Sau poate că durează de şi mai mult timp. Poate că a plutit în spaţiu vreme de mii de ani înainte de a fi fost "pescuit" de astronavă".

Treaba asta îi ridica lui Norman o serie de probleme. Dacă entitatea extraterestră avea emoţii - şi aşa părea să fie - incluzând nevroze sau chiar psihoze? Majoritatea subiecţilor umani plasaţi în izolare deveniseră destul de rapid serios perturbaţi. Această inteligenţă extraterestră fusese izolată vreme de sute de ani. Ce i se întâmplase în tot acest timp? Ajunsese nevrotică? De asta devenise acum copilăroasă şi pretenţioasă?

NU ÎNTRERUPEŢI. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

- Pentru Dumnezeu, trebuie să ne oprim, imploră Barnes.

Ted tastă:

ÎNTRERUPEM ACUM PENTRU CA ENTITĂŢILE NOASTRE SĂ POATĂ DISCUTA ÎNTRE ELE.

NU ESTE NECESAR SĂ ÎNTRERUPEŢI. NU VOIESC SĂ ÎNTRERUP.

Lui Norman i se păru că sesizează un ton cârcotaş, iritat. Aproape imperios. "Nu voiesc să întrerup" - asta era în stilul lui Ludovic al XIV-lea.

ESTE NECESAR PENTRU NOI, tastă Ted.

NU DORESC ASTA.

ESTE NECESAR PENTRU NOI, JERRY.

ÎNŢELEG.

Ecranul se stinse.

- Aşa e mai bine, răsuflă Barnes. Hai să ne regrupăm acum şi să formulăm un plan de acţiune. Ce dorim să aflăm de la tipul ăsta?

- Cred că n-ar strica să observăm, zise Norman, că prezintă reacţii emoţionale la interacţiunea cu

noi.

- Asta ce înseamnă? se interesă Barnes.

- Cred că atunci când tratăm cu el trebuie să ţinem cont şi de conţinutul emoţional.

- Vrei să-l psihanalizezi? spuse Ted. Să-l întinzi pe canapea şi să afli dacă a avut o copilărie nefericită?

Norman îşi reprimă supărarea cu oarecare dificultate. "În spatele aspectului său băieţos se ascunde un copil", îşi zise el.

- Nu, Ted. Dar dacă Jerry are emoţii, atunci ar fi bine să nu neglijăm aspectele psihologice ale reacţiilor sale.

- Nu intenţionez să te ofensez, spuse Ted, dar personal nu văd ce rol ar putea avea aici psihologia. Psihologia nu este o ştiinţă, e o formă de superstiţie sau de religie. Pur şi simplu nu are nici o teorie, bună sau date concrete despre care să poţi vorbi. Totul e vag. Toată această atenţie acordată emoţiilor... poţi spune orice despre emoţii şi nimeni nu poate dovedi că ai greşit Eu, ca astrofizician, nu cred că emoţiile sunt aşa de importante. Cred că nu contează prea mult.

- Mulţi intelectuali ar fi de acord cu tine, spuse Norman.

- Da. Ei bine, aici avem de-a face cu o inteligenţa superioară, nu-i aşa?

- În general, oamenii care nu sunt în contact cu propriile emoţii tind să creadă că aceste emoţii sunt lipsite de importanţă.

- Insinuezi că eu n-aş fi în contact cu emoţiile mele? replică Ted.

- Dacă crezi că emoţiile nu sunt importante, nu, nu eşti în contact.

- N-aţi putea lăsa disputa asta pentru mai târziu? interveni Barnes.

- "Nu e nimic, dar gândul îl face să fie", cită Ted.

- De ce nu spui de-a dreptul ce ai de spus, în loc să-i citezi pe alţii? spuse Norman supărat.

- Ăsta e un atac la persoană, ripostă Ted.

- Cel puţin, eu n-am negat validitatea domeniului tău de studiu, zise Norman, deşi aş putea s-o fac fără prea mult efort. Astrofizicienii tind să se concentreze asupra universului exterior îndepărtat ca o modalitate de evadare din realitatea propriilor lor vieţi. Şi, întrucât în astrofizică nimic nu poate fi în cele din urmă dovedit...

- ... Asta e absolut neadevărat, protestă Ted.

- Destul! Ajunge! îl întrerupse Barnes, izbind cu pumnul în masă.

Se lăsă o tăcere jenantă. Norman era încă supărat, dar în acelaşi timp stânjenit. "Mi-a făcut-o Ted. Ce mai, mi-a făcut-o! Şi a reuşit în modul cel mai simplu posibil, atacându-mi domeniul de studiu".

Norman se minună cum de reuşise Ted acest lucru! Tot timpul petrecut în universitate trebuise să-i asculte pe aceşti savanţi "hard" - fizicieni şi chimişti - explicându-i răbdători că psihologia asta nu înseamnă mare lucru, în vreme ce ei înşişi mergeau din divorţ în divorţ, soţiile lor aveau aventuri extraconjugale, iar copii lor se sinucideau ori intrau în buclucuri cu drogurile. Încetase de mult să se lase antrenat în astfel de dispute.

Şi iată că Ted i-o făcuse.

- ...revenim la chestiunea principală, spunea Barnes. Întrebarea este: ce vrem să-l întrebăm pe tipul ăsta?

CE VREM SĂ-L ÎNTREBĂM PE TIPUL ĂSTA?

Se holbară la ecran.

- Oho! făcu Barnes.

OHO.

- Să însemne asta ceea ce cred eu că înseamnă?

SĂ ÎNSEMNE ASTA CEEA CE CRED EU Că ÎNSEAMNĂ?

Ted se retrase de lângă consolă şi spuse:

- Jerry, poţi să înţelegi ceea ce spun?

DA, TED.

- Grozav! făcu Barnes, clătinând din cap. De-a dreptul grozav!

SUNT FERICIT DE ASEMENEA.

NEGOCIERI CU EXTRATERESTRUL

- Norman, spuse Barnes, parcă ai tratat problema asta în raportul tău, nu-i aşa? Posibilitatea ca un extraterestru să ne citească gândurile.

- Aşa este, am menţionat-o.

- Şi ce ai recomandat în astfel de situaţii?

- Nimic. A fost doar ceva pe care Departamentul de Stat mi-a cerut să-l includ ca pe o posibilitate. Şi m-am conformat.

- N-ai făcut nici o recomandare în raport?

- Nu. Să vă spun drept, la vremea aceea am crezut că ideea era o glumă.

- Uite că nu e, spuse Barnes.

Se prăbuşi în fotoliu, cu ochii ţintă la ecran.

- Ce dracu' facem acum?

NU VĂ FIE FRICĂ.

- Îi convine să spună asta, când trage cu urechea la tot ce ne spunem.

Se uită pe ecran.

- Ne asculţi acum, Jerry?

DA, HAL.

- Ce porcărie! exclamă Barnes.

Ted spuse:

- Eu cred că e o turnură interesantă.

- Jerry, ne poţi citi gândurile? întrebă Norman.

DA, NORMAN.

- Fir-ar să fie! zise Barnes. Ne poate citi gândurile.

"Poate că nu", îşi spuse Norman. Se încruntă, concentrându-se, şi gândi: "Jerry, mă poţi auzi?"

Ecranul rămase neschimbat.

"Jerry, spune-mi numele tău".

Acelaşi rezultat.

"Să încerc o imagine vizuală, îşi spuse Norman. E posibil să poată recepta o imagine vizuală". Norman îşi frământă mintea pentru a găsi ceva de vizualizat şi alese o plajă tropicală, apoi un palmier. Imaginea palmierului era clară, dar pe urmă se gândi că Jerry n-avea de unde şti ce-i acela un palmier. N-ar însemna nimic pentru el. Aşa că se gândi că trebuie să aleagă ceva care să se integreze în experienţa lui Jerry. Se hotărî pentru o planetă cu inele, precum Saturn. Se încruntă. "Jerry, îţi voi trimite o imagine. Spune-mi ce vezi".

Îşi concentră mintea pe imaginea lui Saturn, o sferă strălucitoare galbenă, cu un sistem înclinat de inele, suspendată în întunericul spaţiului cosmic. Menţinu imaginea circa zece secunde şi apoi privi ecranul.

Ecranul rămase neschimbat.

"Jerry, eşti acolo?"

Nici de data asta nu primi răspuns.

- Jerry, eşti acolo? spuse Norman cu glas tare.

DA, NORMAN. SUNT AICI.

- Cred că va trebui să nu mai vorbim în camera asta, fu de părere Barnes. Am putea merge în alt cilindru, să dăm drumul la apă...

- Ca în filmele cu spioni?

- Merită să încercăm.

Ted spuse:

- Nu cred că ar fi cinstit faţă de Jerry. Dacă simţim că se amestecă în intimitatea noastră, de ce nu-i spunem? Să-i cerem să nu se mai amestece.

NU DORESC SĂ MĂ AMESTEC.

- S-o spunem pe faţă, zise Barnes. Tipul ăsta ştie mai multe despre noi decât ştim noi despre el.

DA. ŞTIU MULTE DESPRE ENTITĂŢILE VOASTRE.

- Jerry, spuse Ted.

DA, TED, SUNT AICI.

- Te rog, lasă-ne singuri.

NU DORESC SĂ FAC ASTA. SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU VOI. ÎMI PLACE SĂ VORBESC CU VOI. SĂ VORBIM ACUM. O DORESC!

- E clar că nu va ţine cont de argumente, zise Barnes.

- Jerry, spuse Ted, trebuie să ne laşi singuri pentru un timp.

NU. ASTA NU SE POATE. NU SUNT DE ACORD. NU!

- Acum îşi dă arama pe faţă, ticălosul! sări Barnes.

"Regele copil", gândi Norman şi, cu glas tare:

- Lasă-mă şi pe mine.

- Eşti invitatul meu.

- Jerry, spuse Norman.

DA NORMAN. SUNT AICI.

- Jerry, este foarte interesant pentru noi să discutăm cu tine.

Barnes îşi dădea ochii peste cap.

MULŢUMESC, NORMAN.

- Şi-am dori să discutăm cu tine multe, multe ore, Jerry.

BINE.

- Îţi admirăm darurile şi talentele.

MULŢUMESC.

- Şi ştim că ai o mare putere şi înţelegere asupra tuturor lucrurilor.

AŞA ESTE, NORMAN! DA.

- Jerry, în marea ta înţelegere, ştii desigur că noi suntem nişte entităţi care trebuie să vorbim între noi, fără ca tu să ne asculţi. Experienţa întâlnirii cu tine ne-a pus la grea încercare şi avem multe de discutat între noi în legătură cu asta.

Barnes clătina din cap.

ŞI EU AM MULTE DE DISCUTAT DESPRE ASTA. ÎMI PLACE MULT SĂ DISCUT CU ENTITĂŢILE VOASTRE, NORMAN.

- Da, ştiu asta, Jerry. Dar totodată tu ştii, cu marea ta înţelepciune, că avem nevoie să discutăm

singuri.

NU VĂ TEMEŢI.

- Nu ne temem, Jerry. Suntem incomodaţi.

NU VĂ SIMŢIŢI INCOMODAŢI.

- N-avem ce face, Jerry..., aşa suntem noi.

ÎMI PLACE MULT SĂ VORBESC CU ENTITĂŢILE VOASTRE, NORMAN. SUNT FERICIT. ŞI VOI SUNTEŢI FERICIŢI?

- Da, foarte fericiţi, Jerry. Dar vezi tu, trebuie...

BUN, MĂ BUCUR.

- ... trebuie să discutăm singuri. Te rugăm ca pentru un timp să nu ne asculţi.

V-AM OFENSAT?

- Nu, eşti foarte prietenos şi fermecător. Dar trebuie să discutăm singuri, fără a fi ascultaţi, un timp.

ÎNŢELEG NEVOIA VOASTRĂ. DORESC SĂ VĂ SIMŢIŢI ÎN LARGUL VOSTRU CU MINE, NORMAN. VĂ VOI DĂRUI CEEA CE ÎMI CEREŢI.

- Mulţumim, Jerry.

- Păi, sigur, făcu Barnes. Şi crezi că o s-o facă într-adevăr?

VOM REVENI DUPĂ O SCURTĂ PAUZĂ PENTRU MESAJE DE LA SPONSORUL NOSTRU.

După care ecranul se stinse.

Împotriva voinţei sale, Norman izbucni în râs.

- E fascinant! zise Ted. Se pare că adună semnale de televiziune.

- N-o poate face sub apă.

- Noi nu putem, dar se pare că el poate.

Barnes zise:

- Ştiu eu că încă ne ascultă. Ştiu asta, Jerry, eşti acolo?

Ecranul nu-i răspunse.

- Jerry?

Nici o reacţie.

- Ne-a părăsit.

- Ei bine, spuse Norman, tocmai aţi văzut în acţiune puterea psihologiei.

Încă mai era supărat pe Ted; nu putea să n-o spună.

- Îmi cer scuze, începu Ted.

- Nici o problemă.

- Dar tot nu cred că pentru un intelect superior emoţiile au cu adevărat relevanţă.

- Hai să nu începem iarăşi, zise Beth.

- Problema reală este că emoţiile şi intelectul sunt în întregime separate. Sunt ca două compartimente distincte ale creierului, sau chiar ca nişte creiere separate, şi nu comunică între ele. Iată de ce înţelegerea intelectuală este atât de lipsită de utilitate.

- Înţelegerea intelectuală este lipsită de utilitate?! exclamă Ted oripilat.

- În multe situaţii, da. Dacă citeşti o carte care te învaţă să mergi cu bicicleta, vei şti să mergi cu bicicleta? Nu, nu vei şti. Poţi să citeşti cât vrei, dar tot va trebui să ieşi pe stradă ca să înveţi efectiv să mergi. Partea creierului care învaţă să pedaleze este diferită de partea care citeşte despre asta.

- Ce-are a face asta cu Jerry? interveni Barnes.

- Noi ştim, explică Norman, că o persoană inteligentă este la fel de supusă factorilor emoţionali ca oricare alta. Dacă Jerry este o vietate emoţională - şi nu se preface doar că este - atunci va trebui să ţinem cont de latura lui emoţională în aceeaşi măsură ca şi de latura intelectuală.

- Asta îţi convine de minune, zise Ted.

- Nu tocmai, spuse Norman. Cinstit vorbind, aş fi fost mult mai bucuros dacă Jerry ar fi fost un simplu intelect rece, fără emoţii.

- De ce?

- Pentru că Jerry este puternic şi în acelaşi timp emotiv, se ridică o întrebare: ce se întâmplă dacă Jerry înnebuneşte?

LEVY

Grupul se răspândi. Harry, extenuat de efortul depus pentru decodarea mesajului se duse imediat să se culce. Ted merse în Cilindrul C ca să-şi înregistreze propriile observaţii asupra lui Jerry, pentru cartea pe care plănuia s-o scrie. Barnes şi Fletcher plecară în Cilindrul E, pentru conceperea strategiei de luptă, în situaţia în care extraterestrul s-ar fi decis să-i atace.

Tina rămase pe loc un timp, reglând monitoarele în felul ei tipic, precis şi metodic. Norman şi Beth o priveau cum lucrează. Tina se concentră ceva mai mult asupra unui panou pe care Norman nu-l remarcase până atunci. Erau acolo mai multe ecrane cu afişaj de plasmă gazoasă, strălucind în roşu aprins.

- Ce sunt toate astea? întrebă Norman.

- SSPE - sistemul de senzori de pe perimetrul exterior. Avem senzori activi şi pasivi pentru toate eventualităţile - termali, acustici, de unde de presiune - aranjaţi în cercuri concentrice în jurul habitatului. Căpitanul Barnes mi-a ordonat să-i reglez şi să-i activez pe toţi.

- Pentru ce? se interesă Norman.

- Nu ştiu, domnule. Aşa mi-a ordonat.

Prin intercom, Barnes spuse:

- Marinar Chan, imediat în Cilindrul E. Şi deconectează legătura prin intercom. Nu vreau ca Jerry să ne asculte planurile.

- Da domnule.

- Paranoic tâmpit! exclamă Beth.

Tina îşi adună hârtiile şi ieşi în grabă. Norman şi Beth păstrară un moment de tăcere. De undeva din habitat se auzea ritmic un zgomot surd. Apoi, din nou linişte şi din nou zgomotul.

- Ce e asta? întrebă Beth. Parc-ar fi de undeva dinăuntrul habitatului.

Se duse la hublou şi privi afară; aprinse reflectoarele de exterior.

- Oh! făcu ea.

Norman privi şi el. Întinsă pe fundul oceanului se vedea o umbră alungită care se mişca înainte şi înapoi, odată cu şocurile ritmice ale zgomotului. Umbra era atât de deformată încât îi trebui o clipă ca să înţeleagă ce vedea. Era umbra unui braţ omenesc.

- Căpitane Barnes, eşti acolo?

Nici un răspuns. Norman apăsă din nou pe butonul intercomului.

Din nou nici un răspuns.

- A întrerupt linia intercomului, spuse Beth. Nu te poate auzi.

- Crezi că cel de afară mai trăieşte?

- Nu ştiu. S-ar putea.

- Să mergem.

Simţi gustul metalic şi uscat al aerului comprimat din cască şi răceala paralizantă a apei când îşi dădu drumul prin chepengul din podea şi se lăsă în întuneric, către fundul moale şi noroios. Câteva clipe mai târziu, Beth ateriza lângă el.

- Okay? întrebă ea.

- Excelent.

- Nu mai văd nici o meduză.

- Nici eu.

Se mişcară de sub habitat, se întoarseră şi priviră în urmă. Luminile habitatului străluceau tăios, ascunzând contururile cilindrilor ce se înălţau deasupra. Acum puteau auzi cu claritate zgomotul ritmic, dar încă nu puteau localiza sursa. Păşiră pe sub stâlpii de susţinere, înspre partea mai îndepărtată a habitatului, cu ochii întredeschişi din pricina luminii puternice.

- Uite-acolo! spuse Beth.

La trei metri deasupra lor, o siluetă într-un costum albastru atârna de consola unui suport de reflector. Corpul se legăna în curent, casca galbenă izbindu-se când şi când de peretele habitatului.

- Poţi să vezi cine e? întrebă Beth.

- Nu.

Lumina îi cădea direct pe faţă. Norman se căţără pe una din grinzile de sprijin masive care ancorau habitatul de fundul oceanului. Suprafaţa metalică era acoperită de un strat alunecos de alge brune. Cizmele îi alunecară pe ţevi până când observară că erau acolo şi nişte trepte încastrate. Pe urmă, urcuşul fu mai uşor.

Acum picioarele cadavrului se mişcau chiar deasupra capului său. Norman mai urcă o treaptă şi una din cizme i se prinse în bucla furtunului dintre rezervorul de aer şi cască. Ajunse cu mâna la spatele propriei căşti şi, un moment groaznic, avu senzaţia că corpul mai *avea* viaţa în el. Apoi cizma îi rămase în mână şi un picior dezgolit - carne cenuşie, unghii purpurii - îi lovi vizorul căştii. Avu un acces de greaţă care trecu rapid. Norman văzuse prea multe accidente aviatice ca să-l mai impresioneze aşa ceva. Dădu drumul cizmei şi o privi cum cade înspre Beth. Trase de piciorul cadavrului şi simţi ceva moale; apoi se eliberă, alunecând uşor în jos. Apucă de umăr, .simţind din nou moliciunea. Răsuci cadavrul ca să-i vadă faţa.

- E Levy.

Casca i se umpluse de apă; în spatele vizorului îi văzu ochii larg deschişi şi gura căscată într-o expresie de groază.

- Am prins-o, spuse Beth trăgând corpul în jos. Isuse!

Norman coborî treptele. Beth îndepărta cadavrul de habitat, spre zona luminoasă.

- E moale ca piftia peste tot. Parcă toate oasele i-ar fi fost zdrobite.

- Ştiu.

I se alătură în lumină. Simţi o detaşare stranie, o răceală şi o distanţare. O cunoscuse pe această femeie; cu puţin timp în urmă era încă vie; acum era moartă. Dar se simţea de parc-ar fi privit totul de la distanţă.

Răsuci cadavrul. Pe partea stângă era o tăietură în materialul costumului. Văzu o clipă imaginea cărnii roşii zdrobite. Norman se aplecă să o cerceteze.

- Un accident?

- Nu cred, spuse Beth.

- Uite. Ţine-o.

Norman ridică marginile materialului. Mai multe tăieturi distincte se întâlneau într-un punct central.

- De fapt, e tăiat într-un model de stea, spuse el. Vezi?

Beth făcu un pas înapoi.

- Da, văd.

- Ce ar fi putut provoca asta, Beth?

- Nu... nu sunt sigură.

Beth se îndepărtă şi mai mult. Norman se uită prin tăietură la trupul acoperit de costum.

- Carnea este macerată.

- Macerată?

- Mestecată.

- Dumnezeule!

"Da, în mod evident mestecată", îşi zise el, cercetând mai atent tăietura. Rana era neobişnuită: tăieturi zdrenţuite, fine, în carne. Firişoare rozalii de sânge se ridicau şi alunecau uşor pe lângă vizorul său.

- Să ne întoarcem, spuse Beth.

- Mai stai puţin.

Norman strânse cu mâna corpul la picioare, şolduri, umeri. Peste tot era moale ca un burete. Corpul fusese, nu se ştie cum, făcut zob aproape în întregime. Simţea oasele picioarelor rupte în mai multe locuri. Ce ar fi putut provoca aşa ceva? Se întoarse la rană.

- Nu-mi place aici, spuse Beth încordată.

- Doar o clipă.

La prima vedere se gândise că rana lui Levy era un soi de muşcătură, dar acum nu mai era aşa desigur.

- Pielea ei, spuse Norman, arată de parcă cineva ar fi dat cu o pilă rugoasă peste ea...

Îşi trase capul înapoi, surprins, în momentul în care ceva mic şi alb se prelinse pe lângă vizorul său. Inima îi bătu puternic la gândul că fusese o meduză - apoi văzu că era ceva perfect rotund şi aproape opac, de mărimea unei mingi de golf.

Privi în jur. Dâre subţiri de mucus pluteau în apă. Şi multe sfere albe.

- Ce sunt astea, Beth?

- Ouă.

Prin intercom îi auzea respiraţia adâncă şi rară.

- Hai să plecăm de aici, Norman. Te rog!

- Încă o secundă.

- Nu, Norman. Acum!

Prin radio auziră o alarmă. Firavă şi îndepărtată, părea a fi transmisă din interiorul habitatului. Auziră voci, iar apoi, foarte tare, glasul lui Barnes:

- Ce dracu faceţi acolo?

- Am găsit-o pe Levy, Hal! spuse Norman.

- Treceţi imediat înapoi, fir-ar să fie! Senzorii au fost activaţi. Nu sunteţi singuri acolo... şi, orice ar fi lângă voi, este al dracului de mare.

Norman se simţea amorţit şi încet în reacţii.

- Şi ce facem cu cadavrul lui Levy?

- Lăsaţi-l acolo! Treceţi înapoi!

"Dar nu se poate, îşi zise el cu încetineală. Trebuie să facem ceva cu cadavrul. Nu-l putem lăsa pur şi simplu aici".

- Norman, ce se întâmplă cu tine? întrebă Barnes.

Norman mormăi ceva şi simţi, vag, cum Beth îl apucă cu putere de braţ, conducându-l înapoi spre

habitat. Apa era acum plină de nori de ouă albe. Alarma îi răsună puternic în urechi, Şi deodată înţelese: *era* un alt tip de alarmă. De data asta suna *din interiorul costumului.*

Începu să tremure. Dinţii îi clănţăneau într-un mod incontrolabil. Încercă să vorbească, dar îşi muşcă limba, simţind gustul sângelui. Se simţi amorţit şi stupid. Totul se petrecea cu încetineală.

Apropiindu-se de habitat, văzu că ouăle se lipiseră de cilindri, formând un strat alb şi compact.

- Grăbiţi-vă! strigă Barnes. Grăbiţi-vă! Se apropie de voi!

Se aflau sub sas şi începu să simtă curenţii ascensionali de apă. Acolo, afară, se afla ceva foarte mare. Beth îl împinse în sus şi casca îi ieşi brusc deasupra nivelului apei. Fletcher îl apucă cu braţele ei puternice; o clipă mai târziu, Beth era şi ea trasă înăuntru şi trapa închisă în grabă. Cineva îi scoase casca şi auzi alarma urlându-i cu tărie în urechi. De acum, întreg corpul îi tremura spasmodic, izbindu-se de punte. Îl dezbrăcară de costum şi-l înveliră cu o pătura argintie. Îl ţinură aşa până când tremuratul i se mai domoli şi în sfârşit se opri. Şi deodată, în ciuda alarmei, adormi.

CONSIDERENTE MILITARE

- Pentru că nu era treaba voastră, fir-ar să fie, de-aia! spuse Barnes. Nu eraţi autorizaţi să procedaţi astfel. Orice s-ar fi întâmplat.

- S-ar fi putut ca Levy să mai fie în viaţă, replică Beth, calmă în faţa furiei lui Barnes.

- Da, dar nu era vie şi ieşind din habitat aţi riscat în mod inutil vieţile a doi membri civili ai expediţiei.

Norman interveni:

- Ideea a fost a mea, Hal.

Era încă înfăşurat în pături, dar după băuturile calde îngurgitate şi după ce se odihnise se simţea mai bine.

- Iar tu, făcu Barnes, tu să mulţumeşti cerului că mai trăieşti.

- Aşa am să fac, dar nu-mi dau seama ce s-a întâmplat.

- Uite ce s-a întâmplat, zise Barnes, fluturându-i prin faţa ochilor un mic ventilator. Ţi s-a scurtcircuitat sistemul de încălzire şi ai simţit pe pielea ta răcirea centrală rapidă provocată de heliu. Încă două minute şi ai fi fost mort.

- S-a întâmplat atât de repede, spuse Norman. Nu mi-am dat seama...

- ...Civili afurisiţi, izbucni Barnes. Vreau să vă fie clar: asta nu e o conferinţă ştiinţifică. Nu e nici satul de vacanţă subacvatic, unde să puteţi face ce vă trece prin cap. Este o operaţiune militară şi trebuie să vă conformaţi regulamentelor militare. E clar?

- Asta e o operaţiune militară? întrebă Ted.

- Acum este, replică Barnes.

- Un moment. Aşa a fost tot timpul?

- Acum este.

- N-ai răspuns ia întrebare. Pentru că dacă este o operaţiune militară, cred c-ar trebui s-o ştim şi noi. Eu personal nu vreau să fiu implicat într-o...

--...Atunci să plecăm, spuse Beth.

- ... operaţiune militară care...

- Uite ce e, Ted. Ştii cât cheltuieşte US Navy pentru afacerea asta?

- Nu, dar nu văd ce...

- Am să-ţi spun eu. Un amplasament la adâncime şi un mediu de gaz saturat cu toate sistemele necesare costă cam o sută de mii de dolari pe oră. Când vom pleca de aici, costul total al operaţiunii se va situa între optzeci şi o sută de milioane de dolari. Nu poţi obţine astfel de

subvenţii de la armată fără a avea ceea ce se cheamă "perspective serioase de avantaje militare". E foarte simplu: n-ai perspective, nu capeţi bani. Aţi priceput?

- Adică, vreo armă, ceva? spuse Beth.

- E posibil, da, admise Barnes.

- Ei bine, spuse Ted, eu personal nu m-aş fi asociat niciodată...

- Nu zău? Vasăzică, ai fi zburat până în Tonga şi ţi-aş fi spus: "Ted, acolo jos e o astronavă care s-ar putea să conţină o formă de viaţă dintr-o altă galaxie, dar e vorba de o operaţiune militară", iar tu ai fi răspuns: "Cerule, îmi pare rău, dar pe mine să nu contezi"? Aşa ai fi procedat, Ted?

- Păi...

- Atunci, mai bine ţi-ai ţine pliscul, spuse Barnes. Fiindcă m-am cam săturat de atitudinea voastră!

- I-auzi, i-auzi! spuse Beth.

- Eu personal am impresia că eşti surescitat, zise Ted.

- Eu personal am senzaţia că eşti un catâr egocentric, ripostă Barnes.

- Ia staţi o clipă toată lumea, interveni Harry. Înainte de toate, ştie cineva de ce a ieşit Levy?

Tina răspunse:

- Se afla în DNT.

- În ce?

- În Deblocarea Necesară Temporară, explică Barnes.

Intră în programul de lucru. Levy era rezerva lui Edmunds. După moartea acesteia a intrat în sarcina ei să se ducă pe submarin la fiecare douăsprezece ore.

- Să se ducă pe submarin? De ce?

Barnes arătă spre hublou.

- Îl vezi acolo pe DH-7? Ei bine, lângă acest cilindru se află un hangar răsturnat, iar sub el există un submarin lăsat acolo de scafandri. În situaţii ca aceasta, continuă Barnes, regulamentele

US Navy cer ca toate benzile şi înregistrările să fie transferate pe submarin la fiecare douăsprezece ore. Submarinul se află în stare de ABET - "Aruncare Balast şi Eliberare Temporizată" - fixată de un timer la fiecare douăsprezece ore. În felul acesta, dacă la fiecare douăsprezece ore nu merge cineva acolo să transfere ultimele benzi şi să apese pe butonul galben "întârziere", submarinul aruncă automat balastul, goleşte rezervoarele şi se duce la suprafaţă, fără alte comenzi.

- Şi de ce asta?

- Pentru că, în cazul unei catastrofe aici - să zicem că ni se întâmplă ceva tuturor - submarinul va ieşi automat la suprafaţă după douăsprezece ore, cu toate benzile colectate până atunci. Marina va recupera submarinul şi ar avea astfel măcar o înregistrare parţială a ceea ce ni s-a întâmplat nouă aici.

- Înţeleg. Submarinul este înregistratorul nostru de "zbor".

- Da, se poate spune şi *aşa.* Dar mai este şi salvarea noastră, singura ieşire în caz de urgenţă.

- Deci, Levy se dusese pe submarin.

- Da. Şi probabil că ajunsese, pentru că aparatul este la locul lui.

- A transferat benzile, a apăsat pe butonul "întârziere", iar la întoarcere a murit.

- Întocmai.

- Cum a murit? întrebă Harry, privindu-l atent pe Barnes.

- Nu ştim sigur, răspunse acesta.

- Tot corpul îi era zdrobit, spuse Norman. Era ca un burete.

Harry îi spuse lui Barnes:

- Acum o oră ai ordonat resetarea şi reglarea senzorilor SSPE. De ce?

- Pentru că, cu o oră înainte, recepţionaserăm un semnal ciudat.

- Ce fel de semnal?

- Era ceva afară. Ceva foarte mare.

- Dar n-a declanşat alarma, spuse Harry.
- Nu. Chestia aia depăşea parametrii fixaţi ai sistemului de alarmă.
- Vrei să spui că era *prea mare* ca să declanşeze alarma?
- Da. După prima alarmă falsă, toate nivelurile de reglaj au fost coborâte. Sistemul era astfel reglat încât să ignore ceva atât de mare. De aceea Tina a trebuit să reajusteze reglajele.
- Şi ce anume a declanşat totuşi alarma chiar adineauri, când Beth şi Norman se aflau afară?
- Tina? zise Barnes.
- Nu ştiu ce a fost. Bănuiesc că un soi de animal. Tăcut şi foarte mare.
- Cât de mare?
Tina clătină din cap:
- După amprenta electronică, doctore Adams, aş putea spune că era aproape cât acest habitat.

TABERE DE LUPTĂ

Beth depuse un ou rotund şi alb pe măsuţa port-obiect a microscopului cu baleiaj.
- Ei bine, spuse ea cu privirea aţintită în ocular, este evident o nevertebrată marină. Interesant este acest înveliş lipicios.
Împunse oul cu forcepsul.
- Ce este?
- Un soi de materie proteică. E lipicioasă.
- Nu asta. M-am referit la ou.
- Nu ştiu încă.
Beth îşi continuă examinarea când, deodată, sună alarma, iar luminile roşii începură din ou să clipească.
Norman fu cuprins brusc de groază.
- Probabil încă o alarmă falsă, zise Beth.

- Atenţiune, toată lumea, se auzi vocea lui Barnes prin intercom. Toată lumea în poziţie de luptă!
- Ei, rahat! făcu Beth.
Se strecură cu graţie pe scăriţă, urmată îndeaproape de Norman, care se mişca mult mai stângaci. În sectorul de comunicaţii din Cilindrul D dădură peste o scenă familiară: toţi erau adunaţi în jurul computerului, care avea din nou demontate panourile din spate. Luminile continuau să clipească, iar alarma să urle.
- Ce s-a întâmplat? strigă Norman.
- S-a defectat echipamentul!
- Care echipament?
- Nu mai reuşim să deconectăm blestemata asta de alarmă, ţipă Barnes. S-a declanşat şi nu mai putem s-o oprim! Teeny...
- Se repară, domnule!
Masiva ingineră stătea chircită în spatele computerului. Norman îi observă curbura lată a spatelui.
- Deconectează odată blestemăţia aia!
- O deconectăm, domnule!
- Opreşte-o! Nu mai aud!
"Ce să audă?" se întrebă Norman, apoi Harry intră împleticindu-se şi se ciocni de Norman.
- Isuse...
- Stare de alarmă! ţipă Barnes. Stare de alarmă! Marinar Chan! Sonarul!
Tina se afla lângă el, calmă ca întotdeauna, ajustând cadranele de pe monitoarele centrale. Îşi puse căştile la urechi.
Norman se uită la sfera de pe monitorul video. Sfera era închisă.
Beth se duse la unul din hublouri şi privi atentă materialul alb care bloca vizibilitatea. Barnes se învârtea ca un nebun printre fulgerele luminilor roşii, ţipând şi blestemând în toate direcţiile.
Apoi, deodată, alarma încetă, iar luminile se stinseră. Toţi tăceau. Fletcher se îndreptă de spate

şi oftă.

Harry rupse tăcerea:

- Credeam că l-ai reparat...

- ... ssst!

Auziră pong-ul înăbuşit şi repetat al sonorului. Tina îşi puse mâinile peste căşti, concentrându-se încruntată.

Nimeni nu mişca, nimeni nu vorbea. Stăteau încordaţi, ascultând ecourile sonorului.

Barnes se adresă grupului cu voce scăzută.

- Acum câteva minute am prins un semnal. De afară. Ceva foarte mare.

În sfârşit, Tina spuse:

- Nu-l mai aud acum, domnule.

- Treci pe pasiv.

- Înţeles, domnule. Trec pe pasiv.

Pulsaţiile sonorului încetară. Le luă locul un şuierat uşor. Tina reglă volumul difuzorului.

- Hidrofoane? întrebă Harry.

- Traductori de sticlă polarizată, preciză Barnes. Cei mai buni din lume.

Se concentrară asupra sunetului, dar nu auziră decât un fâsâit nediferenţiat. Lui Norman îi suna ca zgomotul de bandă, întrerupt din când în când de bolborositul apei. Dacă n-ar fi fost atât de încordat, zgomotul i s-ar fi părut enervant.

Barnes spuse:

- Ticălosul e deştept. A reuşit să ne orbească, acoperindu-ne toate hublourile cu cleiul ăsta.

- Nu e clei, îl corectă Beth. Sunt ouă.

Şuieratul continua, neschimbat. Tina răsuci butoanele hidrofoanelor. Se auzi un zgomot moale şi continuu, de celofan mototolit.

- Asta ce e? întrebă Ted.

- Sunt peştii, spuse Beth. Mănâncă.

Barnes făcu un semn cu capul. Tina umblă iar la butoane.

- L-am deconectat.

Auziră din nou şuieratul monoton. Încordarea din încăpere slăbi. Norman se simţi obosit şi se

aşeză. Observă că Harry arăta mai degrabă îngândurat decât îngrijorat, în partea opusă a camerei, Ted stătea lângă trapă, muşcându-şi buza. Arăta ca un copil înfricoşat.

Se auzi un "bip" electronic. Pe ecranele cu plasmă gazoasă apărură brusc nişte semnale. Tina îi anunţă:

- Am un semnal pozitiv pe senzorii termici periferici.

Barnes întrebă:

- Direcţia?

- Est. Se apropie.

Se auzi un *clanc* metalic. Apoi încă unul.

- Ce-a fost asta?

- Reţeaua. Loveşte reţeaua.

- O loveşte? Sună de parc-ar demonta-o!

Norman îşi aminti reţeaua. Era construită din ţevi de trei ţoli.

- Un peşte mare? Un rechin? întrebă Beth.

Barnes clătină din cap:

- Nu se mişcă precum rechinul. Şi, în plus, e prea mare.

Tina interveni:

- Semnale termice pozitive în perimetrul intern. Continuă să se apropie.

- Treci pe activ! ordonă Barnes.

Pong-ul sonorului răsună iarăşi în încăpere. Tina anunţă:

- Reperat ţinta. O sută de metri!

- Vizualizează!

- Conectat SAF, domnule.

Urmă o succesiune rapidă de zgomote ale sonorului: *Pong! pong! pong! pong!* Apoi o pauză şi din nou *pong! pong! pong! pong!*

Norman era zăpăcit. Fletcher se aplecă şi-i şopti:

- Sonarul cu apertură falsă realizează o imagine detaliată din semnalele primite de la mai mulţi detectori externi, oferind o viziune mai bună.

Respiraţia îi mirosea a alcool. Norman se întrebă: "Unde o fi găsit băutură?"

- Construcţia imaginii. Nouăzeci de metri.

Pong! pong! pong! pong!

- Realizat imagine.

Se întoarseră spre ecran. Norman văzu o pată informă, vărgată. Nu-i spunea nimic.

- Isuse! exclamă Barnes. Uite cât e de mare!

Pong! pong! pong! pong!

Apăru o altă imagine. Acum pata avea altă formă, cu dungile altfel direcţionate. Imaginea avea o definiţie mai bună, dar pentru Norman continua să nu însemne nimic. O pată mare cu dungi...

- Isuse! Cred că măsoară vreo nouă metri! spuse Barnes.

- Nu există nici un peşte atât de mare, spuse Beth.

- Balenă?

- Nu e o balenă.

Norman observă că Harry transpira. Acesta îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse de costum. Apoi îi puse la ochi, potrivindu-şi-i pe nas. Aruncă o privire spre Norman şi ridică din umeri.

- Cincizeci de metri şi se apropie, anunţă Tina.

Pong! pong! pong! pong!

- Treizeci de metri.

Pong! pong! pong! pong!

- Se menţine la treizeci de metri, domnule.

Pong! pong! pong! pong!

- S-a oprit acolo.

- Decuplează activul.

Încă o dată auziră şuieratul hidrofoarelor. Apoi, distinct, o pocnitură. Lui Norman îi ardeau ochii. Transpiraţia i se prelinse peste sprâncene. Îşi şterse fruntea cu mâneca costumului. Şi ceilalţi transpiraseră. Tensiunea devenise de nesuportat. Se uită din nou la monitorul video. Sfera rămăsese închisă. Auzi şuieratul hidrofoanelor. Apoi un hârşâit, ca cel produs de un sac greu târât pe o podea de lemn. Pe urmă - din nou şuieratul.

Tina şopti:

- Doriţi din nou imagine?

- Nu, răspunse Barnes.

Ascultară. Alte hârşâituri. Un moment de linişte, urmat de bolborositul apei, foarte puternic, foarte aproape.

- Isuse, şopti Barnes. Este chiar afară, aproape de noi.

O bufnitură sinistră în peretele habitatului.

Ecranul prinse viaţă:

SUNT AICI!

***

Imediat simţiră primul şoc, care-i dezechilibra pe toţi, răsturnându-i pe podea. În jurul lor, habitatul gemea şi scârţâia înfiorător de tare. Norman încercă să se ridice - o văzu pe Fletcher sângerând la frunte - când resimţiră al doilea impact. Norman fu azvârlit lateral, către peretele despărţitor. Se auzi un *clanc* metalic când se izbi cu capul de perete, simţi o durere ascuţită şi apoi Barnes ateriză peste el, mormăind şi blestemând. Încercând să se ridice, Barnes se sprijini cu mâna de faţa lui Norman; acesta alunecă din nou pe podea şi un monitor video se sparse lângă el, împrăştiind scântei.

Habitatul se legăna ca un bloc la cutremur. Se prinseră de console, de panouri şi de uşi ca să-şi menţină echilibrul, dar pe Norman cel mai tare îl înfricoşa ceea ce auzea - incredibil de puternice zgomote metalice, provocate de cilindrii zgâlţâiţi din temelii.

Creatura zdruncina întreg habitatul.

Barnes se afla în partea cealaltă a camerei, încercând să-şi croiască drum către uşa peretelui despărţitor. Avea o tăietură sângerândă la un braţ şi striga nişte ordine, dar Norman nu mai auzea nimic altceva în afară de zgomotul îngrozitor al metalului crăpat. O văzu pe Fletcher strecurându-se prin peretele despărţitor, apoi pe Tina şi în fine

pe Barnes, care lăsă în urma lui o dâră de sânge pe metal.

Norman nu-l văzu pe Harry, dar Beth se împletici spre el, ridicând o mână şi spunând: "Norman! Norman! Trebuie să...", pentru ca apoi să se prăbuşească peste el. Norman căzu pe covor, sub canapea, alunecând către peretele exterior rece al încăperii şi realizând cu groază că întreg covorul era ud.

Apa se infiltra în habitat!

Trebuia să facă ceva: se zbătu să se ridice în picioare, stropit de apa care pătrunsese printr-o fisură de la îmbinarea pereţilor. Privi în jur şi văzu cum apa ţâşnea înăuntru în mai multe locuri din tavan şi din pereţi.

Se gândi că în curând încăperea avea să fie făcută bucăţi.

Beth se agăţă de el, îşi apropie capul şi strigă:

- A pătruns apa! Dumnezeule, avem scurgeri în habitat!

- Ştiu, răspunse Norman, în momentul în care Barnes strigă prin intercom:

- Presiune pozitivă! Creaţi presiune pozitivă!

Norman îl văzu pe Ted pe podea cu puţin înainte de a trece peste el şi apoi îl zări izbindu-se de consola computerului, cu faţa lipită de ecranul pe care străluceau literele**:**

NU VĂ TEMEŢI.

- Jerry! ţipă Ted. Opreşte-te, Jerry! Jerry!

Brusc, lângă ei se ivi Harry, cu faţa răvăşită, cu ochelarii strâmb aşezaţi.

- Nu-ţi mai răci gura de pomană, o să ne omoare pe toţi!

- Nu înţelege! ţipă Ted, căzând înapoi pe canapea şi fluturându-şi braţele în dezordine.

Izbiturile energice ale metalului pe metal continuau neobosit, aruncându-l pe Norman de colo-colo. Încercă să se agate de nişte mânere, dar avea mâinile umede şi nu putea apuca nimic.

- Ascultaţi aici! spuse Barnes prin intercom. Chan şi cu mine vom ieşi afară! Fletcher preia comanda!

- Nu ieşiţi afară! ţipă Harry. Nu ieşiţi afară!

- Deschidem trapa în acest moment, replică Barnes laconic. Tina, urmează-mă!

- Veţi fi omorâţi! ţipă Harry, care fu azvârlit şi se izbi de Beth.

Norman se afla din nou la podea; se lovi cu capul de un picior al canapelei.

- Suntem afară, comunică Barnes.

Şi deodată izbiturile încetară. Habitatul încremeni. Nimeni nu mai mişca. Cu apa ţâşnind în zeci de şuvoaie subţiri şi ceţoase, priveau difuzorul intercomului şi ascultau.

- Ne îndepărtăm de trapă, spuse Barnes. Situaţia se prezintă bine. Armament: suliţe cu capete explozive J-9. Încărcate cu Tanglin-59. O să-i arătăm ticălosului ăsta câteva şiretlicuri.

Linişte.

- Apa... Vizibilitatea e proastă sub un metru şi jumătate. Se pare că... sedimentele de pe fund au fost agitate şi... foarte negru, întunecat. Bâjbâim pe lângă habitat.

Linişte.

- Spre nord. Acum merge spre est, Tina?

Linişte.

- În spatele dumneavoastră, domnule.

- Tina?

- În regulă. Ţine-te de rezervorul meu de oxigen, să... aşa. E bine.

Linişte.

Înăuntru, Ted oftă.

- Nu cred că ar trebui să-l omoare, spuse el încetişor.

"Nu cred că vor putea să-l omoare", îşi zise Norman.

Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt. Ascultau respiraţiile amplificate ale lui Barnes şi ale Tinei.

- Colţul din nord-est... Perfect... Simt curenţi puternici, activi, apa în mişcare... e ceva aproape... Nu văd... Vizibilitatea: mai puţin de un metru şi jumătate. Abia mai văd pilonul de care mă sprijin. Totuşi, îl simt pe aproape. E mare, Tina?

Linişte.

Un pocnet electrostatic puternic. Apoi linişte.

- Tina? Tina?

Din nou, o lungă tăcere.

- Nu ştiu ce... Tina, dacă mă auzi, rămâi unde eşti, îl atac de aici... okay... este foarte aproape... Îl simt mişcându-se... individul ăsta mişcă o grămadă de apă! Un adevărat monstru!

Din nou linişte.

- Aş vrea să pot vedea mai bine.

Linişte.

- Tina? Eşti...

Apoi se auzi o bufnitură înfundată care trebuie să fi fost o explozie. Se priviră reciproc, încercând să-şi dea seama ce însemna zgomotul acela, dar în clipa următoare habitatul începu iarăşi să se clatine sub un nou asalt de lovituri, iar Norman, luat pe nepregătite, fu azvârlit într-o parte, lovindu-se de muchia tăioasă a uşii peretelui despărţitor, şi privirea i se întunecă. Îl văzu pe Harry izbindu-se de perete, lângă el. Ochelarii îi căzură pe pieptul lui Norman, care îi găsi şi îi dădu înapoi, căci Harry avea nevoie de ochelari. Apoi îşi pierdu cunoştinţa şi totul deveni negru.

DUPĂ ATAC

Şuvoiul fierbinte curgea peste el; trase aburul în piept.

Stând sub duş, Norman îşi cercetă trupul cu privirea şi îşi spuse: "Arat ca supravieţuitorul unei

catastrofe aeriene. Unul dintre cei pe care mă minunez că-i mai găsesc în viaţă".

Cucuiele din cap îi palpitau dureros. Pieptul îi era brăzdat de zgârieturi până spre abdomen. Şoldul stâng avea o culoare roşie intensă. Mâna dreaptă i se umflase şi îl durea.

Dar, de fapt, durerea era generală. Gemu, ridicându-şi faţa spre jetul de apă.

- Hei, strigă Harry, cum e sub duş?

- Perfect.

Norman păşi afară iar Harry îi luă locul. Şi el avea corpul plin de zgârieturi şi contuzii. Norman îşi îndreptă privirea spre Ted, lungit pe spate pe una dintre cuşete. Beth se chinuise o jumătate de oră ca să-i readucă la normal umerii dislocaţi şi asta cu toate că-l anesteziase cu morfină.

- Cum te simţi acum? îl întrebă Norman.

- Bine.

Ted avea o mină rigidă şi mohorâtă. Ameţeala îi dispăruse. Norman se gândise că avusese de suportat un şoc mai puternic decât cel cauzat de accidentul cu umerii, în multe privinţe naiv ca un copil, Ted trebuie să fi fost profund afectat de relevaţia ostilităţii acestei inteligenţe extraterestre.

- Te doare mult? îl întrebă Norman.

- E-n regulă.

Norman se aşeză cu grijă în cuşeta lui, simţind o durere ascuţită la coloană. "La cincizeci şi trei de ani, îşi zise el, ar fi trebuit să joc golf. De fapt, ar fi trebuit să mă aflu oriunde pe lumea asta, numai aici nu. Tresări de durere în timp ce-şi trăgea pantoful pe piciorul drept, cel accidentat. Din cine ştie ce motiv îşi aminti de degetele goale ale lui Levy, de culoarea cadaverică a pielii şi de piciorul care-i izbise vizorul.

- L-au găsit cumva pe Barnes? se interesă Ted.

- N-am auzit, spuse Norman. Nu cred.

Termină cu îmbrăcatul şi coborî în Cilindrul D, păşind peste băltoacele de apă din coridor. În interiorul cilindrului mobilierul era îmbibat cu apă,

consolele erau umede, iar pereţii erau acoperiţi cu pete neregulate de spumă poliuretanică albă, acolo unde Fletcher etanşase crăpăturile.

Fletcher stătea în mijlocul încăperii, cu tubul de spray în mână.

- Nu mai e la fel de frumos ca înainte, spuse ea.

- Va rezista?

- Desigur, dar vă garantez: n-o să supravieţuim unui alt atac ca ăsta.

- Ce ştii despre partea electronică? Funcţionează?

- N-am verificat, dar ar trebui să fie în regulă. Totul este protejat contra apei.

- Vreun semn despre căpitanul Barnes? spuse Norman, privind pata de sânge de pe perete.

- Nu, domnule. Nici urmă de căpitan, răspunse Fletcher, urmărindu-i privirea. Am să curăţ imediat locul, domnule.

- Unde e Tina?

- Se odihneşte. În Cilindru! E.

- Cilindrul E e mai uscat decât ăsta?

- Da. E ciudat. În timpul atacului nu s-a aflat nimeni acolo şi cilindrul a rămas complet uscat.

- Vreo veste de la Jerry?

- Nici un contact, domnule.

Norman activă una din consolele computerului.

- Jerry, eşti acolo?

Ecranul rămase inert.

- Jerry?

Norman mai aşteptă o clipă, apoi deconectă consola.

- Ia uitaţi-vă cum arată acum, spuse Tina care se ridică în capul oaselor şi, trăgând la o parte pătura, îi arată piciorul stâng.

Rana se prezenta mult mai râu decât atunci când o auziseră ţipând şi, după ce alergaseră prin habitat, o trăseseră înăuntru prin trapa Cilindrului A. Acum, mergând în diagonală de-a lungul piciorului, se vedea o serie de protuberanţe în formă de farfurie, având centrul umflat şi purpuriu.

- În ultima oră s-a umflat puternic, spuse Tina.

Norman examina rănile. Urme fine de dinţi încercuiau zonele umflate.

- Îţi aminteşti ce ai simţit? întrebă Norman.

- A fost îngrozitor. Am simţit ceva lipicios, ştiţi, ceva în genul cleiului. Apoi, fiecare din zonele astea rotunde a început să ardă. Foarte puternic.

- Şi ce ai reuşit să vezi? Mă refer la creatură, desigur.

- Doar că... era ca o spatulă, lungă şi aplatizată. Arăta ca o frunză uriaşă; a venit şi s-a răsucit în jurul meu.

- Culoarea?

- Un fel de cafeniu. Nu se vedea prea bine.

După o scurtă pauză:

- Şi căpitanul Barnes?

- În timpul acţiunii, am fost despărţită de căpitanul Barnes, domnule. Nu ştiu ce i s-a întâmplat.

Tina vorbea pe un ton oficial, iar faţa îi încremenise ca o mască.

"Hai să nu atacăm subiectul ăsta acum, îşi zise Norman. Dacă vrei să-l eviţi, eu n-am nimic împotrivă".

- Beth a văzut rana asta, Tina?

- Da, domnule, a fost aici acum câteva minute.

- Okay. Acum odihneşte-te.

- Domnule?

- Da, Tina.

- Cine va întocmi raportul?

- Nu ştiu. Să nu ne facem griji în privinţa raportului. Trebuie să ne concentrăm şi să găsim o soluţie de salvare.

- Am înţeles, domnule.

Apropiindu-se de laboratorul lui Beth, auzi vocea înregistrată a Tinei spunând:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

"Poate. Nu ştiu", răspunse Beth.

"Mă sperie".

În laborator Beth, aplecată peste consolă, urmărea imaginea înregistrată pe bandă.

- Tot la asta ai rămas? întrebă Norman.

- Mda.

Pe monitor, Beth îşi termina prăjitura, spunând:

"Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată".

"Este necunoscutul".

"Desigur, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil decât periculos sau înfricoşător".

- Faimoasa replică finală, spuse Beth, privindu-şi imaginea de pe ecran.

- La vremea aceea a părut destul de potrivită ca s-o calmeze, remarcă Norman.

Pe ecran, Beth îi spunea Tinei:

"Ţi-e frică de şerpi?"

"Şerpii nu mă deranjează", răspundea Tina.

"Ei bine, eu nu pot să-i suport", replica Beth.

Beth opri banda şi se întoarse spre Norman.

- Pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

- Chiar la asta mă gândeam şi eu, spuse Norman.

- Asta înseamnă că ne trăim viaţa la intensitate maxima?

- Eu cred că înseamnă că ne aflăm în primejdie de moarte, replică Norman. De ce te interesează aşa de mult banda asta?

- Pentru că n-am altceva mai bun de făcut şi dacă nu mi-aş găsi o ocupaţie aş începe să ţip şi să fac scene. Deja m-ai văzut într-o asemenea stare, Norman.

- Oare? Nu-mi amintesc nici o scenă.

- Mulţumesc, spuse Beth.

Norman observă o pătură pe canapeaua din colţul laboratorului. În plus, Beth demontase una din lămpile de la bancul de lucru şi o montase pe perete, deasupra patului.

- Dormi aici acum?

- Da, îmi place aici sus, în vârful cilindrului - mă simt ca o regină a adâncurilor, spuse Beth cu un zâmbet. Parc-aş fi într-un adăpost construit într-un copac. Ai făcut *aşa* ceva când erai mic?

- Nu, răspunse Norman. Niciodată.

- Nici eu. Dar aşa îmi închipui că ar trebui să fie.

- Pare foarte confortabil, Beth.

- Crezi că am luat-o razna?

- Nu. Am spus doar că arată confortabil.

- Nu trebuie să te fereşti să-mi spui, dacă crezi că m-am scrântit.

- Cred că nu ai păţit nimic, Beth. Ce poţi să-mi spui despre Tina? I-ai văzut rana?

- Da, spuse ea, încruntându-se. Şi am mai văzut şi astea.

Arătă spre un container de sticlă de pe masa de lucru, în care se aflau nişte ouă albe.

- Alte ouă?

- Se agăţaseră de costumul Tinei, când a revenit în habitat. Rana ei are legătură cu aceste ouă. La fel şi mirosul: îţi aminteşti cum mirosea când am tras-o înăuntru?

Norman îşi amintea perfect: Tina mirosea puternic a amoniac. De parcă ar fi fost stropită cu săruri mirositoare.

- Din câte cunosc, un singur animal miroase atât de puternic a amoniac: *Architeutis sanctipauli.*

- Adică?

- Una din speciile de calmari gigantici.

- Aşa ceva ne-a atacat?

- Da, cred că da.

Îi spuse că se cunoşteau puţine lucruri despre calmarul gigantic, deoarece singurele exemplare studiate fuseseră animale moarte, aruncate de apă la ţărm, aflate în general într-o stare avansată de descompunere şi duhnind a amoniac. De-a lungul timpului, calmarul uriaş fusese considerat un monstru marin, precum krakenul din apele Norvegiei. Dar în 1861 apăruseră primele rapoarte

ştiinţifice credibile, după ce un vas de război francez reuşise să tragă la ţărm fragmente dintr-un astfel de animal mort. Apoi existaseră şi multe balene ucise care prezentau răni provocate de ventuze gigantice, mărturii ale bătăliilor din adâncuri. Balenele erau singurii adversari ai calmarului gigant, fiind singurele animale suficient de mari pentru a-l înfrunta.

- Până acum, continuă Beth, calmarul gigant a fost observat în toate marile oceane ale lumii. Există cel puţin trei specii distincte. Cresc foarte mult, putând cântări până ia cinci sute de kilograme. Capul măsoară şase metri în lungime, având o coroană de opt braţe. Fiecare din ele are cam trei metri lungime, fiind străbătute de şiruri lungi de ventuze. În centrul acestei coroane se află gura, cu un cioc ascuţit, ca de papagal; numai că fălcile au o lungime de optsprezece centimetri.

- Costumul sfâşiat al lui Levy?

- Da, încuviinţă Beth. Ciocul este poziţionat într-un inel de muşchi, astfel încât se poate răsuci în cerc în timp ce muşcă. Iar radula - limba calmarului - are o suprafaţă aspră, ca de pilă.

- Tina a pomenit ceva despre o frunză, o frunză cafenie.

- Calmarul gigant are două tentacule care sunt mult mai lungi decât braţele propriu-zise, măsurând circa doisprezece metri. Fiecare tentacul se termină cu un "manus" sau o palmă aplatizată, care seamănă foarte mult cu o frunză mare. Această "mână" este folosită de fapt de calmar pentru prinderea prăzii. Ventuzele de pe manus sunt înconjurate de câte un mic inel dur chitinos - cel care a provocat urmele circulare de dinţi din jurul rănilor.

- Cum se poate lupta cu o asemenea creatură? întrebă Norman.

- Ei bine, răspunse Beth, deşi calmarii giganţi au asemenea dimensiuni, teoretic nu ar trebui să fie deosebit de puternici.

- Teoria ca teoria, dar practica ne omoară! exclamă Norman.

- Bineînţeles, nimeni nu ştie cât de tari sunt întrucât nu a fost întâlnit nici un specimen viu. Avem îndoielnica onoare de a fi primii.

- Dar poate fi ucis?

- Aş spune că destul de uşor. Creierul calmarului este localizat în spatele ochiului, care are un diametru de circa treizeci şi opt de centimetri, cât un platou de tort mare. Dacă s-ar trimite o încărcătură explozivă oriunde în această zonă a corpului, aproape sigur sistemul nervos ar fi distrus şi calmarul ar muri.

- Crezi că Barnes l-a omorât?

Beth ridică din umeri:

- Nu ştiu.

- Trăiesc mai mulţi calmari într-o anumită regiune?

- Nu ştiu.

- Vom mai vedea vreunul?

- Nu ştiu.

VIZITATORUL

Norman coborî în centrul de comunicaţii ca să vadă dacă putea conversa cu Jerry, însă acesta nu răspundea. Probabil că aţipise în scaunul din faţa consolei, căci ridicându-şi brusc privirea fu surprins să vadă un marinar negru cu uniforma bine pusă la punct, care se ivise chiar în spatele său, privind ecranul peste umărul lui.

- Cum merge treaba, domnule? întrebă marinarul foarte calm. Avea uniforma ţeapănă, strânsă pe trup.

Norman fu cuprins de un val de entuziasm teribil: apariţia acestui personaj în habitat nu putea să însemne decât că navele de la suprafaţă se

înapoiaseră! Navele se întorseseră, iar submarinele fuseseră trimise să-i salveze! Urmau să fie salvaţi! Cu toţii!

- Omule, spuse Norman scuturându-i mâna, sunt al naibii de bucuros să te văd.

- Mulţumesc, domnule.

- Când aţi ajuns aici?

- Chiar în momentul acesta, domnule. Ceilalţi, domnule?

- Da. Am mai rămas... ăă... şase. Li s-a comunicat că eşti aici?

- Nu cunosc, domnule.

Norman găsea nenatural calmul acestui individ. Marinarul privea în jurul său şi, pentru o clipă, Norman văzu reflectate în ochii acestuia interiorul umed, consolele avariate, pereţii împroşcaţi cu spumă. Încăperea arăta ca după război.

- Am trecut prin clipe grele, spuse Norman.

- Am remarcat asta, domnule.

- Au murit trei dintre noi.

- Îmi pare rău să aud aşa ceva, domnule.

Acelaşi calm. Impasibilitatea. Era oare în regulă? Era cumva îngrijorat la gândul curţii marţiale? Sau era vorba de cu totul altceva?

- De unde ai venit? îl întrebă Norman.

- De unde am venit, domnule?

- De pe ce navă?

- A! De pe *Sea Hornet, domnule.*

- Ei bine, să plecăm de aici, conchise Norman. Spune-le şi celorlalţi că eşti aici.

- Da, domnule.

Marinarul plecă. Norman se ridică şi strigă:

- Iuhuuu! Suntem salvaţi!

- Cel puţin, n-a fost o iluzie, spuse Norman, privind ţintă ecranul Iată-l pe monitor, în carne şi oase.

- Da, aşa este. Dar unde a dispărut? replică Beth. Timp de o oră scotociră prin tot habitatul: nici

urmă de marinar. Nici un semnal de la vreun submarin de afară sau de la vreo navă de suprafaţă. Balonul trimis sus înregistrase un vânt de optzeci de noduri şi valuri de nouă metri înainte de ruperea cablului.

Aşadar, de unde venise şi unde dispăruse marinarul?

Fletcher lucra la console. Ecranul se umpluse de date.

- Ce ziceţi de asta? Catalogul navelor în serviciu activ nu menţionează nici un vas numit *Sea Hornet!*

- Ce dracu se întâmplă aici? exclamă Norman.

- Poate că a fost o iluzie, opină Ted.

- Iluziile nu se înregistrează pe bandă video, spuse Harry. În afară de asta, şi eu l-am văzut.

- L-ai văzut? întrebă Norman.

- Da. Abia mă trezisem, visasem că fusesem salvat şi zăceam în pat când am auzit paşi şi l-am văzut intrând în cameră.

- Ai vorbit cu el?

- Da. Arăta ciudat: era posomorât, afişa un soi de plictis.

Norman încuviinţă din cap.

- Ai fi putut spune că ceva nu era în regulă cu el.

- Întocmai.

- Dar de unde a apărut?

- Nu văd decât o singură posibilitate, spuse Ted. Individul a venit din sferă. Sau, cel puţin, a fost *fabricat* de către sferă. De către Jerry.

- De ce ar fi făcut Jerry aşa ceva? Ca să ne sperie?

Ted clătină din cap:

- M-am gândit la asta, spuse el. Eu cred că Jerry poate crea lucruri. Animale. Nu cred că Jerry este un calmar uriaş, dar a creat calmarul care ne-a atacat. Nu cred că Jerry a vrut să ne atace, dar, din ce ne-a povestit Beth, se poate deduce că mai întâi a creat calmarul, apoi acesta a atacat habitatul, confundând probabil cilindrii cu duşmanul său de

moarte, balena. În felul ăsta, atacul apare ca un accident al creaţiei.

Ascultau încordaţi. Lui Norman explicaţia i se părea mult prea la îndemână.

- Eu cred că nu-i exclus ca Jerry să ne fie ostil.

- Nu pot să cred asta, protestă Ted. Nu cred că Jerry e ostil.

- În tot cazul, aşa se manifestă, Ted.

- Dar nu cred că o face intenţionat.

- Oricare i-ar fi intenţiile, interveni Fletcher, ar face bine să nu ne mai atace din nou. Pentru că structura n-ar mai rezista. Şi nici sistemele vitale. După primul atac a trebuit să creez presiune pozitivă ca să pot astupa fisurile. Ca să opresc apa să mai pătrundă înăuntru, am fost nevoită să măresc presiunea internă la o valoare mai mare decât cea din exterior. Asta a oprit infiltraţiile dar, în acelaşi timp, a făcut ca aerul să răsufle prin toate crăpăturile. Iar o oră de reparaţii a consumat aproape şaisprezece ore din rezerva noastră de aer. Mi-a fost teamă la un moment dat că o să rămânem fără aer.

Urmă o pauză. Toţi se gândeau la implicaţiile celor auzite.

- Pentru a compensa asta, continuă Fletcher, am redus presiunea internă cu trei diviziuni. În acest moment avem o presiune uşor negativa şi ar trebui să fim în regulă. Aerul ne va ajunge. Dar încă un atac în asemenea condiţii ne va strivi ca pe o cutie de bere.

Lui Norman nu-i plăceau lucrurile aflate, dar în acelaşi timp *era* impresionat de competenţa lui Fletcher. "Este una din resursele pe care va trebui să le valorificăm", îşi spuse el.

- Ai vreo soluţie, Teeny, în eventualitatea unui nou atac?

- Păi, în cilindrul B avem ceva care se numeşte SAIT.

- Adică?

- "Sistem de apărare cu înaltă tensiune". În Cilindrul B se află o cutiuţă care electrizează permanent pereţii metalici ai cilindrilor. O sarcină electrică foarte mică, pe care de fapt nu o puteţi sesiza. Lângă cutiuţă se găseşte o altă cutie verde şi asta conţine SAIT. În principiu, este vorba de un transformator ridicător de tensiune care aplică pe suprafaţa cilindrului două milioane de voiţi. Trebuie să fie foarte neplăcut pentru orice vietate.

- De ce nu l-am folosit până acum? întrebă Beth. De ce nu l-a folosit Barnes, în loc să-şi rişte...

- ... Deoarece cutia verde are o hibă, spuse Fletcher. Este mai degrabă o armă teoretică. Din câte ştiu, n-a fost folosită niciodată într-o situaţie reală, sub apă...

- Da, dar trebuie să fi fost testată.

- Da, şi la toate testele au izbucnit incendii în interiorul habitatului.

O altă pauză, pentru reflecţie. În cele din urmă, Norman rupse tăcerea.

- Incendii grave?

- Incendiile tindeau să ardă izolaţia, căptuşeala pereţilor.

- Aşadar, incendiile distrug izolaţia!

- Am muri în câteva minute din cauza pierderilor de căldură.

Beth interveni:

- Cât de grav poate fi un incendiu? Focul are nevoie de oxigen, iar noi aici nu avem decât doi la sută oxigen.

- E-adevărat, doctore Halpern, admise Fletcher, dar procentajul real de oxigen variază. Habitatul este construit să asigure pulsuri de scurtă durată, de până la şaisprezece la sută, de patru ori pe oră. Totul este controlat automat; nu se poate evita asta. Iar dacă procentajul de oxigen este ridicat, focul arde tocmai bine - de trei ori mai repede decât la suprafaţă, scăpând uşor de sub control.

Norman privi în jurul său. Observă trei stingătoare montate pe perete. Acum, fiindcă se

gândise la ele, apăruseră stingătoare în întreg habitatul. Până atunci nu le-ar fi acordat nici o atenţie.

- Chiar dacă am menţine incendiile sub control, tot ar afecta sistemele vitale, continuă Fletcher. Purificatoarele de aer nu sunt capabile să prelucreze excesul de monoxid de carbon rezultat din ardere şi surplusul de funingine,

- Deci, ce-i de făcut?

- S-o păstrăm doar ca pe o ultimă soluţie, spuse Fletcher. Asta ar fi recomandarea mea.

Membrii grupului se priviră reciproc.

- În regulă, spuse Norman. Numai ca ultimă soluţie.

- Să sperăm că nu vom suferi un nou atac.

- Un nou atac...

Urmă o lungă tăcere în care se gândiră la această eventualitate. Apoi ecranele cu plasmă gazoasă de pe consola Tinei clipiră şi încăperea se umplu de un şuierat uşor.

- Avem un contact pe perifericele termice, spuse Tina cu o voce egală.

- Unde? întrebă Fletcher.

- Nord. Se apropie.

Iar pe monitor apăru:

SOSESC.

***

Stinseră atât luminile de interior, cât şi pe cele de afară. Norman se strădui să pătrundă cu privirea prin hublou în întunericul de afară. Constataseră că la această adâncime întunericul nu era absolut: apele Pacificului erau atât de limpezi încât chiar şi la trei sute de metri sub nivelul mării se putea sesiza ceva lumină. Era foarte slabă - Edmunds o comparase cu lumina stelelor - dar Norman ştia că, pe uscat, puteai vedea chiar şi la lumina stelelor.

Acum. Îşi făcuse mâinile căuş, protejându-şi ochii de lumina slabă a consolei linei, şi aşteptând

ca privirea să i se acomodeze. În spatele său, Tina şi Fletcher lucrau la monitoare. Auzi fâşâitul hidrofoanelor.

Totul urma să se întâmple din nou.

Ted, în picioare lângă monitor, spunea:

- Jerry, mă auzi? Jerry, ne asculţi?

Dar nu ajungea la nici un rezultat.

Beth se apropie de el pe când scruta întunericul.

- Vezi ceva?

- Nu încă.

În spatele lor, Tina spuse:

- Optzeci de metri şi se apropie... Şaizeci de metri. Să trec pe sonar?

- Nu, fără sonar, spuse Fletcher. Nimic care să-i provoace interesul asupra noastră.

- Atunci să opresc dispozitivele electronice?

- Opreşte totul!

Toate beculeţele de semnalizare ale consolei se stinseră. Rămase doar lucirea roşiatică a încălzitorului de deasupra lor. Stăteau în întuneric şi priveau afară. Norman încercă să-şi amintească de cât timp era nevoie pentru acomodarea cu întunericul. Îşi aminti că putea dura până la trei minute.

Începu să distingă forme: conturul exterior al reţelei şi aripa înaltă a astronavei, ridicându-se abrupt.

Deodată, apăru altceva.

În depărtare, strălucea ceva verde. Undeva la orizont.

- E ca un răsărit de soare verde, spuse Beth.

Strălucirea crescu în intensitate, apoi văzură un contur verde, nedefinit, cu dungi laterale.

"Este exact ca imaginea de dinainte. Arată identic", îşi spuse Norman.

Nu se puteau distinge cu precizie detaliile.

- Este un calmar? întrebă el.

- Da, răspunse Beth.

- Nu-mi dau seama...

- Din cauza unghiului de observaţie. Corpul este îndreptat spre noi iar tentaculele sunt în spate, parţial marcate de corp. De-aia nu poţi să-ţi dai seama.

Silueta calmarului crescu în dimensiuni. În mod evident, se îndrepta spre ei.

Ted alergă de la hublouri înapoi la consolă.

- Jerry, ne asculţi? Jerry?

- Sistemele electronice sunt deconectate, domnule Fielding, spuse Fletcher.

- Păi, să încercam să vorbim cu el, pentru numele lui Dumnezeu!

- Cred că am depăşit deja faza discuţiilor, domnule.

Calmarul radia o lumină slabă şi întreg corpul său avea o culoare verde-închis. Acum Norman putu vedea o creastă verticală ascuţită pe corpul animalului. Tentaculele şi braţele în mişcare se vedeau limpede. Conturul devenise şi mai mare. Calmarul se mişcă lateral.

- Ocoleşte reţeaua.

- Da, spuse Beth. Sunt animale inteligente; au capacitatea de a învăţa din propriile experienţe. Probabil că nu i-a plăcut contactul cu reţeaua data trecută şi şi-a adus aminte.

Calmarul depăşi aripa astronavei şi îi putură aprecia dimensiunile.

"E mare cât casa", îşi zise Norman. Creatura alunecă uşor prin apă, în direcţia lor. În ciuda inimii care-i bătea cu putere, avu un sentiment de admiraţie.

- Jerry! Jerry!

- Nu-ţi mai răci gura, Ted!

- Treizeci de metri, anunţă Tina. Continuă să se apropie.

Pe măsură ce calmarul se apropia, Norman putu să-i numere braţele şi-i văzu cele două tentacule lungi ca nişte funii strălucitoare ce se întindeau mult înapoia corpului. Braţele şi tentaculele păreau că se mişcă libere în apă, în vreme ce corpul era

supus unor contracţii musculare ritmice. Calmarul se autopropulsa cu ajutorul apei şi nu se folosea de braţe pentru a se deplasa.

- Douăzeci de metri.

- Dumnezeule, cât e de mare! exclamă Harry.

- Să ştiţi, spuse Beth, că suntem primele fiinţe omeneşti care văd un calmar gigant înotând liber. Ar trebui să fie un mare eveniment.

În hidrofoane se auzi zgomotul curentului de apă provocat de apropierea calmarului.

- Zece metri.

Pentru moment, uriaşa vietate se întoarse lateral către habitat şi o putură admira din profil: enormul corp strălucitor, lung de nouă metri, cu un ochi imens şi imobil; coroana de braţe, unduindu-se ca nişte şerpi ameninţători; cele două tentacule lungi, terminându-se cu câte o porţiune aplatizată, în formă de frunză.

Calmarul continuă să se întoarcă până când braţele şi tentaculele se întinseră spre habitat şi putură vedea ciocul cu margini ascuţite, clămpănind dintr-o masă de muşchi ce pâlpâia în verde.

- Oh, Doamne...

Calmarul se mişca înainte. Lumina ce pătrundea prin hublouri le permitea să se vadă între ei.

"Începe. Şi de data asta nu mai putem rezista".

Se auzi un bocănit în clipa în care un tentacul izbi habitatul.

- Jerry! ţipă Ted.

Vocea îi era ascuţită, încărcată de tensiune.

Calmarul se opri. Corpul se mişcă lateral şi putură vedea ochiul uriaş privind ţintă la ei.

- Jerry! Ascultă-mă!

Calmarul păru că ezită.

- Ne ascultă! strigă Ted şi apucă o lanternă atârnată pe perete, îndreptând fasciculul afară, prin hublou. Semnaliză o dată cu lanterna.

Corpul uriaş al calmarului emise o lumină verde, se întunecă un moment şi străluci din nou.

- Ne ascultă, spuse Beth.

- Bineînţeles că ne ascultă. E inteligent.

Ted semnaliză rapid de două ori cu lanterna. Calmarul răspunse, clipind de două ori.

- Cum reuşeşte să facă asta? întrebă Norman.

- Există un tip de celule ale pielii, numite cromatofore, spuse Beth. Animalul poate activa sau dezactiva, după dorinţă, aceste celule şi astfel blochează lumina.

Ted semnaliză de trei ori.

Calmarul semnaliză şi el de trei ori.

- Poate să reacţioneze destul de rapid, constată Norman.

- Da, repede.

- E inteligent, spuse iarăşi Ted. Vă spun eu. E inteligent şi vrea să discute.

Ted semnaliză o dată lung şi de două ori scurt.

Calmarul repetă mesajul.

- Aşa, tăticu', spuse Ted. Continuă să vorbeşti cu mine, Jerry.

Semnaliză după un model şi mai complicat, iar calmarul îi răspunse, şi apoi se mişcă spre stânga.

- Trebuie să-l ţin de vorbă, spuse Ted.

Odată cu calmarul, Ted se mişcă şi el, trecând de la un hublou la altul, semnalizând cu lanterna. Calmarul continua să răspundă cu strălucirea propriului său corp, dar Norman simţi că acum avea un alt scop.

Îl urmară cu toţii pe Ted din Cilindrul D în Cilindrul C. Ted aprinse lanterna. Calmarul răspunse, continuând să se mişte.

- Ce face?

- De ce?

- Poate vrea să ne conducă...

Ajunseră în Cilindrul B, unde erau amplasate echipamentele vitale, dar aici nu existau hublouri. Ted se îndreptă spre A, sasul habitatului. Nici aici nu erau hublouri. Ted sări jos imediat şi deschise trapa din podea, lăsând să se vadă apa întunecată.

- Ai grijă, Ted.

- Vă spun eu, e inteligent, zise Ted.

Apa de la picioarele sale strălucea în verde-pal.

- Iată-l că vine.

Încă nu se vedea calmarul, ci doar strălucirea sa. Ted semnaliză cu lanterna îndreptată spre apă.

- Încă mai vorbeşte, spuse el. Şi cât timp vorbeşte...

Cu o iuţeală fulgerătoare, tentaculul ieşi brusc din apă şi se balansă într-un arc mare în spaţiul camerei de decompresie. Norman avu viziunea fugară a unei tulpini groase cât un trunchi de corp omenesc şi a unei mari frunze strălucitoare, lungă de un metru şi jumătate, legănându-se orbeşte în spatele său şi, în timp ce se ferea, o văzu pe Beth izbită şi aruncată într-o parte. Tina ţipă terorizată. Aburi puternici de amoniac le ardeau ochii. Tentaculul oscilă înapoi, către Norman. Acesta îşi ridică mâinile într-un gest reflex de apărare şi atinse carnea murdară şi rece când braţul gigantic îl răsuci şi-l azvârli, lovindu-l de peretele camerei. Animalul era incredibil de puternic.

- Ieşiţi, toată lumea afară, îndepărtaţi-vă de metal, strigă Fletcher.

Ted se căţără, îndepărtându-se de trapă şi de braţul şerpuitor, şi aproape că ajunsese la uşă când braţul se balansă înapoi şi se înfăşură în jurul lui, acoperindu-i aproape în întregime corpul. Ted gemu, încercând să scape din strânsoare. Ochii i se măriseră de groază.

Norman alergă înainte, dar Harry îl opri.

- Lasă-l. Nu-l mai poţi ajuta cu nimic acum!

Ted era zgâlţâit înainte şi înapoi prin aer, izbit din perete în perele. Craniul îi plesni: sângele i se scurgea din frunte pe tentaculul strălucitor. Braţul continua să-l zgâlţâie încolo şi încoace. Cilindrul răsuna ca un gong la fiecare impact.

- Afară! strigă Fletcher. Toată lumea afară!

Beth se căţără după ei. Harry îl trase pe Norman chiar în clipa în care al doilea tentacul ieşise din apă ca să-l apuce pe Ted ca într-un cleşte.

- Nu atingeţi metalul. Fir-ar să fie, nu atingeţi metalul! urlă Fletcher.

Păşiră pe covorul din Cilindrul B, iar Fletcher acţionă întrerupătorul Cutiei Verzi. Se auzi zumzetul generatoarelor şi încălzitoarele roşii se întunecară, căci două milioane de volţi fuseseră aplicate pe habitat.

Reacţia se dovedi instantanee. Podeaua se legănă sub picioarele lor în momentul în care habitatul fu izbit cu o forţă uriaşă, iar Norman putu jura că auzise un ţipăt, deşi ar fi putut să fie zgomotul metalului suprasolicitat, iar tentaculele se prelinseră cu repeziciune, părăsind sasul. Văzură pentru ultima oară corpul lui Ted, târât în apa întunecoasă, iar Fletcher smuci în jos maneta cutiei verzi. Dar deja alarmele începuseră să ţipe şi avertizoarele optice să licărească.

- Foc! strigă Fletcher. Foc în Cilindrul E!

Fletcher le dădu măşti de gaze; lui Norman masca îi tot aluneca pe frunte, acoperindu-i vederea. Când ajunseră în Cilindrul D, fumul se îngroşase. Tuşiră şi se împleticiră, izbindu-se de console.

- Ţineţi-vă jos, strigă Tina, lăsându-se în genunchi.

Ea îi conducea acum: Fletcher rămăsese în urmă, în B.

Chiar în faţa lor, o vâlvătaie roşie furioasă contura uşa peretelui despărţitor ce dădea în cilindrul E. Tina apucă un stingător şi pătrunse pe uşă, cu Norman imediat după ea. La început avu impresia că întreg cilindrul fusese cuprins de flăcări. Limbi de foc sălbatice topeau căptuşeala pereţilor; nori groşi de fum se agitau înspre tavan. Căldura era aproape palpabilă. Tina agita stingătorul, pulverizând în jur spuma albă. În lumina incendiului, Norman văzu un alt stingător şi puse mâna pe el, dar metalul frigea şi îl scăpă pe podea.

- Foc în D, anunţă Fletcher prin intercom. Foc în D!

"Isuse!" îşi zise Norman. În ciuda măştii, fumul iritant îl făcu să tuşească. Ridică extinctorul de pe podea şi începu să împrăştie spuma; simţi imediat cum se răceşte. Tina îi strigă ceva, dar nu mai auzea nimic în afară de zgomotul incendiului. Reuşiseră să-l mai domolească, dar lângă hublou rămăsese o porţiune cuprinsă de flăcări. Se întoarse şi împrăştie spumă pe podeaua ce ardea la picioarele sale.

Explozia îl surprinse nepregătit, unda de şoc izbindu-i dureros timpanele. Întorcându-se, observă că un furtun de apă fusese desfăşurat în încăpere, iar apoi realiză că unul din hublourile mici cedase sau arsese şi apa năvălea înăuntru cu o forţă incredibilă.

N-o mai putea vedea pe Tina; deodată observă că fusese trântită la podea. Se ridică în picioare, strigând ceva la Norman, pe urmă alunecă şi fu prinsă din nou de curentul şuierător al apei, care o ridică brusc şi o izbi atât de puternic de peretele opus încât Norman ştiu imediat că trebuie să fi murit. Când se uită în jos, o văzu plutind în apa ce umplea cu repeziciune camera. Craniul ei avea la spate o tăietură deschisă care lăsa să se vadă materia zdrobită şi roşie a creierului.

Norman se întoarse şi o rupse la fugă. Apa se prelingea deja peste marginea peretelui despărţitor în momentul când Norman trântea uşa masivă şi învârtea roata de blocare a acesteia.

În D nu se mai vedea nimic: era şi mai mult fum ca înainte. Văzu pete întunecate de flăcări roşii, înceţoşate din pricina fumului. Auzi şuieratul stingătoarelor. Unde era extinctorul lui? Probabil că-l lăsase în Cilindrul E. Orbecăi cu mâinile pe perete după un altul, tuşind din cauza fumului. Ochii şi plămânii îi ardeau, cu toate că purta masca de gaze.

Şi deodată, cu un scrâşnet metalic înfiorător, începură izbiturile. Habitatul se legăna sub loviturile calmarului care se întorsese.

O auzi pe Fletcher prin intercom, dar vocea îi era stridentă şi neclară. Zgomotul teribil al izbiturilor şi al metalului deformat continua. Iar Norman îşi zise: "Vom muri. De data asta vom muri".

Nu găsi nici un extinctor, dar mâinile sale dibuiră ceva metalic pe perete şi, prin fumul înecăcios, Norman îl pipăi, întrebându-se ce putea fi acea protuberanţă; şi deodată două milioane de volţi se scurseră prin trupul său. Mai apucă să ţipe o dată şi căzu pe spate.

CONSECINŢE

Privea pieziş un grup de lumini ce i se înfăţişau într-o perspectivă stranie. Se ridică, simţind o durere ascuţită, şi privi în jurul lui. Se afla pe podeaua Cilindrului D. O ceaţă vagă, fumurie, plutea în aer. Pereţii căptuşiţi erau înnegriţi şi carbonizaţi pe alocuri.

"Trebuie să fi fost un incendiu aici", îşi spuse, privind uluit dezastrul. Când se întâmplase? Unde fusese el în timpul ăsta?

Se ridică încet într-un genunchi, apoi în picioare. Se întoarse spre Cilindrul E, dar, din cine ştie ce motiv, uşa de trecere era închisă. Încercă să învârtească roata pentru a o deschide: era blocată.

Nu mai văzu pe nimeni. Unde erau ceilalţi? Apoi îşi aminti ceva în legătură cu Ted. Ted murise. Avu o imagine a calmarului izbind trupul lui Ted de pereţii sasului. Apoi Fletcher îi spusese să se întoarcă şi acţionase întrerupătorul de putere. Începu să-şi reamintească. Incendiul. Avusese loc un incendiu în Cilindrul E. Se dusese cu Tina în E

ca să stingă incendiul. Îşi aminti că intrase în cameră, văzuse flăcările prelingându-se pe pereţi... După asta nu mai era sigur de nimic.

Unde erau ceilalţi?

Pentru o clipă se gândi cu groază că poate rămăsese singurul supravieţuitor, dar cineva tuşi în Cilindrul C. Se mişcă în direcţia zgomotului. Nu găsi pe nimeni, aşa că se duse în Cilindrul B.

Fletcher nu era acolo. Pe ţevile metalice, o pată mare de sânge; pe covor unul, din pantofii ei. Şi atât.

Din nou o tuse, dintre ţevi.

- Fletcher?

- Aşteaptă-mă o clipă...

Beth apăru dintre ţevi, pătată de ulei.

- Bine că te-ai trezit. Cred că am reuşit să repun în funcţiune majoritatea instalaţiilor. Slavă Domnului că cei de la US Navy au tipărit instrucţiuni pe toate carcasele, în tot cazul, fumul s-a dispersat, valorile de calitate ale aerului sunt bune - nu grozave, dar bune - şi toate sistemele vitale par a fi intacte. Avem aer, apă, căldură şi electricitate. Încerc să aflu cât aer şi câtă electricitate ne-au rămas.

- Unde e Fletcher?

- N-o găsesc pe nicăieri.

Beth îi arătă pantoful de pe covor şi petele de sânge.

- Tina? întrebă Norman, alarmat la gândul că rămăseseră închişi acolo, fără nici un om al marinei pe lângă ei.

- Tina a fost cu tine, spuse Beth încruntându-se.

- Nu-mi amintesc deloc, zise Norman.

- Cred că ai suferit un şoc electric, Norman. Asta o să-ţi provoace o amnezie retrogradă. N-ai să-ţi poţi aminti clipele de dinaintea şocului. N-o găsesc nici pe Tina, dar conform indicaţiilor senzorilor, Cilindrul E este inundat şi blocat. Ai fost cu ea în E. Nu ştiu de ce s-a inundat.

- Ce ştii de Harry?

- Cred că şi el a suferit un şoc. Aţi avut noroc că amperajul n-a fost mai mare, altfel eraţi acum prăjiţi amândoi. În orice caz, Harry zace pe podea în C, ori adormit, ori inconştient. Ai putea să arunci o privire. N-am vrut să risc să-l mişc şi de-aia l-am lăsat acolo.

- S-a trezit? Ţi-a spus ceva?

- Nu, dar pare să respire normal. De asemenea, are o coloraţie brună a pielii. M-am gândit că e mai important să pun în funcţiune sistemele vitale.

Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi continuă:

- Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă, Norman, că am mai rămas doar noi trei.

- Tu, eu şi Harry?

- Exact: tu, eu şi Harry.

Harry dormea liniştit pe podea, între cuşete. Norman se aplecă, îi ridică o pleoapă, îi lumină pupila. Irisul se contractă.

- Ăsta nu poate fi raiul, spuse Harry.

- De ce nu? replică Norman.

Îi lumină şi cealaltă pupilă: şi aceea se contractă.

- Pentru că eşti aici. Psihologii nu au voie să intre în rai.

Zâmbi fără vlagă.

- Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare? Mâinile?

- Pot să-mi mişc orice. Am urcat aici de jos, din Cilindrul C, Norman. Sunt teafăr şi întreg.

- Mă bucur că eşti întreg, Harry.

Şi chiar aşa era. Se înspăimântase la gândul că Harry ar fi putut fi accidentat. De la începutul expediţiei, toţi se bazaseră pe Harry. În fiecare moment critic el oferise soluţia, înţelegerea necesară. Şi chiar şi acum Norman se simţea liniştit gândindu-se că, dacă Beth nu se va descurca cu sistemele vitale, va reuşi Harry.

- Mda, sunt în regulă.

Închise ochii şi oftă.

- Cine a mai rămas?

- Beth. Tu. Eu.

- Dumnezeule!

- Mda. Vrei să te ridici?

- Da, o să mă lungesc în cuşetă. Sunt realmente obosit, Norman. Aş putea dormi un an.

Norman îl ajută să se ridice. Harry se aruncă grăbit în cuşeta cea mai apropiată.

- Te deranjează dacă o să mai aţipesc o vreme?

- Nu, deloc.

- Asta e bine. Sunt realmente obosit, Norman. Aş putea dormi un an...

- Da, ai mai spus asta...

Se întrerupse. Harry sforăia deja. Norman se întinse ca să scoată ceva mototolit de sub perna pe care se culcase Harry. Era carnetul de însemnări al lui Ted. Norman se simţi dintr-odată copleşit. Stătea pe patul lui Ted, ţinând în mână blocnotesul lui. Într-un târziu, se uită la două pagini pline cu scrisul lăbărţat şi entuziast al lui Ted. O fotografie îi căzu în poală. O întoarse. Era fotografia unei maşini Corvette roşii. Simţămintele îl copleşiră. Norman nu ştia dacă plângea pentru Ted sau pentru ei înşuşi, căci îi era foarte limpede că, unul după altul, acolo jos, toţi aveau să moară. Era foarte trist şi foarte înfricoşat.

În Cilindrul D, aşezată la consola de comunicaţii, Beth pornise toate monitoarele.

- Au făcut treabă bună aici, spuse ea. Totul este inscripţionat, în afară de asta, mai sunt şi registrele auxiliare ale computerului. Şi un tâmpit s-ar descurca. O singură problemă rămâne nerezolvată.

- Care anume?

- Bucătăria era în Cilindrul E, care a fost inundat. Am rămas fără mâncare, Norman.

- Nu mai avem deloc?

- Aşa se pare.

- Apă?

- Apă da, din belşug, dar hrană ioc!

- Păi, fără hrană ne descurcăm. Cât mai avem de stat aici?

- S-ar părea că încă două-trei zile.

- O să rezistăm, spuse Norman, gândindu-se totodată: "Dumnezeule, încă două zile în locul ăsta!"

- Asta în cazul în care furtuna îşi respectă orarul, preciză Beth. Am încercat să lansez un balon la suprafaţă, să văd cum e afară. Tina folosea un cod special pentru asta.

- Vom rezista, repetă Norman.

- O, bineînţeles. În ultimă instanţă, putem apela la rezervele de hrană din astronavă. Acolo e destulă.

- Crezi că putem risca să părăsim habitatul?

- N-avem încotro. În maximum trei ore trebuie să ieşim.

- De ce?

- Minisubmarinul. Are un *timer* care-l trimite la suprafaţă dacă nu se duce cineva să apese pe buton.

- La naiba cu submarinul, izbucni Norman. Ducă-se!

- Nu te pripi. Submarinul ăsta poate transporta trei oameni.

- Adică, am putea ieşi cu toţii cu ajutorul lui?

- Da. Cam aşa ceva.

- Păi, de ce mai stăm? Să plecăm!

- Fiindcă se ridică două probleme, spuse Beth, arătând spre ecran. Am studiat situaţia. Mai întâi, aparatul e instabil la suprafaţă. În cazul unor valuri mari, vom fi mai expuşi sus decât aici. Apoi, la suprafaţă trebuia să ne racordăm la o cameră de decompresie. Nu uita că mai avem în faţa noastră nouăzeci şi şase de ore de decompresie.

- Şi dacă n-o facem? întrebă Norman, care îşi spunea în gând: "Să ieşim odată la suprafaţă, să

deschidem trapa, să vedem cerul şi norii şi să respirăm aerul curat, pământesc!"

- Trebuie s-o facem. Sângele îţi este saturat cu heliu în soluţie. În momentul ăsta eşti sub presiune, *aşa* că totul e în regulă. Dar dacă eliberezi presiunea aceea brusc, este ca şi cum ai destupa o sticlă cu apă gazoasă. Heliul va bolborosi exploziv ca să iasă din sistemul tău: vei muri instantaneu.

- Oh! făcu Norman.

- Nouăzeci şi şase de ore. Atât îi trebuie heliului ca să iasă din organism.

- Aha.

Norman se duse la hublou şi privi la DH-7 şi la submarin. Până acolo era o distanţă de o sută de metri,

- Crezi că se va întoarce calmarul?

Beth ridică din umeri.

- Întreabă-l pe Jerry.

Norman îşi zise: "Acum nu mai face caz de chestia cu Geraldine. Sau preferă să-şi închipuie această entitate răuvoitoare ca fiind masculină?"

- Care-i monitorul?

- Ăsta, spuse ea şi conecta monitorul.

- Jerry! Eşti acolo?

Nici un răspuns. Tastă:

JERRY? EŞTI ACOLO?

Din nou, fără efect.

- Să-ţi spun ceva despre Jerry, zise Beth. Nu poate citi cu adevărat gândurile. Când am conversat cu el, mai înainte, i-am transmis un gând şi n-a răspuns.

- Şi eu am făcut la fel, spuse Norman. I-am transmis şi mesaje şi imagini. N-a răspuns.

- Dacă vorbim răspunde, dar dacă doar gândim nu mai răspunde. Nu e deloc atotputernic. De fapt, se poartă ca şi cum ne-ar auzi.

- Aşa este, admise Norman. Cu toate acestea, se pare că acum nu ne aude.

- Nu. Şi eu am încercat mai devreme.

- Mă întreb de ce nu răspunde.

- Parcă spuneai că e emotiv. Poate că e într-o dispoziţie proastă.

Norman nu era de aceeaşi părere. Regii-copii nu se îmbufnează. Sunt răzbunători şi capricioşi, dar nu se îmbufnează.

- Apropo, zise Beth, poate vrei să te uiţi la astea.

Îi întinse un teanc de foi de listing imprimate.

- Sunt înregistrările tuturor interacţiilor avute cu el.

- S-ar putea să ne ofere vreo soluţie, spuse Norman, frunzărind fără entuziasm teancul de foi.

Brusc se simţi obosit.

- Oricum, îţi vor ţine mintea ocupată.

- Aşa este.

- Personal, adăugă Beth, cred că ar fi bine să ne întoarcem în astronavă.

- De ce?

- Nu sunt convinsă că am descoperit totul.

- Până acolo drumul e lung, spuse Norman.

- Ştiu. Dar dacă acest calmar ne slăbeşte o vreme, aş putea încerca.

- Doar aşa, ca să-ţi găseşti o ocupaţie?

- Ia-o cum crezi.

Îşi consultă ceasul.

- Norman, am să dorm vreo două ore. Pe urmă, tragem la sorţi, să vedem cine se duce la submarin.

- Okay.

- Pari deprimat, Norman.

- Chiar sunt.

- Şi eu. Locul ăsta seamănă cu un mormânt... în care am fost îngropaţi prematur.

Urcă scara spre laboratorul ei, dar nu se culcă pentru că Norman auzi vocea înregistrată pe bandă a Tinei, spunând:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

Şi replica lui Beth:

"Poate. Nu ştiu."

"Mă sperie."

Zgomot de bandă derulată şi, după o scurtă pauză:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

"Poate. Nu ştiu."

"Mă sperie."

Banda aceea devenise o obsesie pentru Beth.

Privi listingul de pe genunchi, iar apoi ecranul.

- Jerry? Eşti acolo?

Jerry nu răspunse.

SUBMARINUL

Beth îi scutură uşor umărul. Norman deschise ochii.

- E timpul, spuse ea.

- Bine, zise el, căscând. "Doamne, ce obosit sunt!" Cât timp ne-a mai rămas?

- O jumătate de oră.

Beth conectă la consolă dispozitivul de senzori, ajustând reglajele.

- Ştii să manevrezi chestiile astea? întrebă Norman. Senzorii, vreau să zic.

- Destul de bine. Am învăţat.

- Atunci trebuie să mă duc eu la submarin.

Ştia că Beth nu va accepta, că va insista să îndeplinească ea partea activă a misiunii, dar simţea nevoia să-şi asume el acest efort.

- Okay, spuse ea, Du-te. Pare rezonabil.

Norman îşi ascunse surpriza.

- Şi eu cred la fel.

- Cineva trebuie să supravegheze dispozitivul. Şi aş putea să te avertizez în cazul în care calmarul s-ar apropia.

- Aşa este, spuse Norman, zicându-şi: "Drace! Vorbeşte serios." Nu cred că asta e o treabă pentru Harry.

- Nu. Harry nu stă prea bine cu fizicul. Şi apoi, încă mai doarme. Eu zic să-l lăsăm să doarmă.
- E-n regulă.
- Trebuie să te ajut să-ţi pui costumul.
- Oh, nu-i nevoie. Dar costumul meu *avea* ventilatorul defect.
- L-a reparat Fletcher.
- Sper că a făcut treabă bună.
- Poate că ar trebui să merg eu, totuşi, spuse Beth.
- Nu, nu. Tu vezi de consolă. Mă duc eu. La urma urmei, nu-i mare scofală, sunt numai o sută de metri până acolo.
- Drumul e liber, anunţă Beth, cercetând monitoarele.
- Bine, mă duc.

Casca i se închise cu un zgomot sec. Beth ciocni în vizor, adresându-i o privire întrebătoare: "Totul în ordine?"

Norman dădu din cap, iar ea deschise tambuchiul din podea. El făcu un semn de despărţire şi sări în apa neagră şi îngheţată. Pe fundul oceanului zăbovi o clipă sub trapă şi aşteptă să se asigure că aude ventilatorul funcţionând. Apoi se îndepărtă.

Nu erau aprinse decât câteva lumini în habitat. Norman observă mai multe şiruri de bule îndreptându-se spre suprafaţă, provenind de la cilindrii fisuraţi.
- Cum te simţi? îl chestionă Beth prin intercom.
- În regulă. Ştiai că habitatul nostru are fisuri?
- Aparenţa e mai rea decât realitatea, crede-mă.

Norman ajunsese între timp la marginea habitatului şi studia cei o sută de metri de teren deschis care-l separau de DH-7.
- Cum arată? Tot curat?
- Tot curat, confirmă Beth.

Norman se urni din loc. Mergea cât de repede putea, dar avea senzaţia că se mişcă cu încetinitorul. Curând simţi că nu mai are suficient aer şi înjură.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu pot să merg repede.

Se uita tot timpul spre nord, aşteptându-se din clipă în clipă să vadă strălucirea verzuie a calmarului apropiindu-se, dar orizontul rămânea întunecat.

- Te descurci minunat, Norman. Totul e curat.

Ajunsese la jumătatea drumului. Putea vedea acum DH-7-le: mult mai mic decât propriul lor habitat, cu un singur cilindru înalt de doisprezece metri şi cu foarte puţine hublouri.

- Aproape c-ai ajuns, îl anunţă Beth. Bine lucrat.

Norman începea să se simtă ameţit. Îşi încetini paşii. Distingea acum inscripţiile de pe suprafaţa cenuşie a habitatului. Erau acolo tot soiul de majuscule ale US Navy.

- Zona e la fel de curată, spuse Beth. Felicitări. Se pare c-ai reuşit.

Ajuns sub cilindrul DH-7 privi în sus, spre trapă. Era închisă. Învârti roata, o deschise. Înăuntru nu se vedea cine ştie ce, căci majoritatea luminilor erau stinse. Dar voia să arunce o privire. Poate găsea ceva, vreo armă de care să se folosească.

- Mai întâi submarinul, spuse Beth. Mai ai zece minute ca să apeşi pe buton.

- Bine.

Norman se îndreptă spre submarin. Din spatele elicei duble îi văzu numele: *Deepstar III.* Aparatul era vopsit în galben, ca şi cel care-i adusese jos, dar avea o altă alură. Găsi mânerele laterale şi se ajută de ele ca să ajungă la punga de aer prinsă în interiorul cupolei ca într-o capcană. În partea de sus a submarinului se afla un soi de carlingă din material acrilic: cabina pilotului. Norman găsi trapa de acces, o deschise şi se lăsă înăuntru.

- Am ajuns în submarin.

Beth nu-i răspunse. Probabil, fiind înconjurat din toate părţile de metal, nu-l mai putea auzi. Privi în jurul său, spunându-şi: "Am stropit cu apă pe jos. Dar ce era să fac? Să mă fi şters pe picioare înainte să intru?" Gândul îl făcu să zâmbească. Găsi benzile depozitate într-un compartiment la pupa. Era suficient loc pentru alte benzi şi pentru trei persoane. Dar Beth *avea* dreptate: interiorul era înţesat de instrumente cu muchii ascuţite. Nu era deloc plăcut să te izbeşti de ele, la o adică.

Dar unde-o fi butonul timer-ului? Se uită la panoul de comandă şi văzu o singură lumină roşie aprinsă deasupra unui buton cu inscripţia: MENŢINERE TIMER. Apăsă pe buton.

Lumina roşie încetă să clipească: acum strălucea încontinuu. Pe un mic ecran gălbui apăru mesajul:

Reprogramare timer - interval 12: 00: 00

Privi numerele care începură să se succeadă în ordine inversă. "Cred că am reuşit", îşi spuse. Ecranul video se stinse.

Cu ochii la toate aceste instrumente se întrebă dacă, în caz de necesitate, ar fi putut manevra submarinul. Se aşeză în fotoliul pilotului, faţă în faţă cu aglomeraţia de cadrane şi întrerupătoare. Nu părea să existe nici o manetă de direcţie sau ceva asemănător. Oare cum funcţiona blestemăţia asta?

Ecranul video se trezi la viaţă:

DEEPSTAR III - MODULUL DE COMANDĂ
Aveţi nevoie de ajutor? Da Nu Anulare

"Da", îşi zise. "Am nevoie de ajutor". Căută un buton "Da" pe lângă monitor, dar cum nu găsi nimic îi trecu prin cap să apese pe ecran în dreptul cuvântului "Da".

DEEPSTAR III

Coborâre
Asigurare
Monitorizare
LISTA DE OPŢIUNI
Urcare
Închidere
Anulare

Apăsă pe "Urcare". Pe ecran apăru imaginea micşorată a panoului de comandă. O parte a schemei apărea cu intermitenţă. Sub desen se aflau cuvintele.

DEEPSTAR - LISTA OPERAŢIUNILOR LA URCARE 1. Treceţi aruncătorul de balast pe: PORNIT
Treceţi la pasul următor Anulare

"Deci aşa lucrează, îşi spuse Norman. O listă de operaţiuni pas cu pas, memorată de computer. Nu trebuie decât să urmezi instrucţiunile."
Deci, se putea descurca.
Un uşor curent de apă legănă submarinul.
Apăsă pe "Anulare" şi ecranul se stinse, apoi clipi:

- Time Reset - Counting 11: 53: 04

Cronometrul îşi continua numărătoarea inversă. Îşi zise: "Chiar am stat aici şapte minute?" Un alt val şi submarinul se legănă din nou. Se lăsă pe vine atingând podeaua. De dincolo de metalul protector, radioul său trecu pe recepţie:
- ...acolo? Norman, eşti acolo? Răspunde, te rog!
Era Harry.
- Sunt aici, răspunse Norman.
- Norman, pentru numele lui Dumnezeu...
În acel moment, Norman văzu strălucirea verzuie şi îşi dădu seama de ce se legănase

submarinul. Calmarul se afla la numai zece paşi, răscolind sedimentele de pe fundul oceanului, zvârlindu-şi tentaculele ameninţătoare spre el.

- ...Norman, vrei să...

Nu era timp de stat pe gânduri. Norman făcu trei paşi mari, sări şi se strecură prin trapa deschisă în DH-7.

Trânti uşa tambuchiului în urma sa, dar tentaculul plat ca o cazma ajunsese deja înăuntru. Rămăsese blocat în trapa parţial deschisă, dar nu se retrăgea. Era incredibil de puternic şi musculos şi se zvârcolea cu ventuzele ca nişte mici guri zbârcite, închizându-se şi deschizându-se. Norman se aruncă pe trapă cu toată greutatea, încercând să-l forţeze să se retragă. La o contracţie musculară a tentaculului, trapa se deschise, trântindu-l în spate: tentaculul pătrunse în habitat. Simţi mirosul puternic de amoniac.

Norman fugi, urcând mai sus, în cilindru. Plescăind prin trapă, se strecură şi al doilea tentacul. Amândouă se legănau în cercuri, căutând. Printr-un hublou văzu afară trupul uriaş al creaturii şi privirea fixă a ochiului imens. Se căţără mai sus, îndepărtându-se de tentacule. Cilindrul părea să fi fost destinat depozitării: era înţesat cu echipamente, cutii, rezervoare. Pe mai multe cutii roşii se putea citi inscripţia: "ATENŢIE! NU FUMAŢI! EXPLOZIBIL TEVAC!". "Al dracului de mult explozibil se află pe-aici", îşi spuse el în timp ce continua să urce.

Tentaculele se ridicară mai sus, în spatele său. Undeva, într-o zonă separată a creierului, îşi făcu loc un gând: "Cilindrul e înalt de numai doisprezece metri. N-am unde să mă mai ascund."

Se împiedică şi se lovi la genunchi, dar continuă să meargă. Auzi plesnetul tentaculelor în contact cu pereţii, unduindu-se în urma sa.

"O armă, trebuie să găsesc o armă!"

Ajunse în mica bucătărie cu tejgheaua metalică, unde se aflau câteva cratiţe şi tigăi. Deschise înfrigurat sertarele, căutând un cuţit. Găsi doar un cuţitaş şi-l aruncă scârbit. Auzi tentaculele apropiindu-se. În clipa următoare fu trântit jos, casca izbindu-i-se de podea. Norman se ridică în picioare, evită tentaculul şi alergă mai departe în cilindru.

O secţiune de comunicaţii: un radio-emiţător, un computer, două monitoare. Tentaculele erau chiar în urma sa, şerpuind ca nişte corzi de viţă de vie de coşmar. Ochii îi ardeau din cauza vaporilor de amoniac.

Ajunse în secţiunea cuşetelor, un spaţiu îngust, aproape de tavanul cilindrului.

"N-am unde să mă ascund, îşi spuse. N-am nici o armă şi nici unde să mă ascund."

Tentaculele ajunseră la cupola cilindrului, plesniră pe suprafaţa curbată şi se mişcară lateral. Într-o clipă vor ajunge la el. Apucă o saltea de pe una din cuşete, ţinând-o ca pe o pavăză firavă. Cele două tentacule se unduiau haotic în jurul său. Îl evită pe primul. Şi deodată, vâjâind, al doilea tentacul se înfăşură în jurul său, prinzându-l, cu saltea cu tot, într-o menghină greţoasă şi rece. Simţi o strângere lentă, înnebunitoare, zecile de ventuze pătrunzându-i în piele. Gemu îngrozit, Al doilea tentacul reveni ca să se alăture primului. Era prins ca într-o menghină.

"Oh, Doamne!"

Tentaculele se îndepărtară de pereţi, ridicându-l în aer, în mijlocul cilindrului. "Pân-aici mi-a fost", îşi zise, dar în clipa următoare îşi simţi corpul alunecând în jos din saltea, scăpând din strânsoare şi căzând în gol. Se sprijini de unul din tentacule, alunecând pe viţele uriaşe, urât mirositoare, şi căzu pe puntea din apropierea bucătăriei, lovindu-se cu capul de podeaua metalică. Se răsuci pe spate.

Văzu deasupra cele două tentacule, strângând salteaua, răsucind-o.

"Ştie oare calmarul ce s-a întâmplat? Că i-am scăpat, adică?"

Norman se uită în jurul său disperat, "O armă. O armă. Ăsta e habitatul Marinei. Trebuie să fie pe undeva vreo armă."

Tentaculele rupseră salteaua şi bucăţi albe de căptuşeala căzură jos, în cilindru. Eliberate din strânsoare, căzură apoi şi bucăţile mari din saltea. Apoi tentaculele începură sa şerpuiască din nou prin habitat.

Căutau.

"Ştie, îşi spuse Norman. Ştie că am scăpat şi că mă aflu pe undeva pe-aproape. Mă vânează."

Dar cum de şi-a dat seama?

Norman se aplecă în spatele tejghelei când unul din tentacule mătură cu zgomot cratiţele şi tigăile, bâjbâind după el. Norman se împletici şi ajunse la o plantă mare, aflată într-un ghiveci. Tentaculele continuau să caute, mişcându-se neobosite pe podea, răsturnând cratiţele. Norman împinse înainte planta, iar tentaculele o apucară şi o dezrădăcinară cu uşurinţă, scuturând-o în aer.

Diversiunea îi permise lui Norman să se târască ceva mai departe.

"O armă, îşi zise. Îmi trebuie o armă!"

Privi în jos, către locul în care căzuse salteaua şi văzu aliniate pe peretele din apropierea trapei de pe fundul habitatului o serie de bare argintii: "Harpoane!" Când urcase, nu le observase." Fiecare harpon avea în vârf un bulb ca o grenadă de mână. Capete explozive?

Începu să coboare.

Tentaculele alunecau şi ele în jos, urmărindu-l. Cum de ştia calmarul unde se afla? Răspunsul îl află când, trecând pe lângă hublou, văzu afară ochiul care-l privea. "Dar, Doamne Dumnezeule, ăsta mă poate vedea!"

"Ţine-te departe de hublouri!"

Nu mai judeca lucid. Totul se petrecea prea repede. Târându-se pe lângă lăzile de explozibil

din magazie, îşi zise: "Ar fi bine să nu ratez" şi ateriză pe puntea sasului.

Braţele calmarului alunecau în jos, apropiindu-se. Trase de unul din harpoane. Era prins de perete cu o coardă de cauciuc. Norman trase de ea, încercând să elibereze arma. Tentaculele se apropiau. Smuci cauciucul, dar nici gând să se deblocheze. Ce naiba avea?

Tentaculele ajunseră şi mai aproape, coborând cu repeziciune.

Apoi îşi dădu seama că sistemul de prindere se debloca doar dacă trăgeai harponul lateral, nu înspre tine. Procedând astfel, eliberă una din arme. Se întoarse, dar tentaculul îl trânti la podea. Se răsuci pe spate şi văzu palma uriaşă, plină de ventuze a tentaculului, care îi înfăşură casca. Totul se întunecă în jur, iar apoi trase.

Simţi o durere teribilă în piept şi abdomen. Preţ de o clipă se gândi ca groază că se împuşcase singur. Apoi realiză uşurat că nu fusese decât şocul: pieptul îl ardea, dar calmarul îi dăduse drumul.

Încă nu vedea nimic. Îndepărtă de pe vizor palma care căzu cu greutate pe punte, zvârcolindu-se, separată de braţul animalului. Pereţii interiori ai habitatului erau stropiţi cu sânge. Un tentacul se mai mişca, celălalt arăta ca un ciot zdrenţuit. Amândouă braţele se retrăseseră, alunecând prin trapă.

Norman alergă la hublou: calmarul se îndepărta cu iuţeală, strălucirea-i verde pierzându-se în depărtare. Reuşise! Îl învinsese!

Reuşise.

DH-8

- Câte ai adus? întrebă Harry, cântărind un harpon în mâini.

- Cinci, răspunse Norman. E tot ce am putut căra.

- Şi zici că a funcţionat? continuă Harry, examinând capătul exploziv al armei.

- Mda, a funcţionat, l-a retezat tentaculul.

- Am văzut calmarul fugind, spuse Harry. M-am gândit că trebuie să-i fi făcut ceva.

- Unde e Beth?

- Nu ştiu. Costumul i-a dispărut. M-am gândit că poate s-a dus pe astronavă.

- Pe astronavă? spuse Norman, încruntându-se.

- Tot ce ştiu e că, atunci când m-am trezit, era deja plecată. Mi-am dat seama că tu plecaseşi probabil în celălalt habitat, apoi am văzut calmarul şi am încercat să te previn prin radio, dar cred că pereţii metalici au împiedicat recepţia.

- Deci, Beth a plecat? spuse Norman.

Începea să devină mânios. În loc să stea la consolă şi să supravegheze senzorii în timp ce el era afară, Beth plecase pe astronavă?

- Costumul ei a dispărut, repetă Harry.

- Ticăloasa! exclamă Norman.

Devenise brusc furios - cu adevărat şi extrem de furios. Izbi cu pumnul în consolă.

- Hei, fii atent ce faci! îl preveni Harry.

- La dracu!

- Linişteşte-te, spuse Harry. Haide, linişteşte-te, Norman.

- Ce mama dracului îşi închipuie că face?

- Haide, Norman, aşează-te, spuse Harry, împingându-l spre un scaun. Toţi suntem obosiţi.

- Suntem al dracului de obosiţi!

- Uşurel, Norman, uşurel... Îţi creşte tensiunea.

- N-am nici o problemă cu tensiunea!

- Ba da. Eşti purpuriu la faţă.

- Cum a putut să mă lase singur afară şi să plece?

- Mai rău, preciza Harry, a ieşit şi ea afară.

- Da, şi în felul ăsta a lăsat zona nesupravegheată.

Şi deodată îşi dădu seama de ce era atât de supărat: pentru că-i fusese teamă. Într-un moment de mare primejdie pentru el, Beth îl abandonase. Rămăseseră doar trei inşi acolo jos şi aveau nevoie unul de altul - trebuiau să se bazeze unul pe celălalt. Dar pe Beth nu te puteai baza şi asta îl făcuse să-i fie teamă! Şi îl supărase.

- Mă auziţi? se auzi vocea ei prin intercom. Mă aude cineva?

Norman ajunse la microfon, dar Harry îl apucă înaintea lui.

- Lasă-mă pe mine. Da, Beth, te auzim.

- Mă aflu în navă, spuse ea printre păcăniturile intercomului. Am descoperit un alt compartiment la pupa, în spatele cuşetelor echipajului. Este foarte interesant.

"Foarte interesant! îşi spuse cu năduf Norman. Dumnezeule, foarte interesant!" îi smulse lui Harry microfonul din mână.

- Beth, ce naiba faci acolo?

- O, bună, Norman. Te-ai întors?

- Cu chiu cu vai.

- Ai avut ceva necazuri?

Nu părea îngrijorată.

- Da, am avut.

- Ai păţit ceva? Pari furios.

- Cred şi eu că sunt! Beth, de ce ai plecat când eram afară?

- Harry a zis că-mi ţine locul.

- Ce-a zis?

Norman se uită la Harry. Acesta clătină din cap a negaţie.

- Harry a zis că-mi ţine locul la consolă. Mi-a zis să mă duc pe navă. Şi întrucât calmarul nu se afla prin apropiere, mi s-a părut că ar fi nimerit să plec.

Norman acoperi microfonul cu mâna.

- Nu-mi amintesc asta, spuse Harry.

- Ai vorbit cu ea?

- Nu-mi amintesc să fi vorbit cu ea.

Beth interveni:

- Întreabă-l, Norman. O să-ţi confirme.

- El zice că n-a spus niciodată aşa ceva.

- Păi atunci nu e zdravăn la minte. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că te-aş fi abandonat în timp ce te aflai afară?

Şi, după o pauză:

- N-aş fi făcut asta niciodată, Norman.

- Îţi jur, îi spuse Harry lui Norman. N-am avut nici o discuţie cu Beth. N-am vorbit deloc cu ea. Când m-am trezit era deja plecată. Nu era nimeni aici. După părerea mea, cred că şi-a dorit tot timpul să ajungă pe astronava.

Norman îşi aminti cât de repede acceptase Beth ca Norman să meargă la submarin şi cât de surprins fusese atunci. "Poate că Harry are dreptate, îşi zise el. Poate că Beth a avut asta în cap tot timpul."

- Ştii ce cred eu? conchise Harry. Cred că a luat-o razna.

- Hai, băieţi, aţi lămurit-o?

- Da, Beth, cred că da, spuse Norman.

- Bun, zise Beth, Pentru ca eu am făcut o descoperire aici în navă.

- Ce anume?

- Am găsit echipajul!

- Aţi venit amândoi, remarcă Beth.

Şedea rezemată de o consolă din confortabila cabină de pilotaj a astronavei.

- Da, spuse Norman, uitându-se la ea.

Arăta bine. Ba chiar arăta mai bine ca oricând. Mai puternică şi mai senină. De fapt, era chiar frumoasă.

- Harry a fost de părere că dihania nu va reveni.

- Calmarul a fost prin apropiere?

Norman îi povesti pe scurt atacul.

- Isuse! Îmi pare rău, Norman. N-aş fi plecat dacă mi-aş fi închipuit aşa ceva.

În nici un caz nu vorbea asemenea cuiva care o luase razna. Tonul ei era adecvat şi sincer.

- Oricum, i-am provocat o rană serioasă şi Harry s-a gândit că n-o să se mai întoarcă.

- Şi pentru că n-am putut decide cine să rămână, am venit amândoi, adăugă Harry.

- Atunci, veniţi pe aici, spuse Beth, conducându-i în spate, prin încăperile echipajului, pe lângă cele douăzeci de cuşete, până în bucătăria spaţioasă. Norman se opri acolo; la fel făcu şi Harry.

- Mi-e foame, anunţă acesta.

- Mâncaţi ceva, spuse Beth. Eu am mâncat. Am găsit un fel de batoane cu nucă, sau cam aşa ceva: sunt bune la gust.

Trase un sertar şi scoase la iveală nişte batoane ambalate în folie metalică. Întinzându-le câte unul. Norman descoperi sub folie ceva asemănător cu ciocolata. Avea un gust uscat.

- Ceva de băut?

- Desigur, spuse Beth deschizând un frigider. Coca dietetică?

- Îţi arde de glume!

- Aspectul cutiei e diferit şi mă tem că nu-i prea rece, dar e Coca-cola dietetică.

- Am să-mi cumpăr acţiuni la firma asta, spuse Harry. Mai ales că acum ştiu că va rezista şi peste cincizeci de ani. Citi pe cutie: "Băutura oficială a expediţiei Star Voyager".

- Da, e o reclamă.

Harry întoarse cutia. Cealaltă parte era scrisă în japoneză.

- Mă întreb ce-o fi însemnând asta?

- Înseamnă: "Mai gândeşte-te înainte să cumperi acţiunile alea".

Norman sorbi băutura cu un vag sentiment de nelinişte. Bucătăria părea în mod subtil schimbată faţă de ultima dată când o văzuse. Nu era sigur - aruncase doar o privire grăbită prin încăpere atunci

- dar avea de obicei o memorie bună a aspectului camerelor; soţia sa glumea mereu, spunând că Norman nu se putea rătăci în nici o bucătărie.

- Ştiţi ceva? spuse el. Nu-mi amintesc să fi fost vreun frigider pe-aici.

- Nici eu nu l-am remarcat, la drept vorbind, spuse Beth.

- De fapt, zise Norman toată încăperea mi se înfăţişează altfel. Pare mai mare şi, nu ştiu cum, diferită.

- Fiindcă ţi-e foame, spuse Harry rânjind.

- Se poate, admise Norman. În fond, s-ar fi putut ca Harry să aibă dreptate.

În anii şaizeci, o serie de studii de percepţie vizuală demonstraseră că subiecţii interpretează fotografiile în funcţie de predispoziţia pe care o au. Oamenii flămânzi vedeau în toate imaginile mâncare.

Dar camera asta arăta cu adevărat altfel. De exemplu, nu îşi amintea ca uşa dinspre sala de mese să fi fost deplasată spre stânga, ca acum. Şi-o amintea ca fiind în centrul peretelui ce separa sala de mese de dormitoare.

- Pe-aici, spuse Beth, conducându-i mai departe înspre pupa. De fapt, frigiderul m-a pus pe gânduri. Înţeleg să depozitezi o cantitate mare de hrană pe o navă-test trimisă să traverseze o gaură neagră. Dar să depozitezi un frigider? La ce bun? Asta m-a dus la concluzia că trebuie să fie şi un echipaj.

Pătrunseră într-un tunel scurt, cu pereţii de sticlă, scăldat într-o lumină intens purpurie.

- Ultraviolete, spuse Beth. Dar nu ştiu la ce servesc.

- Dezinfectare?

- Posibil.

- Poate că serveşte la bronzare, opină Harry. Vitamina D.

Apoi intrară într-o cameră mare, aşa cum Norman nu mai văzuse niciodată. Pardoseala

strălucea într-o culoare purpurie, inundând spaţiul cu o lumină ultravioletă. Pe toţi cei patru pereţi erau montate nişte cuburi de sticlă încăpătoare. În interiorul fiecărui tub se afla câte o saltea îngustă, argintie. Toate tuburile păreau a fi goale.

- Aici, le arătă Beth.

Cercetară cu privirea un tub de sticlă. Femeia dezbrăcată dinăuntru fusese cândva frumoasă. Era încă posibil să-ţi dai seama de asta. Pielea avea o culoare cafeniu-închis şi prezenta zbârcituri adânci; întreg corpul părea ofilit.

- Mumificată? întrebă Harry.

Beth încuviinţă din cap.

- La altceva mai bun nu mă pot gândi. Nu am deschis tubul, având în vedere riscul unei infecţii.

- Ce destinaţie avea camera asta?

- Trebuie să fi fost un fel de cameră de hibernare. Fiecare tub este conectat separat la un sistem vital: electricitate, rezervă de aer, încălzitoare. E în camera învecinată.

Harry numără şi anunţă:

- Douăzeci de tuburi.

- Douăzeci de paturi, adăugă Norman.

- Atunci unde sunt ceilalţi?

Beth clătină din cap:

- Nu ştiu.

- Femeia asta e singura care-a mai rămas?

- Aşa se pare. N-am mai găsit pe nimeni.

- Mă întreb cum au murit ceilalţi? spuse Harry.

- Ai fost în sferă? o întrebă Norman pe Beth.

- Nu. De ce?

- Mă întrebam şi eu,

- Adică, te întrebai dacă echipajul a murit după ce a colectat sfera?

- În principal, da.

- Nu cred că sfera este agresivă ori periculoasă în vreun fel, spuse Beth. Este posibil ca echipajul să fi murit din cauze naturale, în timpul călătoriei. Femeia aceasta, de exemplu, este atât de bine conservată încât te duce cu gândul la radiaţii.

Poate că a primit o doză mare de radiaţii. În apropierea unei găuri negre radiaţia este uriaşă.

- Crezi, deci, că echipajul a murit la traversarea găurii negre şi că, mai târziu, astronava a cules automat sfera?

- Posibil.

- N-arată rău deloc, remarcă Harry, privind prin sticlă. Mamă, ce-or să înnebunească reporterii pe chestia asta, nu credeţi? "Femeia sexy din viitor, găsită goală şi mumificată. Spectacol la matineu".

- Este şi înaltă, observă Norman. Trebuie să aibă peste un metru optzeci înălţime.

- O adevărată amazoană, spuse Harry. Cu ţâţe mari...

- Ajunge, interveni Beth.

- Ce s-a întâmplat - te-ai ofensat în numele ei? întrebă Harry.

- Nu cred că era nevoie de astfel de comentarii.

- De fapt, zise Harry, cred că-ţi seamănă un pic, Beth.

- Nu fi ridicol!

Norman se uită şi el prin sticla tubului, protejându-şi ochii de reflexia luminii purpurii provenită de la podea. Într-adevăr, femeia mumificată semăna cu Beth - mai tânără, mai puternică - dar totuşi arăta ca Beth.

- Are dreptate, spuse el.

- Poate că eşti tu, din viitor, spuse Harry.

- Nu. E evident că are douăzeci şi ceva de ani.

- Poate că e strănepoata ta.

- Destul de puţin probabil, spuse Beth.

- Nu se ştie niciodată, zise Harry. Jennifer îţi seamănă?

- N-aş zice. Dar e la vârsta aceea dificilă. Şi nu arată ca femeia asta. Nici eu nu arăt.

Norman fu şocat de convingerea cu care Beth nega orice asemănare sau asociere cu femeia mumificată.

- Beth, spuse el, ce crezi că s-a întâmplat aici? De ce a rămas numai această femeie?

- Cred că deţinea un post important în cadrul expediţiei, spuse Beth. Poate era chiar comandantul sau ajutorul acestuia. Ceilalţi au fost în majoritate bărbaţi. Au făcut ceva prostesc - nu ştiu ce - ceva ce ea i-a sfătuit să nu facă, şi, ca urmare, au murit cu toţii. Ea singură a rămas în viaţă pe astronavă. Şi a pilotat-o înapoi spre casă. Apoi, ceva i s-a întâmplat - ceva ce nu putea fi evitat - şi a murit şi ea.

- Ce i s-a întâmplat?

- Nu ştiu. *Ceva.*

"Fascinant", îşi zise Norman. Până atunci nu luase în serios problema, dar camera aceasta - şi, din acest punct de vedere, întreaga astronavă - era o imensă cameră Rorschach, sau mai exact un TAT.

Testul de apercepţie tematic era un test psihologic, constând dintr-o serie de imagini ambigue. Subiecţilor li se cerea să spună ce credeau că se întâmplase într-o serie de imagini. Întrucât imaginile nu sugerau nimic evident, subiecţii erau cei care imaginau scenariile. Iar scenariile dezvăluiau mult mai multe despre personalitatea subiecţilor decât despre imaginile în sine.

Deci Beth le relatase fantezia ei în legătură cu acea cameră: că o femeie fusese comandantul expediţiei, că bărbaţii nu îi ascultaseră comenzile şi, în consecinţă, muriseră, iar ea rămăsese în viaţă, ca unic supravieţuitor.

Ceva ce nu le spunea prea mult despre astronavă, dar era îndeajuns de relevant în ceea ce o privea pe Beth.

- M-am prins, spuse Harry. Vrei să spui că ea e cea care a greşit, dirijând nava prea mult înapoi, în trecut. Tipic pentru femeile-şofer.

- Chiar trebuie să-ţi baţi joc de toate?

- Chiar trebuie să iei totul în serios?

- Asta e ceva serios, preciză Beth.

- Am să-ţi propun un alt scenariu, spuse Harry. Femeia asta a scrântit-o. Trebuia să facă un lucru pe care a uitat să-l facă sau poate că l-a făcut greşit. Iar ca urmare a greşelii sale restul echipajului a murit, în timp ce ea nu s-a mai trezit din hibernare şi nu şi-a dat seama niciodată ce făcuse pentru că era în totală necunoştinţă de cauză faţă de ceea ce se întâmplase cu adevărat.

- Sunt convinsă că-ţi convine mai mult povestea asta, spuse Beth. Se potriveşte cu dispreţul tău, tipic pentru un negru, faţă de femei.

- Potoliţi-vă, interveni Norman.

- Nu poţi să accepţi puterea unei femei, continuă Beth.

- Ce putere? Să ridici nişte greutăţi, asta înţelegi tu prin putere? Asta e numai forţă - şi provine dintr-un sentiment de slăbiciune, nu de putere.

- Eşti o nevăstuică meschină şi slăbănoagă, şuieră Beth.

- Şi ce-ai să faci acum, ai să mă baţi? Ăsta e conceptul tău despre putere?

- Ştiu foarte bine ce înseamnă puterea, spuse Beth, aruncându-i o privire fioroasă.

- Uşurel, uşurel, interveni Norman. Hai să nu ne ambalăm.

Harry spuse:

- Ce părere ai, Norman? Ai şi tu un scenariu legat de camera asta?

- Nu, nu am.

- Ei haide, sunt sigur că ai.

- Nu, spuse Norman. Şi n-am de gând să fac pe arbitrul între voi doi. Trebuie să rămânem uniţi în toată povestea asta. Câtă vreme suntem aici, trebuie să lucrăm ca o echipă.

- Harry e cel care bagă zâzanie, se plânse Beth. De la începutul acestei expediţii a căutat gâlceavă cu toată lumea. Toate comentariile alea răutăcioase...

- Care comentarii răutăcioase? întrebă Harry.

- Ştii foarte bine despre ce e vorba, zise Beth.

Norman ieşi din cameră.

- Unde te duci?

- Spectatorii vă părăsesc.

- De ce?

- Pentru că amândoi sunteţi plictisitori.

- Aha, făcu Beth. "Psihologul cel Calm" a hotărât că suntem plictisitori?

- Exact, spuse Norman păşind prin tunelul de sticlă, fără să privească înapoi.

- Unde pleci aşa, după ce arunci în jur sentinţe asupra celorlalţi? ţipă în urma sa Beth.

Norman nu se opri din mers.

- Hei, cu tine vorbesc! Nu pleca aşa când vorbesc cu tine, Norman!

El intră din nou în sala de mese şi începu să deschidă sertarele, căutând batoanele cu nucă. I se făcuse din nou foame şi căutarea îl făcu să uite de ceilalţi doi. Fu nevoit să admită că îl deranjase felul în care evoluaseră lucrurile. Găsi un baton, îi desfăcu folia protectoare şi muscă din el.

Fusese deranjat, dar nu surprins. În studiile sale de dinamica grupurilor, verificase de mult vechea zicală: "Unde-s trei, deja sunt prea mulţi". În situaţiile puternic tensionate, grupurile formate din trei persoane erau în mod inerent instabile. În afară de cazul în care fiecare avea nişte responsabilităţi clar definite, în cadrul unor astfel de grupuri exista tendinţa să se creeze alianţe efemere, de doi contra unul. Aşa se întâmpla acum.

Termină batonul şi imediat mai mâncă unul. Oare cât mai aveau de stat aici? Cel puţin treizeci şi şase de ore. Căută un loc unde să pună câteva batoane drept provizie, dar costumul său nu avea buzunare.

Beth şi Harry intrară în sala de mese, tare abătuţi.

- Nu doriţi un baton cu nucă? le spuse el, cu gura plină.

- Vrem să ne cerem scuze, spuse ea.

- Pentru ce?

- Pentru că ne-am purtat copilăreşte, spuse Harry.

- Mi-e jenă, adăugă Beth. Mă simt groaznic la gândul că mi-am pierdut aşa de uşor cumpătul. Am un sentiment complet, idiot...

Beth lăsase capul în jos, privind ţintă în podea. Norman se gândi că era interesant felul în care alunecase de la starea de încredere în sine agresivă la polul opus, de autocompătimire umilă. Fără nici o stare intermediară.

- Hai să n-o lungim prea mult, spuse Norman. Suntem obosiţi cu toţii.

- Pur şi simplu, mă simt oribil, continuă Beth. De-a dreptul oribil. Simt că v-am dezamăgit pe amândoi. În primul rând, nu trebuia să mă aflu aici; nu merit să fac parte din acest grup.

Norman spuse:

- Beth, ia mai bine un baton şi nu te mai autocompătimi.

- Da, spuse Harry. Cred că-mi placi mai mult când eşti supărată.

- Sunt sătulă de batoanele alea, spuse Beth. Până să veniţi voi am mâncat vreo unsprezece.

- Păi, fă o duzină întreagă, zise Norman, şi hai să ne întoarcem la habitat.

Pe drumul de întoarcere merseră încordaţi, cu ochii după calmar. Dar Norman se simţea mai bine la gândul că erau înarmaţi. Şi încă ceva: o încredere în sine provocată de confruntarea precedentă cu calmarul.

- Ţii arma aia ca şi cum chiar ai avea de gând s-o foloseşti, remarcă Beth.

- Da, aşa este.

Toată viaţa fusese un cercetător ştiinţific universitar şi niciodată nu se considerase un om de acţiune. Cel puţin, nu participase la nimic altceva în afară de jocurile de golf ocazionale. Acum, ţinând arma în mâini şi gata să tragă, descoperise că sentimentul îi făcea plăcere.

Observă abundenţa de gorgone pe drumul dintre astronavă şi habitat. Erau colorate în purpuriu ţipător şi în albastru şi, fiind înalte de aproape un metru şi jumătate, îi obligau să le ocolească. Norman era absolut sigur că gorgonele nu se aflau aici când ajunseseră prima dată la habitat. Acum, în afară de acestea, se găseau acolo şi bancuri de peşti mari. Cei mai mulţi erau negri, cu o dungă roşcată pe spate. Beth spuse că erau peşti-chirurgi, obişnuiţi pentru acea zonă a Pacificului.

"Totul e în schimbare, îşi zise Norman. Totul se schimbă în jurul nostru". Dar nu era sigur; aici, jos, nu avea încredere în propria sa memorie. Erau multe, prea multe detalii care îi influenţau percepţiile - atmosfera de înaltă presiune, rănile căpătate şi teama sâcâitoare, pe care trebuia să le suporte.

Ceva palid îi reţinu atenţia. Îndreptându-şi lanterna către fundul oceanului, văzu o dungă albicioasă cu o aripă lungă, subţire şi vărgată cu negru, care se zvârcolea. La început crezu că e un ţipar. Apoi îi observă capul mic şi gura.

- Stai puţin, spuse Beth, apucându-l de braţ.

- Ce este?

- E un şarpe de mare.

- Sunt periculoşi?

- De obicei, nu.

- Veninoşi cumva? se interesă Harry.

- Foarte veninoşi.

Şarpele stătea aproape de fund, aparent în căutare de hrană. Îi ignora cu desăvârşire şi Norman constată că era minunat de privit, mai ales când se afla în mişcare.

- Mi se face pielea ca de găină, spuse Beth.

- Ştii cumva ce specie e? o întrebă Norman.

- S-ar putea să fie un Belcher. Toţi şerpii din Pacific sunt veninoşi, dar şarpele Belcher este cel mai periculos. De fapt, unii cercetători îl consideră reptila cea mai veninoasă din lume, având veninul

de o sută de ori mai puternic decât al cobrei sau al şarpelui-tigru negru.

- Deci, dacă te-a muşcat...

- În două minute ai mierlit-o!

Priviră unduirea şarpelui printre gorgone, după care animalul dispăru.

- De obicei, şerpii de mare nu sunt agresivi, spuse Beth. Unii scafandri chiar îi ating şi se joacă cu ei, dar eu n-aş face asta. Dumnezeule! *Şerpi!*

- De ce sunt atât de veninoşi? Ca să-şi imobilizeze prada?

- Ştiţi, interesant e că cele mai toxice creaturi trăiesc în apă. Prin comparaţie, veninul animalelor de uscat nu înseamnă nimic. Şi chiar şi printre acestea din urmă, otrava cea mai puternică este extrasă de la o amfibie, o broască: *Bufotene marfensis.* În mare trăiesc peşti veninoşi, precum peştele-balon, care în Japonia este o delicatesă, apoi sunt scoicile veninoase, *Alevardis lotensis.* Odată mă aflam pe o ambarcaţiune în Guam şi o femeie a adus la suprafaţă o astfel de scoică. Sunt foarte frumoase, dar femeia n-a ştiut să-şi ferească degetele. Animalul şi-a scos acul cu venin şi a înţepat-o în mână. După trei paşi s-a prăbuşit în convulsii şi după o oră a murit. De asemenea mai sunt şi plante veninoase, bureţi veninoşi şi corali veninoşi. Şi, în fine, şerpii. Chiar şi cel mai puţin veninos dintre şerpii de mare este, invariabil, mortal.

- Simpatic, remarcă Harry.

- Ei bine, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că oceanul este un mediu vital mult mai vechi decât uscatul, în oceane viaţa a apărut acum trei miliarde şi jumătate de ani, cu mult mai devreme decât pe uscat. Metodele de competiţie şi de apărare s-au dezvoltat mult mai mult în ocean - a existat mai mult timp la dispoziţie.

- Vrei să spui că peste câteva miliarde de ani vor apărea şi pe uscat animale la fel de otrăvitoare?

- Dacă ajungem până acolo, spuse ea.

- Hai mai bine să ne întoarcem în habitat.

Habitatul se afla acum foarte aproape. Se puteau vedea toate şuvoaiele de băşici care se ridicau din fisuri.

- Răsuflă al dracului! constată Harry.

- Cred că avem suficient aer.

- Cred c-am să verific.

- N-ai decât, spuse Beth, dar să ştii că am lucrat cu meticulozitate.

Norman se gândi că o nouă ceartă era pe punctul să izbucnească, dar Beth şi Harry se potoliră. Ajunseră la trapă şi se urcară în DH-8.

CONSOLA

- Jerry?

Norman privea ecranul consolei. Cu excepţia cursorului care clipea, nici un alt semnal.

- Jerry, eşti acolo?

Nici un răspuns.

- Mă întreb de ce nu mai primim veşti de la tine, Jerry, spuse Norman.

Ecranul rămase inert.

- Încerci puţină psihologie? îl întrebă Beth, care verifica graficele de control ale senzorilor externi. Dacă vrei sa afli părerea mea, persoana pe care ar trebui să-ţi exersezi măiestria de psiholog este Harry.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu cred că Harry ar trebui să se învârtească prea mult pe lângă sistemele noastre vitale. Nu cred că e foarte stabil.

- Stabil?

- Ăsta e un truc de psiholog, nu-i aşa? Repetarea ultimului cuvânt dintr-o propoziţie. E modalitatea de a face pe cineva să vorbească.

- Să vorbească? spuse Norman zâmbind.

- Bine, poate că sunt puţin cam stresată. Dar, Norman, serios vorbind, înainte de a pleca pe astronavă, Harry a venit aici şi mi-a spus că-mi va ţine locul. I-am zis că eşti la submarin, că în zonă nu era nici un calmar şi că aş vrea să merg pe astronavă. A spus că e perfect, îmi ţine el locul. Şi acum nu-şi mai aminteşte nimic. Nu ţi se pare că e cam ciudat?

- Ciudat?

- Termină! Fii serios!

- Serios?

- Chiar încerci să eviţi conversaţia asta? Am remarcat că eviţi tot ce nu vrei să discuţi, îi suceşti pe toţi pe degete şi îndepărtezi conversaţia de la subiectele dureroase. Dar cred că de data asta trebuie să mă asculţi. Cu Harry e o problemă.

- Sunt atent la tot ce spui, Beth.

- Şi?

- Nu am fost de faţă la acest episod, deci nu pot să ştiu adevărul. Ce pot spune acum e că Harry a rămas acelaşi - arogant, dispreţuitor şi foarte, foarte inteligent.

- Şi nu crezi că s-a scrântit?

- Nu mai mult decât oricare dintre noi.

- Isuse! Ce trebuie să fac ca să te conving? Am avut o *întreagă discuţie* cu acest om şi acum nu mai recunoaşte. Crezi că e normal aşa? Crezi că putem avea încredere într-o asemenea persoană?

- Beth, nu am fost de faţă.

- Adică crezi că eu sunt cea...

- N-am fost de faţă.

- Crezi că s-ar putea să mă fi scrântit eu? Că susţin că a avut loc o conversaţie care, de fapt, n-a avut ioc?

- Beth.

- Norman, te previn că Harry constituie o problemă pe care nu vrei s-o vezi.

Se auziră paşi.

- Mă duc în laboratorul meu, spuse Beth. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Urcă scara în timp ce Harry intra în cameră.

- Ei bine, ce crezi? Beth a făcut o treabă excelentă cu sistemele vitale. Totul e în ordine. La rata de consum actuală, aerul ne va mai ajunge încă cincizeci şi două de ore. Vorbeşti cu Jerry?

- Ce spui? întrebă Norman.

Harry îi arătă ecranul.

HELLO, NORMAN.

- N-am băgat de seamă că a revenit. Mai devreme nu a răspuns.

- Ei bine, acum vorbeşte, zise Harry.

HELLO, HARRY.

- Cum îţi merge, Jerry? întrebă Harry.

MULŢUMESC, BINE. VOI CE FACEŢI? ÎMI DORESC ATÂT DE MULT SĂ DISCUT CU ENTITĂŢILE VOASTRE. UNDE ESTE ENTITATEA DE COMANDĂ HAROLD C. BARNES?

- Nu ştii?

NU SIMT ACEASTĂ ENTITATE ACUM.

- Păi, a... ăă... dispărut.

ÎNŢELEG. NU A FOST PRIETENOS. NU A VRUT SĂ DISCUTE CU MINE.

Norman îşi zise: "Oare ce vrea să spună? Că s-a descotorosit de Barnes pentru că a crezut că nu e prietenos?"

- Jerry, spuse el cu glas tare, ce s-a întâmplat cu entitatea de comandă?

NU A FOST PRIETENOS. NU MI-A PLĂCUT DE EL.

- Bine, dar ce s-a întâmplat cu el?

EL NU MAI ESTE ACUM.

- Şi celelalte entităţi?

ŞI CELELALTE ENTITĂŢI. NU LE-A PLĂCUT SĂ DISCUTE CU MINE.

Harry spuse:

- Crezi că vrea să spună că i-a eliminat?

NU SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU EI.

- Deci s-a descotorosit de toţi oamenii de la US Navy? spuse Harry.

Norman îşi zise: "Asta nu e tocmai corect. La fel a făcut şi cu Ted iar Ted a încercat să comunice cu el". Sau cu calmarul. Era oare calmarul în legătură cu Jerry? Cum putea oare Norman să-l întrebe pe Jerry?

- Jerry...

DA, NORMAN. SUNT AICI.

- Să discutăm.

BINE. ÎMI PLACE ASTA MULT.

- Povesteşte-ne despre calmar.

ENTITATEA CALMAR ESTE O MANIFESTARE.

- De unde provine?

VĂ PLACE? POT SĂ MĂ MANIFESTEZ DIN NOU PENTRU VOI.

- Nu, nu, nu face asta, răspunse Norman prompt.

NU VĂ PLACE?

- Nu, nu. Ne place, Jerry.

ADEVĂRAT ESTE?

- Da, este adevărat. Ne place. Realmente ne place.

BINE. SUNT ÎNCÂNTAT CĂ VĂ PLACE. ESTE O ENTITATE IMPRESIONANTĂ DE DIMENSIUNI MARI.

- Da, aşa este, spuse Norman, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. "Doamne, îşi zise, e ca şi cum ai vorbi cu un copil care are în mâini o puşcă încărcată".

ESTE DIFICIL PENTRU MINE SĂ MANIFESTEZ ACEASTĂ ENTITATE MARE. SUNT ÎNCÂNTAT CĂ VĂ PLACE.

- Este foarte impresionantă, admise Norman. Dar nu e nevoie să repeţi pentru noi această entitate.

DORIŢI O NOUĂ ENTITATE MANIFESTATĂ PENTRU VOI?

- Nu, Jerry. Deocamdată nimic, mulţumim.

manifestarea este fericire pentru mine.

- Da, sunt sigur că aşa este.

MĂ BUCUR SĂ MĂ MANIFESTEZ PENTRU TINE, NORMAN. ŞI DE ASEMENEA PENTRU TINE, HARRY.

- Mulţumim, Jerry.

MĂ BUCURĂ MANIFESTĂRILE VOASTRE DE ASEMENEA.

- Manifestările noastre? spuse Norman, aruncându-i o privire lui Harry.

Aparent, Jerry credea că oamenii din habitat manifestau ceva în replică. Jerry părea să considere asta un schimb de un fel anume.

DA. MĂ BUCURĂ MANIFESTĂRILE VOASTRE DE ASEMENEA.

- Jerry, povesteşte-ne despre manifestările noastre, îi ceru Norman.

MANIFESTĂRILE SUNT MICI ŞI NU SE EXTIND DINCOLO DE ENTITĂŢILE VOASTRE, DAR MANIFESTĂRILE SUNT NOI PENTRU MINE.

- Despre ce tot vorbeşte? întrebă Harry.

MANIFESTĂRILE TALE, HARRY.

- Ce manifestări, pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu te enerva, îl preveni Norman. Stai liniştit.

ÎMI FACE PLĂCERE ASTA, HARRY. MAI FĂ O DATĂ.

Norman îşi zise: "Oare citeşte emoţiile? Consideră cumva emoţiile noastre ca manifestări? Dar asta n-ar avea sens". Jerry şi nu el putea citi gândurile, era deja stabilit. Poate că n-ar strica să mai verifice o dată. "Jerry, mă auzi?"

ÎMI PLACE HARRY. MANIFESTĂRILE SALE SUNT ROŞII. ELE SUNT SPIRITUALE.

- Spirituale?

SPIRITUAL = PLIN DE SPIRIT?

- Înţeleg, spuse Harry. Crede că suntem amuzanţi.

AMUZANT = PLIN DE VESELIE?

- Nu tocmai, spuse Norman. Noi, entităţile, avem conceptul...

Norman bâjbâia. Cum să-i explice cuvântul "amuzant"? La urma urmei, ce era o glumă?

- Noi, entităţile, avem conceptul unei situaţii care provoacă o stare de jenă şi numim această situaţie comică.

COMICĂ?

- Nu aşa. Într-un singur cuvânt.

Norman i-l dictă pe litere.

ÎNŢELEG. ENTITĂŢILE VOASTRE SUNT COMICE. ENTITATEA CALMAR A PROVOCAT MULTE MANIFESTĂRI COMICE DIN PARTEA VOASTRĂ.

- Noi nu credem asta, spuse Harry.

EU AŞA CRED.

"Cam asta rezumă totul", îşi zise Norman, aşezat la consolă. Cumva trebuia să-l facă pe Jerry să înţeleagă seriozitatea acţiunilor sale.

- Jerry, explică Norman, manifestările tale rănesc entităţile noastre. Câteva dintre entităţile noastre au dispărut deja.

DA. ŞTIU.

- Dacă o să continui manifestările...

DA. ÎMI FACE PLĂCERE SĂ MANIFESTEZ. ESTE COMIC PENTRU VOI.

- ... atunci, foarte curând, toate entităţile noastre o să dispară. Apoi nu o să mai fie nimeni care să discute cu tine.

NU DORESC ACEASTA.

- Ştiu. Dar deja au dispărut multe entităţi.

ADUCEŢI-LE ÎNAPOI.

- Nu putem. Au dispărut pentru totdeauna.

DE CE?

"Ca un copil. Exact ca un copil. Spune-i unui copil că nu poţi face cum vrea el sau că nu poţi să te joci în felul dorit de el şi va refuza să te înţeleagă".

- Pentru că nu avem puterea să-i aducem înapoi, Jerry.

DORESC SĂ ADUCEŢI CELELALTE ENTITĂŢI ÎNAPOI ACUM.

- Crede că refuzăm jocul, spuse Harry.

ADUCEŢI ÎNAPOI ENTITATEA TED.

Norman spuse:

- Nu putem, Jerry. Dacă am putea, am face-o.

ÎMI FACE PLĂCERE ENTITATEA TED. ESTE FOARTE COMICĂ.

- Da, spuse Norman. Şi lui Ted îi plăcea de tine. Ted a încercat să vorbească cu tine.

ÎMI FACE PLĂCERE MANIFESTĂRILE VOASTRE. ADUCE-ŢI-L ÎNAPOI PE TED.

- Nu putem.

Urmă o pauză lungă.

V-AM JIGNIT?

- Nu, absolut deloc.

SUNTEM PRIETENI, NORMAN Şl HARRY?

- Da, suntem.

ATUNCI ADUCEŢI ÎNAPOI ENTITĂŢILE.

- Pur şi simplu refuză să înţeleagă, spuse Harry. Jerry, pentru Dumnezeu, n-o putem face!

EŞTI COMIC, HARRY. MAI FĂ O DATĂ.

"În mod evident, interpretează reacţiile emoţionale puternice ca pe un soi de manifestări", îşi spuse Norman.

Aşa înţelegea el să se joace - să provoace cealaltă parte şi să se amuze apoi de reacţiile acesteia? Fusese oare încântat când observase emoţiile puternice provocate de calmar? Acesta era oare ideea lui despre joc?

HARRY, MAI FĂ ODATĂ. HARRY, MAI FĂ O DATA.

- Hei, tipule, făcu Harry supărat, dă-mi pace!

MULŢUMESC. ÎMI FACE PLĂCERE ASTA A FOST ROŞIE DE ASEMENEA. ACUM FIŢI BUNI Şl ADUCEŢI ÎNAPOI ENTITĂŢILE DISPĂRUTE.

Norman avu o idee:

- Jerry, spuse el, dacă vrei entităţile, de ce nu le aduci tu înapoi?

NU SUNT ÎNCÂNTAT SĂ FAC ASTA.
- Dar, dacă ai vrea, ai putea s-o faci.
POT SĂ FAC ORICE.
- Da, bineînţeles că poţi. Şi atunci de ce nu-ţi aduci înapoi entităţile dorite?
NU. NU SUNT FERICIT SĂ FAC ASTA.
- De ce nu? întrebă Harry.
HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.
- Nu te supăra, Jerry, spuse Norman alarmat.
Pe ecran, nici un răspuns.
- Jerry?
Ecranul nu răspunse.
- A dispărut din nou, spuse Harry, clătinând din cap îngrijorat. Cine ştie ce mai pune la cale micul ticălos.

ANALIZE SUPLIMENTARE

Norman urcă în laborator ca s-o vadă pe Beth, dar aceasta dormea chircită pe canapea. În somn arăta chiar frumoasă. După atâta timp petrecut în condiţiile date, era ciudat că arăta atât de strălucitoare. Era ca şi cum asprimea din trăsături îi dispăruse. Nasul nu mai părea atât de ascuţit, linia buzelor era mai blândă, mai plină. Se uită la braţele ei care fuseseră musculoase, cu vene proeminente. Acum, muşchii păreau mai delicaţi, oarecum mai feminini.
"Cine ştie? îşi spuse el. După atâtea ore petrecute aici nu mai poţi judeca nimic cum trebuie".
Coborî scara şi se duse în camera sa. Harry era deja acolo, sforăind zgomotos.
Norman se hotărî să mai facă un duş. Sub jetul de apă făcu o descoperire uluitoare: contuziile care-i acoperiseră corpul dispăruseră. Sau, mai exact, aproape că dispăruseră, îşi zise el în timp

ce-şi studia petele de galben şi purpuriu. În câteva ore se vindecaseră. Cu grijă, îşi mişcă membrele şi constată că şi durerile îi dispăruseră. De ce? Ce se întâmplase? O clipă fu tentat să creadă că totul fusese doar un vis, un coşmar, apoi îşi spuse: "Nu, e doar atmosfera. Rănile şi contuziile se vindecă mai rapid într-un mediu cu presiune înaltă. Nu e nimic misterios. Un simplu efect de atmosferă".

Se şterse cum putu mai bine cu prosopul umed, apoi se întoarse la cuşeta sa. Harry sforăia mai tare ca oricând.

Norman se întinse pe spate, privind rezistenţele roşii ale încălzitorului din tavan. Îi veni o idee. Se ridică şi, deplasă laringofonul lui Harry de la baza gâtului într-o parte. Imediat sforăitul se preschimbă într-un şuierat ascuţit, dar suportabil:

"Aşa e mult mai bine", îşi zise. Se întinse pe salteaua umedă şi adormi aproape instantaneu. Pierduse noţiunea timpului când se trezi - avea impresia că trecuseră doar câteva secunde - dar se simţea înviorat. Se întinse, căscă şi se ridică din pat.

Harry continua să doarmă. Norman îi mută laringofonul la loc şi sforăitul se auzi din nou.

Se duse la consola din Cilindrul D. Pe ecran rămăseseră cuvintele:

HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.

- Jerry? Eşti acolo, Jerry?

Ecranul nu-i răspunse. Jerry nu era acolo. Norman văzu teancul de foi de listing, rămas pe o margine a consolei. "Cred că ar trebui să mă uit prin chestiile astea", îşi spuse. Pentru că exista ceva în legătură cu Jerry care îl deranja. Nu putea spune exact ce anume, dar chiar dacă cineva îşi imagina extraterestrul ca pe un copil răsfăţat, comportamentul lui Jerry nu *avea* nici o logică. Pur şi simplu nu se potrivea. Inclusiv ultimul mesaj:

HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.

Jargon de bulevard? Sau doar îl pastişa pe Harry?

În tot cazul, nu *era* modul lui normal de comunicare. De obicei, Jerry era agramat şi uşor demodat, vorbind despre entităţi şi conştiinţă. Dar, din când în când, devenea brusc foarte familiar. Norman se uită la hârtii.

VOM REVENI DUPĂ O SCURTĂ PAUZĂ PENTRU MESAJE DIN PARTEA SPONSORULUI NOSTRU.

Ăsta era un exemplu. De unde provenea oare? Parc-ar fi fost Johnny Carson. Atunci de ce nu vorbea Jerry tot timpul ca Johnny Carson? Ce anume-i provoca devierea?

Apoi era problema calmarului. Dacă lui Jerry îi plăcea să-i sperie, dacă-l încânta să le zgâlţâie colivia şi să-i vadă ţopăind, de ce folosea un calmar? Şi de ce numai calmarul? Lui Jerry părea să-i facă plăcere să se manifesteze în feluri diferite. Atunci de ce nu producea o dată un calmar uriaş, apoi nişte rechini albi şi aşa mai departe? Nu i-ar fi pus asta mai mult la încercare posibilităţile?

În fine, problema lui Ted. În momentul în care fusese ucis, Ted se juca cu calmarul. Dacă lui Jerry îi plăcea atât de mult să se joace, atunci de ce să-şi omoare un partener de joacă? Pur şi simplu nu avea sens!

Sau poate avea?

Norman oftă. Problemele erau generate de premisele de la care se pornea. Norman presupunea că extraterestrul avea un proces logic similar cu al său. Dar poate că nu era aşa. De exemplu, era posibil ca Jerry să aibă un metabolism mult mai rapid şi să perceapă total diferit scurgerea timpului. Copiii se joacă cu o jucărie numai până când se plictisesc de ea, apoi o schimbă cu alta. Orele care lui Norman i se păruseră dureros de lungi poate că reprezentau doar câteva secunde în conştiinţa lui Jerry. Poate

că acesta se jucase cu calmarul doar câteva clipe, până când îl schimbase cu altă "jucărie".

Tot astfel, copiii au o vagă idee despre distrugerea obiectelor. Dacă Jerry nu ştia ce înseamnă moartea, nu i-ar fi păsat că-l omoară pe Ted, el putând să considere moartea ca pe un "eveniment temporar", o manifestare "comică" a lui Ted. Poate că nici nu-şi dăduse seama că, de fapt, îşi distrugea jucăriile.

Şi tot atât de adevărat era că, într-adevăr, Jerry se manifestase în diferite moduri. Asta presupunând că meduzele, creveţii, gorgonele şi acum şerpii erau manifestările sale. Erau oare? Sau acestea erau doar nişte componente obişnuite ale mediului? Cine putea şti?

"Şi marinarul, îşi aduse el brusc aminte. Să nu uităm marinarul."

De unde venise? Era cumva o altă manifestare a lui Jerry? Putea oare Jerry, după bunul său plac, să-şi "producă" prietenii de joacă? În cazul ăsta, n-avea de ce să-i pese dacă-i ucidea pe toţi.

"Aşadar, cred că e limpede, îşi continuă Norman raţionamentul. Jerry vrea doar să se joace, nu-şi cunoaşte puterea şi deci nu-i pasă dacă ne ucide."

Şi totuşi, mai era ceva. Frunzări filele de listing, simţind instinctiv că se ascundea ceva în spatele tuturor acestor aparenţe. Ceva de neînţeles, o conexiune pe care nu reuşea s-o facă.

Tot gândindu-se la asta, revenea mereu la aceeaşi întrebare: De ce calmar? De ce calmar?

"Bineînţeles! La cină s-a vorbit despre calmari. Jerry a auzit probabil asta şi apoi a hotărât că un calmar ar fi un mod excitant de a se manifesta. Şi a avut perfectă dreptate."

Norman căută prin hârtii şi ajunse la cel dintâi mesaj decodat de Harry.

HELLO. CE FACEŢI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIŢI?

EU MĂ NUMESC JERRY.

Era un început la fel de bun ca oricare altul. Harry reuşise o performanţă prin decodarea mesajului. Dacă Harry nu l-ar fi descifrat, dialogul cu Jerry nu ar fi putut începe niciodată.

Norman stătea la consolă, privind fix claviatura. Ce spusese Harry? Claviatura trebuia privită ca o spirală: litera G era 1, B era 2, etc. O soluţie inteligentă. Lui Norman nu i-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani. Începu să identifice literele din primul şir de cifre.

00032125252632 1521 06391521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730 08101618151837 2110 1639 08116212215 033013130432.

Ia să vedem... 00 marchează începutul mesajului, aşa spunea Harry. Iar 03 era H. Apoi 21, adică E, apoi 25 era L, iarăşi 25, încă un L, şi chiar deasupra sa, 26 era litera O...

HELLO

Da, totul se potrivea.

Continuă să transcrie: 1521 era CE

CE FACEŢI?

Până aici era bine.

Norman încercă o plăcere reală, de parcă el însuşi fusese cel care descoperise cheia codului.

Acum 06: Adică E...

EU SUNT BINE.

Se mişcă mai repede, acum scriind literele la iuţeală.

CUM VĂ NUMIŢI?

Acum 2110, adică EU... EU MĂ NUMESC... Şi deodată găsi o greşeală la o literă. Era oare cu putinţă? Norman continuă, mai găsi o greşeală, apoi termină de scris mesajul pe care acum îl privea din ce în ce mai uluit:

EU MĂ NUMESC HARRY.

- Dumnezeule!

Reveni asupra textului, dar nu săvârşise nici o greşeală. Nu el greşise! Mesajul era cât se poate de limpede:

HELLO. CE FACEŢI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIŢI? EU MĂ NUMESC HARRY.

PUTEREA

UMBRA

Beth se ridică din patul ei din laborator şi privi mesajul pe care i-l dăduse Norman.

- Oh, Doamne Dumnezeule!

Îşi dădu la o parte şuviţele de păr negru de pe faţă.

- Cum e posibil? spuse ea.

- Totul se potriveşte, replică Norman. Gândeşte-te: Când au început să apară mesajele? După ce a ieşit Harry din sferă. Când au apărut prima dată calmarul şi celelalte animale? După ce a ieşit Harry din sferă.

- Bine, dar...

- ...la început au fost calmari mici, dar pe urmă, când am vrut să-i mâncăm, au apărut dintr-odată şi creveţi. Chiar la momentul potrivit pentru cină. De ce? Pentru că lui Harry nu-i plac calmarii.

Beth nu spunea nimic: doar asculta.

- Şi cine, când era copil, a fost terorizat de calmarul gigant din "20.000 de leghe sub mari"?

Norman continuă grăbit:

- Când apare Jerry pe ecran? Când Harry e de faţă. Numai atunci. Când ne răspunde Jerry la întrebări? Când Harry e pe aproape şi aude ce-i spunem. De ce nu poate Jerry să ne citească gândurile? Pentru că nici Harry nu poate. Şi îţi aminteşti cum Barnes îl tot întreba cum îl cheamă,

iar Harry neglija să-l întrebe asta? De ce? Pentru că îi era teamă că ecranul ar fi putut răspunde "Harry" în loc de "Jerry".

- Şi marinarul...

- Exact. Marinarul negru. Cine apare imediat după ce Harry visează că a fost salvat? Un marinar negru care vine să ne salveze.

- Şi calmarul gigant, ce-i cu el?

- Ei bine, în timpul atacului, Harry s-a lovit la cap şi şi-a pierdut cunoştinţa. Imediat dispare calmarul şi nu revine până când Harry nu se trezeşte din somn şi spune că-ţi va ţine locul la consolă.

- Doamne! făcu Beth.

- Da. Asta explică o mulţime de lucruri.

O vreme Beth rămase tăcută, studiind mesajul. Apoi spuse:

- Dar cum face asta?

- Mă îndoiesc că acţionează conştient.

Norman se gândise deja la această problemă şi avea pregătit răspunsul:

- Să presupunem că lui Harry i s-a întâmplat ceva în timpul petrecut în sferă... de exemplu, a căpătat o anumită putere.

- Ce fel de putere?

- Puterea de a face să se întâmple ceva numai gândindu-se la acel ceva. Puterea de a-şi transforma gândurile în realitate.

Beth se încruntă:

- Să-şi transforme gândurile în realitate...

- Nu-i chiar aşa de straniu, continuă Norman. Gândeşte-te: dacă ai fi un sculptor, mai întâi ţi-ar veni ideea şi abia apoi ai ciopli piatra sau lemnul, pentru a transforma ideea în realitate. Deci, mai întâi se conturează ideea şi abia apoi urmează execuţia, fiind necesare nişte eforturi suplimentare pentru a crea realitatea ce reflectă gândurile de la care s-a pornit. Aşa funcţionează pentru noi lumea în care trăim. Ne imaginăm ceva, apoi încercăm să trecem la fapte. Uneori, realizăm anumite lucruri

inconştient: ca atunci când un tip se întâmplă să ajungă acasă pe neaşteptate la ora prânzului şi-şi prinde nevasta cu altul în pat. El nu şi-a planificat conştient asta. Pur şi simplu, s-a întâmplat de la sine.

- Sau nevasta care-şi prinde soţul în pat cu altă femeie, ripostă Beth.

- Da, desigur. Adevărul este că reuşim să facem lucrurile să se întâmple fără să ne gândim prea mult la ele. Eu nu mă gândesc la fiecare cuvânt atunci când îţi vorbesc. Doar îmi propun să-ţi spun ceva şi totul iese bine.

- Da, dar...

- În felul ăsta, putem obţine structuri complexe, cum ar fi propoziţiile, fără efort. Dar alte creaţii complicate, ca sculpturile, nu le putem obţine fără efort. Credem că trebuie să şi *facem ceva* în afară de a avea o idee.

- Şi facem, spuse Beth.

- Ei bine, Harry nu. El a atins o fază superioară. Nu mai trebuie să cioplească statuia. Pur şi simplu, îi vine o idee şi lucrurile se întâmplă de la sine. Harry se exteriorizează prin intermediul obiectelor.

- Adică îşi imaginează un calmar fioros şi imediat la fereastră apare un calmar fioros?

- Întocmai. Iar când îşi pierde cunoştinţa calmarul dispare.

- Şi puterea asta a obţinut-o de la sferă?

- Da.

Beth se încruntă şi zise:

- Dar de ce face asta? Vrea să ne omoare?

Norman clătină din cap.

- Cred că nu mai e stăpân pe mintea sa.

- Ce vrei să spui?

- Am luat în discuţie o mulţime de ipoteze legate de ce anume ar putea să fie o sferă aparţinând altei civilizaţii. Ted se gândea că e un trofeu sau un mesaj - o vedea ca pe un cadou. Harry credea că are ceva înăuntru - şi-o imagina ca pe un container.

Iar eu mă întreb dacă nu cumva este vorba de o mină.

- Vrei să spui, un exploziv?

- Nu tocmai; mai degrabă un sistem de apărare sau un fel de test. O civilizaţie extraterestră ar fi putut împrăştia prin galaxie astfel de obiecte şi orice rasă inteligentă care le-ar fi cules ar fi urmat să experimenteze puterea sferei. Şi anume, transformarea gândurilor în realitate. Dacă ai gânduri pozitive, obţii creveţi delicioşi pentru cină. Dacă ai gânduri negative, apar monştri ucigaşi. Procesul e identic, diferă doar conţinutul.

- Deci, aşa cum o mină terestră explodează când calci pe ea, sfera asta distruge oamenii dacă aceştia au gânduri negative.

- Sau pur şi simplu dacă nu-şi controlează conştiinţa. Aşadar, controlându-ţi conştientul, sfera se descotoroseşte de tine.

- Cum poţi să controlezi un gând negativ? întrebă Beth, care devenise dintr-odată foarte agitată. Cum pot să-i spun cuiva: "Nu te gândi la un calmar uriaş"? În momentul în care ai spus-o, automat se va gândi la calmar, tocmai încercând să nu se gândească la el.

- Este la îndemâna oricui să-şi controleze gândurile, spuse Norman.

- Poate pentru un yoghin sau cineva asemănător.

- Pentru oricine. Este posibil să-ţi abaţi atenţia de la gânduri nedorite. Cum se lasă oamenii de fumat? Cum de reuşim să ne răzgândim? Controlându-ne gândurile!

- Eu tot nu înţeleg de ce face Harry chestiile astea.

- Ţi-aminteşti de ideea pe care ai avut-o, cum că sfera ar putea să ne lovească sub centură? Analog cu modul în care virusul SIDA loveşte sistemul imunitar al omului? SIDA ne atacă la un nivel la care ne aflăm cu totul nepregătiţi să reacţionăm. Într-un fel, tot aşa face şi sfera. Pentru că noi credem că putem gândi orice, fără consecinţe. Poţi

sparge capul cuiva cu o piatră, dar cu ideea de piatră nu. Avem şi proverbe care accentuează această idee. Şi acum, dintr-odată, un substantiv devine la fel de real ca şi obiectul pe care-l denumeşte şi ne poate răni la fel de rău. Gândurile noastre devin realitate - ce minunat lucru! - numai că, din păcate, se materializează toate gândurile, şi cele bune şi cele rele. Iar noi pur şi simplu nu suntem pregătiţi să ne controlăm gândurile.

Pentru că până acum n-am fost nevoiţi s-o facem.

- Când eram copil, spuse Beth, o supăram adeseori pe mama, iar când s-a îmbolnăvit de cancer, m-am simţit teribil de vinovată...

- Aşa este, spuse Norman. Copiii gândesc astfel. Toţi copiii îşi închipuie că gândurile lor au putere. Dar noi îi învăţăm cu răbdare că nu judecă în mod corect. Desigur, a existat şi o altă tradiţie a modului cum sunt considerare gândurile. Biblia spune să nu râvneşti la femeia aproapelui tău, fapt pe care îl interpretăm ca pe interzicerea adulterului. Dar asta nu este în spiritul Bibliei, care spune că *gândul* adulterului este la fel de interzis ca şi actul în sine.

- Şi Harry?

- Cunoşti câte ceva despre psihologia lui Jung?

- Poveştile astea nu mi s-au părut niciodată prea interesante, spuse Beth.

- Ei, uite că acum sunt interesante, spuse Normări, începând să-i explice. La începutul acestui secol, Jung s-a despărţit de Freud şi şi-a elaborat o psihologie proprie. Jung presupunea că psihicul uman are o structură fundamentală care este reflectată cu o similaritate esenţială în miturile şi arhetipurile noastre. Una din ideile sale era că fiecare om are o latură întunecată a personalităţii, pe care a denumit-o "umbră". Umbra cuprinde toate aspectele necunoscute ale personalităţii: duşmănia, sadismul, toate astea. Jung era încredinţat că oamenii au obligaţia să-şi cunoască

fiecare propria umbră. Din păcate, prea puţini o facem. Cu toţii preferăm să credem că suntem nişte tipi de treabă şi că n-am putea nutri niciodată dorinţa de a ucide, de a mutila, de a viola sau de a jefui.

- Da...

- După părerea lui Jung, dacă nu recunoşti existenţa umbrei, aceasta te va domina.

- Aşadar, acum avem de-a face cu "umbra" lui Harry?

- Într-o anumită măsură, da. Harry simte nevoia să treacă drept "Domnul cel negru şi trufaş care le ştie pe toate".

- Şi chiar reuşeşte.

- Aşa că, deşi îi este teamă că se află în acest habitat - şi cui nu-i este? - nu poate să-şi recunoască temerile. Dar, indiferent dacă şi le recunoaşte sau nu, acestea există. Astfel că "umbra" îi îndreptăţeşte temerile - creând lucruri care-i dovedesc că acestea sunt justificate.

- Vasăzică, acest calmar există ca să-i justifice frica?

- Da, ceva de genul ăsta.

- Nu ştiu, spuse Beth.

Se lăsă pe spate, ridicându-şi capul; lumina îi cădea pe pomeţii obrajilor. Arăta ca un manechin: elegantă, frumoasă şi puternică.

- Eu sunt zoolog, Norman. Vreau să pipăi lucrurile, să le ating cu mâinile mele şi să mă conving că sunt reale. Toate teoriile astea despre manifestări, pur şi simplu... Sunt atât de... *psihologice.*

- Lumea gândurilor este tot atât de reală şi e guvernată de legi la fel de riguroase ca şi realitatea înconjurătoare, spuse Norman.

- Da, sunt sigură că ai dreptate, dar...

Ridică din umeri.

- Pe mine nu mă satisface îndeajuns.

- Ştii şi tu ce s-a întâmplat de când ne aflăm aici. Enunţă o altă ipoteză care să poată explica totul la

fel de bine.

- Nu pot, admise ea. Tot timpul cât ai vorbit am încercat, dar nu pot.

Împături hărţile pe care le ţinea în mâini şi căzu o clipă pe gânduri.

- Ştii, Norman, cred că ai reuşit un lanţ deductiv strălucit. Acum te văd într-o cu totul altă lumină.

Norman zâmbi flatat. Mai tot timpul petrecut aici în habitat se simţise a cincea roată la căruţă, un membru inutil al echipei. Acum cineva îi recunoştea contribuţia, iar el se simţea încântat.

- Mulţumesc, Beth.

Ea îl privi cu nişte ochi blânzi şi umezi.

- Eşti un bărbat atrăgător, Norman. Cred că până acum n-am băgat deloc de seamă.

Cu gândurile aiurea, Beth îşi atinse pieptul, prin costumul colant. Mâinile ei apăsau ţesătura, evidenţiind sfârcurile tari. Brusc, se ridică şi se lipi de el, îmbrăţişându-l.

- Trebuie să fim împreună în situaţia asta, spuse ea. Tu şi cu mine trebuie să fim apropiaţi.

- Da, trebuie.

- Pentru că, dacă ceea ce spui e adevărat, atunci Harry este un om foarte periculos.

- Da.

- Da.

- Simplul fapt că se plimbă în voie, pe deplin conştient, îl face periculos.

- Ce facem cu el?

- Hei, tipilor! se auzi glasul lui Harry, care urca scările. Ce-i aici, o petrecere intimă sau poate participa oricine?

- Desigur, vino şi tu, Harry, spuse Norman, îndepărtându-se de Beth.

- V-am deranjat?

- Nu, nu.

- Nu vreau să mă amestec în viaţa sexuală a nimănui.

- Of, Harry! făcu Beth cu reproş, aşezându-se la masa laboratorului.

- Ei bine, să ştiţi că arătaţi cu siguranţă schimbaţi.

- Adevărat? se interesă Norman.

- Da, mai ales Beth. Am impresia că, cu fiecare zi petrecută aici, devine mai frumoasă.

- Şi eu am remarcat asta, spuse Norman cu un zâmbet.

- Cred şi eu c-ai observat. O femeie îndrăgostită. Norocosule!

Harry se întoarse către Beth:

- De ce te holbezi aşa la mine?

- Nu mă holbez, replică Beth.

- Şi tu la fel.

- Harry, nu mă holbez, se apără Norman.

- Cred că pot să-mi dau seama când cineva se holbează ia mine, ce Dumnezeu!

- Harry...

- ... Vreau să ştiu ce-aveţi de vă uitaţi la mine în felul ăsta. De parc-aş fi un criminal sau mai ştiu eu ce.

- Harry, devii paranoic,

- V-ascundeţi aici, şuşotiţi...

- Nu şuşoteam deloc!

- Ba da! Harry privi în jurul său. Vasăzică, am rămas acum doi albi şi un negru, aşa-i?

- Oh, Harry...

- Să ştiţi că tâmpit nu sunt... Ceva se întâmplă între voi doi. M-am prins.

- Harry, spuse Norman, nu se întâmplă nimic.

Deodată se auzi un zgomot insistent şi de joasă frecvenţă de la consola de jos. Schimbară între ei priviri întrebătoare şi merseră să vadă despre ce era vorba.

Pe ecranul consolei, într-o succesiune lentă, apăreau grupuri de litere.

CQX VDX MOP LFI

- Să fie Jerry? întrebă Norman.

- Nu cred, spuse Harry. Nu văd de ce ar reveni la un limbaj codificat.

- Ăsta e un cod?

- Categoric.
- De ce e atât de lent?

Fiecare literă nouă apărea după câteva secunde, cu o ritmicitate stabilă.

- Nu ştiu, zise Harry.
- De unde provine?

Harry se încruntă:

- Nu ştiu exact, dar viteza de transmisie este caracteristica cea mai importantă: încetineala. Interesant.

Norman şi Beth aşteptau de la el să găsească soluţia. Norman îşi zise: "Cum am fi scos-o la capăt fără Harry? Avem nevoie de el. Este cel mai inteligent şi totodată cel mai periculos om de aici. Dar avem nevoie de el".

CQX VDX MOP LKI XXC VRW TGK PIU YQA

- Interesant, repetă Harry. Literele se succed la un interval de circa cinci secunde. În consecinţă, cred că putem spune de unde sunt transmise: din Wisconsin.
- Din Wisconsin.
- Mda. Asta e o transmisie a Marinei Militare. Poate că ne este adresată nouă, sau poate nu, dar din Wisconsin vine.
- De unde ştii?
- Pentru că e singurul loc din lume de unde poate să provină. Ştiţi ceva despre FJF? Nu? Păi, treaba stă cam aşa. Undele radio sunt trimise prin aer şi, după cum ştiţi, se propagă destul de bine. Dar prin apă situaţia se schimbă. Apa este un mediu impropriu, ar fi nevoie de un semnal incredibil de puternic pentru a-l trimite chiar la o distanţă scurtă.
- Da...
- Însă capacitatea de penetrare este o funcţie dependentă de lungimea de undă. O undă radio obişnuită este scurtă - radio pe unde scurte, cunoaşteţi voi asta. Lungimile de undă sunt foarte mici, mii sau milioane de unde mici, pe fiecare

centimetru. În acelaşi timp însă, se pot realiza unde FJF, de foarte joasă frecvenţă, care sunt lungi - fiecare undă poate să ajungă la o lungime de şase metri. Iar aceste unde, odată, generate, pot ajunge fără probleme la distanţe foarte mari prin apă. Singurul inconvenient este că, deoarece undele sunt atât de lungi, sunt în acelaşi timp şi încete. Iată de ce primim câte un caracter la fiecare cinci secunde. US Navy are nevoie de un sistem de comunicare cu submarinele aflate în larg, aşa că la Wisconsin s-a construit o antenă mare FJF, pentru transmiterea acestor unde lungi. Asta recepţionăm noi acum.

- Şi codul?

- Trebuie să fie un cod de compresie: fiecare grup de câte trei litere ţine locul unei secţiuni mai lungi a unui mesaj predefinit. În felul ăsta, timpul de transmitere al unui mesaj scade. Căci transmiterea unui text în clar ar dura efectiv câteva ore.

CQX VDX LKI XXC VRW TGK PIU YQA IYT

EEQ FVC ZNB TMK EXE MMN OPW GEW

Literele încetară să mai apară.

- Se pare că asta-i tot, spuse Harry.

- Şi cum se poate traduce? întrebă Beth.

- Presupunând că e un mesaj al US Navy, nu se poate traduce, zise Harry.

- Poate că există vreo carte de coduri pe-aici pe undeva, insistă Beth.

- Vezi să nu fie! făcu Harry.

ORA 2340 - 7 - ŞEF CINCCOMPAC CĂTRE BARNES DH-8

- E un mesaj pentru Barnes, spuse Harry.

Traducerea celorlalte grupuri de litere apăru pe ecran: VASELE DE SALVARE NANDI ŞI VIPATI ÎN ZONA VOASTRĂ LA ORELE 1609 7-08 AUTOSET ÎNŞTIINŢARE REVENIRE LA SUPRAFAŢĂ NOROC SPAULDING STOP

- Oare să fie adevărat? spuse Beth.

- Mda, admise Harry. Cavaleria e pe drum.

- Dumnezeule mare! bătu Beth din palme.

- Furtuna trebuie să se fi potolit. Au trimis navele de suprafaţă şi vor ajunge aici în ceva mai puţin de şaisprezece ore.

- Şi autoset-ul, ce-i cu el?

Răspunsul apăru imediat pe toate ecranele din habitat, sub forma unor mici dreptunghiuri în colţul din dreapta sus:

16: 20: 00

Numerele începură să se succeadă în ordine inversă.

- Pentru noi, a început numărătoarea inversă.

- Există o anumită succesiune de operaţiuni pe care trebuie să le îndeplinim la părăsirea habitatului? întrebă Beth.

Norman urmărea cifrele. Se succedau în ordine inversă, exact ca şi cele de pe submarin. Apoi spuse:

- La fel ca pe submarin.

- Cui îi mai pasă de submarin? zise Harry.

- Cred că ar trebui să-l păstrăm, spuse Beth, consultându-şi ceasul. Mai avem încă patru ore ca să-l resetăm.

- Timp berechet.

- Da.

În sinea lui, Norman încerca să-şi dea seama dacă vor mai putea supravieţui încă şaisprezece ore.

Harry spuse:

- Păi, fraţilor, asta e o veste grozavă! Ce-aveţi de sunteţi aşa de plouaţi?

- Mă întrebam dacă vom reuşi, spuse Norman.

- Şi de ce n-am reuşi?

- Pentru că între timp Jerry ar putea întreprinde ceva, opină Beth.

Norman simţi o iritare bruscă la adresa ei. "Oare chiar nu-şi dă seama că vorbindu-i lui Harry despre asta deja îi sădeşte ideea în cap?"

- Nu mai rezistăm la încă un atac asupra habitatului, spuse Beth.

Morman îşi zise: "Taci din gură, Beth. Îi dai sugestii".

- Un atac asupra habitatului? îngână Harry.

Brusc, Norman interveni:

- Harry, cred că eu şi cu tine trebuie să purtăm o nouă discuţie cu Jerry.

- Adevărat? De ce?

- Vreau să văd dacă mă pot înţelege cu el.

- Nu ştiu dacă te poţi înţelege cu el, spuse sceptic Harry.

- Oricum, să încercăm, spuse Norman, schimbând o privire cu Beth. Merită efortul.

Norman ştia că nu avea cum să vorbească efectiv cu Jerry. Va vorbi cu o parte din Harry. Şi anume, cu latura subconştientă, cu "umbra" sa. Cum ar trebuii să conducă o asemenea conversaţie? Ce ar putea folosi?

Aşezat în faţa ecranului monitorului, îşi zise: "Ce ştiu eu cu adevărat despre Harry? Harry, care a crescut în Philadelphia, un băiat firav, introvertit, ale cărui calităţi erau denigrate de prieteni şi de familie. Harry spusese odată că, în vreme ce el era preocupat de matematică, toţi ceilalţi erau interesaţi numai de jocul de baschet. Chiar şi acum, Harry ura toate jocurile, toate sporturile.

Tânăr fiind, fusese umilit şi neluat în seamă şi când în sfârşit primise recunoaşterea adecvată a meritelor sale, se pare că era prea târziu. Răul fusese deja făcut. Cu siguranţă că fusese prea târziu ca să prevină această atitudine arogantă şi lăudăroasă.

SUNT AICI. NU VĂ FIE TEAMĂ.

- Jerry.

DA, NORMAN.

- Am o doleanţă de exprimat.

EŞTI LIBER SĂ O FACI.

- Jerry, multe din entităţile noastre au dispărut şi habitatul nostru este şubrezit.

ASTA ŞTIU. ENUNŢĂ DOLEANŢA.

- N-ai vrea să încetezi să te manifestezi?

NU.

- De ce?

NU DORESC SĂ ÎNCETEZ.

"Măcar, îşi zise Norman, am trecut direct la subiect. Nu mai pierdem timpul".

- Jerry, ştiu că un timp îndelungat, multe secole, ai fost izolat şi că în tot acest timp te-ai simţit singur. Ai simţit că nimănui nu-i păsa de tine. Ai simţit că nimeni nu dorea să se joace cu tine sau să schimbe vreo impresie cu tine.

DA. ESTE ADEVĂRAT.

- Şi acum, în sfârşit, te poţi manifesta şi îţi place asta. Îţi place să ne arăţi ce poţi să faci, să ne impresionezi.

ESTE ADEVĂRAT.

- În felul acesta, trebuie să-ţi acordăm atenţie.

DA. ÎMI PLACE ASTA.

- Şi ai reuşit. Într-adevăr, îţi acordăm toată atenţia.

da. ştiu asta.

- Dar manifestările tale ne rănesc, Jerry.

NU ÎMI PASĂ!

- Şi în acelaşi timp ne surprind.

MĂ BUCUR.

- Suntem surprinşi, Jerry, pentru că pur şi simplu practici cu noi un joc.

NU ÎMI PLAC JOCURILE. EU NU PRACTIC JOCURI.

- Ba da. Pentru tine ăsta e un joc. Este un sport.

NU, NU ESTE.

- Ba da, este, spuse Norman, şi încă un sport *stupid.*

- Chiar vrei să te contrazici cu el în felul ăsta? întrebă Harry. Ai putea să-l faci mânios. Nu cred că lui Jerry îi place să fie contrazis.

"Cred şi eu că nu", îşi zise Norman. Apoi, cu glas tare:

- Ei bine, trebuie să-i spun lui Jerry adevărul despre propriul său comportament. Nu face nimic interesant.

ZĂU? NU E INTERESANT?

- Nu. Te-ai comportat ca un răsfăţat şi ca un cârcotaş, Jerry.

ÎNDRĂZNEŞTI Să ÎMI VORBEŞTI ÎN MANIERA ACEASTA?

- Da. Pentru că acţionezi într-un mod stupid.

- Dumnezeule, spuse Harry. Las-o mai moale cu el.

AŞ PUTEA CU UŞURINŢĂ SĂ TE FAC SĂ ÎŢI REGREŢI CUVINTELE, NORMAN.

Norman observă, în treacăt, că vocabularul şi sintaxa lui Jerry erau acum fără cusur. Toată pretinsa naivitate de origine extraterestră fusese abandonată. Dar Norman se simţea, pe măsură ce conversaţia avansa, mai puternic şi mai încrezător. Acum ştia cui i se adresează. Nu era vorba de nici un extraterestru. Discuta cu latura copilăroasă a unei alte fiinţe umane.

POSED MAI MULTĂ PUTERE DECÂT ÎŢI POŢI ÎNCHIPUI.

- Ştiu că eşti puternic, Jerry, admise Norman. Mare scofală.

Harry deveni deodată agitat.

- Norman, pentru Dumnezeu. Ai să ne omori pe toţi.

ASCULTĂ-L PE HARRY. EL ESTE ÎNŢELEPT.

- Nu, Jerry, Harry nu este înţelept. El este doar îngrozit.

HARRY NU ESTE ÎNGROZIT. ABSOLUT DELOC.

Norman se hotărî să treacă peste asta.

- Cu *tine* vorbesc, Jerry. Numai cu tine. Tu eşti cel cere se joacă.

JOCURILE SUNT STUPIDE.

- Da, aşa este, Jerry. Nu sunt demne de tine.

JOCURILE NU PREZINTĂ INTERES PENTRU NICI O PERSOANĂ INTELIGENTĂ.

- Atunci încetează, Jerry. Încetează manifestările.

MĂ POT OPRI ORICÂND DORESC.

- Eu nu cred că poţi aşa ceva, Jerry.

BA DA, POT!

- Atunci, dovedeşte-o. Opreşte acest sport cu manifestările.

Urmă o pauză lungă. Aşteptau răspunsul.

NORMAN, ÎNCERCĂRILE TALE DE MANIPULARE SUNT COPILĂREŞTI ŞI EVIDENTE PÂNĂ LA A FI PLICTISITOARE. NU MĂ MAI INTERESEAZĂ SĂ DISCUT CU TINE. AM SĂ FAC EXACT CEEA CE POFTESC Şl AM SĂ MĂ MANIFESTEZ EXACT CUM DORESC.

- Habitatul nostru nu mai poate suporta alte manifestări, Jerry.

NU ÎMI PASĂ.

- Dacă mai ataci o dată habitatul, Harry va muri.

- Şi eu şi toţi ceilalţi, pentru Dumnezeu!

NU ÎMI PASĂ - NORMAN.

- De ce vrei să ne ucizi, Jerry?

ÎN PRIMUL RÂND, NU TREBUIA SĂ VĂ AFLAŢI AICI. VOI, OAMENII, NU APARŢINEŢI ACESTUI MEDIU. SUNTEŢI NIŞTE FIINŢE AROGANTE, CARE VĂ BĂGAŢI PESTE TOT ÎN LUMEA ASTA. V-AŢI ASUMAT PROSTEŞTE ACEST RISC ŞI ACUM TREBUIE SĂ PLĂTIŢI, SUNTEŢI O SPECIE NEPĂSĂTOARE ŞI NESIMŢITOARE CARE NU POATE IUBI PE ALTCINEVA.

- Asta nu este adevărat, Jerry.

NU MĂ CONTRAZICE DIN NOU, NORMAN.

- Îmi pare rău, dar dacă cineva este lipsit de simţire şi nepăsător, acela eşti tu, Jerry. *Ţie* nu-ţi pasă dacă ne provoci vreun rău. *Ţie* nu-ţi pasă de

situaţia noastră grea. *Tu* eşti cel nepăsător, Jerry, nu noi. *Tu.*

DESTUL.

- Cred că nu va mai vorbi cu tine, Norman, spuse Harry. Este cu adevărat furios.

Apoi pe ecran apăru:

AM SĂ VĂ OMOR PE TOŢI.

Norman transpirase; îşi şterse fruntea şi îşi întoarse privirea de la cuvintele de pe ecran.

- Nu cred că se poate discuta cu tipul ăsta, spuse Beth. Nu cred că te poţi înţelege cu el.

- N-ar fi trebuit să-l superi, spuse Harry pe un ton plângăreţ. De ce l-ai supărat în halul ăsta, Norman?

- Trebuia să-i spun adevărul.

- Dar ai fost atât de rău cu el şi acum s-a supărat.

- N-are importanţă că e supărat sau nu, interveni Beth. Harry ne-a atacat şi înainte, când nu era supărat.

- Ai vrut să spui Jerry, precizează Norman. Jerry ne-a atacat.

- Da, aşa este, Jerry.

- A dracului greşeală ai putut să faci, Beth, spuse Harry.

- Ai dreptate, Harry. Iartă-mă.

Harry se uită la ea într-un fel ciudat. Norman îşi zise: "Lui Harry nu-i scapă nimic şi n-o să treacă uşor peste asta".

- Nu ştiu cum ai putut face o astfel de confuzie, spuse Harry.

- Eu ştiu? Am avut o scăpare. O chestie stupidă.

- Ca să vezi!

- Îmi pare rău. Crede-mă, îmi pare rău.

- Nu-i nimic, spuse Harry. N-are importanţă.

Harry devenise dintr-odată apatic, indiferenţa i se instalase în ton. Ceea ce-l făcu pe Norman să exclame în gând: "Hopa!"

Harry căscă şi se întinse:

- Ştiţi ceva? Dintr-odată m-a cuprins oboseala. Cred c-am să trag un pui de somn.

Şi plecă spre dormitor.

16.00 ORE

- Trebuie să facem ceva, spuse Beth. Nu-l putem scoate dintr-ale lui.

- Ai dreptate, spuse Norman. Nu putem.

Beth bătu uşor ecranul pe care mai stăruiau cuvintele:

AM SĂ VĂ OMOR PE TOŢI.

- Crezi că se va ţine de cuvânt?

- Da.

Beth se ridică şi îşi încleştă degetele.

- Deci, ori noi, ori el.

- Da. Aşa cred.

Implicaţiile pluteau neprecizate în aer.

- În legătură cu procesul ăsta al lui de manifestare, spuse Beth, crezi că pentru a fi prevenit trebuie să fie complet inconştient?

- Da.

- Sau mort.

Asta ajunsese să creadă şi el. I se părea ceva atât de improbabil, o înlănţuire imposibilă de evenimente în viaţa lui, faptul că se afla acum la trei sute de metri sub nivelul mării, plănuind uciderea unei alte fiinţe umane. Şi totuşi, asta făcea.

- Mi-ar displăcea să-l omor, spuse Beth.

- Şi mie.

- De fapt, nici n-aş şti de unde să încep.

- Poate că nici nu trebuie să-l omorâm, spuse Norman.

- Poate că nu trebuie să-l omorâm până când nu începe ceva, replică Beth, clătinând din cap. La

naiba, Norman, pe cine păcălim? Habitatul ăsta nu mai rezistă la un alt atac. Trebuie să-l ucidem. Numai că nu vreau ca eu să fiu făptaşul.

- Nici eu, zise Norman,

- Am putea să folosim una din armele acelea cu exploziv, aranjând un "accident" nefericit. Şi apoi să aşteptăm liniştiţi să vină vremea să fim scoşi afară de cei de la US Navy.

- Nu vreau să fac asta.

- Nici eu nu vreau, spuse Beth. Dar ce altceva putem face?

- Nu e nevoie să-l omoram, zise Norman. Trebuie doar să-l facem inconştient.

Se duse la dulăpiorul de prim-ajutor şi începu să caute prin cutiile de medicamente.

- Crezi că găseşti ceva acolo? întrebă Beth.

- Poate un anestezic, ceva, nu ştiu.

- Ar putea fi de folos?

- Cred că ne-ar ajuta absolut tot ce ar putea să-i provoace o stare de inconştienţă. Aşa cred.

- Sper să ai dreptate, spuse Beth, pentru că dacă începe să viseze şi apoi să facă să se manifeste monştrii din vis, n-o să ne fie prea bine.

- Nu. Dar anestezia produce o stare de inconştienţă totală, fără vise.

Norman studia etichetele de pe sticluţe.

- Ştii cumva ce sunt chestiile astea?

- Nu, dar totul e stocat în memoria computerului, spuse Beth, aşezându-se la consolă. Citeşte denumirile şi eu am să le identific.

- Difenil paralenă.

Beth apăsă pe nişte taste şi pe ecran apăru un text dens.

- Este... ăă... pare a fi... ceva pentru arsuri.

- Hidroclorură de efedrină.

Pe ecran apăru un alt text.

- Este... cred că e pentru tulburări de mişcare,

- Valdomet.

- E pentru ulcer.

- Sintag.

- Analog sintetic al opiului. Are acţiune de foarte scurtă durată.

- Produce inconştienţă? întrebă Norman.

- Nu. Cel puţin aici nu se precizează. Oricum, durează doar câteva minute.

- Tarazină.

- Tranchilizant. Provoacă somnolenţă.

- Bun.

Norman puse sticla deoparte.

- "De asemenea, poate provoca idei bizare".

- Atunci, mai bine nu, spuse el şi puse sticla la loc.

N-avem nevoie de nici un fel de idei bizare. Riordan?

- Antihistamină: e pentru muşcături.

- Oxalamină?

- Antibiotic.

- Cloramfenicol?

- Tot antibiotic.

- La dracu'!

Sticluţele erau pe terminate.

- Parasolutrină?

- Ăsta e un soporific...

- Ce înseamnă?

- Provoacă somnul.

- Adică un somnifer...

- Nu, nu este... se zice că în combinaţie cu triclorura de paracină se foloseşte ca anestezic.

- Triclorură de paracină... Da, avem aici aşa ceva, spuse Norman.

Beth citea de pe ecran:

- Parasolutrină, 20 cmc în combinaţie cu 6 cmc de paracină rezultă IM care produce un somn adânc, ideal pentru procedurile chirurgicale de urgenţă... nu are efecte secundare... somn din care pacientul nu poate fi trezit decât cu mare dificultate... activitatea REM este suprimată...

- Cât durează efectul?

- Trei până la şase ore.

- Şi cât de repede se instalează?

Beth se încruntă:

- Asta nu se specifică. După inducerea unui anumit grad de anesteziere pot fi efectuate chiar şi intervenţii chirurgicale mai complexe. Dar nu spune în cât timp se instalează.

- Fir-ar să fie!

- Probabil că are un efect rapid, opină Beth.

- Şi dacă nu-i aşa? Dacă lucrează douăzeci de minute? Şi poate fi contracarată? Poţi lupta împotriva ei?

Beth clătină din cap.

- Nu spune nimic aici.

În final, hotărâră să folosească un amestec de parasolutrină, paracină, dulcineea şi sintag, înlocuitorul de opiu. Norman umplu o seringă mare, ca pentru un cal cu lichidele limpezi.

- Crezi că l-ar putea ucide? întrebă Beth.

- Nu ştiu, dar avem de ales?

- Nu, spuse Beth. Trebuie s-o facem. Ai mai făcut injecţii până acum?

- Nu, dar tu?

- Numai pe animale de laborator.

- Unde trebuie să i-o-nfig?

- În umăr, în timp ce doarme.

Norman ridică seringa în lumină şi stropi câteva picături în aer.

- Okay.

- Ar fi bine să vin cu tine, să-l ţin dacă se împotriveşte.

- Nu, spuse Norman. Dacă e treaz şi ne vede venind pe amândoi, va deveni suspicios. Aminteşte-ţi că nu mai doarme în dormitoare, ci în laborator.

- Şi dacă devine violent?

- Cred că pot să mă descurc.

- Bine, Norman, cum spui tu.

Luminile din coridorul Cilindrului C păreau nefiresc de puternice. Norman îşi auzea paşii pe

covor, precum şi zumzăitul ventilatoarelor şi al încălzitoarelor. Simţea greutatea seringii pe care o ţinea în mână. Ajunse la uşa dormitoarelor.

În faţa uşii din peretele despărţitor se aflau două femei, membre ale unui echipaj al US Navy. La apropierea lui, pocniră din călcâie, luând poziţia de drepţi.

- Doctor Johnson.

Norman se opri: femeile erau drăguţe, negre şi cam solide.

- Pe loc repaus! le ordonă Norman zâmbind.

- Ne pare rău, domnule. Avem ordin.

- Înţeleg, spuse Norman. Atunci continuaţi.

Şi încercă să treacă de ele, spre dormitor.

- Vă cerem scuze, doctore Johnson.

Femeile îi baraseră calea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Norman, încercând să pară cât mai nevinovat cu putinţă.

- Este strict interzis accesul în această zonă, domnule.

- Dar vreau să mă duc să mă culc.

- Ne pare foarte rău, doctore Johnson! Nimeni nu-l poate deranja pe doctorul Adams îi timp ce doarme.

- N-am să-l deranjez pe doctorul Adams.

- Regretăm, doctore Johnson. Ne puteţi arăta ce aveţi în mână?

- În mână?

- Da, aveţi ceva în mână, domnule.

Felul repezit în care i se adresau, ca o mitralieră, punctat mereu cu "domnule" la sfârşitul fiecărei fraze, îl călca pe nervi. Se uită din nou la ele. Uniformele apretate acopereau nişte muşchi puternici. Nu se simţea în stare să treacă cu forţa, de ele. Dincolo de uşă îl văzu pe Harry, lungit pe spate şi sforăind. Ar fi fost ocazia cea mai bună pentru a-l injecta.

- Doctore Johnson, putem *vedea* ce aveţi în mână?

- Nu, la dracu, nu puteţi!

- Prea bine, domnule.

Norman se întoarse şi se îndreptă înapoi spre Cilindrul D.

- Am văzut, îi spuse Beth, arătând cu capul spre monitor.

Norman privi imaginea de pe ecran a celor două femei. Apoi se uită la monitorul învecinat, pe care se vedea sfera.

- Sfera s-a schimbat! anunţă el.

Şanţurile spiralate de pe uşă se modificaseră în mod evident, modelul devenise mai complex şi translatat în sus. Norman era sigur că se schimbase.

- Cred că ai dreptate, admise Beth.

- Când s-a întâmplat?

- Am putea derula mai târziu benzile înapoi, spuse ea. Acum trebuie să ne ocupăm de cele două tipe.

- Cum? întrebă Norman.

- Simplu, spuse Beth, împreunându-şi din nou pumnii. Avem cinci capete explozive în Cilindrul B. Mă duc acolo, iau două din ele şi-i mătrăşim pe îngerii păzitori. Iar tu alergi înăuntru şi-l înţepi pe Harry.

Dacă nu ar fi arătat atât de frumoasă, hotărârea ei plină de sânge rece i-ar fi provocat fiori. Trăsăturile ei aveau acum un aer rafinat. Cu fiecare clipa părea că devine mai elegantă.

- Harpoanele sunt în B? întrebă Norman.

- Desigur. Uită-te pe monitor.

Beth apăsă pe o tastă.

- La naiba!

Harpoanele dispăruseră din Cilindrul B!

- Cred că ticălosul şi-a luat toate măsurile de precauţie, spuse Norman. Dragul de el!

Beth îl privi îngândurată:

- Norman, tu te simţi bine?

- Desigur, de ce?

- În trusa de prim ajutor este o oglindă. Mergi şi uită-te.

Deschise uşa albă a trusei şi se privi în oglinda. Fu şocat de ce văzu. Nu pentru că s-ar fi aşteptat să arate bine. Era familiarizat cu trăsăturile buhăite ale propriei feţe şi cu miriştea sură a bărbii când nu se bărbierea în week-end-uri.

Dar figura care se holba la el din oglindă era strâmbă, cu o barbă neagră ca smoala. Cearcăne întunecate se profilau pe sub ochii mijiţi şi injectaţi. Părul lins şi unsuros îi atârna peste frunte. Arăta ca un om periculos.

- Parc-aş fi doctorul Jekyll, spuse el. Sau, mai exact, Mister Hyde.

- Mda, aşa este.

- Pe când tu arăţi tot mai frumoasă, îi spuse el lui Beth. Dar eu am fost cel care s-a purtat urât cu Jerry şi, în consecinţă, devin din ce în ce mai urât.

- Crezi că Harry face asta?

- Aşa cred, spuse Norman şi adăuga în gând: "Aşa sper".

- Norman, te simţi altcumva decât normal?

- Nu, mă simt exact acelaşi. Dar arăt ca dracu!

- Da, arăţi un pic cam înfricoşător.

- De asta sunt sigur.

- Te simţi bine cu adevărat?

- Beth...

- Okay, spuse Beth.

Se întoarse şi se uită din nou la monitoare.

- Mai am o ultimă idee. Mergem amândoi în Cilindrul A, ne punem costumele, intrăm în Cilindrul B şi oprim oxigenul în restul habitatului. În felul ăsta, Harry va deveni inconştient, garda lui va dispărea şi vom putea intra să-l înţepăm. Ce zici?

- Merită să încercăm.

Norman puse seringa pe masă. Se îndreptă spre Cilindrul A. În Cilindrul C trecură pe lângă cei doi paznici, care îşi pocniră din nou călcâiele:

- Doctore Halpern.

- Doctore Johnson.

- Continuaţi, spuse Beth.

- Da. Ne puteţi spune unde mergeţi?
- Un tur de inspecţie de rutină, răspunse Beth.

Urmă o pauză.

- Foarte bine.

Li se dădu voie să treacă. Pătrunseră în Cilindrul B, cel plin de maşinării şi de ţevi. Norman le privea iritat: nu-i surâdea ideea de a se juca cu sistemele vitale, dar nu vedea ce altceva ar fi putut face.

În Cilindrul A mai rămăseseră trei costume. Norman şi-l luă pe al său.

- Cred că ştii ce trebuie făcut, îi spuse el lui Beth.
- Da, ai încredere în mine, îl asigură ea, în timp ce-şi încheia costumul.

Deodată alarma începu să sune prelung în întreg habitatul, însoţită de fulgerele roşii ale avertizoarelor optice. Norman ştia, fără să i se mai spună, că era vorba de alarma perifericelor.

Începuse un nou atac.

75.20 ORE

Alergară înapoi prin coridorul lateral care ducea direct din Cilindrul B în D. În trecere, Norman sesiză că cele două femei-paznic dispăruseră. În D, alarmele sunau strident, iar ecranele senzorilor periferici străluceau în roşu aprins. Norman se uită la monitoarele video.

SOSESC.

Beth trecu rapid în revistă ecranele.

- Termicele interne sunt activate. Într-adevăr, soseşte.

Imediat simţiră o zguduitură şi Norman se întoarse ca să se uite prin hublou. Calmarul verde era deja afară, iar braţele-i uriaşe, pline de ventuze, se încolăciseră în jurul bazei habitatului. Unul din

tentaculele sale lungi plesni peste hublou şi o clipă îi văzu, ventuzele deformate prin sticlă.

SUNT AICI.

- *Harryyy!* ţipă Beth.

O zdruncinătură, provocată de strânsoarea braţelor calmarului. Apoi scrâşnetul lent, agonizant al metalului. Harry intră alergând în cameră.

- Ce este?

- Ştii prea bine ce este, Harry! strigă Beth.

- Nu, nu, ce este?

- Este calmarul, Harry!

- O, Dumnezeule, nu! gemu Harry.

Habitatul se zgâlţâi puternic. Luminile din încăpere licăriră şi se stinseră. Rămăseseră numai luminile roşii, intermitente, ale alarmelor.

Norman se întoarse spre el.

- Opreşte-te, Harry!

- Ce tot vorbeşti acolo? strigă el cu o voce plângăreaţă.

- Ştii foarte bine ce vorbesc, Harry.

- Ba nu ştiu!

- Ba da, ştii, Harry. Despre tine e vorba, Harry, spuse Norman. Tu faci asta.

- Nu, greşeşti. Nu eu! Îţi jur că nu sunt eu!

- Ba *da,* Harry, spuse Norman. Şi dacă nu te opreşti, vom muri cu toţii.

Habitatul se clătină din nou. Unul din încălzitoarele din tavan explodă, împrăştiind fragmente de sticlă fierbinte şi sârmă încinsă.

- Haide, Harry...

- Nu, nu!

- N-avem mult timp la dispoziţie. Ştii că tu eşti de vina.

- Nu se poate să fiu eu.

- Ba da. Recunoaşte, Harry. Recunoaşte acum.

Chiar în timp ce vorbea, Norman căuta din ochi seringa. O lăsase undeva în această cameră, dar hârtiile alunecaseră de pe mese, monitoarele zăceau sparte pe podea, peste tot în jurul său era haos...

Întregul habitat se legănă din nou şi apoi se auzi o explozie groaznică într-un alt cilindru. Alarmele sunau acum mai ascuţit şi se auzea o vibraţie vijelioasă pe care Norman o recunoscu instantaneu: era apa care pătrundea cu mare presiune în habitat.

- Inundaţie în C! strigă Beth, alergând pe coridor.

Norman auzi zgomotul metalic al uşilor despărţitoare închise de Beth. Camera se umplu de o ceaţă sărată. Norman îl împinse pe Harry în perete.

- Harry! Recunoaşte şi opreşte-te!

- Nu se poate să fiu eu, nu se poate să fiu eu! gemu Harry.

O nouă zdruncinătură îi făcu să se clatine pe picioare.

- Nu se poate să fiu eu! strigă din nou Harry. *Asta nu are nici o legătură cu mine!*

Apoi Harry ţipă, corpul i se răsuci şi Norman o văzu pe Beth trăgându-i seringa din umăr, cu o picătură de sânge în vârful acului.

- Ce *faceţi?* strigă Harry, dar deja privirea îi devenise sticloasă şi absentă.

La impactul următor, se împletici şi căzu ameţit în genunchi.

- Nu! mai spuse el încet. Nu...

Apoi se prăbuşi cu faţa pe covor. Imediat, scrâşnetul metalului încetă, odată cu alarma. Totul deveni ameninţător de liniştit, cu excepţia gâlgâitului uşor al apei, care se auzea de undeva din interiorul habitatului.

Beth se mişca rapid, studiind un ecran după citul.

- Interioarele - zero. Perifericele - zero. Totul e liniştit. Perfect! Nici un semnal.

Norman alergă la hublou. Calmarul dispăruse. Afară, fundul oceanului era pustiu.

- Lista avariilor! anunţă Beth. Sursa principală de curent a căzut! Cilindrul E - căzut! Cilindrul C - terminat! Cilindrul B...

Norman se întoarse spre ea şi o privi. Dacă şi Cilindrul B picase, sistemele vitale aflate acolo se duseseră iar ei cu siguranţă că aveau să moară.

- Cilindrul B rezistă, spuse ea în sfârşit, relaxându-se. Stăm bine, Norman.

Norman se prăbuşi pe covor extenuat, simţind brusc efectul efortului şi al încordării în fiecare fibră a corpului. Se terminase. Criza trecuse. Acum totul avea să fie bine.

Îşi simţi corpul mai destins.

Calvarul se sfârşise.

12.20 ORE

Sângele încetase să curgă din nasul zdrobit al lui Harry, care acum părea să respire mai regulat, mai uşor. Norman săltă punga de gheaţă ca să arunce o privire feţei lui tumefiate, iar apoi reglă debitul perfuziei intravenoase pe care Beth reuşise să i-o aplice după mai multe tentative nereuşite. În venele lui Harry picura o mixtură anestezică. Respiraţia sa avea un iz acru, de cositor. În rest, era în regulă.

Prin radio se auzi vocea lui Beth:

- Am ajuns la submarin. Acum mă duc la bord.

Prin hubloul din DH-7, Norman o văzu pe Beth urcându-se în cupola de lângă submarin. Urma să apese pe butonul "întârziere" - ultima oară când era necesară o astfel de operaţie. Se întoarse spre Harry.

Computerul nu le furnizase nici o informaţie despre efectele menţinerii cuiva în stare de somn artificial vreme de douăsprezece ore neîntrerupte,

dar n-avea încotro. Harry trebuia să reziste acestei încercări.

"Cum, de altfel, trebuie să rezistăm şi noi", îşi zise Norman.

Privi ceasurile de pe monitoare care indicau că mai rămăseseră douăsprezece ore şi jumătate, continuându-şi numărătoarea inversă. Aşternu o pătură peste Harry şi se duse la consolă.

Sfera se afla la locul ei, cu modelul de şanţuri de pe uşă modificat. În tot timpul acestei agitaţii aproape că uitase cât de fascinat fusese iniţial de sferă, de locul de unde venea şi de ce semnificaţie avea. Acum înţelese ce era de fapt sfera. Cum o denumise Beth? "O enzimă mentală".

O enzimă era ceva care favoriza producerea unei reacţii chimice, fără a participa efectiv la ea. Organismul omenesc are nevoie de anumite reacţii chimice, care nu se pot produce cu uşurinţă la temperatura normală a corpului. Astfel încât sunt necesare enzime pentru a stimula şi accelera aceste procese. Enzimele fac ca totul să devină posibil.

Iar Seth denumise sfera "o enzimă mentală".

"Foarte ingenios, îşi zise. Deşteaptă femeie. Impulsivitatea ei s-a dovedit a fi exact lucrul de care aveam nevoie".

Acum, când Harry era inconştient, Beth arăta la fel de bine, în timp ce Norman observa uşurat că propriile trăsături îşi recăpătaseră aspectul normal. Privind sfera de pe monitor, îşi putea vedea reflectată în sticla ecranului imaginea familiară.

Afurisita aia de sferă!

Se întrebă dacă aveau să ştie vreodată ce se întâmplase cu adevărat. Îşi aminti de luminiţele ca nişte licurici. Şi ce spusese Harry? Ceva despre o spumă. Norman auzi un huruit şi privi afară prin hublou.

Submarinul se afla în mişcare.

Eliberat din ancore, minisubmarinul galben plutea la mică distanţă de fundul oceanului, pe

care se reflectau luminile sale strălucitoare. Norman apăsă pe butonul intercomului.

- Beth? Beth?
- Sunt aici, Norman.
- Ce faci acolo?
- Stai liniştit, Norman.
- Ce faci acolo în submarin, Beth?
- E doar o măsură de precauţie, Norman.
- O ştergi?

Râsul uşor şi relaxat al lui Beth se auzi prin intercom.

- Nu, Norman, stai liniştit.
- Spune-mi ce vrei să faci.
- Este secret.
- Haide, Beth.

Se gândi că exact asta-i mai lipsea, ca Beth să cedeze tocmai acum. Gândul îi fugi din nou la impulsivitatea ei, pe care cu câteva clipe în urmă o admirase. Acum n-o mai admira.

- Beth?
- Vorbim mai târziu.

Submarinul se întoarse în profil şi putu vedea în braţele-cleşti ale acestuia nişte cutii roşii. Deşi nu desluşea inscripţiile de pe ele i se păreau vag familiare. Submarinul trecu peste aripa înaltă a astronavei şi apoi se aşeză pe fundul oceanului. Una din cutii fu eliberată şi căzu uşor pe fundul mâlos. Învolburând sedimentele, submarinul se puse din nou în mişcare, pentru încă o sută de metri. Se opri şi mai lăsă o cutie. Şi tot aşa până făcu turul astronavei.

- Beth?

Nici un răspuns. Norman privi cu coada ochiului spre cutii. Scria ceva pe ele dar, de la distanţa aceea, nu se putea distinge nimic.

Între timp submarinul se întorsese şi venea direct spre DH-8, cu luminile aprinse. Se apropia din ce în ce mai mult şi senzorii de alarmă intrară în funcţiune, acţionând sirenele şi luminile roşii de avertizare.

"Urăsc alarmele astea", îşi spuse Norman în timp ce alerga la consolă. Privea năucit butoanele: "Cum dracu se opreşte chestia asta?"

Se uită la Harry, dar acesta rămânea în continuare inconştient.

- Beth? Eşti acolo? Cum se opreşte blestemata asta de alarmă?

- Apasă pe F8.

Care dracu *era* F8? Se uită în jur şi în fine găsi un şir de taste numerotate de la F1 la F8. Apăsă pe F8 şi alarma se opri. Acum submarinul ajunsese foarte aproape. O putea zări pe Beth, prin carlinga transparentă, cu luminile de la instrucţiunile de bord strălucindu-i în faţă. Apoi submarinul coborî, ieşind din câmpul vizual.

Se duse lângă hublou şi privi afară. *Deepstar III* se odihnea pe platou, depunând alte cutii cu ajutorul cleştilor. Inscripţiile erau acum vizibile:

ATENŢIE! FUMATUL INTERZIS! EXPLOZIV TEVAC.

- Beth! Ce mama dracului faci?

- Îţi spun mai târziu, Norman.

Vocea ei părea normală. Oare se scrântise? "Nu, îşi zise Norman. Nu s-a scrântit. Sunt sigur că e în regulă".

Dar, de fapt, nu *era* sigur.

Submarinul se mişcă din nou, cu luminile înceţoşate de norul de sedimente stârnit de elice. Norul se ridica până în dreptul hubloului, întunecându-i vederea.

- Beth!

- Totul e-n ordine, Norman. Mă întorc imediat.

Sedimentele se lăsau din nou la fund, aşa că putu vedea submarinul îndreptându-se spre DH-7. Câteva clipe mai târziu se opri sub cupolă. Apoi o zări pe Beth ieşind şi ancorând aparatul la prova şi la pupa.

12.00 ORE

- E foarte simplu, spuse Beth.

- Explozive?! exclamă Norman arătând spre ecran. Aici spune că "La unitatea de greutate, TEVAC este cel mai puternic explozibil cunoscut." De ce naiba le-ai amplasat în jurul habitatului?

- Norman, linişteşte-te!

Beth îşi odihni mâinile pe umerii lui. Atingerea fu blândă şi binefăcătoare. Se relaxă puţin, simţindu-i trupul atât de aproape.

- Ar fi trebuit să discutăm despre asta în prealabil.

- Norman, nu vreau să mai risc. Nu mai vreau.

- Dar Harry e inconştient.

- Şi se poate trezi.

- Nu se poate, Beth.

- Şi nu mai pot risca, spuse ea. În felul ăsta, dacă *ceva* iese din sfera aia, vom putea distruge toată blestemăţia de astronavă. Am plasat explozive pe toată lungimea ei.

- Dar de ce şi în jurul habitatului?

- Pentru apărare.

- Cum poate fi asta o apărând?

- Crede-mă că este.

- Beth, e periculos să ţinem bombele astea atât de aproape de noi.

- Nu sunt cablate, Norman. De fapt, nici cele din jurul astronavei nu sunt cablate. Va trebui să ies afară şi să fac legăturile manual. M-am gândit ca mai întâi să aştept puţin, poate chiar să trag un pui de somn. Tu nu eşti obosit?

- Nu, spuse Norman.

- N-ai dormit cam de multă vreme.

- Nu sunt obosit.

Ea îl cântări din priviri şi spuse:

- Am să stau cu ochii pe Harry, dacă asta te îngrijorează.

- Nu, pur şi simplu nu sunt obosit, Beth.

- Okay, cum doreşti.

Îşi dădu pe spate părul negru şi bogat.

- Eu sunt epuizată. Mă duc să dorm câteva ore.

Porni în sus pe scara dinspre laboratorul ei, apoi se opri şi zise:

- N-ai vrea să mă însoţeşti?

- Poftim?

Ea îi zâmbi direct, atotştiutoare.

- M-ai auzit destul de bine, Norman.

- Poate mai târziu, Beth.

- Okay. Fireşte.

Continuă să urce scara. Corpul i se unduia alene, senzual, în costumul strâns pe corp. Arăta bine în costumul ăsta. Era o femeie bine făcută, trebuia s-o recunoască.

În partea cealaltă a încăperii, Harry sforăia regulat.

Norman îi verifică punga de gheaţă şi gândul îi zbură la Beth. O auzea mişcându-se deasupra, în laborator.

- Hei, Norm!

- Da...

Se duse la baza scării şi privi în sus.

- Mai e vreunul din astea pe-acolo, jos? Unul curat?

Ceva albastru îi ateriză în mâini. Era costumul ei.

- Da, cred că sunt în magazia din B.

- Adu-mi te rog şi mie unul, Norm.

- Okay, spuse el.

Mergând spre Cilindrul B, descoperi că se simţea inexplicabil de nervos. Din ce cauză? Desigur că ştia exact din ce cauză, dar de ce acum? Beth exercita o atracţie puternică. Era ceva care îi inspira neîncredere. În relaţiile cu bărbaţii, Beth era combativă, energică, directă şi arţăgoasă.

Seducţia nu se înscria printre metodele ei obişnuite.

"Acum se înscrie", îşi zise el, pescuind un costum nou dintr-un dulăpior. Se întoarse în Cilindrul D şi urcă scara. De sus se vedea o lumină albăstrie stranie.

- Beth?

- Sunt aici, Norm.

Ajuns sus, o văzu lungită pe spate, goală, sub o baterie de lămpi de ultraviolete, prinse în perete. Pe ochi avea nişte calote opace. Îşi răsuci corpul într-un mod îmbietor.

- Da.

- Mulţumesc mult. Pune-l undeva lângă banchetă.

- Bine, zise el şi-l puse pe spătarul scaunului.

Ea se răsuci din nou, cu faţa către lămpi, şi oftă.

- M-am gândit că nu mi-ar strica puţină vitamina D, Norm.

- Da...

- Cred că nu ţi-ar strica nici ţie.

- Mda, probabil că nu.

Dar Norman se gândea că nu-şi amintea de bateria aceea de lămpi de laborator. De fapt, era sigur că nu fusese acolo. Petrecuse o grămadă de timp în camera asta. Ar fi trebuit să-şi amintească. Coborî la iuţeală treptele.

Până şi scara era nouă. Era din metal brunat, cum nu fusese până atunci. Scara asta era nouă.

- Norm?

- Imediat, Beth.

Se duse la consolă şi începu să apese pe taste. Văzuse înainte un fişier de memoria cu parametrii habitatului sau ceva de genul ăsta. În sfârşit, îl găsi:

DEEPHAB-S MIPPR
PARAMETRII DE PROIECTARE
5.024A Cilindrul A
5.024B Cilindrul B

5.024C Cilindrul C
5.024D Cilindrul D
5.024E Cilindrul E
Alegeţi:

Alese Cilindrul D şi ecranul se schimbă. Alese apoi planurile constructive. Obţinu, pagină după pagină, schiţele de arhitectură. Trecu repede prin ele până când ajunse la planurile de detaliu ale laboratorului de biologie din partea superioară a Cilindrului D.

În desen se putea distinge foarte clar bateria de lămpi ultraviolete prinsă în nişte balamale care permiteau rabatarea ei. Acolo trebuie să fi fost tot timpul; pur şi simplu n-o observase. Erau o mulţime de alte amănunte pe care nu le observase - cum ar fi fost trapa de ieşire de urgenţă din tavanul boltit al laboratorului, sau faptul că mai exista şi un al doilea pat pliant lângă intrarea din podea. Şi o a doua scară de coborâre.

"Ai intrat în panică", se mustră el. "Şi n-are nici o legătură cu lămpile sau cu schiţele arhitectonice. Nici măcar cu sexul. Eşti panicat pentru că numai Beth a rămas lângă tine şi Beth nu se comportă normal".

În colţul ecranului video văzu micul cronometru care continua să numere, cifrele de la secunde schimbându-se cu o încetineală chinuitoare.

"Încă douăsprezece ore, îşi zise. Trebuie să mai rezist douăsprezece ore şi totul va fi în ordine".

Îi era foame, dar ştia că nu mai era nimic de mâncare. Era obosit, dar nu avea unde să doarmă. Atât Cilindrul E cât şi C-ul erau inundate, iar sus la Beth nu voia să se ducă. Norman se întinse pe podea, lângă canapeaua pe care zăcea Harry. Podeaua era rece şi umedă. Abia după mult timp reuşi să adoarmă.

09.00 ORE

Izbiturile, nişte izbituri groaznice, şi vibraţiile podelei îl treziră deodată. Brusc alertat, sări în picioare. O văzu pe Beth în faţa monitoarelor.

- Ce este? ţipă el. Ce s-a întâmplat?

- Ce să fie? întrebă Beth.

Părea calmă. Îi zâmbi. Norman privi în jur. Alarmele nu se declanşaseră şi nici luminile roşii.

- Nu ştiu, am crezut... nu ştiu, se bâlbâi Norman.

- Ai crezut că am fost din nou atacaţi? îl întrebă Beth.

Beth îl privea din nou în felul acela, ciudat. O privire scrutătoare, directă şi rece. Nu mai rămăsese nimic ispititor; în schimb, revenise vechea suspiciune: eşti bărbat şi deci constitui o problemă.

- Harry este încă în stare de inconştienţă, nu-i aşa? Aşa că de ce să crezi că suntem atacaţi?

- Nu ştiu. Cred că am visat.

Beth ridică din umeri.

- Poate că ai simţit podeaua vibrând din cauza paşilor mei. Oricum, mă bucur că te-ai hotărât să dormi.

Aceeaşi uitătură cercetătoare, ca şi cum ceva era în neregulă cu el.

- N-ai dormit destul, Norman.

- Nici unul dintre noi n-a dormit destul.

- Dar mai ales tu.

- Poate că ai dreptate.

Fu nevoit să admită că se simţea mai bine acum că apucase să doarmă câteva ore. Zâmbi.

- Ai mâncat tot ce era de mâncat?

- N-a mai rămas nimic de mâncare, Norman.

- Ştiu.

- Atunci de ce pui o astfel de întrebare? îl chestionă ea cu seriozitate.

- A fost o glumă, Beth.

- Aha.

- Doar o gluma. Ştii, o reflecţie ironică asupra situaţiei noastre.

- Înţeleg, spuse Beth, concentrată asupra ecranului. Apropo, ce-ai aflat despre balon?

- Ce balon?

- Balonul de suprafaţă! Ce, ai uitat? Am vorbit despre chestia asta!

Norman clătină din cap: nu-şi amintea.

- Înainte de a merge la submarin, te-am întrebat despre codurile de trimitere la suprafaţă a unui balon meteo şi-ai spus c-ai să cauţi în memoria computerului.

- Aşa am spus?

- Da, Norman. Aşa ai spus.

Norman îşi amintea cum, împreună cu Beth, ridicaseră corpul inert, surprinzător de greu, al lui Harry şi îl puseseră pe canapea, cum îi opriseră sângele care-i curgea din nas şi cum Beth îl înţepase în vederea perfuziei, folosindu-şi experienţa de la lucrul cu animalele de laborator. Ea făcuse chiar o glumă, zicând că spera ca Harry să reziste mai bine decât acele animale care, de obicei, sfârşeau prin a muri. Apoi tot ea se oferise să meargă la submarin, iar el spusese că va rămâne cu Harry. Asta era tot ce-şi amintea. Nimic despre baloane.

- Sigur, spuse Beth. Deoarece mesajul primit spunea că trebuie să confirmăm recepţia, asta însemnând trimiterea unui balon la suprafaţă. Şi ne-am gândit că, întrucât furtuna s-a mai potolit, condiţiile de la suprafaţă ar fi destul de bune pentru a permite ridicarea balonului fără să plesnească firul de legătură. Aşa că rămăsese problema cum să-l lansăm, iar tu ai spus că ai să cauţi comenzile necesare.

- Nu-mi amintesc deloc. Îmi pare rău.

- Norman, în orele care ne-au mai rămas trebuie să lucrăm împreună.

- Sunt absolut de acord cu asta, Beth.

- Cum te simţi acum?
- Okay, destul de bine.
- Bun, conchise ea. Ţine-o tot aşa, Norman, mai avem doar câteva ore.

Îl îmbrăţişă cu căldură, dar când se îndepărtă Norman îi văzu din nou aceeaşi privire detaşată, scrutătoare.

O oră mai târziu, aflară cum se lansează balonul. Auziră sfârâitul metalic îndepărtat al cablului ce se desfăşura de pe mosorul exterior, tras de balonul umflat care se ducea ca din puşcă spre suprafaţă. Urmă o pauză lungă.

- Ce se întâmplă? întrebă Norman.
- Ne aflăm la o adâncime de trei *sute* de metri, spuse Beth. Balonul are nevoie de ceva timp până să ajungă la suprafaţă.

Apoi pe ecran apăru un buletin informativ privind condiţiile atmosferice. Viteza vântului scăzuse la cincisprezece noduri. Valurile se ridicau până la un metru optzeci înălţime. Presiunea barometrică era 20,9. Se înregistra lumina soarelui.

- Veşti bune, anunţă Beth. La suprafaţă e-n regulă.

Norman rămase cu ochii la ecran, gândindu-se la faptul că se înregistrase lumina soarelui. Înainte nu-i dusese niciodată dorul. Era ciudat cum se schimbau dorinţele oamenilor. Acum, gândul de a revedea lumina soarelui îl lovi cu forţa unei plăceri inimaginabile. Nu-şi putea închipui o fericire mai mare decât aceea de a vedea soarele, norii şi cerul albastru.

- La ce te gândeşti?
- Mă gândesc că abia aştept să ieşim de aici.
- Şi eu, spuse Beth. Dar nu mai avem mult.

PONG! PONG! PONG! PONG!

Norman îl controlă pe Harry şi se întoarse la auzul zgomotului.

- Ce este, Beth?

Pong! Pong! Pong! Pong!

- Stai liniştit, Norman, spuse Beth de la consolă. Vreau doar să aflu cum lucrează chestia asta.

Pong! Pong! Pong! Pong!

- Care anume?

- Sonarul cu baleiaj lateral. Cel cu apertură falsă. Nu înţeleg de ce i se spune "cu apertură falsă". Ştii cumva la ce se referă asta, "apertură falsă"?

Pong! Pong! Pong! Pong!

- Nu, nu ştiu, spuse Norman. Opreşte-l, te rog.

Sunetul era enervant.

- Aici scrie "SAF", care cred că vine de la "sonar cu apertura falsă", dar mai scrie şi "baleiaj lateral". E foarte confuză treaba,

- Beth, opreşte-l!

Pong! Pong! Pong! Pong!

- Desigur, desigur, spuse Beth.

- La urma urmei, de ce vrei să ştii cum lucrează? o întrebă Norman iritat, de parcă Beth ar fi vrut în mod intenţionat să-l supere cu zgomotul acela.

- Pentru orice eventualitate, spuse Beth.

- Pentru care eventualitate, Dumnezeule mare? Tu însăţi ai spus că Harry e inconştient. Nu vor mai fi alte atacuri.

- Calmează-te, Norman. Vreau doar să fiu pregătită, atâta tot.

07.20 ORE

Nu reuşi s-o facă să se răzgândească. Insistase să iasă ca să cableze explozivele din jurul astronavei. Era evident o idee fixă.

- Dar de ce, Beth? o tot întrebase.

- Pentru că am să mă simt mai bine după ce am s-o fac, spusese ea.

- Dar nu mai ai nici un motiv s-o faci!

- Am să mă simt mai liniştită, insistase ea, şi în cele din urmă n-o mai putuse opri.

O vedea acum, o siluetă mică, având lanterna de la cască aprinsă şi mişcându-se de la o ladă cu explozibil la alta. Deschidea fiecare ladă şi scotea conurile mari şi galbene, asemănătoare celor folosite la semnalizarea drumurilor în reparaţie. Conurile erau legate între ele prin fire, iar când cablarea fu terminată, în vârfurile lor se aprinse câte o luminiţă roşie.

Văzu luminiţe roşii de jur-împrejurul navei şi avu un sentiment de nelinişte. Pentru că îi spusese lui Beth la plecare:

- Să nu cumva să conectezi şi explozibilele din jurul habitatului.

- Nu, Norman n-am s-o fac.

- Promite-mi.

- Ţi-am spus că nu. Dacă asta te supără, n-am s-o fac.

- Da, mă supără.

- Okay, okay!

Acum luminile erau înşirate pe toată lungimea astronavei, începând de la coada abia vizibilă, care se ridica deasupra covorului de corali. Beth se îndrepta spre nord, către cutiile rămase nedeschise.

Harry continua să sforăie zgomotos, rămas în stare de inconştienţă, Norman se plimbă încolo şi-ncoace prin Cilindrul D, apoi se duse la monitoare.

Ecranul clipi:

SOSESC.

"O, Doamne! Cum e posibil aşa ceva? Nu se poate. Harry e în continuare inert. Cum e posibil?"

SOSESC LA VOI.

- Beth!

- Da, Norman, se auzi vocea ei subţire prin intercom.

- Întoarce-te imediat înapoi.

NU VĂ TEMEŢI.

- Ce s-a întâmplat? Norman?

- Am recepţionat ceva pe ecran.

- Controlează-l pe Harry. Probabil că s-a trezit.

- Nu s-a trezit, Beth. Vino înapoi.

SOSESC ACUM.

- Bine, Norman. Mă întorc.

- Repede, Beth.

De precizarea asta nu mai era nevoie; deja îi vedea lampa de la cască săltând în timp ce alerga. Se afla la cel puţin o sută de metri de habitat. O auzi prin intercom, respirând din greu.

- Se vede ceva, Norman?

- Nu, nimic.

Îşi concentră atenţia spre orizont, acolo unde îşi făcea întotdeauna apariţia calmarul. Primul lucru care se ivea mereu era strălucirea aceea verzuie de la orizont. Dar acum nu se vedea nimic.

Beth gâfâia.

- Simt ceva, Norman. Simt apa... în valuri... puternice...

Pe ecran apăru:

AM SĂ VĂ UCID.

- Nu se vede nimic? întrebă Beth.

- Nu, nu văd absolut nimic.

O văzu pe Beth, singură pe fundul noroios al oceanului. Lumina lanternei era singurul punct care-i atrăgea atenţia.

- Îl simt, Norman. E aproape. Isuse Cristoase! Alarmele ce spun?

- Nimic, Beth.

- Doamne...

Avea respiraţia întretăiată de icnetele şuierate din timpul alergării. Beth avea o bună condiţie fizică, dar într-o astfel de atmosferă nu putea rezista la un asemenea efort. În orice caz, nu pentru mult timp. Deja mişcările îi erau din ce în ce mai încete, lampa de pe cască săltând acum tot mai rar.

- Norman.

- Da, Beth. Sunt aici.

- Norman, nu cred c-am să reuşesc.

- Ba da, Beth, ai să reuşeşti. Mergi mai încet.

- *E aici,* îl simt.

- Nu văd nimic, Beth.

Norman auzi nişte pocnete ascuţite. Mai întâi crezu că erau zgomotele electrostatice de pe linie, pentru ca apoi să-şi dea seama că dinţii ei clănţăneau din cauză că tremura. La acest grad de epuizare ar fi trebuit să se producă o supraîncălzire şi, în loc de asta, o cuprinse frigul. Era de neînţeles.

- ... rece, Norman.

- Încetineşte, Beth.

- Nu pot... vorbi... aproape...

Împotriva voinţei sale, încetinise. Ajunsese în aria luminilor habitatului, la mai puţin de zece paşi de trapă, dar picioarele i se mişcau şi mai încet, cu stângăcie.

Iar acum, în sfârşit, Norman văzu ceva care învolbura sedimentul mâlos din spatele ei, în întunericul de dincolo de lumini. Era ceva ca o tornadă, ca un vârtej de noroi. Nu putu să vadă ce era în mijlocul norului, dar îi simţea forţa interioară.

- Aproape... Nor...

Beth se împiedică şi căzu. Norul învolburat se apropia.

AM SĂ VĂ OMOR ACUM.

Beth se ridică în picioare, privi înapoi şi văzu vârtejul coborând spre ea. Ceva în scena asta îl umplu pe Norman de o groază profundă, o groază din copilărie, subiect de coşmar.

- Normaaan...

Norman o luă la fugă, neştiind prea bine ce avea să facă, dar propulsat de viziunea avută, gândindu-se doar că trebuia să facă ceva, că trebuia să acţioneze cumva, astfel că traversă Cilindrul B, ajunse în A şi îşi zări costumul. Dar nu mai era timp, iar prin trapa deschisă apa bolborosea şi împroşca. Văzu mâna înmănuşată a lui Beth, aproape de suprafaţă, fluturând; era exact sub el, în

afară de ea nu mai avea pe nimeni, aşa că, fără să ezite, se aruncă în apa întunecată.

Îi venea să ţipe din pricina şocului termic; îşi simţi plămânii sfâşiaţi. Întreg corpul îi amorţi instantaneu şi timp de o secundă fu cuprins de o paralizie cumplită. Apa îl răsucea şi-l azvârlea cu forţa unui val uriaş; îi lipsea forţa necesară pentru a i se împotrivi. Se izbi cu capul de fundul habitatului şi nu mai văzu nimic.

Căutând orbeşte, cu mâinile în toate direcţiile, dădu în sfârşit de Beth. Plămânii îi ardeau. Apa îl rotea ca pe un fulg, în cercuri.

O atinse pe Beth, apoi o pierdu. Apa continua să-l răsucească.

Reuşi s-o apuce de *ceva,* de un braţ parcă. Aproape că-şi pierduse cunoştinţa, se simţea mai greoi şi mai amorţit. Trase de braţ. Deasupra văzu un cerc luminos: trapa. Dădu din picioare, dar i se părea că stă pe loc. Cercul nu se apropia.

Se zvârcoli din nou, trăgând de Beth ca de o greutate inertă. Poate că deja murise. Plămânii îi ardeau. Era cea mai groaznică durere pe care o simţise în viaţa lui. Se lupta cu durerea, cu apa învolburată şi furioasă, şi continua să dea din picioare, pentru a se apropia de lumină; ăsta era singurul său gând, să se apropie de lumină, să ajungă la lumină, la lumină, la lumină.

Lumina.

Imaginile erau confuze. Corpul lui Beth îmbrăcat în costum, lovindu-se de pereţii metalici ai sasului. Propriul său genunchi sângerând pe metalul trapei, împrăştiind picături de sânge. Mâinile tremurânde ale lui Beth încercând să-şi deblocheze casca. Mâini tremurânde. Apa din trapă. Apa din trapă, bolborosind. Lumini care-i băteau în ochi. Undeva, o durere teribilă. Rugină, foarte aproape de faţa sa, o muchie metalică ascuţită. Metalul rece. Aerul rece. Luminile din

ochii săi, scăzând în intensitate. Stingându-se. Întuneric.

Senzaţia de căldură era plăcută. Auzi un şuierat aproape de urechi. Privi în sus şi o văzu pe Beth, fără costum, o siluetă mare deasupra sa, reglând încălzitorul imens şi mărindu-i puterea. Tremura încă, de aceea mărea puterea încălzitorului. Închise ochii. "Am reuşit. Am rămas împreună. Stăm încă bine. Am reuşit".

Se relaxă.

Avu senzaţia că ceva i se târa pe corp.

"Din cauza frigului, îşi spuse, a trecerii de la frig la cald".

Senzaţia era neplăcută. Nici şuieratul nu era plăcut auzului: strident, intermitent.

Ceva alb îi alunecă uşor sub bărbie. Deschise ochii şi văzu ceva ca un tub alb, argintiu apoi, reglându-şi acuitatea vizuală, văzu ochii mici ca nişte mărgeluţe şi limba care i se zbătea: era un şarpe.

Un şarpe de mare.

Îngheţă. Privi în jos, mişcându-şi numai ochii.

Tot corpul îi era acoperit de şerpi albi.

Senzaţia dezagreabilă era provocată de zecile de şerpi care i se încolăceau în jurul gleznelor şi îi alunecau printre picioare, peste piept. Ceva rece alunecă pe fruntea sa. Închise ochii, simţind cu groază cum şarpele i se mişcă pe faţă, în jos spre nas, apoi pe buze, îndepărtându-se în cele din urmă.

Ascultă sâsâitul reptilelor, gândindu-se la cât de otrăvitori spusese Beth că sunt acei şerpi. Beth, unde era Beth?

Stătea nemişcat. Şerpii i se încolăceau pe după gât, alunecând înspre umeri, strecurându-i-se printre degetele mâinilor.

Nu voia să-şi deschidă ochii. Simţi un val de greaţă.

"Doamne, îmi vine să vărs".

Simţi şerpii la subţioară, apoi traversându-i pântecele. Fu năpădit de o sudoare rece. Se lupta cu greaţa.

"Beth, o chemă în gând, nevrând să vorbească. Beth..."

Ascultă o vreme şuieratul şi, când nu mai putu să suporte, deschise ochii şi văzu masa de carne alba zvârcolindu-se, încolăcindu-se cu capetele mici şi limbile bifurcate pulsând. Închise din nou ochii.

Simţi un şarpe târându-se pe cracul costumului, înspre pielea dezgolită.

- *Nu mişca, Norman.*

Era Beth. I se simţea tensiunea din voce. Privi în sus, dar nu-i văzu decât umbra. O auzi spunând:

- Of, Doamne, ce oră o fi?

...alunecau peste urechi, pe...

Şi se gândi: "La dracu cu ora, cui îi păsa ce oră este?" Pentru el n-avea nici o noimă.

- Trebuie să ştiu ora, spuse Beth.

Îi auzi paşii pe punte.

- Timpul...

Se îndepărta, îl părăsea!

Umezi şi vâscoşi, şerpii îi alunecau peste urechi, pe sub bărbie şi pe lângă nări.

Apoi îi auzi din nou paşii pe punte, precum şi un *clanc* metalic care semnala deschiderea trapei. Deschise ochii şi o văzu aplecându-se asupra lui, înfăşcând şerpii în grămezi mari şi aruncându-i în apă prin trapa deschisă. Şerpii se zvârcoleau în mâinile ei, se răsuceau peste încheieturile mâinilor, dar ea îi scutura şi-i azvârlea cât colo. Unii şerpi nu cădeau în apă şi se zbăteau pe punte. Dar deja majoritatea fuseseră îndepărtaţi.

Încă unul se târa pe picior, înspre pântece. Îl simţi mişcându-se iute înapoi - Beth îl trăgea afară, de coadă!

- Doamne Dumnezeule, ai grijă...

Şarpele era afară din pantaloni şi Beth îl aruncă peste umăr.

- Poţi să te ridici, Norman, spuse ea.

Sări în picioare şi vomită imediat.

07.00 ORE

Pe Norman îl durea capul îngrozitor. Asta îi făcea să recepţioneze neplăcut de puternic luminile din încăpere. Şi îi era frig. Beth îl înfăşurase în nişte pături şi îl mutase lângă încălzitorul cel mare din Cilindrul D, atât de aproape încât auzea destul de tare zumzetul elementelor electrice, dar tot îi era frig. Se uita acum la ea cum îi bandaja genunchiul rănit.

- Cum se prezintă? se interesă el.

- Nu prea bine; tăietura a ajuns până la os. Dar o să te faci bine. Au mai rămas câteva ore.

- Da, eu... au!

- Iartă-mă, e aproape gata!

Beth respecta instrucţiunile de prim-ajutor de pe computer. Ca să-şi abată gândul de la durere, Norman citi de pe ecran:

COMPLICAŢII MEDICALE MINORE (NON-LETALE)

7.113 Traume

7.115 Microsomn

7.118 Tremurat provocat de heliu

7.119 Otită

7.121 Contaminaţi toxici

7.143 Durere sinovială

Alegeţi:

- De aşa ceva aş avea nevoie, spuse el, de un microsomn. Sau şi mai bine, de un macrosomn serios.

- Da, de asta am avea cu toţii nevoie.

Un gând îi încolţi în minte:

- Beth, ţi-aminteşti când trăgeai şerpii ăia de pe mine, ce tot spuneai despre timp, despre oră?

- Şerpii de mare au ritm diurn, explică Beth. Mulţi şerpi veninoşi sunt alternativ agresivi şi pasivi în cicluri de douăsprezece ore, corespunzător zilelor şi nopţilor. În timpul zilei, când sunt pasivi, poţi să-i ţii şi în mână că nu muşcă. De exemplu, în India, şerpii *karait* vărgaţi, extrem de veninoşi, nu muşcă niciodată ziua şi nici când copiii se joacă cu ei. Dar noaptea să te fereşti! Aşa că am încercat să determin în care ciclu se aflau şerpii de mare şi până la urmă am presupus că trebuie să fi fost în ciclul pasiv al zilei.

- Cum ţi-ai dat seama?

- Din faptul că încă mai trăiai.

Apoi îndepărtase şerpii cu mâna goală, ştiind că nu o vor muşca nici pe ea.

- Cu mâinile pline de şerpi arătai ca Meduza.

- Asta cine e, vreo vedetă de rock?

- Nu, e un personaj mitologic.

- Cea care şi-a omorât copiii? întrebă ea, cu o uitătură suspicioasă: Beth, mereu pregătită să riposteze unui afront, oricât de voalat.

- Nu, aceea a fost Medeea. Meduza a fost o femeie din mitologia greacă şi care, având şerpi în loc de păr, îi prefăcea în stană de piatră pe toţi cei care se uitau la ea. Perseu a omorât-o, făcând-o să se privească în oglinda scutului său.

- Îmi pare rău, Norman, nu e domeniul meu.

Norman se gândi că era interesant că, într-o vreme, orice om educat cunoştea foarte bine aceste personaje din mitologie şi din poveştile inspirate de ea - la fel de bine cum îşi cunoştea poveştile legate de familie şi prieteni. Cândva, miturile însemnaseră fondul comun de cunoaştere al umanităţii şi reprezentaseră un fel de hartă a conştiinţei.

Şi iată că acum o persoană bine instruită ca Beth nu cunoştea nimic despre mituri. Era ca şi cum oamenii ar fi hotărât că harta conştiinţei omenirii se modificase. Dar oare chiar se schimbase cu adevărat? Se simţi scuturat de un fior.

- Tot ţi-e frig, Norman?

- Da. Dar cel mai mult mă supără durerea de cap.

- Probabil că eşti deshidratat. Să văd dacă-ţi găsesc ceva de băut.

Se duse la dulăpiorul de prim ajutor prins de perete.

- Ştii, ceea ce ai făcut a fost grozav, spuse ea. Să sari aşa, fără costum, în apa asta care abia dacă are câteva grade deasupra punctului de îngheţ... A fost un act curajos. Stupid, dar curajos.

Zâmbi:

- Mi-ai salvat viaţa, Norman...

- N-am mai stat să mă gândesc, spuse Norman. Pur şi simplu am făcut-o.

Şi îi povesti cum, când o văzuse afară, cu norul învolburat de sedimente apropriindu-se, simţise o groază ancestrală, ceva din memoria îndepărtată.

- Ştii cum a fost? Mi-a reamintit de tornada din *Vrăjitorul din Oz.* Când eram copil, tornada aceea m-a speriat teribil. Nu mai voiam să se întâmple din nou.

Apoi îşi zise: "Poate că astea sunt noile noastre mituri: Dorothy, Toto şi Vrăjitoarea cea Rea, Căpitanul Nemo şi calmarul uriaş..."

- Ei bine, oricare ar fi fost motivaţia, mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc!

- Pentru puţin, spuse Norman zâmbind. Numai să nu se mai repete.

Beth reveni cu o băutură într-un pahar de carton. Era dulce şi avea un aspect siropos.

- Ce este?

- Un întăritor pe bază de glucoză izotonică. Bea.

Sorbi din nou, dar era neplăcut de dulce. În partea opusă a camerei, pe ecranul consolei,

rămăsese mesajul:

AM SĂ VĂ UCID ACUM.

Îl privi pe Harry, în continuare inconştient şi cu tubul perfuziei legat de braţ.

În tot acest timp, Harry zăcuse fără cunoştinţă.

Până acum nu se gândise la implicaţiile acestei constatări. Acum era timpul s-o facă. Nu-i plăcea, dar n-avea ce face. Spuse cu voce tare:

- Beth, de ce crezi că se întâmplă toate astea?

- Ce anume?

- Apariţia mesajelor pe ecran. Şi această nouă manifestare care ne-a atacat.

Beth îi aruncă o privire neutră.

- Tu ce crezi, Norman?

- Că nu e de vină Harry.

- Nu. Nu este.

- Atunci ce se întâmplă?

Norman se ridică, înfăşurându-se mai strâns în pături. Îşi îndoi genunchiul bandajat: îl durea, dar nu prea tare. Se apropie de hublou şi se uită afară. În depărtare se întrezărea şirul de lumini roşii ale explozibilelor interconectate de Beth. Nu putea pricepe de ce ţinuse morţiş să facă asta. Se comportase straniu. Se uită în jos, înspre baza habitatului.

Şi acolo, chiar sub hublou, străluceau nişte lumini roşii. "Beth a *armat şi explozibilele din jurul* habitatului."

- Beth, ce-ai făcut?

- Ce-am făcut?

- Ai armat şi explozibilele din jurul lui DH-8.

- Da, Norman, spuse ea, privindu-l calmă, nemişcată.

- Beth, mi-ai promis că n-ai s-o faci!

- Ştiu. Dar am fost nevoită.

- Care sunt conectate? Unde e butonul, Beth?

- Nu există nici un buton. Sunt conectate la nişte senzori de vibraţii automaţi.

- Vrei să spui că se declanşează *automat?*

- Da, Norman.

- Beth, dar asta e o nebunie. Cineva continuă să provoace aceste manifestări. *Cine le provoacă, Beth?*

Beth surâse leneş, adresându-i un zâmbet felin şi părând amuzată de ceea ce auzea.

- Chiar nu ştii?

Ba ştia. Da, ştia şi simţi că-l trece un fior rece.

- Tu eşti sursa acestor manifestări, Beth.

- Nu, Norman, spuse ea fără să-şi piardă cumpătul. Nu eu, ci tu.

06.40 ORE

Îşi aduse aminte de o întâmplare petrecută cu ani în urmă, în primele zile de practică, la spitalul de stat din Borrego. Norman fusese însărcinat de îndrumătorul său să alcătuiască un raport privind evoluţia unui anumit pacient. Omul avea aproape treizeci de ani, era plăcut şi bine educat. Discutau tot felul de lucruri: transmisia hydramatic a maşinilor Oldsmobile, cele mai bune plaje pentru surf, recenta campanie prezidenţială a lui Adlai Stevenson, date despre vreun jucător de baseball şi chiar despre teoria lui Freud. Bolnavul era de-a dreptul fermecător, deşi fuma ţigară de la ţigară, părând măcinat de o tensiune internă. În cele din urmă, Norman ajunsese să-l întrebe de ce fusese internat în spital.

Pacientul nu-şi mai amintea de ce. Îi părea rău, dar pur şi simplu nu-şi amintea. La insistenţele lui Norman, devenise mai puţin fermecător, mai iritat. În final începuse să bată ameninţător cu pumnul în masă, cerând imperios ca Norman să vorbească despre altceva.

Abia atunci Norman îşi dăduse seama cine era acel om: Alan Whittier, care, adolescent fiind, îşi omorâse mama şi sora într-un camion, în Palm Desert, iar apoi ucisese şase oameni într-o staţie de benzină şi încă trei în parcarea unui magazin,

pentru ca în cele din urmă să se ducă singur la poliţie, suspinând, isterizat de remuşcări şi vinovăţie. Whittier stătuse la spital zece ani, timp în care atacase cu brutalitate câţiva asistenţi.

Acesta era omul care se ridicase înfuriat în faţa lui Norman, trântind masa şi izbind scaunul de perete. Norman era încă student: nu ştia cum să se descurce. Se întorsese ca să fugă din cameră, dar uşa din spatele său era încuiată. Aşa se proceda întotdeauna când erau intervievaţi pacienţii violenţi. Whittier se apropiase de Norman. Acesta avusese un moment de panică îngrozitoare până când auzise uşa descuindu-se şi trei asistenţi uriaşi năvăliseră înăuntru, îl înhăţaseră şi-l traseră de o parte pe Whittier, care zbiera şi înjura.

Norman se dusese întins la îndrumătorul său, cerând să i se spună de ce fusese "lucrat" în felul acesta. Îndrumătorul îl întrebase:

- Lucrat?

- Da, *lucrat.*

- Dar nu ţi s-a comunicat în prealabil numele pacientului? Numele lui nu ţi-a spus nimic?

Norman răspunsese că nu dăduse importanţă acestui amănunt.

- Ai face bine să fii atent, Norman, îi spusese profesorul. Într-un loc ca ăsta nu trebuie să-ţi laşi niciodată garda jos. Este prea periculos.

Acum, privind-o pe Beth, aflată în partea cealaltă a habitatului, îşi zise: "Fii atent, Norman. Nu poţi lăsa garda jos. Pentru că ai de-a face cu o nebună şi nu ţi-ai dat seama de asta."

- Constat că nu mă crezi, spuse Beth, în continuare foarte calmă. Eşti în stare să discuţi cu mine?

- Fireşte.

- Adică să fii logic, în sensul ăsta.

- Desigur, spuse Norman, gândindu-se în acelaşi timp: "Nu eu sunt cel nebun."

- În regulă atunci. Îţi aminteşti când mi-ai povestit despre Harry - cum toate indiciile duceau

la Harry?

- Da, bineînţeles.

- Mi-ai cerut o altă explicaţie şi eu am spus că nu am alta, Dar această explicaţie există, Norman. Câteva puncte pe care ţi-a convenit să le treci cu vederea, prima dată. Cum ar fi meduzele. De ce meduzele? Pentru că fratele *tău* a fost înţepat de meduze, Norman, şi *tu* te-ai simţit vinovat după aceea. Şi apoi, când vorbeşte Jerry? Când *tu* eşti de faţă, Norman. Şi când a încetat calmarul atacurile? Când tu ţi-ai pierdut cunoştinţa, Norman. Nu Harry, ci *tu.*

Vocea ei era atât de calmă, atât de liniştită. Se căzni să ia în considerare spusele ei. Era oare posibil să aibă dreptate?

- Fă câţiva paşi înapoi şi încearcă o privire de ansamblu, continuă Beth. Eşti un psiholog, aflat aici împreună cu o trupă de savanţi specializaţi în ştiinţe pozitive. Nu ai nimic de făcut aici jos - chiar tu ai spus-o. Şi nu-i aşa că ai mai avut o perioadă în viaţă când te-ai simţit neglijat din punct de vedere profesional? Nu-i aşa că a existat o perioadă neplăcută pentru tine? Tu însuţi mi-ai spus: ai urât această perioadă din viaţa ta!

- Da, dar...

- Când au început toate aceste întâmplări stranii, problema a depăşit cadrul preocupărilor noastre. Acum era o chestiune de psihologie. Exact ceea ce-ţi convenea ţie, Norman, domeniul în care tu erai expertul. Dintr-odată ai devenit centrul atenţiei, nu-i aşa?

"Nu, îşi zise el. Nu poate fi adevărat!"

- Când Jerry a început să comunice cu noi, cine a remarcat că are emoţii? Cine a insistat să lucrăm cu emoţiile lui Jerry? Nici unul din noi nu era preocupat de emoţii, Norman. Barnes voia să afle chestiile legate de armament, Ted voia să discute probleme ştiinţifice, Harry era pasionat de raţionamentele logice. Tu eşti cel interesat de emoţii. Şi cine-l manipulează pe Jerry - sau mai

exact, nu reuşeşte să-l manipuleze? Tu, Norman. Numai tu.

- Nu se poate, spuse Norman.

Mintea i se învârtea. Se căzni să găsească o contradicţie şi reuşi:

- Nu se poate să fiu eu - pentru că nu am pătruns în sferă.

- Ba da, replică Beth. Numai că nu-ţi mai aminteşti!

Se simţi lovit, izbit fără încetare. Nu reuşea să-şi regăsească echilibrul, iar loviturile continuau să curgă.

- Aşa cum nu-ţi aminteşti că te-am rugat să cauţi codurile pentru lansarea baloanelor, spunea Beth cu vocea ei calmă. Sau că Barnes te-a întrebat care e concentraţia de heliu în Cilindrul E.

"Ce concentraţie de heliu? Când m-a întrebat Barnes aşa ceva?"

- Sunt o mulţime de lucruri de care nu-ţi aminteşti, Norman.

- Când am intrat în sferă?

- Înainte de primul atac al calmarului. După ce a ieşit Harry.

- Bine, dar dormeam! Dormeam în cuşeta mea!

- Nu, Norman, nu dormeai. Pentru că Fletcher a venit să te cheme şi dispăruseşi. Timp de vreo două ore nu am dat de tine şi pe urmă ai apărut căscând.

- Nu te cred, spuse el.

- Ştiu. Preferi să transferi problema pe umerii altora. Şi eşti deştept. Ai experienţa manipulărilor psihologice, Norman. Ţi-aminteşti de testele pe care le-ai efectuat? Când ai suit oameni care nu bănuiau nimic într-un avion şi le-ai spus că pilotul a avut un atac de inimă? Speriindu-i de moarte? Asta e un soi de manipulare sălbatică, Norman. Iar aici, în condiţiile acestui habitat, ai avut nevoie de un monstru. Aşa că ai făcut din Harry un monstru.

Dar nu el era monstrul, Norman, ci tu însuţi. Iată de ce ţi s-a schimbat aspectul şi ai devenit hidos: pentru că tu eşti monstrul.

- Dar mesajul? Nu spune: "Mă numesc Harry"?

- Da, aşa este. Şi aşa cum tot tu ai arătat, persoana din pricina căreia s-a întrupat s-a temut că adevăratul nume va apărea pe ecran.

- Harry, spuse Norman. Numele era *Harry.*

- Şi numele tău care este?

- Norman Johnson.

- Numele întreg!

Norman încremeni. Simţi că gura nu-l mai ascultă. Mintea i se golise.

- Am să-ţi spun eu care este, zise Beth. Am verificat: este Norman *Harrison* Johnson!

"Nu, îşi spuse el. Nu, nu, nu! Nu poate fi adevărat!"

- Ştiu că e greu de acceptat, continuă Beth cu vocea ei domoală, răbdătoare, aproape hipnotică. Şi te înţeleg. Dar dacă ai să stai să judeci, ai să-ţi dai seama că tu ai vrut să se ajungă aici. Tu ai vrut ca eu să înţeleg asta, Norman. Păi, doar cu câteva minute în urmă mi-ai povestit despre *Vrăjitorul din Oz,* nu-i aşa? Chiar tu m-ai ajutat când nu pricepeam poanta - sau cel puţin subconştientul tău a făcut-o. Mai eşti calm, Norman?

- Bineînţeles că sunt calm.

- Bun. Rămâi aşa, Norman. Hai să judecăm logic. Vrei să cooperezi cu mine?

- Ce vrei să faci?

- Vreau să te fac inofensiv, Norman. Ca şi pe Harry.

Norman clătină cu hotărâre din cap.

- Doar pentru câteva ore, Norman, insistă ea, după care păru că se decide: se apropie iute de el şi în mână îi străluci acul seringii. Norman se răsuci într-o parte. Acul se înfipse în pătură, pe care Norman o aruncă şi fugi înspre scări.

- Norman! Vino înapoi!

În timp ce urca scările, o văzu pe Beth alergând după el cu seringa în mână. Ajunse în laboratorul ei şi-i trânti chepengul de acces în nas.

- Norman! strigă Beth, izbind cu pumnii în chepeng.

Norman stătea cu picioarele pe trapă, ştiind că Beth n-avea cum să-l ridice. Ea continua să bată.

- Norman Johnson, deschide imediat chepengul.

- Nu, Beth, îmi pare rău.

Norman se relaxă. Ce putea să-i facă? Nimic! Aici era în siguranţă. Beth nu putea ajunge la el aici sus, nu putea să-i facă nimic atâta timp cât rămânea în laborator.

Apoi văzu pivotul metalic mişcându-se în centrul chepengului, chiar între picioarele sale. De cealaltă parte a trapei, Beth învârtea roata: îl încuia în laborator.

06.00 ORE

Singurele lumini aprinse în laborator se aflau pe bancul de experienţe, lângă un şir de specimene conservate, aranjate cu grijă în borcane: calmari, creveţi, ouă de calmar gigant. Atinse absent borcanele. Se întoarse către monitorul, laboratorului şi apăsă pe butoane până când pe ecran apăru imaginea lui Beth. Lucra la consola principală din Cilindrul D. Într-un colţ îl văzu pe Harry, care continua să zacă inconştient.

- Norman, mă auzi?

Răspunse cu glas tare:

- Da, Beth. Te aud.

- Norman, acţionezi într-un mod iresponsabil. Reprezinţi o ameninţare pentru întreaga expediţie.

Era oare adevărat? Nu se gândise că ar putea pune în primejdie expediţia. Nu simţea că aşa ar fi.

Dar de câte ori în viaţă nu întâlnise pacienţi care refuzau să recunoască ce se întâmplă cu viaţa lor? Exemplele erau nenumărate: un bărbat, profesor universitar, care era terorizat de ascensoare, dar care susţinea neclintit că folosea întotdeauna scările pentru a-şi menţine condiţia fizică. Era în stare să urce cincisprezece etaje, refuza întâlnirile fixate în blocuri mai înalte; îşi aranjase întreaga viaţă ca să eludeze o problemă pe care refuza să o admită. Problema rămăsese ascunsă pentru el până când, în cele din urmă, avusese un atac de inimă. Sau femeia care, extenuată de anii de supraveghere a fiicei sale deranjate psihic, îi dăduse copilului o sticluţă cu pastile de dormit, fiindcă, spunea ea, fata avea nevoie de odihnă. Fata se sinucisese. Sau marinarul începător care, plin de entuziasm, îşi îmbarcase familia pentru o excursie la Cătălina, pe o mare zbuciumată de furtună, gata-gata să-i omoare pe toţi.

Îi veneau în minte zeci de exemple. Orbirea faţă de propriul eu reprezenta un truism psihologic. Îşi închipuia cumva că el însuşi era imun? Cu trei ani în urmă, izbucnise un scandal minor când unul din profesorii de la catedra de psihologie se sinucisese, vârându-şi în gură ţeava unui pistol. Ziarele titraseră:

«UN PROFESOR DE PSIHOLOGIE S-A SINUCIS - Colegii îşi exprimă surprinderea, căci decedatul era "mereu fericit"»

Decanul facultăţii, temându-se pentru soarta subvenţiilor instituţiei sale, îl dojenise pe Norman pentru acest accident, dar adevărul neplăcut este că psihologia are limite severe. Chiar cu o bună pregătire profesională şi cu cele mai bune intenţii, tot rămâne o proporţie enormă de necunoscut, în ceea ce-i priveşte pe cei mai apropiaţi prieteni, colegi, soţie sau soţ şi copii.

Iar ignoranţa faţă de propriul eu era şi mai mare. Cea mai dificilă rămâne autocunoaşterea. Puţini ajung la ea. Sau probabil că nimeni.

- Norman, eşti acolo?
- Da, Beth.
- Eu cred că eşti un om bun, Norman.

Nu răspunse nimic. Privi doar monitorul.

- Sunt convinsă că eşti integru şi crezi în adevăr. E un moment dificil pentru tine, să recunoşti realitatea în ceea ce te priveşte. Ştiu că mintea ta se străduieşte să găsească motivaţii, să arunce vina pe altcineva. Dar cred că până la urmă ai să reuşeşti, Norman. Harry nu putea s-o facă, dar tu poţi. Cred că vei putea admite adevărul crud: că atâta vreme cât eşti conştient, expediţia este ameninţată.

Norman simţi tăria acuzaţiilor, percepu forţa liniştită a vocii ei. Ideile sale erau ca nişte veşminte care îi învăluiau treptat corpul. Începu să vadă lucrurile cu ochii ei. Era atât de calmă încât mai mult ca sigur că avea dreptate. Ideile şi gândurile ei erau atât de puternice.

- Beth, tu ai intrat în sferă?
- Nu, Norman. Asta e mintea ta, care încearcă din nou să ocolească adevărul. Nu eu am fast acolo. *Tu* ai fost.

Dar el nu-şi amintea să fi intrat în sferă. Nu-şi amintea absolut deloc. Harry, după ce intrase, îşi amintise. De ce să fi uitat el? Ce l-ar fi putut bloca?

- Tu eşti psiholog, Norman, continuă Beth. Dintre toţi, tu nu vrei să admiţi că ai avea o "umbră" a personalităţii. Ai o motivaţie profesională ca să crezi în propria-ţi sănătate mintală. Bineînţeles că nu vei recunoaşte.

Dar el nu era de aceeaşi părere. Însă cum să o rezolve? Cum să determine dacă avea sau nu dreptate? Mintea nu-i mai funcţiona cum trebuie. Genunchiul tăiat îi pulsa dureros. Cel puţin aici nu încăpea nici o îndoială - genunchiul său rănit era real.

Testarea realităţii.

Se gândi că aşa va rezolva dilema: prin testarea realităţii. Care era dovada obiectivă că Norman intrase în sferă? Tot ce se petrecuse în habitat fusese înregistrat pe benzi video. Dacă Norman s-ar fi dus la sferă, cu multe ore în urmă, atunci undeva trebuia să existe o casetă care să-l arate în sas, singur, îmbrăcându-se şi apoi ieşind. Beth trebuia să-i arate acea bandă. Unde se afla banda?

În submarin, bineînţeles.

Trecuse destul timp de când fusese dusă pe submarin. Poate chiar Norman o dusese.

Aşadar, nu exista nici o dovadă obiectivă.

- Norman, renunţă. Te rog! Pentru binele nostru, al tuturor.

Se gândi că poate avea dreptate. Era atât de sigură pe ea. Dacă el evita adevărul, dacă punea expediţia în primejdie, atunci trebuia să se predea şi s-o lase să-l facă inofensiv. Pe de altă parte, putea avea încredere în ea? Trebuia. Nu avea de ales.

"Eu trebuie să fi fost, îşi zise. Aşa trebuie să se fi întâmplat."

Gândul acesta îl îngrozi atât de mult încât deveni bănuitor. I se opuse cu violenţă şi îi trecu prin minte că nu era un semn bun: prea multă rezistenţă.

- Norman?

- Da, Beth.

- Ai s-o faci?

- Nu mă forţa, Beth. Dă-mi un răgaz, bine?

- Desigur, Norman. Bineînţeles.

Norman observă aparatul video de lângă monitor. Îşi aminti că Beth îl folosise ca să urmărească de mai multe ori la rând aceeaşi bandă, cea în care sfera se deschisese singură. Banda aceea se afla acum lângă aparat. O luă, o introduse în fantă şi porni aparatul.

"De ce te mai uiţi la ea acum? îşi zise. Nu faci decât să întârzii. Pierzi timpul."

Ecranul se lumină şi aşteptă să vadă imaginea familiară a lui Beth mâncând din prăjitură, cu spatele la monitor. Ei, dar asta era o altă bandă! Era o înregistrare direct de pe monitorul care prezenta sfera strălucitoare.

O privi câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Doar sfera. Lustruită, perfectă, imobilă. O mai privi o vreme, dar nu era nimic de văzut.

- Norman, dacă deschid acum trapa, ai să cobori liniştit?

- Da, Beth.

Oftă şi se reaşeză în fotoliu. Cât timp ar fi urmat să stea adormit? Ceva mai puţin de şase ore. Era bine. În tot cazul, Beth avea dreptate: trebuia să se predea.

- Norman, de ce te uiţi la banda aia?

Privi iute în jur. Era pe undeva vreo videocameră care îi permitea lui Beth să-l urmărească? Da: sus, în tavan, aproape de chepengul superior,

- De ce te *uiţi la banda aia, Norman?*

- Era pe-aici.

- Cine ţi-a dat voie să te uiţi la ea?

- Nimeni. Pur şi simplu era pe-aici.

Acum nu mai părea aşa de calmă.

- S-a întâmplat ceva, Beth?

- Opreşte blestemata aia de bandă, Norman.

Era gata s-o întrebe de ce şi atunci o văzu pe Beth intrând în câmpul imaginii şi oprindu-se în faţa sferei. Beth închise ochii şi-şi încleştă pumnii. Şanţurile spiralate ale sferei se separară, dezvăluind întunericul dinăuntru. Beth păşi în sferă.

În urma ei, uşa se închise.

- Bărbaţi afurisiţi! şuieră Beth furioasă. Toţi sunteţi la fel. Nu se poate să nu vă băgaţi nasul unde nu trebuie!

- M-ai minţit, Beth.

- De ce te-ai uitat la banda aia? Te-am *implorat* să nu te uiţi la ea. Nu putea decât să-ţi facă rău, Norman.

Deja nu mai era supărată; acum vocea îi era rugătoare, în pragul lacrimilor. Suferea schimbări emoţionale rapide. Instabilă, imprevizibilă.

Şi tocmai ea se afla la comanda habitatului.

- Beth.

- Îmi pare rău, Norman. Nu mai pot avea încredere în tine.

- Beth...

- Am să întrerup intercomul ca să nu mai fiu nevoită...

- Beth, aşteaptă...

- ...să te ascult. Ştiu cât eşti de periculos. Am văzut ce i-ai făcut lui Harry. Cum ai denaturat faptele în aşa fel încât să pară că el a fost de vină. Ah, da, *Harry* a fost vinovatul pentru ca tu să-ţi faci mendrele. Iar acum vrei să arunci vina pe *mine.* Ei bine, află că n-o să-ţi meargă pentru că *te-am întrerupt,* Norman. N-am să-ţi mai aud vorba domoală, persuasivă. N-am să-ţi mai ascult manipulările, aşa că nu-ţi mai răci gura de pomană.

Norman opri banda. Monitorul o arăta acum pe Beth la consola din camera de jos, acţionând claviatura.

- Beth?

Ea nu-i răspunse; continua să lucreze la consolă, bombănind ceva în surdină.

- Eşti un mare ticălos, Norman, ştiai? Cred că te simţi atât de oribil încât simţi nevoia să-i aduci pe toţi cei din jur la nivelul tău.

Desigur că despre ea vorbea, îşi zise el.

- Te dai mare cu subconştientul: subconştientul în sus, subconştientul în *jos.* Mi-e silă de tine! Probabil că subconştientul *tău* vrea să ne ucidă pe toţi, numai pentru că tu vrei să te sinucizi şi crezi că toată lumea trebuie să moară odată cu tine.

Norman se simţi scuturat de un fior. Beth, care-şi pierduse încrederea în sine şi se autodispreţuia,

intrase în sferă şi acţiona acum cu puterea acesteia. Beth se considera o victimă care luptă veşnic fără succes împotriva propriei sale sorţi. Beth era persecutată de bărbaţi, de societate, de ştiinţă şi de realitate. Nu reuşea să-şi dea seama niciodată că singură îşi provoca răul.

"Aşa că a pus explozibile în jurul habitatului", conchise el în gând.

- Dar n-am să te las s-o faci, Norman. Am să te opresc înainte de-a ne omorî pe toţi.

Tot ceea ce spunea Beth era reversul adevărului. Acum începea să-şi dea seama:

Beth intuise cum se deschide sfera şi mersese acolo pe ascuns, pentru că întotdeauna fusese atrasă de putere - simţea mereu că pierde puterea şi că avea nevoie de mai multă. Dar atunci când o obţinea, Beth nu era pregătită să se folosească de ea. Beth continua să se vadă pe sine însăşi ca pe o victimă, aşa că era nevoită să nege puterea şi să ajungă să fie persecutată de aceasta.

Era ceva diferit faţă de Harry. Harry îşi nega temerile şi astfel imaginile înfricoşătoare se manifestau de la sine. Dar Beth îşi nega propria putere, aşa că se manifesta printr-un nor învolburat de putere amorfă, necontrolată.

Harry era un matematician care trăia într-o lume conştientă de abstracţii, ecuaţii şi idei. El putea fi terorizat de o formă concretă, de genul calmarului. Dar Beth, zoologul care lucra zilnic cu animalele, fiinţe pe care le putea vedea şi pipăi, crease o abstracţie. O forţă pe care n-o putea atinge şi nici vedea. O forţă amorfă şi abstractă care o ameninţa.

Şi, pentru a se apăra, împrejmuise habitatul cu explozibile.

"Halal apărare", îşi zise Norman.

Doar dacă nu voiai, în secret, să te sinucizi.

Groaza inspirată de situaţia critică în care se afla se contura tot mai clar în mintea lui Norman,

- De data asta n-o să-ţi meargă, Norman. N-am să-ţi permit să-mi faci vreun rău.

Beth apăsa pe tastele consolei. Oare ce punea la cale? Ce putea să-i facă? Trebuia să se gândească.

Deodată, luminile din laborator se stinseră. O clipă mai târziu, încălzitorul principal se opri, elementele roşii întunecându-se pe măsură ce se răceau.

Îi întrerupsese curentul electric.

Oare cât putea rezista cu radiatorul oprit? Luă păturile de pe patul ei şi se înfăşură cu ele. Cât timp va rezista fără căldură? De bună seamă că nu şase ore, socoti el cu amărăciune.

- Îmi pare rău, Norman. Dar trebuie să înţelegi că atât timp cât eşti conştient, eu sunt în pericol.

"Măcar o oră, îşi spuse el. Poate rezist măcar o oră."

- Regret, Norman, dar sunt nevoită să procedez astfel.

Auzi un şuierat uşor. Alarma din senzorul de la piept începu să semnalizeze. Se uită în jos, spre senzor. Chiar şi în întuneric observă că devenise cenuşiu. Îşi dădu seama imediat ce se întâmplase: Beth închisese alimentarea cu aer.

05.35 ORE

Stătea chircit în întuneric, ascultând piuitul intermitent al senzorului şi şuieratul aerului evacuat. Presiunea scădea cu repeziciune: urechile îi păcăneau, ca într-un avion care lua altitudine.

"Fă ceva!" se îndemnă în gând, simţind un val de panică.

Dar nu era nimic de făcut. Era blocat în compartimentul superior al Cilindrului D. Nu putea ieşi de acolo. Beth deţinea controlul tuturor facilităţilor şi era familiarizată cu comenzile

sistemelor vitale. Îi întrerupsese curentul electric, căldura şi aerul. Era prins în capcană.

Odată cu scăderea presiunii, borcanele cu specimene explodară ca nişte bombe, împroşcând fragmente de sticlă în toată încăperea. Se ghemui sub pături, simţind cum cioburile sfâşiau ţesătura. Respiraţia i se îngreunase. La început crezu că e de vină tensiunea arterială, pe urmă îşi dădu seama că aerul se rarefiase. Curând avea să-şi piardă cunoştinţa.

Fă *ceva.*

Nu putea să-şi mai regleze respiraţia.

Fă ceva!

Dar nu se putea gândi decât la respiraţie. Avea nevoie de aer, de oxigen. Apoi îşi aminti de dulăpiorul de prim ajutor. Parcă acolo era un tub de oxigen, pentru urgenţe? Nu era sigur. Aşa părea să fie... Se ridică, dar o altă sticlă explodă, făcându-l să se ferească de cioburile împrăştiate.

Cu pieptul scuturat de spasme, icni din pricina lipsei de aer. Pete cenuşii îi apărură înaintea ochilor.

Bâjbâi prin întuneric, căutând dulăpiorul şi mişcându-şi mâinile de-a lungul peretelui. Atinse un cilindru. Oxigen? Nu, era prea mare - probabil că era un extinctor. Unde era dulăpiorul? Continuă să pipăie peretele. Unde?

Simţi cutia metalică, cu crucea roşie gravată în relief pe capac. O deschise şi-şi vârî mâinile înăuntru.

Petele plutitoare din faţa ochilor se înmulţeau. Nu mai avea prea mult timp.

Atinse cu degetele sticluţele, pachetele moi cu feşe. Nici o butelie cu aer. La naiba! Sticluţele căzură pe podea şi ceva mare şi greu îi pică pe picioare, cu zgomot. Se aplecă, pipăi podeaua şi se tăie într-un ciob, dar nu băgă de seamă. Mâinile sale apucară un cilindru metalic rece.

Era puţin mai lung decât palma iar la unul din capete avea o piesă din plastic, o duză... Era o

butelie de spray - o nenorocită de butelie de spray. O aruncă cât colo. Oxigen. Avea nevoie de oxigen.

"Lângă pat", îşi aminti. N-avea oare fiecare pat din habitat câte un tub de oxigen, pentru urgenţe? Dădu peste canapeaua pe care dormise Beth şi pipăi peretele în zona în care ar fi trebuit să se afle oxigenul. Era din ce în ce mai ameţit. Nu mai putea gândi cu claritate.

Nici urmă de oxigen.

Apoi realiză că acela nu era un pat normal. Nu era destinat somnului. Aşa că n-avea cum să fie oxigen aici. La dracu'! Deodată mâinile sale atinseră un cilindru metalic agăţat de perete. La unul din capete avea ceva moale. Moale.

O mască de oxigen.

Înfrigurat, îşi puse masca peste gură şi peste nas. Pipăi recipientul, răsuci robinetul. Auzi un şuierat şi inhală aerul rece. O undă de ameţeală intensă, după care mintea i se limpezi. Oxigen! Era salvat!

Încercă să evalueze dimensiunile cilindrului: avea doar câteva sute de centimetri cubi, de folos doar în situaţii limită. Gât timp îi va ajunge? Nu prea mult, desigur. Era doar un răgaz temporar.

Fă ceva!

Dar nu mai ştia ce să facă. Nu mai avea nici o scăpare. Era prins într-o capcană.

Îşi aduse aminte de unul din profesorii săi: bătrânul dr. Temkin. "Întotdeauna există o opţiune. Întotdeauna este ceva de făcut. Niciodată nu ajungi în situaţia de a nu avea de ales".

"Ba uite că acum am ajuns", îşi spuse. Nici o opţiune.

În tot cazul, Temkin se referea la tratamentul aplicat pacienţilor, nu la evadarea dintr-o încăpere etanşă. Temkin nu trăise astfel de experienţe şi nici Norman.

Oxigenul îl făcu să-şi simtă capul mai uşor. Sau era deja pe terminate? Prin faţa ochilor se perindară, ca într-o paradă, bătrânii săi profesori. Să fi fost un fel, de trecere în revistă a vieţii,

înaintea morţii? Toţi profesorii: doamna Jefferson, care îi spusese că ar fi fost bine să se facă avocat. Bunul Joe Lamper, care spunea râzând: "Totul e sex. Crede-mă, totul se reduce la sex". Dr. Stein, care obişnuia să spună: "Nu există pacient care să nu poată fi tratat. Arată-mi unul şi-l mănânc. Dacă nu reuşeşti să progresezi cu un pacient, atunci fă altceva, orice altceva. Dar *fă ceva"*.

Fă ceva!

Stein susţinea stilul "nebunesc". Dacă nu reuşeşti să rezolvi un pacient, ia-o razna. Îmbracă-te în clovn, trage-i şuturi, stropeşte-l cu un pistol cu apă, fă orice lucru nebunesc îţi trece prin cap, dar fă *ceva!*

"Uite ce e, spunea el, ce faci acuma nu merge. Aşa că ai putea la fel de bine să faci orice altceva, indiferent cât de trăsnit ar părea".

"Asta suna bine atunci", îşi zise Norman. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Stein confruntat cu această problemă. Oare ce i-ar spune dr. Stein să facă?

- *Deschide uşa.*

- Nu pot; a încuiat-o.

- *Vorbeşte-i.*

- Nu pot; nu vrea să mă asculte.

- *Pune mâna pe controlul sistemelor.*

- Nu pot; ea e deja acolo.

- *Caută să te foloseşti* de *ceea ce găseşti prin cameră.*

- Nu pot; n-a mai rămas nimic care să-mi fie de folos.

- *Atunci ieşi* de *acolo!*

- Nu pot. Am...

Se opri. Asta nu era adevărat. Putea ieşi dacă spărgea un hublou sau, şi mai bine, prin deschiderea tambuchiului din tavan. Dar nu avea unde să se ducă. Nu avea costum. Apa era îngheţată. Fusese expus la apa aceea doar câteva secunde şi fusese gata-gata să moară. Dacă ar fi părăsit camera ca să ajungă în ocean, era aproape

sigur că ar fi murit. Ar fi îngheţat înainte ca apa să umple încăperea. În mod sigur ar fi murit.

Cu ochii minţii, îl văzu pe Stein ridicându-şi sprâncenele stufoase, cu un zâmbet ironic pe buze. *"Păi, oricum ai* să mori. *Atunci,* ce *ai de pierdut?".*

În mintea lui Norman începu să prindă contur un plan. Dacă deschidea trapa din tavan, putea ieşi în afara habitatului. Odată furişat afară, poate că reuşea să ajungă jos la Cilindrul A, să pătrundă în sas şi să-şi pună costumul. Astfel avea să fie în siguranţă.

Dacă va putea ajunge la sas. Cât timp avea să dureze? Treizeci de secunde? Un minut? Oare îşi putea ţine respiraţia atât de mult? Putea suporta frigul atâta vreme?

Oricum ai să *mori.*

Apoi se răzgândi: "Bătut în cap ce eşti! Ţii în mână o butelie de oxigen: ai avea destul aer, dacă n-ai sta ca blegul, făcându-ţi tot felul de probleme. Mişcă-te!"

"Nu, îşi spuse. Mai este ceva, ceva de care-am uitat..."

Mişcă-te!

Aşa că încetă să se mai gândească, îşi făcu curaj şi învârti roata tambuchiului.

- Norman! Norman, ce faci, Norman! Nu eşti în toate minţile? o auzi pe Beth strigând, restul cuvintelor pierzându-se în zgomotul apei îngheţate, năvălind ca o cascadă în habitat şi umplând încăperea.

În momentul în care ajunse afară, îşi dădu seama de greşeală: avea nevoie de greutăţi. Mai uşor decât apa, corpul lui era împins inexorabil către suprafaţă. Inhală o ultimă doză de oxigen, lăsă să-i scape butelia şi se agăţă disperat de ţevile reci din afara habitatului, ştiind că, dacă nu rămânea agăţat, nimic nu avea să-l mai oprească şi nu mai avea de ce să se prindă până sus. Avea să ajungă la suprafaţă şi să explodeze ca un balon.

Ţinându-se de ţevi, se trase în jos, cumpănind fiecare mişcare, căutând următoarea ţeava, următoarea denivelare de care să se agate. Era ca şi cum ar fi urcat un munte în sens invers: dacă-şi dădea drumul, ar fi "căzut" în sus şi ar fi murit. Mâinile îi amorţiseră demult, mişcările i se încetiniseră din pricina frigului. Plămânii îi ardeau.

Mai avea foarte puţin timp la dispoziţie.

Ajunse la bază şi se strecură sub Cilindrul D, bâjbâind pe întuneric şi orbecăind după sas. Se mişcă până la Cilindrul A şi nimeri sasul. Era închis. Trase de roată. Era încuiat. Trase mai tare, dar n-o putu mişca.

Era blocat afară.

O frică intensă puse stăpânire pe el. Corpul aproape că-i înţepenise de frig; ştia că doar peste câteva secunde urma să-şi piardă cunoştinţa. Trebuia să deschidă trapa! Izbi în ea, în metalul din jurul ramei, fără să mai simtă nimic, cu mâinile amorţite.

Roata începu să se învârtească singură, Trapa se deschidea. Probabil că avea vreun buton de siguranţă, pe care-l...

Ieşi brusc deasupra apei, trase aer în piept, se scufundă din nou. Reveni, dar nu putu să se urce în cilindru. Era mult prea înţepenit, avea muşchii îngheţaţi, corpul nu-i mai răspundea la comenzi.

"Trebuie să reuşeşti, îşi spuse. Trebuie să reuşeşti".

Se prinse cu degetele de metal, scăpă, se prinse din nou.

"Mai trage o dată. O *singură dată!"*

Îşi ridică pieptul peste rama metalică, căzu pe punte. Nu simţea nimic, îi era îngrozitor de frig. Îşi răsuci corpul, încercând să-şi tragă picioarele sus, dar căzu din nou în apa îngheţată.

Nu!

Se trase din nou în sus, pentru ultima dată - din nou peste ramă, din nou peste punte, se îndoi, se suci, ridică un picior, într-un echilibru precar, apoi

şi pe celălalt, pe care-l nu-l mai putea simţi, iar în cele din urmă se văzu în sfârşit ieşit din apă şi se lungi peste punte.

Tremura. Încercă să se ridice şi căzu. Întregul corp îi tremura atât de tare încât nu-şi putea menţine echilibrul.

În partea opusă îşi zări costumul, atârnând pe peretele cilindrului. Îşi văzu şi casca purtând inscripţia "JOHNSON".

Se târî până la costum, cu trupul scuturat de spasme violente. Încearcă să se ridice şi nu reuşi. Ghetele costumului se aflau chiar în faţa lui. Vru să le apuce cu mâinile, dar nu reuşea să-şi strângă degetele. Încercă să apuce cu dinţii de costum ca să se ridice, dar maxilarele îi clănţăneau, scăpate de sub control.

Intercomul pâcâni:

- Norman! Ştiu ce vrei să faci, Norman!

În orice moment Beth putea ajunge aici. Trebuia să-şi îmbrace costumul. Se afla la câţiva centimetri de el, dar mâinile îi tremurau neîncetat, nu putea ţine nimic. În cele din urmă observa găicile de la nivelul taliei, ce serveau la agăţarea instrumentelor. Reuşi să se prindă de una din ele şi trase cu nădejde. Îşi vârî un picior în costum, apoi pe celălalt.

- Norman!

Se întinse după cască. Aceasta răpăi un staccato pe peretele sasului până când reuşi s-o desprindă de pe cârlig şi să şi-o pună pe cap. O răsuci până auzi declicul siguranţei.

Continua să-i fie foarte frig. De ce nu se încălzea costumul? Îşi dădu seama că nu era alimentat. Sursa se afla în sacul rezervorului. Norman se apropie cu spatele de rezervor şi îl puse pe umeri, bălăbănindu-se sub apăsarea greutăţii. Trebuia să racordeze cordonul ombilical... ajunse cu mâinile la spate, îl pipăi... Îl prinse... Îi ataşă la costum... la talie... Îl cuplă.

Auzi un declic.

Ventilatorul începu să zumzăie.

Corpul îi fu străbătut de unde dureroase. Era efectul elementelor de încălzire asupra pielii îngheţate. Simţea peste tot înţepăturile a mii de ace. Beth spunea ceva - o auzea prin intercom - dar nu putea s-o asculte. Stătea înţepenit pe punte, respirând cu greutate.

Dar deja înţelegea că era salvat: durerile se atenuau, mintea i se limpezea şi nu mai tremura atât de tare. Fusese îngheţat, dar nu în asemenea măsură încât să-i fie afectat sistemul nervos central. Îşi revenea repede.

Auzi pocniturile staţiei radio:

- N-ai să ajungi la mine, Norman!

Se ridică în picioare şi îşi puse centura, încheindu-şi cataramele.

- Norman!

Nu-i răspunse. Acum aproape că se încălzise şi se simţea destul de bine.

- Norman! Sunt înconjurată de explozibil! Dacă te apropii de mine, bucăţi te fac! Ai să mori, Norman! N-ai să ajungi la mine!

Dar Norman nu avea de gând să ajungă la Beth. Avea un cu totul alt plan. Auzi şuieratul aerului din rezervor, semn că presiunea se egaliza în interiorul costumului,

Se aruncă din nou în apă.

05.00 ORE

Sfera strălucea luminoasă. Norman se văzu reflectat de suprafaţa perfect lustruită, iar apoi, pe măsură ce se îndrepta spre partea din spate a sferei, imaginea i se frânse, fragmentată de şanţurile spiralate.

Ajunse la uşă.

Se gândi că arăta ca o gură. Parcă era stomacul unei creaturi primitive, gata să-l înghită. Faţă în faţă cu sfera, cu modelul straniu şi neomenesc al spiralelor, simţi că voinţa i se topea. Brusc i se făcu teamă. Nu mai era convins că va reuşi.

"Nu fi caraghios, îşi spuse. Harry a reuşit. Şi Beth. Ei au supravieţuit".

Examina spiralele, ca pentru a se linişti. Dar nu era nimic liniştitor de văzut; doar nişte şanţuri curbe în metal, reflectând lumina.

"Okay, îşi zise în cele din urmă. Am s-o fac. Am ajuns până aici şi n-am murit. De ce n-aş reuşi?"

"Hai odată, deschide-te!"

Dar sfera nu se deschise. Rămase neschimbată, o formă perfectă, lustruită, sclipitoare.

Care era destinaţia acestui obiect? Ar fi vrut să-i înţeleagă sensul.

Se gândi din nou la doctorul Stein. Care era replica lui favorită? "Înţelegerea este o tactică de întârziere".

Stein se supăra în astfel de situaţii. Când un student bătea câmpii, intelectualizând despre pacienţi şi problemele lor, îl întrerupea plictisit:

- Şi cui îi pasă? Cui îi pasă dacă înţelegem psiho-dinamica acestui caz? Dumneata ce preferi, să înţelegi cum se înoată sau să te arunci şi să începi să înoţi? Numai cei care se tem de apă vor să înţeleagă; ceilalţi sar şi se udă".

"Okay, îşi zise Norman. Să ne udăm".

Se întoarse către sferă şi spuse în gând: "Deschide-te!"

Sfera nu se deschise.

- Deschide-te! spuse el cu glas tare.

Acelaşi rezultat.

Bineînţeles că ştia că aşa n-o să reuşească, pentru că Ted încercase metoda ore în şir. Când Harry şi Beth pătrunseră înăuntru, nu spuseseră nimic. Totul se petrecuse undeva în mintea lor.

Închise ochii şi se concentră asupra sferei: rămăsese tot închisă.

"Sunt pregătit ca să te deschizi, mai încercă el. Sunt gata acum".

Nu se întâmplă nimic. Sfera nu se deschise.

Norman nu luase în calcul posibilitatea de a nu fi în stare să deschidă sfera. În fond, ceilalţi doi reuşiseră. Cum făcuseră oare?

Harry, cu mintea sa bine organizată, fusese primul care înţelese. Dar Harry pricepuse abia după ce văzuse banda lui Beth. Deci soluţia problemei se afla pe bandă.

Tot aşa, Beth revăzuse de nenumărate ori banda, până când înţelese ce trebuia făcut. Ceva de pe bandă.

Din păcate, acum n-avea la dispoziţie acea bandă. Dar o văzuse şi el de mai multe ori şi probabil că ar putea să o reconstituie, derulând-o în minte. Cum fusese? Îşi reaminti scena: Beth şi Tina mâncând câte o felie de prăjitură. Apoi Tina spusese ceva despre depozitarea benzilor în submarin. Iar Beth îi replicase ceva. Pe urmă Tina ieşise din cadru, dar spusese: "Crezi că vor deschide vreodată sfera?" iar Beth îi răspunsese: "Poate. Nu ştiu". Moment în care sfera se deschisese.

De ce?

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?" întrebase Tina.

Răspunzând la această întrebare, Beth trebuie să-şi fi imaginat sfera deschisă, trebuie să fi văzut în mintea ei imaginea sferei deschise...

Urmă un zgomot profund, grav, o vibraţie care umplu spaţiul din jur.

Sfera se deschisese: uşa ei se căsca largă şi neagră.

***

"Asta era, îşi zise. Imaginează-ţi că se întâmplă ceva şi se va întâmpla". Ceea ce înseamnă că, dacă îşi va imagina că uşa sferei se va închide...

Cu acelaşi huruit grav, sfera se închise.

...sau se va deschide...

Sfera se deschise din nou.

- Mai bine să nu-mi forţez norocul, spuse el cu glas tare.

Uşa rămase deschisă. Privi cu atenţie prin spaţiul uşii, dar nu văzu decât un întuneric adânc şi uniform.

"Acum ori niciodată", îşi spuse şi păşi înăuntru.

În spatele său, sfera se închise.

Pe măsură ce se obişnuia cu întunericul, începu să vadă ceva ca nişte licurici. Era un fel de spumă luminoasă, milioane de lumini punctiforme care dansau rotindu-se în jurul său.

"Ce-o fi asta?" se întrebă.

Nu vedea decât *spuma.* Nu avea nici o structură şi, aparent, era nemărginită. Era ca un ocean agitat, o spumă scânteietoare. Simţea o mare bucurie şi o linişte interioară. Era odihnitor să te afli acolo.

Întinse mâinile, încercând să apuce spuma: mişcările sale o învolburară. Şi observă că "mâinile îi devin transparente," că poate vedea prin propria carne spuma sclipitoare. Privi în jos: picioarele, bustul, totul devenea transparent în contact cu spuma. Acum făcea parte din spumă. Senzaţia era foarte plăcută.

Simţi că devine mai uşor. Curând se simţi ridicat şi pluti în oceanul nesfârşit. Îşi puse mâinile sub ceafă şi pluti. Se simţea fericit. Ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Simţi că în acest ocean mai era ceva, o altă prezenţă.

- E cineva aici? spuse el.

Sunt aici.

Aproape că tresări, atât de tare se auzi răspunsul. Sau, mă rog, aşa i se păruse. Pe urmă se întrebă dacă totuşi auzise ceva.

- Ai spus ceva?

Nu.

"Atunci cum comunicăm?", întrebă el în gând.

Aşa cum comunică toate celelalte între ele.

"Cum adică?"

De ce *întrebi dacă ştii deja răspunsul?*

Spuma îl mişcă uşor, în linişte, dar pentru un timp nu mai primi nici un răspuns. Se întrebă daca nu cumva rămăsese iar singur.

"Bine, dar nu cunosc răspunsul! Eşti acolo?"

Da.

"Credeam că te-ai dus".

Nu am unde să mă duc.

"Vrei să spui că eşti prizonierul acestei sfere?

Nu.

"Vrei să-mi răspunzi la o întrebare? Cine eşti?"

Eu nu sunt un "cine".

"Eşti Dumnezeu?"

Dumnezeu e un cuvânt.

"Vreau să spun, eşti o fiinţă superioară, o conştiinţă superioară?"

Superioară faţă de ce?

"De exemplu, faţă de mine?"

Dar tu la ce nivel te afli?

"Destul de scăzut. Cel puţin, aşa îmi închipui".

Ei bine, asta e problema ta.

Rătăcind prin oceanul de spumă, îi trecu prin minte că Dumnezeu îşi bătea joc de el.

"Glumeşti?"

De ce întrebi dacă ştii deja răspunsul?

"Vorbesc oare cu Dumnezeu?"

Nu vorbeşti deloc.

"Interpretezi cuvânt cu cuvânt ceea ce spun. Este din cauză că vii de pe o altă planetă?

Nu.

"Eşti de pe o altă planetă?"

Nu.

"Aparţii unei alte civilizaţii? De unde vii?"

De ce *întrebi dacă ştii deja răspunsul?*

Altădată, îşi spuse el, repetarea acestui răspuns l-ar fi iritat, dar acum nu simţea nici o emoţie. Nu avea de emis judecăţi. Pur şi simplu primea nişte informaţii, nişte răspunsuri. Întrebă în gând:

"Dar sfera vine dintr-o altă civilizaţie?"

Da.

"Şi poate din alt timp. Tu nu faci parte din sferă?"

Acum, da.

"Atunci de unde vii?"

De ce întrebi daca ştii deja răspunsul?

Spuma îl deplasă cu delicateţe, legănându-l domol.

"Mai eşti aici?"

Da. Nu am unde să mă duc.

"Mă tem că, în ceea ce priveşte religia, nu prea sunt în temă. Eu sunt psiholog. Mă ocup de felul cum gândesc oamenii. În pregătirea mea, n-am învăţat prea mult despre religie".

Ah, *înţeleg.*

"Psihologia nu are prea mult de-a face cu religia".

Fireşte.

"Deci, eşti de acord?"

Sunt de acord cu tine.

"Asta mă linişteşte".

Eu nu înţeleg de ce.

"Care "eu"?"

Chiar vrei să ştii?

Se balansa în spumă, simţind o linişte profundă, în ciuda dificultăţilor acestei conversaţii.

"Sunt îngrijorat", gândi el.

Spune-mi de ce.

"Sunt îngrijorat pentru că semeni cu Jerry".

Asta era de aşteptat.

"Dar Jerry era în realitate Harry."

Da.

"Deci şi tu eşti Harry?"

Nu. Bineînţeles că nu.

"Atunci, cine eşti?

Eu nu sunt un "*cine*".

"Atunci de ce semeni cu Jerry sau cu Harry?"

Pentru că provenim din aceeaşi sursă.

"Nu înţeleg".

Când *priveşti într-o oglindă, pe cine vezi?*

"Pe mine".

Aşa, deci.

"Ce, nu-i aşa?"

Asta *depinde de tine. Ceea* ce *vezi depinde* de tine.

"Nu înţeleg. Asta ştiam deja. Toată lumea o ştie. E un truism psihologic, un clişeu".

Înţeleg.

"Eşti o inteligenţă extraterestră?"

Eşti o inteligenţă extraterestră?

"Eşti un partener de discuţie dificil. Ai să-mi dai şi mie puterea?"

Ce putere?

"Cea pe care le-ai dat-o lui Harry şi lui Beth. Puterea de-a face lucrurile să se întâmple cu ajutorul imaginaţiei. Ai să mi-o dai şi mie?"

Nu.

"De ce?"

Pentru că deja o ai.

"Bine, dar nu simt că o am. Atunci de ce spui că aş avea-o?"

Ştiu.

"Mi-am imaginat uşa deschizându-se".

Da.

Se legănă în spumă, aşteptând alte răspunsuri, dar nu mai primi nici unul. Simţi doar mişcarea gingaşă a spumei, o suspendare temporală plină de pace, şi se simţi cuprins de toropeală.

După un timp, îşi spuse în gând: "Scuză-mă, dar aş vrea să-mi explici mai clar şi să nu te mai exprimi prin şarade".

Pe planeta voastră aveţi un animal pe care-l numiţi urs. Este un animal mare, uneori vă depăşeşte în dimensiuni, este isteţ şi are spirit inventiv, având creierul tot atât de mare ca al vostru. Numai că ursul diferă de voi prin ceva esenţial. Nu poate exercita activitatea pe care voi o numiţi "a imagina". Nu poate crea imagini mentale despre cum ar putea fi realitatea. Nu-şi

poate reprezenta ceea ce se *cheamă trecut şi viitor. Acesta este un atribut esenţial al imaginaţiei, este ceea ce a conferit măreţie speciei voastre. Nimic altceva. Nici faptul că vă trageţi din maimuţă, nici utilizarea uneltelor, nici vorbirea, nici violenţa sau grija pentru progenituri şi nici sociabilitatea. Toate acestea se regăsesc şi la celelalte animale. Dar măreţia voastră constă în imaginaţie.*

Capacitatea de a imagina este componenta principală a ceea ce înţelegeţi voi prin inteligenţă. Aveţi impresia că această capacitate este abia un pas util în procesul de rezolvare a unei probleme sau pentru a face să se întâmple ceva. Spuneţi că aveţi înăuntrul vostru puterea binelui şi a răului, îngerul şi diavolul, dar în realitate aveţi un singur lucru: capacitatea de a imagina.

Sper că ţi-a plăcut acest discurs, pe care intenţionez să-l prezint la următoarea întrunire a Asociaţiei Americane a Psihologilor şi Sociologilor care va avea loc în martie, la Houston. Cred că va fi destul de bine primit.

"Ce-ai spus?" gândi el surprins.

Cu cine crezi că ai vorbit până acum? Cu Dumnezeu?

"Dar cu cine?"

Cu tine, bineînţeles.

"Bine, dar tu eşti o altă entitate, separată de mine. Tu nu eşti eu", continuă el să raţioneze.

Ba da. Tu m-ai creat.

"Mai spune-mi".

Nu mai e nimic de spus.

Faţa i se odihnea pe metalul rece. Se răsuci pe spate şi privi suprafaţa lustruită a sferei, curbându-se deasupra lui. Spiralele uşii se modificaseră din nou.

Norman se ridică în picioare. Se simţea relaxat şi liniştit sufleteşte, ca după un somn îndelungat, în

cursul căruia avusese un vis minunat. Îşi amintea totul cu destulă claritate.

Se deplasă în interiorul astronavei, înapoi la pupitrul de comandă, trecând apoi prin holul cu lumină ultravioletă şi ajungând în compartimentul cu tuburile atârnate de perete.

Tuburile erau pline. În fiecare din ele se găsea câte un astronaut.

Exact aşa cum se gândise: Beth crease un singur membru al echipajului - o femeie solitară - ca pentru a-i preveni. Acum era rândul lui Norman şi, în consecinţă, camera era plină.

"Nu-i tocmai rău", îşi spuse.

Privi în încăpere şi gândi: "Să dispară, pe rând".

Unul după altul, membrii echipajului se volatilizară sub ochii lui, până nu mai râmase nici unul.

"Înapoi, pe rând".

Materializându-se conform dorinţei lui Norman, membrii echipajului se iviră din nou în tuburi.

"Să fie toţi bărbaţi".

Femeile se transformară în bărbaţi.

"Să fie numai femei".

Deveniră cu toţii femei.

Se convinsese: avea puterea.

02.00 ORE

- Norman.

Vocea lui Beth răsună în difuzoare, stârnind ecouri în astronava pustie.

- Unde eşti, Norman? Ştiu că eşti pe acolo, pe undeva. *Te simt,* Norman.

Norman traversă bucătăria, trecând pe lângă masa cu cutiile goale de Coca pe ea şi ieşind apoi pe uşa masivă, în compartimentul de pilotaj.

Imaginea multiplicată a lui Beth părea că-l priveşte de pe toate ecranele consolei.

- Norman, ştiu unde ai fost. Ai fost în sferă, nu-i aşa, Norman?

Apăsă pe pupitrul consolei cu latul palmei, încercând să deconecteze ecranele. Nu reuşi: imaginea persista.

- Norman! Răspunde-mi, Norman!

Ieşi din cabina de comandă şi se duse înspre sas.

- N-are nici un rost, Norman. Eu sunt şefa acum. Mă auzi, Norman?

Odată ajuns în sas, îşi puse casca şi închise cu un declic inelul de siguranţă: aerul din rezervoare era rece şi uscat. Îşi ascultă respiraţia liniştită.

- Norman! o auzi pe Beth prin intercomul căştii. De ce nu-mi răspunzi, Norman? Ţi-e frică, Norman?

Repetarea propriului nume îl irită. Apăsă pe butoanele de deschidere a sasului. Apa începea să pătrundă prin podea, inundând cu repeziciune compartimentul.

- Ah, *iată-te,* Norman, acum te văd.

Şi începu să râdă: un râs strident, ca un cotcodăcit.

Norman se întoarse şi văzu camera video montată pe robotul aflat încă în sas. Îi făcu vânt, răsucind-o în altă direcţie.

- Asta n-ajută la nimic, Norman.

Se afla în afara astronavei, lângă sas. Explozibilele TEVAC, şiruri de puncte roşii, strălucitoare, se întindeau neregulat, ca pe o pistă de decolare proiectată de un inginer dement.

- Norman! De ce nu-mi răspunzi, Norman?

Beth era instabilă, nehotărâtă. Se simţea asta în vocea ei. Trebuia să încerce, pe cât posibil, s-o deposedeze de arma pe care o deţinea, să deconecteze explozibilele.

"Să le deconectăm, îşi zise el. Hai să deconectăm explozibilele şi să le dezamorsăm."

Numaidecât toate becurile roşii se stinseră.

"Nu-i rău deloc", îşi spuse Norman, inundat de un val de plăcere.

O clipă mai târziu, luminile roşii se reaprinseră.

- Nu-ţi merge, Norman, spuse Beth. Cu mine nu-ţi merge. Eu pot să lupt cu tine.

Ştia că Beth avea dreptate. Stingerea şi aprinderea becurilor fusese o dispută, o încercare a voinţelor. În felul ăsta conflictul putea dura la nesfârşit. Deci, nu aşa trebuia procedat. Trebuia să întreprindă ceva mai direct.

Se îndreptă spre cea mai apropiată cutie de explozibil TEVAC, De aproape, conul era mai mare decât crezuse. Avea cam un metru şi douăzeci înălţime şi o lumină roşie în vârf.

- Te văd, Norman. Văd ce vrei să faci.

Pe con scria ceva: nişte litere galbene, imprimate pe suprafaţa cenuşie. Norman se aplecă să citească. Deşi vizorul i se aburise uşor, reuşi să distingă cuvintele.

PERICOL - EXPLOZIBIL TEVAC

U.S.N. - NUMAI PENTRU CONSTRUCŢII/DEMOLĂRI

DURATA SECVENŢEI DE DETONARE 20: 90

CONSULTAŢI MANUALUL U.S.N./W/512-A

NUMAI PERSONAL AUTORIZAT

PERICOL - EXPLOZIBIL TEVAC

Mai scria ceva dedesubt, dar literele erau prea mici şi nu le putea desluşi.

- Norman! Ce-ai de gând cu explozibilele mele, Norman?

Norman nu-i răspunse. Studie modul de cablare. Un fir subţire intra în baza conului, iar un altul ieşea de acolo. Acesta din urmă se întindea pe fundul noroios până la conul următor, unde erau tot două cabluri: unul intra şi altul ieşea.

- Pleacă de-acolo, Norman. Mă faci să devin nervoasă.

Un cablu intră, altul iese.

Beth legase conurile în serie, ca pe nişte beculeţe în pomul de Crăciun. Desfăcând un singur fir, Norman putea dezamorsa toată linia de explozibile. Întinse braţul şi strânse cablul cu degetele înmănuşate.

- Norman! Nu trage de firul ăla, Norman!

- Stai liniştită, Beth.

Pipăi izolaţia moale a cablului şi o strânse mai tare.

- Norman, dacă tragi de firul ăla ai să pui în funcţiune explozibilul. Şi-ţi jur c-o să se-aleagă praful şi de tine şi de mine şi de Harry şi de tot, Norman.

Nu putea fi adevărat. Beth minţea. Beth îşi pierduse controlul, era periculoasă şi-l minţea din nou.

Îşi trase mâna înapoi. Simţi cablul încordându-se.

- Să nu faci asta, Norman...

Cablul era acum *întins* în mâna lui.

- Am să te anihilez, Beth...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Norman. Chiar nu vrei să mă crezi? Ai să ne ucizi pe toţi!

Încă mai ezita. Dacă spunea adevărul? De unde ştia ea despre explozibilele cablate? Privi în jos la conul mare şi cenuşiu care-i ajungea până la talie. Ce-ar fi simţit dacă ar fi explodat? Ar fi simţit oare ceva?

- La dracu cu totul! spuse el cu glas tare.

Şi trase de firul din con.

Ţipătul alarmei din interiorul căştii îl făcu să tresară, în partea superioară a vizorului apăru un mic afişaj cu cristale lichide, clipind grăbit: "ALARMĂ"... "ALARMĂ"...

- Of, Norman, dar-ar dracii! Acum chiar c-ai feştelit-o!

Din pricina alarmei, abia îi auzea vocea. Pe tot conturul astronavei, luminile roşii de pe conuri clipeau. Se pregăti sufleteşte pentru explozie.

Dar deodată alarma fu întreruptă de o voce gravă şi răsunătoare de bărbat care spuse: "Atenţiune! Atenţiune! Personalul de construcţii să elibereze imediat zona exploziei. Explozibilii TEVAC au fost activaţi. Începe numărătoarea inversă... De la douăzeci de minute în jos."

Pe con, un afişaj roşu indica: 20:00. Apoi, începu numărătoarea inversă: 19: 59... 19: 58...

Aceeaşi numărătoare se derula pe afişajul cu cristale lichide de pe vizorul căştii.

Îi trebui un răgaz ca să-şi facă ordine în idei şi să înţeleagă. Uitându-se la con, mai citi o dată inscripţia galbenă:

U.S.N. NUMAI PENTRU CONSTRUCŢII/DEMOLĂRI

Bineînţeles! Explozibilele astea nu erau nişte arme, erau destinate construcţiilor şi demolărilor. Aveau temporizatoare încorporate - o întârziere programată a exploziei de douăzeci de minute, pentru a permite lucrătorilor să se îndepărteze.

"Am douăzeci de minute ca să fug, îşi zise. Asta înseamnă timp din belşug."

Norman se întoarse şi, cu paşi mari şi repezi, se îndreptă spre DH-7 şi spre submarin.

01.40 ORE

Păşea calm, hotărât. Nu simţea nici o încordare. Respira cu uşurinţă. Se simţea confortabil în costum. Toate sistemele vitale funcţionau normal.

Urma să plece.

- Norman, te rog...

Acum Beth îl implora - o altă deviere necontrolată a stării sale psihice. Norman o ignoră,

îşi continuă drumul spre submarin. Vocea gravă, înregistrată pe bandă, spunea: "Atenţiune! Tot personalul US Navy să părăsească zona exploziei. Nouăsprezece minute şi numărătoarea continuă."

Norman avu senzaţia intensă de premeditare, de putere. Nu mai avea îndoieli. Ştia ce avea de făcut.

- Nu pot să cred că faci asta, Norman. Nu cred că ai de gând să ne părăseşti.

"Ba ai să crezi", îşi zise el.

La urma urmei, ce putea face? Beth îşi pierduse controlul şi devenise periculoasă. Era prea târziu ca să mai poată fi salvată - de fapt, era o nebunie să te apropii de ea. Beth era o ucigaşă. Încercase deja să-l omoare o dată şi aproape că reuşise.

Iar Harry fusese drogat pentru treisprezece ore. Acum probabil că, din punct de vedere clinic, era mort - creierul nu-i mai funcţiona. Norman n-avea nici un motiv să rămână. Nu mai avea nimic de făcut.

Submarinul era deja aproape. Îi desluşea accesoriile pe fondul galben al carcasei.

- Norman, te rog... am nevoie de tine.

"Îmi pare rău, îşi spuse el. Eu am s-o şterg de-aici."

Ocoli pe sub elicea propulsoare şi observă numele pictat pe suprafaţa curbată: *Deepstar III.* Urcă treptele încastrate şi ajunse în cupolă.

- Norman...

Acum contactul prin intercom se întrerupsese. Era singur. Deschise trapa şi intră în submarin. Îşi deblocă siguranţa căştii şi o scoase de pe cap.

"Atenţiune! Optsprezece minute şi numărătoarea continuă."

Norman se aşeză în scaunul capitonat al pilotului, în faţa comenzilor. Instrumentele clipiră, se luminară, iar pe ecranul aflat chiar în faţa lui apăru:

DEEPSTAR III - Modulul de comandă
Aveţi nevoie de ajutor?

Da Nu Anulat

Apăsă pe "Da". Aşteptă să apară cadrul următor.

Păcat de Harry şi de Beth. Îi părea rău că era nevoit să-i părăsească. Dar nici unul dintre ei nu reuşise să-şi exploreze propriul eu, devenind astfel vulnerabili faţă de sferă şi puterea acesteia. Acest aşa-zis triumf al gândirii raţionale asupra celei iraţionale era o eroare ştiinţifică clasică. Savanţii refuză să-şi recunoască latura iraţională, refuză să-i admită importanţa. Ei lucrează numai cu raţionalul. Pentru un savant totul avea sens, iar dacă totuşi *nu* avea, atunci era dat la o parte ca reprezentând ceea ce Einstein denumise "strictul personal".

"Strictul personal, reflectă el cu dispreţ. Oamenii se omoară unii pe alţii pentru motive care ţin de «strictul personal»."

DEEPSTAR III - LISTA OPŢIUNILOR
Coborâre Urcare
Siguranţă Închidere
Monitor Anulare

Norman apăsă pe "Urcare". Pe ecran apăru schema panoului de comandă, cu un punct care clipea. Aşteptă următoarea instrucţiune.

"Da, îşi spuse, ăsta era adevărul. Savanţii refuzau să aibă de a face cu iraţionalul. Dar latura iraţională nu dispare pur şi simplu prin neluarea ei în seamă. Iraţionalul nu se atrofiază prin neîntrebuinţare. Dimpotrivă, cu cât este mai neglijat, partea iraţională a unui individ creşte în forţă şi ca rază de acţiune.

Şi nici să te plângi în legătură cu asta n-ajută la nimic. Toţi acei savanţi care se văitau în suplimentele duminicale cu privire la inerentul spirit distructiv al oamenilor sau la înclinaţia lor către violenţă nu aveau nimic de-a face cu analizarea iraţionalului. Pur şi simplu îşi recunoşteau în mod oficial neputinţa."

Ecranul se schimbă din nou:

DEEPSTAR III - URCARE: Lista operaţiunilor
1. Acţionaţi aruncătoarele de balast
Trecere la pasul următor Anulare

Norman apăsă pe butoanele de pe panou, acţionând aruncătoarele de balast, şi apoi aşteptă următoarele instrucţiuni.

"În fond, cum abordează savanţii propriile lor cercetări? Toţi oamenii de ştiinţă sunt de acord că cercetarea ştiinţifică nu poate fi oprită. Dacă nu construim noi bomba, o vor face alţii. Numai că, la scurt timp după aceea, bomba va ajunge în mâinile unor oameni care vor spune: "Dacă nu folosim noi bomba, o vor face alţii."

De fiecare dată, savanţii spun că "alţi oameni" sunt groaznici, iraţionali şi iresponsabili. Noi, savanţii, suntem băieţi buni. Numai că ceilalţi ne creează probleme.

Şi totuşi, în realitate, responsabilitatea începe cu fiecare individ în parte şi cu alegerea pe care o face. Fiecare are de ales.

Ei bine, îşi încheie Norman şirul gândurilor, eu nu mai pot să fac nimic pentru Harry şi Beth."

Trebuia să se salveze pe sine.

Auzi un zumzet profund, care-i semnaliza pornirea generatoarelor, iar apoi uruitul elicelor. Pe ecran apăru:

DEEPSTAR III - ACTIVAREA INSTRUMENTELOR DE PILOTAJ

"Am pornit!" îşi spuse el, odihnindu-şi încrezător mâinile pe pupitrul de comandă. Simţea că submarinul avea să asculte docil de comenzile sale.

"Atenţiune! Şaptesprezece minute şi numărătoarea continuă."

Sedimentele noroioase se învolburară în jurul cabinei, odată cu pornirea motoarelor, apoi micul

submarin alunecă de sub cupolă. Era ca şi cum ar fi condus o maşină. Nu era mare lucru.

Se deplasă într-un arc lin, de la DH-7 spre DH-8. Se afla la şase metri înălţime faţă de fundul oceanului, îndeajuns de sus pentru ca elicele să nu stârnească noroiul.

Mai avea şaptesprezece minute. La o viteză de ascensiune maximă de doi metri pe secundă - făcea calculele mintal, rapid şi fără efort - avea să ajungă la suprafaţă în maximum două minute şi jumătate.

Timp berechet.

Aduse submarinul aproape de DH-8. Reflectoarele din exteriorul habitatului răspândeau o lumină galbenă şi palidă. Probabil că energia era pe terminate. Stricăciunile cilindrilor erau vizibile: şuvoaie de bule ridicându-se din cilindrii A şi B, cavităţile din D şi spărtura din E, care era deja inundată.

Habitatul era zdrobit şi pe moarte.

Dar de ce venise atât de aproape de habitat? Privi cu coada ochiului la hublouri şi îşi dădu seama că de fapt spera să-i vadă pentru ultima oară pe Harry şi Beth. Voia să-l vadă pe Harry inert, în stare de inconştienţă. Voia să o vadă pe Beth stând la fereastră şi agitându-şi pumnii cu o furie dementă. Îi trebuia o confirmare că avea toate motivele să-i părăsească.

Dar, spre dezamăgirea lui, nu văzu decât lumina galbenă care se stingea treptat în interiorul habitatului.

- Norman.

- Da, Beth.

Acum se simţea în largul său răspunzându-i lui Beth. Avea mâinile pe comenzile submarinului, gata să-şi înceapă ascensiunea.

- Norman, eşti un mare ticălos.

- Ai încercat să mă ucizi, Beth.

- Nu am vrut să te omor. Nu am avut de ales, Norman.

- Mda, bine. Nici eu nu am de ales.

Ascultându-se, ştia că are dreptate. Decât să moară cu toţii, mai bine să supravieţuiască cineva.

- Şi cum, ne părăseşti aşa, pur şi simplu?

- Întocmai, Beth.

Întinse mâna spre butonul de reglare a vitezei de ascensiune şi îl fixă la 2 m/s. Era gata de urcare.

- Ai de gând să dai bir cu fugiţii?

Sesiză nuanţa de dispreţ din vocea lui Beth.

- Este exact ceea ce am să fac, Beth.

- Tocmai tu, care nu conteneai să ne spui cât este de important să rămânem uniţi, aici jos?

- Regret, Beth.

- Înseamnă că-ţi e tare frică, Norman.

- Ba nu mi-e frică deloc,

Şi într-adevăr, se simţea puternic şi încrezător, reglând butoanele şi pregătindu-şi ascensiunea. Nu se mai simţise atât de bine de zile întregi.

- Norman, spuse ea. Te rog, ajută-ne. Te rog!

Cuvintele ei îl atinseră undeva, în fundul sufletului, deşteptându-i sentimentele de iubire, de competenţă profesională, de pură omenie. Pentru o clipă se simţi derutat, tăria şi convingerea că procedează bine slăbindu-i. Apoi însă clătină din cap şi se ţinu tare. Tăria îi inundă din nou trupul.

- Îmi pare rău, Beth. Acum e prea târziu.

Apăsă pe butonul "Ascensiune" şi auzi zgomotul produs de golirea rezervoarelor cu balast. Deepstar III se legănă uşor. Habitatul trecu pe sub el, iar apoi submarinul îşi continuă ascensiunea către suprafaţa aflată la trei sute de metri deasupra.

În jur, doar negrul intens al apei şi nici o idee de mişcare, cu excepţia indicaţiilor verzi ale instrumentelor de bord. Începu să recapituleze în gând evenimentele, de parcă s-ar fi pregătit pentru a face faţă unei anchete a US Navy. Procedase oare corect părăsindu-i pe ceilalţi?

Fără îndoială că da. Sfera era un obiect extraterestru care conferea unui individ puterea de a-şi materializa gândurile. Toate bune şi frumoase, numai că fiinţele umane au o sciziune în creier, o sincopă a proceselor mintale. Ca şi cum ar avea două creiere. Creierul conştient poate fi controlat şi nu ridică probleme. Dar creierul inconştient, sălbatic şi abandonat, este periculos şi distructiv atunci când impulsurile sale prind viaţă.

Necazul este că oamenii ca Harry sau Beth sunt literalmente dezechilibraţi. Creierele lor conştiente sunt hiperdezvoltate, dar ei nu au încercat niciodată să-şi sondeze subconştientul. În asta consta diferenţa dintre ei şi Norman. Ca psiholog, Norman îşi cunoştea, într-o oarecare măsură, subconştientul. Acesta nu-i mai crea probleme.

Tocmai de aceea Harry şi Beth se manifestau prin intermediul unor monştri, iar el nu. Norman îşi cunoştea subconştientul. Pe el nu-l pândea nici un fel de monstru.

"Nu. Greşit."

Gândul încolţit pe neaşteptate îl luă prin surprindere. Greşea oare? Reluă raţionamentul şi decise încă o dată că, la urma urmei, avea dreptate. Beth şi Harry erau ameninţaţi de produsele subconştientului lor, iar Norman nu. Norman se cunoştea pe sine, ceilalţi nu.

"Temerile provocate de contactul cu o noua formă de viaţă nu sunt înţelese. Cea mai probabilă consecinţă a unui astfel de contact este teroarea absolută."

Frazele din propriul său raport, scris în urmă cu câţiva ani buni, îşi făcură loc brusc în mintea sa. De ce tocmai acum?

În situaţii de frică extremă, oamenii iau decizii greşite.

Şi totuşi, lui Norman nu-i era teamă. Departe de asta. Era încrezător şi puternic. Avea un plan pe care-l ducea la îndeplinire. De ce se gândise la raport? La vremea aceea, fiecare frază fusese

elaborată cu grijă, cu chinuri. Faptul că acum îi revenise în minte îl deranja.

"Atenţiune! Şaisprezece minute şi numărătoarea continuă."

Norman trecu în revistă cadranele indicatoare din faţa sa. Se afla la două sute şaptezeci de metri adâncime şi urca cu repeziciune. Deja nu mai exista cale de întoarcere.

Dar de ce gândul la eventualitatea unei întoarceri?

De ce trebuia să-i intre acum în minte?

Urcând în linişte, înconjurat de apa întunecată, simţi din ce în ce mai acut un soi de scindare înăuntrul său, aproape ca o divizare interioară de tip schizofrenic. Ceva nu era în regulă, sesiza asta. Ceva la care nu se gândise.

Trecuse ceva cu vederea? "Nu, hotărî el, pentru că, spre deosebire de Beth şi Harry, eu sunt pe deplin conştient. Sunt la curent cu tot ce se-ntâmplă în sinea mea."

Numai că Norman nu era perfect convins că *aşa* era. Deplina cunoaştere de sine putea fi un ţel filozofic, dar în realitate nu putea fi atinsă. Conştientul era ca o piatră care "încreţea" suprafaţa subconştientului. Oricât de mult se lărgea aria conştientului, dincolo de ea tot mai rămânea ceva care ţinea de subconştient. Întotdeauna mai rămânea ceva, chiar şi pentru un psiholog umanist.

Stein, bătrânul său profesor, spunea: "Fiecare din noi are propria sa umbră."

Ce făcea acum umbra lui Norman? Ce se petrecea în subconştient, partea renegată a propriului său creier?

"Nimic. Mergi înainte."

Se foi neliniştit în scaunul pilotului. Îşi dorea atât de mult să ajungă la suprafaţă, era atât de hotărât...

"O urăsc pe Beth. Îl urăsc pe Harry. Nu suport să mă îngrijorez pentru aceşti oameni, să le port de

grijă. Nu vreau să-mi mai pese de nimeni. Asta nu intră în responsabilitatea mea. Vreau să mă salvez pe mine. Îi urăsc. Îi urăsc."

Fu şocat. Şocat de propriile sale gânduri, de vehemenţa lor.

"Trebuie să mă întorc", îşi spuse.

"Dar dacă mă-ntorc, voi muri."

Cu fiecare clipă însă, o altă latură a personalităţii sale devenea tot mai puternică. Norman fusese cel care nu mai contenea să le spună că trebuie să rămână uniţi, să coopereze. Putea oare acum să-i părăsească? Nu putea. Era împotriva tuturor ideilor în care credea, împotriva a tot ce era important şi omenesc.

Trebuia să se întoarcă.

"Mi-e frică să mă întorc."

În sfârşit, asta era. Frica, a cărei existenţă o negase atât de hotărât; frica - sentimentul care îl determinase să-i abandoneze pe ceilalţi.

Apăsă pe butoanele cuvenite, oprind ascensiunea. Când începu să coboare înapoi, mâinile îi tremurau.

00.13 ORE

Submarinul se aşeză uşor pe fundul oceanului, în apropierea habitatului. Norman pătrunse în sas şi inundă compartimentul. Apoi coborî din submarin şi se îndreptă spre habitat. Conurile de pe cutiile de explozibil TEVAC arătau ciudat de festive, cu luminile lor roşii, clipitoare.

"Atenţiune. Paisprezece minute şi numărătoarea continuă."

Îşi calculă timpul de care avea nevoie. Un minut pentru a ajunge înăuntru. Cinci, poate şase minute ca să-i echipeze pe Harry şi Beth în costume. Încă

patru minute ca să ajungă la submarin şi să-i îmbarce. Două sau trei minute pentru ascensiune.

Totul avea să fie pe muchie de cuţit.

Se strecură pe sub pilonii mari de susţinere a habitatului.

- Aşadar, te-ai întors, Norman, o auzi pe Beth prin intercom.

- Da, Beth.

- Slavă Domnului, spuse ea şi începu să plângă.

Se afla sub Cilindrul A şi-i auzea suspinele prin intercom, Găsi capacul tambuchiului şi învârti maneta pentru a-l deschide. Era blocat.

- Beth, deschide trapa.

Dar ea continua să plângă. Nu-i răspunse.

- Beth, mă auzi? Deschide trapa.

Plângând ca un copil, suspinând isteric, ea îi zise:

- Norman. Te rog, ajută-mă. *Te rog.*

- Asta şi încerc să fac, Beth. Deschide trapa.

- Nu pot.

- Cum adică, nu poţi?!

- N-ajută la nimic.

- Ei haide, Beth, ce naiba...

- Nu pot s-o fac, Norman.

- Ba trebuie să poţi. Deschide trapa, Beth.

- N-ar fi trebuit să te întorci, Norman.

Nu mai era timp pentru astfel de discuţii.

- Beth, vino-ţi în fire şi deschide trapa.

- Nu, Norman, nu pot.

Şi începu să plângă din nou.

Norman încercă pe rând toate trapele: Cilindrul B - blocat; Cilindrul C - blocat; Cilindrul D - blocat.

"Atenţiune. Treisprezece minute şi numărătoarea continuă."

Se afla lângă Cilindrul E, care fusese inundat la un atac anterior. Studie spărtura cu margini neregulate din învelişul exterior. Gaura era îndeajuns de mare ca să se poată strecura înăuntru,

dar avea marginile extrem de ascuţite şi dacă-şi tăia costumul...

Nu, decise el. Era prea riscant. Se deplasă sub Cilindrul E. Avea oare şi acesta o trapă de acces?

Găsi trapa şi roti maneta. Se deschise cu uşurinţă. Împinse capacul circular în sus şi îl auzi lovindu-se cu zgomot de peretele interior.

- Norman! Tu eşti?

Se căzni să se urce în Cilindrul E. Sprijinit în mâini şi genunchi pe puntea lui E, gâfâia din pricina epuizării. Trânti la loc trapa şi o blocă, apoi îşi trase o clipă sufletul.

"Atenţiune. Douăsprezece minute şi numărătoarea continuă."

"Dumnezeule! Aşa repede?!"

Ceva alb se prelinse prin faţa vizorului căştii, surprinzându-l. Se trase înapoi şi îşi dădu seama că fusese o cutie cu fulgi de porumb. Când o atinse, aceasta se dezintegră şi fulgii se răspândiră ca o zăpadă galbenă.

Se afla în bucătărie. Dincolo de maşina de păţit văzu o altă trapă care făcea trecerea spre Cilindrul D. Acesta nu era inundat, ceea ce însemna că trebuia să presurizeze cumva Cilindrul E.

Privind în sus, observă o trapă de trecere ce ducea în sufrageria cu peretele fisurat. Se căţără rapid. Trebuia să găsească gaz, nişte rezervoare, ceva. În sufragerie era beznă, cu excepţia luminii reflectate a proiectoarelor, filtrată prin fisura din perete. În apă pluteau perne şi bucăţi de căptuşeală. Ceva îl atinse şi văzu o faţă acoperită de şuviţe de păr; când părul se mişcă, observă că o parte a feţei lipsea, fiind tăiată într-un mod grotesc. Tina.

Norman se înfioră şi împinse cadavrul într-o parte. Acesta pluti în derivă, îndreptându-se în sus.

"Atenţiune! Unsprezece minute şi numărătoarea continuă."

Avea impresia că totul se petrecea prea repede. Abia dacă-i mai ajungea timpul. Ar fi trebuit să se

afle deja înăuntrul habitatului.

Nici un fel de rezervor de gaz în sufragerie. Coborî înapoi în bucătărie, închizând trapa din tavan. Cercetă maşina de gătit, cuptoarele. Deschise uşa cuptorului şi mai multe bule de gaz se năpustiră afară: aerul rămas în cuptor.

Dar ceva nu era în regulă, îşi zise el, căci gazul continua să iasă dinăuntru. Şuvoiul de bule ţâşnea neîntrerupt din cuptor.

Ce spunea Barnes despre gătitul sub presiune? Era ceva neobişnuit legat de asta, dar nu-şi putea aminti cu precizie. Foloseau gaz parcă. Da, dar aveau nevoie şi de mai mult oxigen. Asta înseamnă că...

Împinse de lângă perete maşina de gătit, gemând din pricina efortului. Şi găsi o butelie scundă de propan şi două rezervoare mari, albastre.

Rezervoare de oxigen.

Cu degete neîndemânatice, răsuci valvele Y. Gazul năvăli afară cu zgomot. Bulele se ridicau cu viteză spre tavan, acolo unde aerul era colectat într-o bulă uriaşă, în curs de formare.

Deschise şi al doilea rezervor de oxigen. Nivelul apei scăzu rapid, până în talie, apoi până la genunchi. Şi se opri. Probabil că rezervoarele se goliseră. N-avea importanţă, nivelul era suficient de scăzut.

"Atenţiune! Zece minute şi numărătoarea continuă." Norman deschise uşa de trecere în Cilindrul D şi păşi în interiorul habitatului.

Lumina era slabă. Un mucegai bălos, verde şi straniu, acoperea pereţii.

Pe canapea, Harry zăcea inconştient, cu perfuzia încă legată de braţ. Norman trase afară acul, cu un strop de sânge în vârf. Îl zgâlţâi pe Harry, încercând să-l trezească.

Pleoapele lui Harry se zbătură, însă el rămase inert. Norman îl ridică, îl săltă pe umăr şi-l transportă astfel prin habitat.

Prin intercom, Beth continua să plângă.

- Norman, nu trebuia să vii.

- Unde eşti, Beth?

Pe monitoare, citi:

SECVENŢA DE DETONARE - 09: 32

Succedându-se în ordine inversă, cifrele păreau că se mişcă prea repede.

- Ia-l pe Harry şi duceţi-vă, Norman. Plecaţi amândoi. Pe mine lăsaţi-mă aici.

- Spune-mi unde te afli, Beth.

Se mişca prin habitat, din Cilindrul D în C. N-o vedea pe nicăieri. Harry atârna ca o piatră de moară pe umărul său, făcându-i şi mai dificilă trecerea prin uşile despărţitoare.

- N-are nici un rost, Norman.

- Haide, Beth...

- Ştiu că sunt rea, Norman. Ştiu că sunt incorigibilă.

- Beth...

O auzea prin radioul căştii, aşa că n-o putea localiza după sunet. Dar nu putea risca să-şi scoată casca. Nu acum.

- Merit să mor, Norman.

- Beth, termină!

"Atenţiune! Nouă minute şi numărătoarea continuă."

O nouă alarmă izbucni, un piuit intermitent care, cu fiecare secundă, devenea mai tare, mai intens.

Acum se afla în Cilindrul B, un labirint de ţevi şi echipamente. Cândva curat şi frumos colorat, era acoperit acum de mucegaiul vâscos. Din loc în loc atârnau jurubiţe de muşchi fibros. Cilindrul B arăta ca o mlaştină din junglă.

- Beth...

Aceasta nu-i mai răspunse nimic.

"Trebuie să fie în încăperea asta", îşi zise el.

Cilindrul B fusese tot timpul locul ei preferat, locul de unde se exercita controlul asupra habitatului. Îl aşeză pe Harry pe punte, sprijinindu-l de perete. Dar peretele era nesigur şi Harry alunecă, lovindu-se la cap. Tuşi şi deschise ochii.

- Dumnezeule! Norman?

Norman ridică mâna, făcându-i semn lui Harry să tacă.

- Beth? spuse Norman.

- Lasă-mă aici, Norman.

- Nu pot s-o fac, Beth. Trebuie să te iau şi pe tine.

- Nu. Eu rămân pe loc, Norman.

- Beth, n-avem vreme pentru asta.

- Rămân, Norman. Asta merit.

O văzu, în sfârşit.

Stătea ghemuită undeva în spate, prinsă între ţevi şi plângând ca un copil. Ţinea în mână unul din harpoanele cu cap exploziv. Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

- Ah, Norman, spuse ea. Erai gata să ne părăseşti...

- Iartă-mă. Am greşit.

Începu să se apropie de ea, cu mâinile întinse. Beth agită harponul.

- Nu. Ai avut dreptate. Ai avut dreptate. Acum vreau să pleci.

Pe un monitor de deasupra capului ei, numerele clipeau inexorabil.: 08: 27... 08: 26...

Îşi zise în gând: "Pot schimba asta. *Vreau ca numărătoarea să înceteze."*

Dar numărătoarea nu încetă.

- Nu te poţi lupta cu mine, Norman, spuse Beth, ghemuită în colţul ei, cu ochii aprinşi de o energie furioasă.

- Asta văd şi eu.

- N-a mai rămas prea mult timp, Norman. Vreau să pleci.

Ţinea arma îndreptată cu fermitate spre el. Norman avu senzaţia acută a absurdităţii situaţiei: se întorsese ca să salveze pe cineva care nu dorea să fie salvat.

Ce mai putea face acum? Beth stătea înţepenită acolo unde el nu putea ajunge, n-o putea ajuta.

Abia îi mai rămăsese lui timpul necesar să plece, iar în plus trebuia să-l mai ia şi pe Harry...

"Harry, îşi zise el deodată. Unde era Harry acum? Vreau ca Harry să mă ajute."

Se întrebă însă dacă mai avea timp. Numerele continuau să clipească, rămăseseră ceva mai mult de opt minute acum...

- Pentru tine m-am întors, Beth...

- Pleacă, spuse ea. Pleacă imediat, Norman.

- Dar, Beth...

- Nu, Norman! Vorbesc serios! Pleacă! De ce nu pleci?

Apoi deveni bănuitoare: începu să privească în jur, moment în care Harry apăru în spatele ei şi o lovi cu o cheie mare în cap, lovitura provocând un zgomot surd. Beth căzu la podea.

- Sper că n-am omorât-o! spuse Harry.

Şi din nou, vocea profundă, bărbătească, anunţând: "Atenţiune! Opt minute şi numărătoarea continuă."

Norman se concentră asupra ceasului: "Stop. Opreşte numărătoarea."

Dar când privi din nou, ceasul continua să numere. Şi mai era şi alarma: nu cumva alarma îl împiedica să se concentreze? Încercă din nou.

"Opreşte-te acum. Numărătoarea trebuie să se oprească acum! Numărătoarea s-a oprit!"

- Las-o baltă, spuse Harry. Nu merge.

- Dar ar trebui să meargă!

- Nu, spuse Harry. Pentru că ea nu este complet inconştientă.

La picioarele lor, Beth gemea pe podea. Mişcă un picior.

- Încă mai e capabilă să controleze situaţia, constată Norman. Este foarte puternică.

- N-am putea s-o injectăm?

Norman clătină din cap. Nu mai era timp să se ducă după seringă. Iar dac-ar fi injectat-o degeaba,

ar fi pierdut timp...

- S-o lovim mai tare? insistă Harry. S-o omorâm?

- Nu, spuse Norman.

- Numai dac-o omoram putem să...

- Nu, răspunse Norman, gândindu-se: "Nici pe tine nu te-am omorât, deşi am avut ocazia."

- Dacă nu vrei s-o omori, atunci nu poţi să faci nimic ca să opreşti *timer*-ul ăla, conchise Harry. Aşa că mai bine să plecăm naibii de aici.

Alergară către sas.

- Cât timp a mai rămas? întrebă Harry.

Se aflau în sasul din Cilindrul A, încercând s-o îmbrace pe Beth cu costumul; sângele îi năclăise părul de pe ceafă. Se zbătu puţin, îngreunând şi mai mult echiparea.

- Isuse, Beth... cât mai avem, Norman?

- Şapte minute şi jumătate, poate chiar mai puţin.

Picioarele ei intraseră deja în costum; îi băgară repede şi braţele şi traseră fermoarul de la piept. Acţionară instalaţia de *aer.* Norman îl ajută şi pe Harry să-şi îmbrace costumul.

"Atenţiune! Şapte minute şi numărătoarea continuă,"

- De cât timp crezi că e nevoie ca să ajungem la suprafaţă? întrebă Harry.

- Două minute şi jumătate, după ce intrăm în submarin.

- Grozav, conchise Harry.

Norman îl ajută pe Harry să-şi închidă casca.

- Să mergem.

Harry coborî în apă, iar Norman lăsă în jos corpul inconştient al lui Beth. Era grea, din cauza rezervorului de aer şi a greutăţilor.

- Haide, Norman!

Norman plonjă în apă.

Ajunşi la submarin, Norman se urcă spre trapa de acces, dar aparatul neancorat se balansă imprevizibil sub greutatea sa. Harry încercă să o împingă spre Norman pe Beth, care rămăsese îndoită din talie. Încercând să o prindă, Norman alunecă şi căzu pe fundul oceanului.

"Atenţiune! Şase minute şi numărătoarea continuă."

- Grăbeşte-te, Norman! Şase minute!

- La naiba, am auzit!

Norman se ridică în picioare şi se urcă din nou, dar acum costumul se murdărise de noroi şi mănuşile îi deveniseră alunecoase. Harry număra:

- 5: 29... 5: 28... 5: 27...

Norman o apucă pe Beth de braţ, dar o scăpă iarăşi.

- Dă-o naibii, Norman! Prinde-o bine!

- Încerc!

- Uite, apuc-o acum.

"Atenţiune. Cinci minute şi numărătoarea continuă."

Alarma avea acum un sunet ascuţit, cu un piuit insistent. Erau nevoiţi să ţipe ca să se poată auzi.

- Harry, dă-mi-o...

- Bine, uite, ia-o...

- Na, c-am scăpat-o!

- Ia-o acum...

În sfârşit, Norman o apucă pe Beth de furtunul de aer, aproape de cască. Se întrebă dacă nu cumva acesta avea să se rupă, dar trebuia să rişte. Strângând de furtun, o trase pe Beth în sus, până când o culcă pe spate, pe platforma submarinului. Apoi încercă să o împingă prin trapă.

- 4:29... 4:28...

Norman îşi menţinea echilibrul cu greutate. Unul din picioarele lui Beth se afla înăuntru, dar celălalt, îndoit din genunchi, se proptise în buza trapei. Nu putea s-o coboare. De câte ori încerca să se aplece înainte ca să-i îndrepte piciorul, întreg submarinul se balansa, dezechilibrându-l.

- 4:16... 4:15...

- N-ai vrea să încetezi să mai numeri şi să faci ceva?

Harry se propti în peretele lateral al submarinului, opunându-se rotirii acestuia cu propria greutate. Norman se aplecă şi îndreptă piciorul lui Beth, care alunecă uşor prin trapa deschisă; Norman îşi dădu drumul după ea. Sasul era construit pentru un singur om, dar Beth fiind inconştientă n-avea cum să acţioneze comenzile.

Norman trebuia să facă asta în locul ei.

"Atenţiune! Patru minute şi numărătoarea continuă".

În sas mişcările îi erau stânjenite de corpul lui Beth, presat de al lui, piept lângă piept, cască lângă cască. Cu greu reuşi să tragă de trapă şi s-o blocheze. Împinsă de un curent furios de aer, apa părăsi rapid compartimentul; nemaifiind sprijinit de apă, corpul lui Beth se lăsase cu toată greutatea pe el, blocându-i accesul la maneta trapei interioare. Încercă să o sucească într-o parte: spaţiul fiind prea strâmt, îi fu imposibil. Beth era ca o stană de piatră. Încercă să facă schimb de locuri cu ea, ca să ajungă cumva la trapă.

Întreg submarinul începu să se legene, semn că Harry începuse să urce pe scara laterală.

- Ce dracu' se întâmplă acolo?

- Harry, te rog *să taci!*

- Păi, ce tot zăboviţi atâta?

Mâna lui Norman se încleştă pe maneta trapei. Apăsă în jos, dar uşa rămase nemişcată: trapa se deschidea *înăuntru.* Cu Beth acolo, trapa nu se putea deschide. Era prea mare înghesuială: corpul ei bloca mişcarea uşii.

- Harry, avem o problemă.

- Isuse Hristoase... Trei minute şi jumătate.

Norman începu să transpire. De data asta o încurcaseră cu adevărat.

- Harry, trebuie s-o scot afară şi să intru singur.

- Dumnezeule, Norman...

Norman inundă sasul şi deschise din nou trapa superioară. Harry îşi menţinu cu greu echilibrul pe coama submarinului. O apucă pe Beth de furtunul de aer şi o trase în sus.

Norman încercă să închidă trapa.

- Harry, poţi să-i tragi picioarele afară?

- Abia îmi ţin echilibrul aici.

- Dar nu vezi că picioarele ei blochează...

Pachet de nervi, Norman împinse picioarele lui Beth afară. Trapa se închise cu zgomot. Aerul năvăli în sasul care se presuriza cu rapiditate.

"Atenţiune! Două minute şi numărătoarea continuă".

Se afla înăuntrul submarinului. Instrumentele de bord răspândeau o lumină verde.

Deschise trapa interioară.

- Norman?

- Încearcă s-o aduci jos, spuse Norman. Şi fă asta cât de repede poţi.

Dar de fapt se gândea că se aflau într-o situaţie deosebit de grea: cel puţin treizeci de secunde ca s-o aducă pe Beth în sas şi încă treizeci de secunde pentru ca Harry să ajungă şi el jos. Una peste alta, un minut...

- E înăuntru. Presurizează.

Norman acţionă iute robinetul de aer, golind sasul de apă.

- Cum ai adus-o aşa de repede, Harry?

- Am folosit modalitatea cea mai naturală de a te strecura prin spaţii înguste.

Şi, înainte ca Norman să poată cere lămuriri, trapa se deschise şi văzu că Harry o împinsese pe Beth în sas cu capul înainte. Norman o apucă de umeri şi o aşeză uşor pe podea, apoi închise trapa. Câteva clipe mai târziu auzi suflul de aer care îl anunţa că Harry presuriza sasul.

Trapa submarinului se deschise, iar Harry pătrunse înăuntru.

- Dumnezeule, un minut şi patruzeci de secunde, spuse Harry. Ştii cum se pilotează chestia asta?

- Da.

Norman se aşeză în fotoliu şi începu să acţioneze comenzile.

Auziră scrâşnetul ancorelor şi simţiră trepidaţiile. Aparatul se legănă şi părăsi fundul oceanului.

- Un minut şi treizeci de secunde. Cât spuneai că facem până la suprafaţă?

- Două minute şi jumătate, spuse Norman cu mâna pe maneta de reglare a vitezei de ascensiune. O împinse dincolo de 2 m/s, până la capăt.

Se auzi şuieratul ascuţit al aerului eliminat din rezervoarele de balast. Submarinul, cu prova ridicată, începu să se înalţe cu repeziciune.

- Mai repede nu merge?

- Nu.

- Dumnezeule!

- Calmează-te, Harry!

Priviră înapoi şi văzură habitatul cu luminile sale palide. Apoi şirurile lungi de explozibile ce înconjurau astronava. Se ridicară pe lângă aripa înaltă a acesteia, lăsând-o în urmă şi nemaivăzând apoi decât apa neagră.

- Un minut douăzeci.

- Două sute şaptezeci de metri, spuse Norman.

Senzaţia de mişcare era abia perceptibilă: numai indicaţiile în permanentă schimbare ale aparatelor de bord le dădeau de ştire că nu stăteau pe loc.

- Nu ne mişcăm îndeajuns de repede, spuse Harry. Acolo jos e al dracului de mult explozibil.

"Ba ne mişcăm suficient de repede", îşi zise Norman, corectându-l.

- Unda de şoc ne va zdrobi ca pe-o cutie de sardele, spuse Harry, clătinând din cap cu scepticism.

"*Unda de şoc nu ne va face nici un rău".*

Două sute patruzeci de metri.

- Patruzeci de secunde, anunţă Harry. N-o să reuşim.
- Ba o să reuşim.
Ajunseseră la două sute zece metri, ridicându-se cu rapiditate. Lumina filtrată a soarelui dădea apei o nuanţă azurie palidă.
- Treizeci de secunde, spuse Harry. Unde suntem? Douăzeci şi nouă... şi opt...
- O sută optzeci şi şase de metri, o sută optzeci şi trei...
Priviră în josul submarinului. Undeva, departe, abia se mai distingeau luminile habitatului, ca nişte vârfuri de ace.
Beth tuşi.
- Deja e prea târziu, spuse Harry. Am ştiut de la început că n-o să reuşim,
- Ba o să reuşim, replică Norman.
- Zece secunde, anunţă Harry. Nouă... opt... Ţine-te bine!
Norman o trase pe Beth la pieptul său în momentul în care explozia zgâlţâi submarinul, răsucindu-l ca pe o jucărie, săltându-l cu botul în sus, îndreptându-l apoi la loc, purtându-l în sfârşit în sus într-un val uriaş.
- Mamă, mamă! urlă Harry, deşi ascensiunea continua, ca şi cum nu li s-ar fi întâmplat nimic. Am reuşit!
- Şaizeci de metri, anunţă Norman.
Afară apa devenise acum de un albastru-deschis. Apăsă pe nişte butoane, încetinind viteza de ascensiune. Urcaseră foarte repede.
Harry ţipa, bătându-l pe Norman pe spate.
- Am reuşit! Fir-ar dracu-al dracului, am reuşit! Am supravieţuit! N-aş fi crezut că vom reuşi! Am supravieţuit!
Norman distingea cu greu instrumentele de bord din cauza lacrimilor.
Deodată, soarele strălucitor îl făcu să mijească ochii: ieşiră la suprafaţă şi văzură în sfârşit marea liniştită, cerul, norii pufoşi.

- Ai văzut? strigă Harry în urechea lui Norman. Ai văzut? E o zi a dracului de perfectă!

00.00 ORE

Când se trezi, Norman văzu o săgeată strălucitoare de lumină ce pătrundea prin singurul hublou, luminând toaleta dintr-un colţ al camerei de decompresie. Lungit pe banchetă, privi în jurul său: un cilindru orizontal, lung de cincisprezece metri; câteva banchete, o masă metalică şi nişte scaune în mijloc, toaleta din spatele unui mic paravan. Harry sforăia în patul de deasupra lui. Vizavi, Beth dormea, cu braţul îndoit peste faţă. De undeva din depărtare se auzeau slab glasuri de oameni.

Norman căscă şi se ridică din pat. Corpul îl durea, dar în rest se simţea bine. Se îndreptă spre hubloul luminos şi privi afară, clipind din pleoape în soarele strălucitor al Pacificului.

Aruncă o privire asupra punţii-spate a vasului de cercetare *John Hawes*: platforma albă pentru aterizarea elicopterelor, colacii masivi de cablu, cadrul tubular metalic al unui robot subacvatic. Un echipaj al US Navy lansa la apă un al doilea robot, într-un potop de urlete, blesteme şi fluturări de mâini; ale lor erau vocile abia percepute de Norman prin pereţii groşi, de oţel, ai camerei.

În apropierea camerei, un marinar solid rostogolea un rezervor verde uriaş cu inscripţia "Oxigen", aliniindu-l lângă o duzină de alte asemenea recipiente. Cei trei membri ai echipei medicale care supraveghea camera de decompresie jucau cărţi.

Privind prin sticla groasă de aproape trei centimetri a hubloului, Norman avu senzaţia că pătrundea cu privirea într-o lume miniaturală cu

care avea puţine lucruri în comun, un soi de terarium populat cu specimene interesante şi exotice. Această nouă lume îi era la fel de străină cum i se păruse şi oceanul întunecat, văzut dinăuntrul habitatului.

Îi urmări pe cei trei trântind cărţile pe lada de lemn, râzând şi gesticulând pe parcursul jocului. Nu priveau deloc înspre el şi nici în direcţia camerei de decompresie. Norman nu-i înţelegea pe aceşti tineri. Oare nu trebuiau să fie atenţi la desfăşurarea decompresiei? I se păru că sunt prea tineri şi neexperimentaţi. Concentraţi asupra jocului de cărţi, păreau indiferenţi la uriaşa incintă metalică din apropiere, indiferenţi faţă de cei trei supravieţuitori dinăuntru şi la semnificaţia mai extinsă a misiunii, la veştile pe care supravieţuitorii le aduseseră cu ei la suprafaţă. Aceşti zglobii jucători de cărţi ai US Navy păreau că nu dau doi bani pe misiunea lui Norman. Dar poate că nu ştiau.

Se îndepărtă de hublou şi se aşeză la masă. Genunchiul îi palpita, iar în jurul bandajului pielea era umflată. Primise îngrijiri de la un medic al marinei, în timpul transbordării din submarin în camera de decompresie. Fuseseră scoşi din *Deepstar III* într-un clopot presurizat, iar de acolo fuseseră transferaţi în camera mare de pe puntea vasului - CDS, cum o numeau oamenii din US Navy, respectiv camera de decompresie la suprafaţă. Urmau să-şi petreacă aici patru zile.

Norman nu putea să-şi dea seama cât timp trecuse de când se aflau acolo. Adormiseră toţi trei imediat şi în cameră nu se afla nici un ceas. Cadranul ceasului de la mână era zdrobit, deşi nu-şi amintea când se întâmplase asta.

Pe masa din faţa lui cineva zgâriase ceva pornografic. Norman îşi trecu degetele peste şănţuleţe şi-şi aminti de şanţurile de pe sfera argintie. Numai că acum el, Harry şi Beth se aflau în mâinile sigure ale celor de la US Navy.

Abia atunci se întrebă în gând: "Ce-o să le spunem?"

- Ce-o să le spunem? întrebă Beth.

Trecuseră câteva ore; Beth şi Harry se treziseră şi erau acum aşezaţi în jurul mesei metalice zgâriate. Nici unul din ei nu încercase să vorbească cu echipajul de afară. Norman se gândi că era ca şi cum s-ar fi înţeles tacit să mai prelungească starea de izolare.

- Cred că va trebui să le spunem totul, opină Harry.

- Nu sunt de aceeaşi părere, spuse Norman.

Fu surprins de tăria convingerii sale, de fermitatea propriului său glas.

- Şi eu cred la fel, spuse Beth. Nu sunt convinsă că lumea noastră este pregătită pentru sfera aceea. În ce mă priveşte, eu sigur n-am fost.

Îi adresă lui Norman o privire sfioasă. El îi puse mâna pe umăr.

- În regulă, spuse Harry. Dar să privim lucrurile din punctul de vedere al US Navy, care a organizat o operaţiune de proporţii, costisitoare; şase oameni au murit şi două habitate au fost distruse. Vor dori să afle răspunsuri şi vor continua să ne întrebe până când le vor obţine.

- Am putea refuza să vorbim, spuse Beth.

- Asta n-are nici o importanţă, replica Harry. Nu uita că US Navy deţine toate benzile.

- Exact, benzile! exclamă Norman.

Uitase de benzile pe care le aduseseră la suprafaţă cu submarinul. Zeci de benzi care înregistraseră tot ce se întâmplase în habitat în timpul petrecut de ei sub apă. Şi care aveau să dezvăluie totul: calmarul, morţii, sfera.

- Ar fi trebuit să distrugem benzile alea, spuse Beth.

- Poate c-ar fi trebuit, zise Harry, dar acum e prea târziu. Nu-i putem împiedica pe cei de la US Navy să obţină răspunsurile pe care le doresc.

Norman oftă: Harry avea dreptate. În acel moment nu exista nici o modalitate de a ascunde ce se întâmplase sau de a-i împiedica pe cei de la US Navy să afle despre sferă şi despre puterea pe care o difuza. Acea putere ar fi putut constitui un fel de armă supremă: capacitatea de a-ţi înfrânge inamicul pur şi simplu prin forţa gândului. Implicaţiile erau înfricoşătoare, iar ei erau cu totul neputincioşi. Doar dacă...

- Cred că-i *putem* împiedica să afle, spuse el.

- Cum? întrebă Harry.

- Mai avem încă puterea, nu-i aşa?

- Cred că da.

- Iar această putere constă în capacitatea de a face *orice* să se întâmple, numai gândind.

- Da...

- În cazul ăsta, putem să-i împiedicăm să afle. Putem hotărî să uităm totul.

Harry se încruntă.

- Iată o problemă interesantă: dacă avem puterea să uităm puterea.

- Şi eu cred că trebuie s-o uităm, opină Beth. Sfera aceasta e mult prea periculoasă.

Se gândiră în tăcere la consecinţele uitării. Pentru că uitarea nu numai că i-ar fi împiedicat pe cei de la US Navy să afle despre sferă - ea ar fi făcut să dispară orice informaţie despre sferă, chiar şi cea înmagazinată în memoria lor. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată, sfera ar fi urmat să dispară din conştiinţa umanităţii pentru totdeauna.

- Grozavă afacere, spuse Harry. După toate cele îndurate, să uităm totul...

- Tocmai fiindcă am îndurat atâtea, Harry, zise Beth. Să recunoaştem că nu ne-am descurcat prea strălucit.

Norman observă că acum Beth vorbea fără ranchiună, tenta arţăgoasă de mai-nainte dispărându-i.

- Din păcate, cam aşa e, spuse Norman. Sfera a fost concepută ca să testeze orice tip de inteligenţă

care ar fi intrat în contact cu ea, iar noi pur şi simplu nu am trecut acest test.

- De asta crezi că a fost făcută sfera? zise Harry. Eu nu cred.

- Atunci de ce?

- Ei bine, hai să raţionăm altfel: să presupunem că ai fi o bacterie inteligentă care rătăceşte prin spaţiul cosmic şi că ai ajunge pe unul din sateliţii noştri de comunicaţii, aflat pe o orbită în jurul Pământului. Desigur că ai gândi: "Ce obiect straniu şi interesant! Să-l explorez!" Pe urmă ai pătrunde în interiorul satelitului. Ai găsi acolo multe lucruri fascinante, capabile să te impresioneze. Dar în cele din urmă ai putea ajunge într-una din celulele de combustibil şi hidrogenul de acolo te-ar ucide. Iar ultimul tău gând ar fi: "Evident că acest dispozitiv din altă lume a fost construit pentru testarea inteligenţei bacteriilor şi pentru a ne ucide dacă facem vreun pas greşit". Desigur că, din punctul de vedere al bacteriei muribunde, judecata ar fi corectă, dar în aceeaşi măsură ar fi falsă în ceea ce-i priveşte pe constructorii satelitului. Din punctul nostru de vedere, sateliţii de comunicaţii nu au nimic comun cu bacteriile inteligente. Nici măcar nu ştim dacă undeva în spaţiu există astfel de bacterii. Noi încercăm doar să comunicăm şi în acest scop construim nişte dispozitive cât se poate de banale.

- Vrei să spui că e posibil ca sfera să nu constituie nici un mesaj, nici un trofeu şi nici o capcană?

- Exact, spuse Harry. Poate că sfera n-are nimic de-a face cu căutarea altor forme de viaţă sau cu testarea vieţii, aşa cum ne imaginăm noi că trebuie să se desfăşoare aceste activităţi. Şi poate că doar printr-un accident se întâmplă ca sfera să provoace asemenea schimbări profunde în noi.

- Dar pentru ce s-ar apuca cineva să construiască o astfel de maşină? întrebă Norman.

- Este acelaşi gen de întrebare pe care şi-ar pune-o bacteria inteligentă în legătură cu satelitul de comunicaţii: "De ce să construiască cineva o astfel de maşină?"

- Cât despre asta, interveni Beth, e posibil ca sfera nici să nu fie o maşină. S-ar putea ca sfera să fie o formă de viaţă. Poate că e vie!

- Nu-i exclus, încuviinţă Harry.

- Dar atunci, adăugă Beth, dacă sfera este vie, nu avem oare obligaţia s-o menţinem în viaţă?

- Nu ştim dacă este vie.

Norman se aşeză pe scaun şi spuse:

- Toată această speculaţie este interesantă, dar dacă privim lucrurile mai îndeaproape, constatăm că nu cunoaştem nimic în legătură cu sfera. De fapt nici n-ar trebui să-i spunem *sfera.* Probabil că ar trebui s-o numim "o sferă". Asta pentru că nu ştim ce este. Nu ştim de unde provine. Nu ştim dacă e vie sau nu. Nu ştim cum a ajuns înăuntrul acelei astronave. Nu cunoaştem decât ceea ce ne imaginăm, iar ce ne imaginăm spune mai mult despre noi înşine decât despre sferă.

- Întocmai, spuse Harry.

- Pentru că realmente sfera constituie o oglindă pentru noi.

- Şi fiindcă am ajuns aici, spuse Harry, mai există şi o altă posibilitate. S-ar putea să nu fie câtuşi de puţin extraterestră şi să fie construită de oameni.

Replica îl găsi pe Norman complet nepregătit. Harry explică:

- Să considerăm o astronavă din propriul nostru viitor care traversează o gaură neagră, pătrunzând într-un alt univers sau într-o altă zonă a universului nostru. Nu ne putem imagina ce consecinţe ar rezulta din asta. Dar să-admitem că ar avea loc o puternică distorsiune temporală. Astfel încât putem presupune că astronava lansată în 2043 cu echipaj uman s-a aflat în tranzit timp de mii şi mii de ani.

Într-un interval atât de lung, n-ar fi putut oare echipajul s-o inventeze?

- Mie nu-mi prea vine-a crede, spuse Beth.

- Totuşi, pentru moment, să zicem că aşa a fost, Beth, zise Harry cu blândeţe.

Norman observă că Harry îşi pierduse aroganţa. Acum erau din nou împreună, conlucrau într-un fel care nu mai existase până atunci. Tot timpul cât se aflaseră sub apă se certaseră, dar acum se instalase cu uşurinţă între ei un spirit de echipă.

- Viitorul constituie o problemă reală, continuă Harry, numai că noi nu vrem s-o admitem. Ne amăgim că putem întrevedea viitorul mai bine decât putem s-o facem cu adevărat. Leonardo da Vinci a încercat să construiască un elicopter în urmă cu cinci sute de ani, iar Jules Verne a prezis submarinul acum o sută de ani. Dar nici Leonardo şi nici Jules Verne n-ar fi putut măcar să-şi imagineze un computer, de pildă. Conceptul de computer în sine presupune prea multe cunoştinţe care pur şi simplu erau de neconceput la data când trăiau acei oameni. Dacă vreţi, era o informaţie care a apărut mai târziu, nu se ştie de unde.

Iar noi, cei de acum, nu suntem cu nimic mai înţelepţi. Nu ne-am fi putut închipui că oamenii vor fi în stare să lanseze o navă printr-o gaură neagră - cu câţiva ani în urmă nici nu le bănuiam existenţa - şi cu siguranţă că nu putem ghici ce-ar putea realiza omenirea peste câteva mii de ani.

- Presupun că sfera a fost construită de oameni.

- Da, întocmai.

- Şi dacă n-a fost aşa? Dacă totuşi e produsul unei alte civilizaţii? Avem dreptul să distrugem tot ce am aflat despre această viaţă extraterestră?

- Nu ştiu, murmură Harry, clătinând din cap. Dacă ne hotărâm să uităm sfera...

- Atunci aceasta va dispărea, spuse Norman.

Beth privea ţintă masa.

- Era bine dacă puteam cere părerea altcuiva, spuse ea în cele din urmă.

- Nu avem cui cere părerea, replică Norman.

- Dar putem oare uita cu adevărat? spuse Beth. Vom reuşi?

Urmă o pauză lungă.

- Da, spuse Harry într-un târziu. Fără doar şi poate. Şi cred că deja avem dovada că vom *uita.* Asta rezolvă o problemă logică ce m-a frământat de la bun început, de când am explorat prima dată nava. Pentru că ceva foarte important lipsea de pe acea astronavă.

- Zău? Ce anume?

- Nu exista nici un semn cum că cei care au construit-o ştiau deja că este posibilă călătoria printr-o gaură neagră.

- Nu te-nţeleg, spuse Norman.

- Ei bine, reluă Harry, noi trei am văzut cu ochii noştri o astronavă care a traversat o gaură neagră. Ne-am plimbat prin ea. Aşadar, ştim că o astfel de călătorie este posibilă.

- Da...

- Şi totuşi, peste cincizeci de ani, oamenii vor construi experimental acea astronavă, fără să pară a şti că nava lor a fost deja descoperită în urmă cu o jumătate de secol. Nu există nici o dovadă că cei care au construit-o au avut cunoştinţă de călătoria ei în trecut.

- Poate că e unul din acele paradoxuri temporale, opina Beth. Cum ar fi faptul că nu poţi să te întorci în trecut şi să te întâlneşti cu tine însuţi...

Harry clătină din cap şi spuse:

- Eu nu cred că e un paradox. Cred că tot ceea ce se cunoaşte despre această navă se va pierde.

- Cu alte cuvinte, că vom uita totul.

- Întocmai, spuse Harry. Şi, cinstit vorbind, cred că e o soluţie mult mai bună. Multă vreme, acolo jos am crezut că nici unul dintre noi nu va scăpa cu viaţă. De aceea voiam să-mi fac testamentul.

- Dar dacă hotărâm să uităm...

- Exact, o întrerupse Harry. Dacă hotărâm să uităm, rezultatul va fi acelaşi.

- Cunoaşterea va dispărea pentru totdeauna, spuse Norman liniştit.

Se surprinse ezitând. Acum că ajunseseră la acest punct, simţea o stranie reţinere în a continua. Îşi plimbă vârfurile degetelor peste masa zgâriată, atingându-i suprafaţa, ca şi cum ar fi putut găsi astfel vreun răspuns.

"Într-un fel, îşi zise, suntem alcătuiţi numai din amintiri. Personalitatea ne e determinată de amintiri, viaţa se organizează în jurul amintirilor, cultura noastră este edificată pe fundamentul memoriei colective numită istorie şi ştiinţă. Iar acum să renunţi la o amintire, să renunţi la cunoaştere, să renunţi la trecut..."

- Nu e uşor, spuse Harry.

- Nu, nu este, admise Norman,

De fapt, îi era atât de greu, încât se întreba dacă nu cumva avea de luptat cu o caracteristică umană fundamentală, ca şi dorinţa sexuală. Pur şi simplu nu putea să renunţe la această cunoaştere. Informaţia i se părea atât de importantă, consecinţele atât de fascinante... Întregul său eu se revolta împotriva ideii de uitare.

- Ei bine, conchise Harry, cred că n-avem încotro şi trebuie s-o uităm.

- Mă gândeam la Ted, zise Beth. Şi la Barnes, şi la ceilalţi. Suntem singurii care ştim cum au murit cu adevărat şi pentru ce şi-au dat viaţa. Şi dacă uităm...

- Şi vom uita, spuse Norman cu hotărâre.

- Să ştii că are dreptate, spuse Harry. Dacă uităm, cum ne vom descurca cu toate amănuntele care ne vor da de gol?

- După părerea mea, asta nu e o problemă, replică Norman. Aşa cum am văzut, subconştientul are puteri creatoare formidabile. De amănunte se va ocupa subconştientul. Este ca atunci când te îmbraci dimineaţa. Nu te gândeşti neapărat la

fiecare detaliu, curea, ciorapi şi celelalte. Noi luăm doar decizia generală în privinţa felului în care dorim să arătăm şi apoi ne îmbrăcăm.

- Chiar şi aşa, zise Harry, N-ar strica să luăm împreună această decizie generală întrucât, posedând încă puterea, dacă ne imaginăm poveşti diferite o să creăm suspiciuni.

- În regulă, acceptă Norman. Să ne punem de acord. De ce am venit aici?

- Am crezut că e vorba de un accident aviatic.

- Şi eu la fel.

- Okay, să presupunem că a avut loc un accident aviatic.

- Minunat! Şi ce s-a întâmplat?

- US Navy a trimis nişte oameni acolo jos ca sa cerceteze accidentul şi a apărut o problemă...

- Stai puţin, ce problemă?

- Calmarul?

- Nu, mai bine o problemă tehnică.

- Ceva în legătură cu furtuna?

- Căderea sistemelor vitale în timpul furtunii?

- Da, aşa-i mai bine. Sistemele vitale s-au avariat în timpul furtunii.

- Şi ca rezultat au murit câţiva oameni?

- O clipă, să nu ne grăbim. Ce anume a provocat avarierea sistemelor vitale?

- În habitat s-a produs o fisură, spuse Beth, iar apa a năvălit în rezervoarele de purificare din Cilindrul B, eliberând un gaz toxic.

- Se putea întâmpla aşa ceva?

- Da, cu uşurinţă.

- Şi, din acest motiv, au murit mai mulţi oameni.

- Okay.

- Dar noi am supravieţuit.

- Da.

- De ce? întrebă Norman.

- Pentru că ne găseam în celălalt habitat.

Norman clătină din cap:

- Celălalt habitat a fost şi el distrus.

- Poate că a fost distrus mai târziu, în timpul exploziilor.

- Prea complicat, spuse Norman. Să găsim ceva mai simplu. A fost un accident care a avut loc brusc şi ne-a luat prin surprindere. În habitat s-a produs o spărtură, instalaţia de purificare s-a avariat şi în consecinţă majoritatea oamenilor a murit, iar noi am scăpat pentru că...

- Ne aflam în submarin?

- Perfect! spuse Norman. Când au căzut sistemele, noi ne aflam în submarin. De aceea noi am supravieţuit iar ceilalţi nu.

- Dar de ce ne aflam în submarin?

- Conform orarului, transferam benzile.

- Şi benzile? Ce vor arăta?

- Benzile vor confirma relatarea noastră, zise Norman. Totul va fi în concordanţă cu această relatare, începând cu cei de la US Navy care ne-au trimis în misiune acolo jos şi terminând cu noi, care nu ne vom aminti nimic altceva în afară de această poveste.

- Şi nu vom mai poseda puterea de acum înainte? se interesă Beth, încruntându-se.

- Nu, răspunse Norman. Nu o vom mai avea.

- Okay, spuse Harry.

Beth păru că reflectează ceva mai mult, muşcându-şi buza. Dar, în cele din urmă, încuviinţă:

- Okay.

Norman respiră adânc, uitându-se la Beth şi la Harry.

- Suntem pregătiţi să uităm sfera şi faptul că, pentru o vreme, am avut puterea de a face lucrurile să se întâmple numai prin forţa gândurilor?

Amândoi încuviinţară din cap.

Brusc, Beth deveni agitată, foindu-se în scaun.

- Dar cum vom proceda exact?

- Pur şi simplu închide ochii şi porunceşte-ţi să uiţi, replică Norman.

Beth spuse:

- Şi totuşi, sunteţi siguri că trebuie s-o facem? Sunteţi cu adevărat siguri?

Era la fel de agitată, mişcându-se cu nervozitate.

- Da, Beth. Trebuie să... renunţi la putere.

- Atunci vă trebui s-o facem împreună, spuse ea. În acelaşi timp.

- Okay, spuse Harry. Când ajung la trei...

Închiseră ochii.

- Unu...

Cu ochii închişi, Norman îşi zise: "Oricum, oamenii uită mereu că au puterea".

- Doi... continuă Harry.

Apoi Norman îşi concentră gândirea. Cu o intensitate subită, văzu din nou sfera, strălucind ca o stea, perfectă şi lucioasă, şi îşi spuse: "Vreau să uit că am văzut vreodată sfera".

Şi, cu ochii minţii, văzu sfera dispărând.

- Trei! spuse Harry.

- Ce trei? zise Norman.

Ochii îl dureau, cuprinşi parcă de o arsură. Îi masă cu degetul mare şi cel arătător, apoi îi deschise. Beth şi Harry erau aşezaţi la masă, împreună cu el, în camera de decompresie. Arătau obosiţi şi deprimaţi. Dar la ce te puteai aştepta, după atâtea peripeţii?

- Ce trei? repetă Norman.

- Ah, făcu Harry, gândeam cu glas tare. Că am rămas doar trei.

Beth oftă. Norman îi văzu lacrimile din ochi. Ea scotoci în buzunar după o batistă. Îşi suflă nasul.

- N-aveţi ce să vă reproşaţi, spuse Norman. A fost un accident. Nu se putea face nimic.

- Ştiu, spuse Harry. Dar gândul la oamenii aceia care se sufocau... În timp ce noi eram în submarin... le aud tot timpul ţipetele... Doamne, aş fi vrut să nu se fi întâmplat una ca asta.

Se aşternu liniştea. Beth îşi suflă din nou nasul.

Şi Norman ar fi vrut să nu se fi întâmplat nimic. Dar dorinţele lor nu mai foloseau la nimic.

- Nu putem schimba ce s-a întâmplat, spuse el. Tot ce putem face este să ne împăcăm cu ideea.

- Ştiu, spuse Beth.

- Am avut de multe ori de-a face cu traumele provocate de accidente, zise Norman. Pur şi simplu trebuie să vă convingeţi singuri că nu aveţi motive să vă consideraţi vinovaţi. Ce s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat: unii au murit iar voi aţi scăpat. Nu e vina nimănui. Aşa a fost să fie. A fost un accident.

- Ştiu asta, spuse Harry, şi totuşi mă simt vinovat.

- Trebuie să-ţi spui că aşa a fost să fie, spuse Norman. Reaminteşte-ţi asta tot timpul.

Se ridică de la masă. Se gândi că sosise timpul să mănânce ceva. Aveau nevoie de hrana.

- Am să cer ceva de mâncare.

- Mie nu mi-e foame, spuse Beth.

- Ştiu, dar trebuie totuşi să mâncăm.

Norman se duse la hublou. Supraveghetorii de la US Navy îl observară imediat şi conectară intercomul radio.

- Domnule Johnson, vă trebuie ceva?

- Da, spuse Norman. Avem nevoie de ceva mâncare.

- Imediat, domnule.

Norman văzu simpatia întipărită pe feţele lor. Aceşti oameni înţeleseseră ce şoc suferiseră cei trei supravieţuitori.

- Doctore Johnson? Sunteţi în stare să vorbiţi cu cineva?

- Să vorbim?

- Da, domnule. Experţii de la contrainformaţii au vizionat benzile de pe submarin şi au să vă pună nişte întrebări.

- În legătură cu ce? întrebă Norman, fără prea mult interes.

- Ei bine, când aţi fost transportaţi în CDS, doctorul Adams a pomenit ceva despre un calmar.

- Adevărat?

- Da, domnule. Numai că se pare că pe bandă nu apare nici un calmar.

- Nu-mi amintesc de nici un calmar, spuse Norman perplex.

Se întoarse spre Harry.

- Ai spus ceva despre un calmar, Harry?

- Un calmar? Nu cred.

Norman se adresă din nou marinarului.

- Ce arată cu exactitate benzile?

- Păi, benzile ajung până la momentul în care aerul din habitat... ştiţi, accidentul...

- Da, zise Norman. De accident îmi amintesc.

- Din cele înregistrate pe benzi, credem că ştim ce s-a petrecut. Se pare că a avut loc o fisurare în peretele habitatului, ceea ce a făcut ca cilindrii de purificare să fie inundaţi. Astfel au devenit nefuncţionali şi atmosfera ambientului a devenit toxică.

- Înţeleg.

- Probabil că s-a întâmplat foarte brusc, domnule.

- Da, spuse Johnson. Da, aşa a fost.

- Aşadar, sunteţi gata să discutaţi acum cu cineva?

- Cred că da... Da.

Norman se îndepărtă de hublou. Îşi vârî mâinile în buzunarul hainei şi dădu peste o bucăţică de hârtie. O scoase şi o studie cu curiozitate.

Era fotografia unei maşini roşii, o Corvette. Norman se întrebă de unde apăruse acolo fotografia aceea. Probabil că maşina aparţinuse celui care purtase haina înaintea lui Norman. Posibil să fi fost unul din oamenii de la US Navy, dispăruţi în dezastrul subacvatic.

Norman se înfioră, mototoli hârtia în pumnul strâns şi o aruncă în coşul de gunoi. Nu-i trebuia nici un fel de memento. Îşi amintea prea bine dezastrul. Ştia că n-avea să-l uite toată viaţa.

Îi cercetă din nou pe Beth şi Harry. Amândoi arătau obosiţi. Beth privea în jos, preocupată de propriile gânduri. Şi totuşi, avea faţa senină; în ciuda suferinţelor îndurate sub apă, Norman îşi zise că arăta aproape minunat.

- Ştii Beth, spuse el, arăţi splendid.

Beth păru că nu-l aude, apoi se întoarse spre el.

- Ah, mulţumesc, Norman, spuse ea.

Şi zâmbi.

[1] Federal Aviation Agency — Agenţia Federală de Aviaţie
[2] Remote Vehicle Support — Sprijinirea vehiculelor cu acţionare de la distanţă
[3] Mission Support and Supply — Sprijinirea şi aprovizionarea misiunii
[4] Oceanographic Survey and Research Vessel — Navă de cercetare şi inspecţie oceanografică
[5] Remote Operating Vehicle — Vehicul cu acţionare la dis tanţă
[6] Joint Chiefs of Stafs — şefii de state-majore ale armatei, forţelor aeriene şi navale, împreună cu un preşedinte ales dintr-una din armele forţelor armate, constituind principalul corp de consilieri militari ai preşedintelui american
[7] Un grup unitar, o configuraţie, un model sau un domeniu organizat având proprietăţi specifice care nu pot fi obţinute prin însumarea părţilor sale componente
[8] Tehnică de grup folosită în rezolvarea unei anumite probleme prin care se acumulează informaţii, se stimulează gândirea creatoare, etc. prin încurajarea participării fără restricţii la discuţii
[9] Defence Advanced Research Project Agency
[10] National Security Council — Consiliul Securităţii Naţionale
[11] Search for Extraterrestrial Intelligence
[12] Side-Looking Sonar — Sonar cu "vedere" laterală
[13] Viteza vântului, exprimată în noduri; 1 nod = 1,85 km/h
[14] Conştiinţă

Table of Contents

Table of Contents